

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGS OF
TEMPTATION

RUTHILESS KING

SIENNA CROSS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AYARTMANIN KRALLARI

SIENNA APRAZI

Copyright © 2023 by Sienna Cross

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

*Muhteşem bir İtalyan gangster tarafından kaçırılmayı kabul
edilebilir bulan tüm kadınlara...*

~ Sienna Cross

İÇİNDEKİLER

1. [Mafyaya Satıldı](#)
2. [Cazzo, Boku yedik](#)
3. [Bir Sürpriz ve Bir Dönüm Noktası](#)
4. [Dizlerimin Üzerinde](#)
5. [Yapabilecekleri En Kötü Şey Ne?](#)
6. [Patron Sizi Almaya Geliyor](#)
7. [Çöpü Dışarı Çıkarmak](#)
8. [C.E.O ve King](#)
9. [Beklenmedik Bir Karşılaşma](#)
10. [O Benim](#)
11. [Bir Silah Biber Gazından Çok Daha İyidir](#)
12. [Bu İşleri Karmaşıklştırıyor](#)
13. [Reddedemeyeceğim Bir Teklif](#)
14. [Gelmiş Geçmiş En İyi Ceza](#)
15. [Beni Taşaklarından Yakaladı](#)
16. [Pretty Woman Gone Wrong](#)
17. [Nefesim Kesildi](#)
18. [Yatağımdaki Şeytan](#)
19. [Bir Gece](#)
20. [Kalp Balosu](#)
21. [Dirty Dancing](#)
22. [Bayanlar Odasında Bir Aslan](#)
23. [Yıkılmış](#)
24. [Yatakta Kahvaltı](#)
25. [Sürünme 101](#)
26. [Hayatımın Yolculuğu](#)
27. [Büyük Bir Jest](#)
28. [Cezalandırma İçin Bir Enayi](#)
29. [Sokakları Kırmızıya Boyamak](#)
30. [En Kötü Gün](#)
31. [İntikam](#)
32. [Sadece Bir Kez](#)
33. [Bana Benim Olduğunu Söyle](#)
34. [Aşk mı?](#)
35. [Eve Dönüş](#)
36. [Resmi İlişki Durumu](#)
37. [Coglione Kardeşim](#)

38. [Umut Tehlikelidir](#)
39. [Saatli Bir Zaman Bombası](#)
40. [Zaman Doldu](#)
41. [İşkence](#)
42. [Benim Yüzümden](#)
43. [Acı Korkudan Daha İyidir](#)
44. [Geri Ödeme](#)
45. [Aşk Öldürür](#)
46. [Amore Mio](#)
- [Sonsöz](#)
47. [Vahşi Kral'a Kısa Bir Bakış](#)

[Ayrıca Sienna Cross](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

BÖLÜM 1

MAFYAYA SATILDI

S *tella*

Mafyaya satılmış.

Mafyaya satıldı.

Mafyaya satıldı.

Cazzo. Hayatımı sikeyim. Bu nasıl oldu? Gözlerimden yaşlar boşanarak babama bakıyorum. Kırmızı cep mendilleri olan siyah takım elbiseli üç adam masanın karşısında duruyor. Ortadaki daha uzun boylu olan Tony, babama bir yığın kâğıt uzatıyor.

Başka bir adam arkamızda duruyor. Bileklerime saplanan kelepçelerin anahtarları onda. Anahtarlar pantolonunun cebinde şingirdiyor, mide bulandırıcı bir alay. Anahtarlığı çıkarıyor, metal şingirtısı gergin havayı kesiyor ve babamın kelepçelerini açıyor.

Babam bileklerindeki kızgın kırmızı izlerden dolayı yüzünü buruştururken Tony, "Noktalı yeri imzala," diyor. "Krallara olan tüm borçların, babanın bileklerindeki kızgın kırmızı izler karşılığında affedilecek.

kızı Stella McKenzie, daha önce tartışılan süre içinde."

Bu da ne demek oluyor? Ben mal değilim. Ben lanet bir insanım. Satılamazdım, değil mi? Kelepelere karşı mücadele ediyorum, sandalyenin ayakları beton zeminde gıcırđıyor.

Babamın gözleri benimkilere kayıyor ve bir anlığına gerçekten utanmış görünüyor. Hayatımdaki tek bir boktan an için, bana yaşattığı onca şey için zgn görünüyor. Neredeyse onun için zleceğim. Neredeyse. İşte bu kadar aptalım.

Baba pakete uzanıyor, son sayfayı çeviriyor ve satır boyunca baş harflerini karalıyor. Hiçbir soru sormuyor, biricik kızına ne olacağını araştırmıyor. Sonra sandalyesinden sıçrıyor, kâğıtları Tony'ye fırlatıyor ve odadan dışarı fırlıyor. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp oradan uzaklaşırken bana şöyle bir bakmaya bile tenezzül etmiyor.

Liam McKenzie pisliğin teki.

Tekrar mücadele ediyorum ama iki sert el omuzlarıma bastırarak beni sandalyeye itiyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun, tatlım. Artık Kralların resmi malısın."

Saniyeler geçti, saatler bile olabilir. Her şey bir bulanıklık, çarpan kalbimin uğultusuyla karışıyor.

Kapı açılıyor ve eşikte karanlık bir gölge beliriyor. Küçük, bulanık alanı elektrikli bir varlık dolduruyor ve aniden her bir kalp atışının keskin bir şekilde farkına varıyorum. Delici gece yarısı gözleri üzerimde geziniyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Bir Hafta Önce

"Buongiorno, Stella bella!" Dördüncü kattaki evimizin merdivenlerinden tökezleyerek inerken Bayan DeVito'nun sıcak gülümsemesi beni karşılıyor.

"Günaydın, Bayan D." Sırt çantamın askısını diğer omzuma geçiriyorum.

Bu sevimli yaşlı kadın uzun süredir komşumuz ve benim hiç sahip olmadığım büyükannem gibi. Kendi büyükannem, ben onun hakkında çok şey hatırlayacak yaşa gelmeden vefat etti. Teknik olarak Bayan D aynı zamanda *Nonna Maria's Pasticceria*'daki patronum. Artık İtalyan fırınında pek çalışmıyor ama adı hâlâ kırmızı beyaz tentenin üzerinde, her gün uğradığında oğlu Giuseppe'ye hatırlattığı gibi. Yanağıma uzanıyor ve ben kaçamadan bir çimdik atıyor. Küçükken bundan nefret ederdim ama şimdi bana daha mutlu bir zamanı hatırlatıyor. Annem ve Vinny'den önce... Elimi göğsüme bastırıyorum ve gerçek kalbimin hemen üzerinde dövmesi olan iki küçük kalbi hayal ediyorum. Beni dibe çekme tehdidinde bulunmadan önce düşünceleri gömüyorum.

"Gittikçe büyüyorsun, *Bella*. Mezun olduktan sonra güzel bir işin var mı?"

"Bu sadece işletme alanında bir ön lisans diploması Bayan D. Onu aldıktan sonra buradan gideceğim. Florida Üniversitesi'ne çoktan başvurduğum ve kabul edilip edilmeyeceğimi öğrenmek için bekliyorum." Yirmi bir yaşında, kendi başıma yaşamanın zamanı gelmişti.

"Oh, Florida mı? Cannoli'm olmadan bu kadar uzakta ne yapacaksın?"

Gülüyorum. "Muhtemelen açlıktan ölürüm."

Sıcak bir gülümsemeye yanağımı okşuyor. "Merak etme güzelim, sana postayla biraz gönderirim." Soluk gri gözleri bana bakarken hüznü bir ifadeye bürünüyor. "Biliyor musun, her geçen gün annene daha çok benziyorsun."

"Teşekkürler. Ben de öyle duydum." Boğazım düğüm leniyor, aradan geçen onca zamana rağmen kaybın acısı hâlâ keskin. Yıkık dökük antredeki posta kutularının üzerindeki çatlak aynadaki yansımama bakıyorum. Ayna yamuk duruyor, çerçevesi yontulmuş ama yine de gözlerimi doğru kaparsam onu içimde görebiliyorum. Uzun, koyu kahverengi saçları ve parlak mavi gözleri. Son birkaç yılda ışığın bir kısmı söndü, ama elimden geldiğince dayandım. Onun hatırası için.

"Gitmeliyim," diye mırıldandım. "Son ay dersime geç kalmak istemiyorum." "Elbette, güzelim. Git, git."

Yanağımı tekrar okşadı, biraz rougher daha gerekli. "I yapmak spaghetti ve Bu akşam köfte var. Senin için fazladan yaparım."

"*Grazie*, Bayan D.," diye sesleniyorum omzumun üzerinden kapıya doğru hızla ilerlerken. Paslı menteşeler protesto için sızlanıyor. Mulberry Caddesi'nde turistlerin arasından hızla geçerken ciyaklamalarını hâlâ duyabiliyorum.

Küçük İtalya artık eskisi gibi değil. Büyük bir kısmı China Town tarafından istila edildi, ancak hala birkaç değerli blok kaldı. Biz hala bu mahallede ikamet eden birkaç İtalyan aileden biriyiz. Çoğu taşındı, dünyada yükseldi. Biz değil. Annemden sonra babam asla eskisi gibi olmadı ve Vinny'den sonra da... işler cehenneme döndü.

Kanal Caddesi'ne dönüyorum ve Kızıl Ejder'in önünden geçerken başımı eğiyorum. *Lütfen orada olmasına izin verme. I*

Varlığından emin olmadığım ama yine de umut ettiğim bir Tanrı'ya dua gönderiyorum.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun Stella?" Feng Çin restoranının girişinden çıkıyor ve kıpkırmızı ejderha heykeline yaslanıyor. Kırmızı kâğıt fenerler ılık esintide sallanıyor ve bana yazın neredeyse geldiğini hatırlatıyor.

"Sınıf," diye bağıryorum durmadan. "Bo sizi arıyordu."

Adımlarımı hızlandırıyorum, efordan göğsüm sıkışıyor. Solunum cihazıma uzanıyorum ama durup eski sevgilimin kuzenine yetiştirme şansı vermek istemiyorum. Bunun yerine derin bir nefes çekiyorum, gerginliğin geçmesini istiyorum. Bo Zhang'dan kurtulmam aylarımı aldı ve kaçmak en iyi seçenek.

Neden o *stronzo* ile takıldım ki? Yeni bir alçaklıktı.

Canal Street metro tabelası karanlıkta parlayan bir fener gibi. Sadece birkaç adım sonra özgürüm. Sırt çantamın kayışını sıkıca tutuyorum çünkü son zamanlarda buralarda küçük hırsızlıklar tavan yapmış durumda, metro platformuna iniyorum. Kızıl Ejderhalar, Krallar ve Manhattan şehir merkezinin sokaklarını dolduran sayısız diğer çeteler arasında, burası bir savaş alanına dönüştü.

Geçiş kartımı turnikeden geçirerek A treninin peronuna ulaşıyorum ve bir nefes alıyorum. Tepedeki yanıp sönen ekran gözüme çarpıyor, benimle alay ediyor. Dokuz dakika. Sıkılı dişlerimin arasından bir inilti süzülüyor. Öfkeyle grafiti kaplı banka oturuyorum, kulaklıklarımı takıyorum ve

Ekonomi kitabımı bulmak için sırt çantamı karıştırıyorum. En azından biraz ders çalışabilirim.

Burnumu devasa ders kitabına gömüp son bölüme geçiyorum ve bir el sayfaya vuruyor. Kalbim durdu. Kafamı kaldırmaya cesaret edemiyorum. Arz ve talep paragrafını karartan o şatafatlı gümüş ejderha yüzüğünün tam olarak kime ait olduğunu bilirken olmaz.

"Neden benden kaçıyorsun, Stel?" Bo'nun sözleri Taylor Swift'in en son ve en iyi şarkısının sözleri tarafından boğuluyor.

Kıpırdamadan duruyorum, ucuz kulaklıklarımın taklitlerinden hiçbir şey duymuyormuş gibi yapıyorum. Bo'nun elleri ders kitabımın etrafını sarıyor ve devasa ağırlık kucağımdan kayboluyor. Kitabım metro raylarına uçarken şok içinde bakakalıyorum.

"Hey!" diye bağıriyorum. Kulaklıkları çıkarıp götveren eski sevgilime dik dik baktım. "Ne oluyor, Bo?"

"Beni bu şekilde görmezden gelemezsin."

"Evet, yapabilirim. Ayrıldık, unuttun mu?" Platformun kenarına doğru atılıyorum ve iki yüz dolarlık ders kitabımın üzerinde koşan fareden ürküyorum. Ona doğru dönüp parmağımı iğrenç derecede sert göğsüne saplıyorum. "Git al onu."

Gözlerinin kenarları kırışarak koyu bir kahkaha atıyor. Güldüğünde gözlerinin küçülmesine bayılırdım. Bu onu tatlı, hatta sevimli gösterirdi. Ama bu gülüş gerçek bir gülüş değildi, ilk tanıştığımız ve her şeyin umut ve vaatlerle dolu olduğu zamanlardaki gibi değildi. Ve ben saf saçmalıklarla doluydum.

"Bo!" Hırladım. "O kitaba ihtiyacım var."

"Bunu beni görmezden gelmeden önce düşünecektin." Sözlerine zehir karışmış, gözleri öfkeden yarıklara dönüşmüştü.

"Onu raylara atacak kadar psikopat olacağını hiç düşünmemiştim." Tamam, bunu bilmem gerekirdi. Kızıl Ejderler'deki pozisyonuna bir aziz olduğu için yükselmedi. Ekрана bakıyorum -üç dakika daha- sonra kitabıma dönüyorum.

"Senin için almamı istiyorsan, bana bir şans daha ver." Elime uzanıyor, ama ben onu geri çekiyorum. "Ne kadar iyi olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Siktir, hayır."

Karanlık, zifiri irislerinde öfkeleniyor, ince dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. Eli dışarı fırlıyor, uzun parmakları saçlarıma dolanıyor. Başımı geriye itiyor ve dudaklarımdan bir çığlık kopuyor.

Bastonuna yaslanmış yaşlı bir Çinli adam metro platformunun sonunda duruyor ama bana yardım etmek için bir hamle yapmıyor. Aslında onu suçlamıyorum. Kızıl Ejderler burada herkese dehşet saçıyor ve yaş ya da sağlık ayırımı yapmıyorlar.

"Bırak beni," diye hırladım.

"Sana biraz saygı öğretilene kadar olmaz, seni küçük sürtük." Beni banktan sürükleyip dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor. Çimento zemine çarpmanın sarsıntısı bacaklarımdan yukarı fırlıyor ve bir küfür daha savuruyorum. "Seni geri götürmem için yalvar *bana*."

Aleti göz hizamda ve fermuara bastıran minik aletin şeklini şimdiden görebiliyorum. *Ugh*. Gerçekten de bundan zevk alıyor. Sinirlerimi çelikleştiriyorum, korku damlasını geri itiyorum ve kendimi parçalanmamaya zorluyorum.

"Asla," diye homurdandım.

"Öyle ya da böyle sana sahip olacağım, Stella. Seçim senin."

Sesindeki kötücüllikle birlikte vücudumda bir korku belirliyor. Bo her zaman sahiplenici ve sözlü tacizde bulunan bir pislikti ama hiçbir zaman beni zorlamamıştı.

Ben ona karşı mücadele ederken, gürleyen nabzımın uğultusu arasında bir metro geçişinin sesi zar zor duyuluyor.

"Bırak onu." Ölümcül bir ses paniği kesiyor ve sakın, buz gibi tenor omurgama bir ürperti gönderiyor.

BÖLÜM 2

CAZZO, SIÇTIK.

S *tella*

Bo yabancıya doğru dönüyor, ince ve kaslı vücudundan öfke fışkırıyor. "Sen kendi işine bak," diye tükürdü.

Adama bir göz atmaya çalışıyorum ama Bo'nun uzun bacakları görüşümü engelliyor. Görebildiğim tek şey bir çift pahalı görünümlü mokasen ayakkabı. Titreşen floresan ışığı yumuşak derinin üstündeki donanımı ve birbirine kenetlenmiş G harflerini yakalıyor. China Town'dan ve sokakları kaplayan sayısız çakma cüzdandan bir blok ötede büyüdüğüm için Gucci logosunu nerede görsem tanırım. Ve bu da yasal görünüyor.

"Sen benim işimsin. Bir kadına böyle davranan herkes tüm ilgimi hak eder," diyor yabancı, ses tonu kendine özgü İtalyan aksanıyla birkaç kademe daha sertleşiyor.

Bo ona dönüyor ve sonunda saçımdaki demir tutuşu bırakıyor. Kafa derimi ovuşturarak sırt çantama doğru sürünüyorum.

"Sen kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun?" Bo adama doğru yürürken homurdanıyor.

Bir kez daha bakıyorum ama adamın başında siyah bir beyzbol şapkası ve yüz hatlarını gizleyen koyu renk bir trençkot var. Geniş omuzları ve fıçı göğsüyle tam bir Yunan tanrısı gibi yapılı. Büyük boy ceket bile bunu gizleyemiyor.

Yer gümbürdemeye başlıyor ve yaklaşan metronun tanıdık sesi kalbimi gırtlığımdan yukarı fırlatıyor. Kaybetmeyi kabullenmeden önce ders kitabıma bir kez daha bakıyorum. Bir yolunu bulacağım.

Metro hızla istasyona giriyor ve Bo ile Gucci'ye bir kez daha bakma tehlikesi atlatıyorum. Eski sevgilim hâlâ onu engelliyor ama adam uzun boylu, birkaç santim üzerinde yükseliyor. Kemiğin kemiğe çarpmasıyla oluşan ani çıtırtı damarlarımdaki kanı donduruyor. Bo'nun kafası geriye savruluyor ve gürleyen metroda bir küfür çınlıyor. *Kutsal cannoli*. Kavga ve kaçışım arasında kalıyorum, gözlerim adamlar ve metro vagonu arasında gidip geliyor. Kapılar kayarak açıldı ve ben sadece bir anlığına oyalandım. Bo çok kızacak. Ve parlak zırhlı İtalyan şövalyemin beni tekrar kurtaracağına güvenemem. İçeri daldım, kapılar kapanırken yanlarında oyalandım.

Bakışlarım metro kurtarıcımın üzerinde sabit kalırken metro canlanıyor. Biz hızla uzaklaşırken o bir bulanıklıktan başka bir şey değil.

İstasyonu geçtikten sonra bir koltuğa çöküyorum ve inhalerime uzanıyorum. Hızlıca bir nefes çekip başımı arkaya yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sadece birkaç hafta daha ve tüm bunlar kötü bir rüyadan başka bir şey olmayacak.

Daire kapımızın eski tokmağını sallarken, üstteki sürgü girişimi engellediğinde bir küfür mırıldanıyorum. "Baba!" Kapıyı önce bir kez, sonra iki kez vurup hıncımı eski ahşaptan çıkarıyorum. Ders kitabımı yanlışlıkla rayların üzerine düşürdüğümü söylediğimde profesörüm beni dışarı çağırmıştı. Tam bir dangalaktı. Sanki onunkinden birkaç sayfa fotokopi çekmeme izin verse ölürdü. Ekonomi finalinin çoğuna zaten çalışmıştım. Sadece birkaç bölüme daha ihtiyacım vardı.

Kabullen, demişti.

"Kapıyı aç, baba!" Bağıryorum.

"Bağırmayı kes, geliyorum." Babamın sesi çatlaklardan sızıyor ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, hâlâ içim içimi yiyor. Her nasılsa eve gelirken Bo'dan kaçmayı başarmıştım. Muhtemelen gözleri morarmıştı. O adam onu iyi haklamıştı. Keşke ön sıradan izleyebilseydim. Bunu hayal ederken dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım.

Kapı nihayet hızla açılıyor ve Liam McKenzie bana bakıyor, gözleri kan çanağına dönmüş ve ağarmış saçları sağa sola savruluyor. "Güzel, eve gelmişsin. Ben acıktım." Her kelime dudaklarından dökülürken üzerime bir viski nefesi dalgası çöküyor.

"*Cazzo*, baba, saat daha bir. Şimdiden ne kadar içtin?"

Bana ters ters bakıyor, alkolün sisi dağılıyor. "Benimle o küfürlü dili kullanma."

"İtalyan mı?" Sırıtıyorum.

Keskin bir sızı yanağımı yakıyor ve boynum geri çekiliyor. Bir küfür daha mırıldanıyorum, bu seferki İngilizce, böylece anladığından emin oluyorum. Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor, ama düşmelerine izin vermeyi, ona bu tatmini yaşatmayı reddediyorum. Yıllardır beni kırmaya çalışıyor. En iyi arkadaşım, terapist adayı Rose, bunun sebebinin benim de onun kadar sefil olmamı istemesi olduğunu söylüyor. Hayır, bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Daha sonra odamın sessizliğinde, saygıdeğer bir kız gibi dondurma yerken ağlayacağım.

"Özür dilerim," diye homurdanıyor ve ellerini arkasında kavuşturuyor. Her zaman tam bir pislik değildir. Sadece içkiyle birlikte daha da kötüleşiyor. Bowling salonundaki işini de yeni kaybetti, o yüzden çok kötü oldu. "Sadece gerginim"

"Biliyorum baba." Morarmış yanağımı avuçluyorum ve neşeli bir gülümseme deniyorum. "Eminim yakında başka bir iş bulacaksın." Parmaklarımı çapraz yapıp Aziz Anthony'ye dua ediyorum. O her şeyi bulan azizdir, o halde babama yarı düzgün bir iş bulmak ne kadar zor olabilir ki? Annem, koyu Katolik terbiyesinden geriye kalan birkaç kalıttan biri olan Aziz Anthony'ye sıkı sıkıya inanırdı. Keşke onun inancına sahip olsaydım, ama bunca kayıptan sonra, yardımsever bir yüce güce inanmak bana şaka gibi geliyor.

Berbat oturma odamıza giriyorum ve sırt çantamı plastik kaplı kanepeye atıyorum. Ki bu çok saçma. O plastiğin altında korunmaya değer hiçbir şey kalmamıştı.

"Köşedeki bakkala gidip biraz söğüş et ve ekmek alabilir misin? Um için yardımcı olur...."

Akşamdan kalma. Muhtemelen uyandığından beri içiyordur. Lavaboyu açtım ve yontulmuş bir bardağı soğuk suyla doldurdum. "İşte, al bunu."

"Ben de dışarı çıkardım ama-" Düğümlenmiş parmaklarını seyrelmiş saçlarında gezdiriyor.

"Ama ne?"

Babamın yüz ifadesi omurgamda mantıksız bir korku yaratıyor.

"Ama ne?" Tekrar ediyorum.

"Seni endişelendirmek istemedim ama geçen gece kovulduktan sonra Jimmy'i aradım-"

"Hayır, baba, yapmadın!"

"Bu kesin bir şeydi. Kaybetmeme imkan olmadığına yemin etti."

"Ve tahmin edeyim, kaybettin mi?"

Başını sallayarak sinirli bir nefes veriyor ve bayat alkol kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

"Bahse girecek paranız bile yoktu." Banka hesabımızdaki toplam para dört dolar yirmi altı sent gibi cüzi bir miktardı. Bunu biliyordum çünkü dün sabah bir venti kahve almaya çalıştım ve banka kartım reddedildi. Yarın ödeme alacak olmam çok iyi bir şeydi. "Parayı nereden buldun?"

Avucunu ensesinde gezdiriyor, açık teni pembeleşiyor ve İrlandalı kanından miras kalan çillerini belirginleştiriyor. "Sana söyledim, Jimmy kesin bir şey olduğunu söyledi, ben de küçük bir kredi aldım."

"Ne?" Çılgılık atıyorum. "Hem yine kumar oynuyorsun hem de ödünç para mı kullanıyorsun?" *F.M.L.*

Ellerimi tutuyor, gözleri çaresiz. "Durum şu ki Kötü, tatlım. Seni endişelendirmek istemedim ama daha fazla borcum var" "Tam olarak ne kadar?"

"Yirmi bin."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor ve ağzım açık kalıyor. Nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerimin çalışması durmuş. "Benimle dalga mı geçiyorsun baba? Bunu nasıl ödeyeceğiz?" Yirmi bin dolar fırında bir yılda kazandığımdan daha fazla.

Ellerini yüzünde gezdiriyor ve nefes nefese kalıyor. "İşte bu yüzden yaptım tatlım. Anlamıyor musun? Tek çıkış yolumuz buydu."

"Ama kaybettiniz, değil mi? Şimdi, daha ne kadar borcumuz var?"

"Beş tane daha."

"Yüz mü bin mi?" Ciyakladım.

"Bin."

"Lanet olsun, baba." Gözlerim yaşıyor, ama yine de onları geri çekiyorum. Buradan nasıl çıkacağım? Burslarla bile, aniden imkansız görünüyor. Dehşet verici bir düşünce zihnimi kurcalıyor. "Kimden ödünç aldın?"

"Tam olarak emin değilim. Jimmy anlaşılmaya aracılık etti."

"Peki geri ödemek için ne kadar zamanın var?" İçimi kemiren korku yoğunlaştı. Kızıl Ejderler her türlü pisliğin içindeydi. Ya onlara borcu varsa? Herkes onların acımasız infazcılar olduğunu biliyordu. Bu, sürgüyü ve babamın köşedeki bakkala gitme konusundaki isteksizliğini açıklıyordu.

"Hafta sonu."

Cazzo. Kahretsin. Siktir.

Mutfagımızın etrafında hızlı bir daire çiziyorum, her dönüşte küfrediyorum. "Kime borçlu olduğunu bulmalısın. Eğer Kızıl Ejderhalar'sa, belki benim yapabileceğim bir şey vardır. Bo ile konuşabilirim ve-" Oh, *Merda*. Beni geri isteyecek.

Bunun için. Babamın kışını kurtarmak için kendimi nefret ettiğim bir adama bağlamaya razı olur muydum?

Kafamı sallayıp kasvetli düşünceleri gömüyorum. Manhattan'da bir sürü tefeci var. Onun çetesi olma ihtimali nedir, değil mi?

"Jimmy ile konuşacağım. Parayı doğrudan ona göndermem gerekiyordu ama ona zor durumda olduğumu söyleyeceğim." Elime uzandı ve onu sıktı. "Bunu bir şekilde çözeceğiz."

Derin bir gümbürtü karnını sarsıyor ve dikkatimi lekeli tişörtüne çekiyor. Bu adama biraz yiyecek vermeliyim. Kileri aradım ama bir şey bulamadım. Makarna bile yok, annem varken vazgeçilmezdi. *Kahretsin*. Bo'yla bir kez daha karşılaşma riskini göze almak istemiyorum, hele de kredi konusunda emin olana kadar.

Makarna! *Grazie a Dio*. "Oh, Bayan DeVito spagetti ve köfte yaptı. Hemen gidip alacağım."

"Teşekkürler tatlım." Bana bir gülümseme veriyor, içki sisi arasından sızan saklanmamış bir duygunun ipucu. "Çok özür dilerim, Stella. Yemin ederim bunu sadece bizim için yaptım. Bu şekilde yaşamaktan nefret ediyorum. Annen beni çok hayal kırıklığına uğrattı." Sesi duygu yüklü ve bakışlarını yere indiriyor.

Bazen babamın eski halini zar zor hatırlıyorum, ancak arada bir küçük bakışlar alıyorum. Bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor.

"Hemen döneceğim."

"Hmm," diye mırıldanıyor başını kaldırmadan.

Ayaklarımın sürünmemesi için elimden geleni yaparak kapıya doğru ilerliyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşıyım, bazen emin oluyorum ki

lanetlendik. Tam tünelin ucunda bir ışıık görmeye başladığımda, biri kapıyı yüzüme kapatıyor.

Koridora çıktığımda durup soyulan duvar kağıdına yaslanıyorum ve yavaş bir nefes veriyorum. Tüm abalarımaya rağmen bir damla gözyaşı süzülüyor. Gözlerimi hızla kırpıştırarak gzyaşıını geri akıtıyorum. Babamın karnını doyurduktan sonra odamda kaybolup iimdekileri boşaltabilirim.

Arkamdaki sürgünün tıkırtısı kalbimin boğazıma kadar fırlamasına neden oluyor. *Tanrım, sakin ol Stella.*

Cazzo, boku yedik.

BÖLÜM 3

BİR SÜRPRİZ VE BİR BÜKÜLME

S tella

Hâlâ kendimi dizlerimi kıracak bir şeye ikna etmeye çalışıyorum.

Bir tepsi dolusu spagetti ve köfte ile merdivenlerden yukarı çıkarken kredi köpekbalığı peşimizden gelmiyor. Bayan D. için *Grazie a Dio*. Babamın büyük bir hayranı değil, bu yüzden yalan söylemek ve lezzetli yemeğin sadece benim ağzım için olduğuna söz vermek zorunda kaldım.

Son basamakta durup köşeye bakıyorum. Her yer temiz. Bu kadar paranoyak olduğum için kendimi azarlayarak nefesimi bırakıyorum. Yani babamın isimsiz bir örgüte yirmi beş bin borcu mu vardı? Bunun için öldürüleceğimiz anlamına gelmiyordu, değil mi?

Koridorda ilerlerken, kapımızın önünde bir şey gözüme çarpıyor. Bakışlarımı kısıyorum ve yaklaşıyorum. Bir kitap mı? Nabzım hızlanırken son birkaç adımı aceleyle atıyorum. Gözlerim sonunda kocaman bir metne ve kapağına yapıştırılmış nota takılıyor.

Bo onu metrodan nasıl kurtardı? Minnettar olmalıydım ama o sik kafalı kıskançlık krizine girip onu oraya atmasaydı asla raylara düşmeyecekti.

Makarna dolu kabı yavaşça yere indirirken, pürüzsüz yazıya odaklanana kadar notu neredeyse buruşturup atıyorum. Bu Bo'dan değil. Onun dalgalı yazısını nerede olsa tanırım. Daha da eğilerek, özenle kaleme alınmış sözcükleri tarıyorum.

*/ov /ocgol socelLing sLen pov can o// siLLovl lLanAing
ce,*

Dudaklarımdan beklenmedik bir kıkırdama dökülüyor. İmza aramak için notu çeviriyorum ama sadece kaba bir tasarım buluyorum - belki de bir taç? Bu kadar düzgün yazan birine göre metro kurtarıcım bir bok çizemiyordu.

Kitabı ve ekindeki post-it'i alıp göğsüme bastırıyorum. O yeni kitap kokusu burun deliklerime doluyor. Kurtarıcım kitabı metroda paramparça olmadan önce kurtarmakla kalmamış, bana yepyeni bir tane almıştı. Bu adam çok iyi biriydi. Bu ders kitapları çok pahalı.

"Teşekkür etmemi istiyorsan, en azından bana adını bırakmalıydın," diye yüksek sesle mırıldandım. Harika, şimdi de kendi kendime konuşuyordum. Babamın kumar sorunları beni çoktan etkilemeye başlamıştı.

Kitap ve tabak arasında, kapıyı açmak için yeterli elim yok, bu yüzden yıpranmış tahtaya küçük bir tekme atıyorum.

Ön kapı hızla açılmadan bir saniye önce açılan gözetleme deliğinin gıcırtısını duyuyorum ve babamın kocaman gözleri bana dikiliyor. Boş koridoru tarıyor, sonra bir nefes veriyor. Kahretsin, bizi ne kadar kötü bir durumun içine sokmuştu? Gerçekten de kitapçısının bizim için geleceğini mi düşünmüştü?

Ben daha sormadan babam tabağı elimden kapıyor ve tekrar içeri dalıyor. Ya kocaman kitabı fark etmedi ya da soracak kadar umursamadı. Muhtemelen ikincisi. "Bana da biraz ayır!" O mini mutfakta kaybolurken ben sesleniyorum.

Bayan DeVito'nun spagetti ve köfteleri neredeyse anneminki kadar güzel. Ya da en azından ben öyle hatırlıyorum. Mahremiyet görüntüsü vermek için derme çatma bir duvarla aslında oturma odası olan yatak odama giriyorum. Zaten eve bir erkek getirecek değildim. Bo'dan sonra tüm erkeklere tövbe etmişim. Uğraşmaya değmezlerdi.

Belki Florida'daki güneşin öptüğü sörfçüler farklı olurdu. En azından umut edebilirim.

Yepyeni ders kitabımı köşedeki masamın üzerine bırakarak nefesimi verdim. Bir aydan biraz fazla bir süre sonra okul bitecekti. Yazı Bayan D'nin yanında çalışarak geçirecektim ve umarım büyük kaçışım için yeterince para biriktirmiş olurdum. Kumar borcu için biriktirdiğim paranın bir kuruşunu bile babama vermeyeceğimden emindim. Bugün Bo ile karşılaştıktan sonra, Florida'daki üniversitelerden herhangi birine giremesem bile, öyle ya da böyle buradan gideceğime karar vermişim.

"Kahretsin." Babamın mırıldandığı küfür düşüncelerimi güneşli sahillerden kasvetli gerçekliğime sürüklüyor.

Aceleyle odamdan çıktım ve onu bir ağız dolusu spagetti ile eski kapaklı telefonunun ekranına bakarken yakaladım.

"Neyin var?"

"Boku yedik işte."

Ses tonundaki sertlikle başım geriye düşüyor. Sarhoşken bir denizci gibi küfrediyor ama bakışları artık net.

Büyük lokmayı yutuyor ve elini saçsız başının üzerinde gezdirerek dairemizin küçük bölümünde volta atıyor. "O Jimmy beni çok fena kazıkladı."

"Bu ne anlama geliyor?" Adam bir kitapçıydı; insanları kazıklayarak para kazanıyordu. Ne bekliyordu ki?

Gözleri yere düşmeden önce sadece bir saniyeliğine benimkilerle buluşuyor. "O 'bedava' para ve 'kesin şey' Kızıl Ejderhalar'dan geldi."

Hayır... midem altüst oluyor, bulantı boğazımı tırmalıyor. *Hayır. Hayır. Hayır.* Manhattan'daki onca pislik varken neden babamın eski sevgilime ve Çin Triad'ına yirmi beş bin dolar borcu vardı? Korkunç bir düşünce zihnimin ön saflarına doğru hızla ilerliyor. Bütün bunları Bo mu planlamıştı? Bütün bunlar beni geri kazanmak için yapılan çarpık bir girişim miydi?

Babamın telefonunu aldım ve ona fırlattım. "Jimmy'ye sor bakalım Bo Zhang'ın bu *kesin olayla bir ilgisi* var mı?"

Ona fırlattığım hücreye canlı bir el bombasıymış gibi bakıyor.

"Neden bahsediyorsun Stella?"

Hayatımın çoğunu babamdan sakladım. Zaten ona ne söylediğimi hatırlayamayacak kadar bitik durumda. O pislikle çıktığımı ve ayrıldığımızı az çok biliyordu ama hepsi bu kadar. İkinci sevgilim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

adama karşı yasaklama emri çıkarmaktan çok uzaktı. Haftalardır süren tacizlerden sonra, bugün bardağı taşıran son damlaydı. Red Dragons'tan bir bok almam umurumda değildi ama şimdi... şimdi babamın onlara borcu vardı, resmen sıçmıştık.

"Bo'yu hatırlıyor musun? Çıktığım adamı? Ayrıldığımızdan beri benimle tekrar bir araya gelmeye çalışıyor. Her şeyi o planladıysa hiç şaşırmam." Adam sinsi küçük bir *stronzo*.

Gri sisin içinden bir umut ışığı süzülür. "İşte bu, o zaman, şansımız. Liderlerinden biri, değil mi? Onunla konuşup bir anlaşma falan yapabilirsin."

"Hayatta olmaz," diye hırladım. O tren enkazı ilişkiden kurtulmam neredeyse bir yılını aldı. Bo deli gibi kıskanç ve sahipleniciydi. Beni mümkün olan her şekilde istismar etti. Yaşadığımız şeyin sağlıklı olmadığını anlamak için saatlerce online terapi görmem gerekmişti. Babam beni bu kadar kötü etkilemişti. Bir ilişkide istismarın normal olduğunu sanıyordum.

Babam dizlerinin üzerine çöküyor, eski döşeme tahtaları ani ağırlığın altında gıcırıyor. "Lütfen, Stella, lütfen." Ellerime uzanıyor, parmaklarımı parmaklarının arasına sıkıştırıyor. "O adamların bana neler yapabileceğini bilmiyorsun Anneni ve Vinny'yi zaten kaybettik." Sesi boğuklaşıyor ve gözlerimde sıcak yaşlar birikiyor. *Cazzo*, bu adam beni nasıl etkileyeceğini biliyor. "Gerçekten beni de kaybetmek istiyor musun?"

Bir nefes çekiyorum ve tutuşundan kurtuluyorum. Elleri nemli ve rutubetli ve acıma duygusu yüzeye çıkıyor. Hatalarının bedelini ödemesine izin vermeliyim ama o haklı, onu kaybetme riskini göze alamam. Elimde kalan tek şey o. "Peki, gidip Bo'yla konuşacağım." Duraksıyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. Sadece

Onu tekrar görme fikri nefes açıcıma uzanmama neden oluyor. "Bir şartla."

"Teşekkür ederim Stella, teşekkür ederim. Her şeyi yaparım."

Babama en sert bakışlarımı fırlattım. "Artık kumar yok. Bu sefer gerçekten. Jimmy'nin numarasını sil, haftalık tüyolar için abonelik hizmetini iptal et, hepsini."

Sulu gözleri benimkilere takılıyor ve o lanet acıma duygusu yine başını kaldırıyor. "Yemin ederim, Stel. Bu iş bitti. Bir daha asla tek bir kuruşumu bile boşa harcamayacağım. Bunu sadece senin için yaptım, biliyorsun. Çektiğin onca acıdan sonra, sadece senin için daha iyi bir hayat istiyorum."

Daha iyisini bilmeme rağmen sözleri karşısında kalbim sıkışıyor. O bir alkolik, kumar bağımlısı ve bir yalancı. Bu hikâyeyi daha önce sayısız kez dinledim ama yine de ona inanmak istiyorum. "Benim için daha iyi bir hayat istiyorsan, bırak gideyim."

Yavaşça başını sallar. "Bu iş bittikten sonra ne istersen yaparım. Florida'ya mı gitmek istiyorsun? Buradan çıkmaya yardım edeceğim; yemin ederim."

"Güzel," diye homurdandım. "Şimdi git bir duş al baba. Leş gibi kokuyorsun."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bir anlığına babamın hayaleti yeniden ortaya çıkıyor. Ayık olan, mutlu bir evliliği ve *iki* çocuğu olan. Bazen ondan ne kadar nefret etsem de, o halini düşünmeden edemiyorum. Annemin ölümü onu yıktı ve Vinny'ninki son nakavt yumruğuydu.

Yavaşça ayağa kalkıyor, doğrulmaya çalışırken omuzları yuvarlanıyor. "Çok daha iyisini hak ediyorsun, Stel."

"Evet, biliyorum, işte bu yüzden buradan defolup gitmek için bu kadar uğraşıyorum."

Babam yanağımı okşuyor, sert avuç içi çocukluğumdan hatırladığım yumuşak dokunuştan çok farklı. "Başaracaksın. Aklına koyduğun her şeyi her zaman başarırısn." Son bir bakışla arkasını dönüyor ve banyoya doğru ilerliyor.

Kapı kapandığı anda kanepeye yığılıyorum. Eski sevgilime yalvarma düşüncesi içimi öfke kelebekleriyle dolduruyor. Bo çıkarcı bir piç ve bir şekilde bunu onun planladığını biliyorum. Ona sonsuza dek bağlı kalmamı sağlamanın yolu bu.

Nasıl olsa birkaç hafta içinde buradan gideceğimi bilmiyor. Kendimi koltuktan kalkmaya zorlayarak oturma odasının bana ait olan kısmına doğru ilerliyorum. Eğer bu işe yarayacaksa, bunu inandırıcı hale getirmem gerekecek. Dolabımı karıştırıp en seksi elbisemi seçiyorum. İlk randevumuzda giydiğim elbiseyi. Dalgalı yakası ve yumuşak, ince kumaşıyla tüm İtalyan kıvrımlarımı sarıyor. Bo'nun favorisi. Her zaman Asyalı kadınların çok sıska olduğunu söylerdi ve kız arkadaşında biraz et severdi. Tüm o aptalca şeylere inandım.

Ellerinin üzerimde olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor. Başımı sallayarak mide bulandırıcı görüntüleri uzaklaştırıyorum. İşler o noktaya gelmeyecek. Boş vaatlerde bulunacağım, babamın borçlarını silmek için her şeyi yapacağım. Şansım yaver giderse, ödeme yapmak zorunda kalmadan çoktan gitmiş olacağım.

BÖLÜM 4

DİZLERİMİN ÜZERİNDE

S tella

Bayan DeVito'nun kapısının önünden aceleyle geçiyorum, Tanrı'ya dua ediyorum ki beni bu kıyafetin içinde göremez. Zavallı kadın dalan yaka ve uygunsuz etek ucu yüzünden kalp krizi geçirebilir. Ateşli kırmızı stiletto'lardan bahsetmiyorum bile.

Onu neredeyse zihnimde duyabiliyorum, kalın aksanı stereo olarak geliyor. "*Delirdin mi, Stella? Bir adamın senin bir puttana olduğunu düşünmesini mi istiyorsun?*" Bu fahişe topuklularıyla o da haksız sayılmazdı. Onları sadece Bo bana aldığı için giyiyorum ve babamın özgürlüğünü satın almak için her şeyi yapmaya hazırım.

Fırını geçtikten sonra hızımı yavaşlatıyorum. En azından şimdi Bayan D. ya da oğlu Giuseppe ile karşılaşmayacağım. Köşeyi dönüp Canal Sokağı'na giriyorum ve sokağın ilerisinde siyah takım elbiseli bir adam koyu renkli bir şehir arabasına biniyor. Bakışları bana doğru kayıyor ve gözlerimiz bir anlığına buluşuyor. Karanlık bakışlarındaki yoğunlukta, çenesinin sert duruşunda tanıdık bir şeyler var. Süslü deri ayakkabılarının üstündeki parıltı.

Daha fazla ayrıntı görebilmek için gözlerimi kısıyorum ama o çok uzakta. İkimiz de kıpırdamadan, destansı bir bakış yarışına kilitlenmiş halde dururken kaşları çatılıyor. Sonunda gözümü kırptım ve o da arabaya daldı.

"Hey!" diye sesleniyorum, ama araba kalkıyor, lastikler gıcırıyor. Caddede yarışını ve köşede kayboluşunu izliyorum. Onu takip etmek için garip ve ezici bir ihtiyaçla doluyorum.

Sana neler oluyor Stella?

Başımı sallayarak, kızarmış köfte ve tatlı-ekşi sosun tuzlu kokusu burun deliklerimi istila edene kadar caddede ilerlemeye devam ediyorum. Bo'ya zincirlenmiş olarak geçirdiğim yıl boyunca özlediğim tek şey ağız sulandıran Çin yemekleri. Ailesinin restoranına yaklaştıkça bir çift şatafatlı kırmızı ejderha bana bakıyor. Sakinleştirici bir nefes alarak, karnımda uçuşan canavar büyüklüğündeki kelebekleri evcilleştirmeye çalışıyorum. Bo'dan merhamet dilenme fikri kusma isteği uyandırıyor.

Ama sineye çekiyorum ve ayaklarımı Kızıl Ejder'in merdivenlerine doğru zorluyorum.

Parlak kırmızı kapı sallanarak açılıyor, tepedeki zilin şıngırtısı ölüm çanı gibi. Feng bana doğru bakıyor, kara perçemleri alnına yapışmış. "Burada ne arıyorsun, Stel-"

Eski sevgilim içeri girdiğinde sözleri kesildi, gözleri skandal elbisemin üzerinde gezinirken dudaklarında memnun bir sırıtış vardı. Eğer yanağını morartan morluk ve yüzüme bir gülümseme getiren yarık dudak olmasaydı, kuyruğumu kıştırıp kaçırdım. Hayır, kendime zafer anının tadını çıkarmamı söyledim. Kısa sürdü ama yine de.

"Gözünün altında küçük bir shmutz var." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökölüverdi. *Merda*. Kahretsin, Stella. O kıcı kazanman gerekiyordu, onu kızdırman değil.

İfadesi bozuldu, dudaklarındaki memnuniyet çatık kaşlara dönüştü. "Kitap raylara düştüğünde yüzünün aldığı şekli ve seni dizlerinin üzerine çöktürdüğümde gözlerindeki korkuyu görmek bile buna değerdi."

Gizemli kurtarıcımdan yepyeni bir kitap aldığımı ve onu emebileceğini söyleyerek esprili bir karşılık vermeyi düşünüyorum, sonra kendime iyi davranmak için burada olduğumu hatırlatıyorum. Sakinleştirici bir nefes alarak kirpiklerimi kırıştırıyorum ve en tatlı gülümsememi takınıyorum. "Buraya dövüşmeye gelmedim, Bo. Bir iyilik için geldim."

Bir kahkaha atıyor, kara gözleri parlıyor. "Sikimi o kadar özledin demek?"

Dilimin ucuna kadar gelen küfürleri ısırarak geri alıyorum. *Piç kurusu* neden burada olduğumu çok iyi biliyor. "Babamın Red Dragons'a borcu olduğu ortaya çıktı."

Bo tezgâha yaslanıp kollarını sıırım gibi, kaslı göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Öyle mi?"

"Evet. Bu konuda bir şey biliyor olamazsınız, değil mi?"

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Bir şey değil, Stel." Yaklaşıyor, hınzır bir sırıtış şekilleniyor. "Kumar kötü bir iştir." Duraksıyor, utancının içine işlemesine izin veriyor. "Ne kadardan bahsediyoruz?"

"Yirmi beş gram," diye mırıldandım.

Keskin bir ıslık sesi sessiz restoranda yankılanıyor. "Bu biraz paradan fazlası, bebeğim."

Bu eski evcil hayvan isminden iğreniyorum. Bunu nasıl sevimli bulmuş olabilirim ki? Ellerimi kalçalarımın vurarak, vücudumdaki her sinir onun yakınlığından geri tepmesine rağmen daha da yaklaşıyorum. "Bana yardım edebilir misin?"

"Tam olarak ne soruyorsunuz?"

"Borcu ortadan kaldırabilir misin?"

İncelmiş dudaklarından gırtlaktan bir kahkaha patladı ve kuzeninin ağzından daha tiz ikinci bir kahkaha patladı. Feng o kadar sessizdi ki burada olduğunu unutmuştum. İki aptal bana gülüyor ve öfke yanaklarımı yakıyor. Bu çok aşağılayıcı.

Hayır, bundan sonra olacaklar çok ama çok daha kötü olacak. "Ne istersen yapacağım," diye bağırdım.

Bo'nun gözleri parlıyor ve Feng'e tıslıyor, "Bizi yalnız bırak."

Kuzeninin ince kaşları havaya kalkıyor ve eski sevgilim ona Mandarin dilinde havlıyor. Feng kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış dayak yemiş bir köpek gibi topukluyor ve metal kapıdan mutfığa doğru süzülüyor.

Bo yaklaşıyor ve her adımda boğazımdaki safra daha da yükseliyor. *Bunu yapabilirsin, Stella.* Parmaklarımı sıkı yumruklar halinde sıkıyor ve bedenimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Savaş ya da kaç reflekslerim devreye giriyor ve tek yapmak istediğim buradan siktir olup gitmek.

"Bir şey var mı?" Yarık dudağının köşesi yukarı kalktı. "İyi bir fahişe olup sikimi yalayacak mısın?"

Elleri omuzlarıma dolanıyor ve beni yere yatırıyor. Dizlerim soğuk fayansa çarpıyor ve acı bacaklarımdan yukarı doğru yayılıyor. Ağrıyı bastırmaya çalışıyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Eğer babamın borcunu silersen yaparım."

Bo kemerinin tokasını açıp bana bakarken sert bir kahkaha daha atıyor. "Bir oral seks için yirmi beş bin mi? Ne kadar iyi olduğunu sanıyorsun, bebeğim?"

Bir öfke ve utanç girdabı yanaklarımı ısıtıyor ve *stronzo*'nun boğazına yumruk atmama bir saniye kalıyor. Bundan kurtulmanın başka bir yolu olmalı. Gözlerimi kapatıyorum ve babamın sefil yüzü aklıma geliyor. Bunu onun için yapmalıyım. Kararlılığımı pekiştirerek daha geniş gülümsüyorum ve dişlerimi gösteriyorum. "O zaman tüm borcu silmek için ne gerekiyor Bo?"

Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutup başımı yukarı kaldırıyor ve gözlerimi onunkilere dikmeye zorluyor. "Yaz sonuna kadar benimsin. İstedığimi yaparım."

Fermuarının dişleri arasında gıcırdayan metalin tıslaması tüylerimi diken diken ediyor. Başımı sallıyorum, siyah görüş alanıma giriyor. Asla hayatta kalamam. "Bir hafta," diye karşı çıkıyorum.

"Senin küçük dar amcığın yirmi beş bin dolar etmez, Stel. Bütün yaz." Aletini pantolonundan çekip çıkarıyor ve solgun, damarlı şeyi görünce mide bulantısı boğazımı tırmalıyor. "Bugün birinci gün olacak."

Oh, Tanrım, bunu yapamam. Sertçe yutkunuyorum, onu emme fikri omurgamı titretiyor. Bunu yaparsam, Bayan D.'nin beni her zaman uyardığı Canal Street *puttana'sından* farkım kalmaz.

Ön kapı hızla açılıyor, keskin şingirtı kalbimi boğazıma fırlatıyor ve üç iri yarı erkek kırmızı çerçeveli kapıyı dolduruyor. Siyah takım elbiseler ve kıpkırmızı cep mendillerinden oluşan bir deniz. Güçlkle ayağa fırlıyorum.

Üç siyah saçlı erkek bana bakarken topuklu ayakkabılarımı altımdan çıkarıyorum.

Bo aletini pantolonuna geri sokuyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Lanet zil kurtardı.

"Git buradan güzel kız," diyor göğsü şarap fıçısını andıran uzun boylu olanı. "Konuşmamız gereken bir iş var."

Kapıya doğru koşarken, "Sorun değil," diye mırıldanıyorum. "Stella, bekle," diye havlıyor Bo.

Bir elim kapı kolundayken başımı omzumun üzerinden eğip dudaklarımı gülümsemeye benzer bir şekle sokuyorum.

"Hâlâ anlaşmayı kabul etmek istiyorsan," diye sesleniyor, "bu gece tekrar gel."

Vücudumdaki her kemik onun yüzüne tükürmek istemesine rağmen başımı aşağı yukarı sallamaya zorluyorum. Sonra bir düzine Meryem Ana duası fısıldayarak ve o haydutlar geldiği için tüm azizlere şükrederek kapıdan hızla çıktım.

BÖLÜM 5

DAHA KÖTÜ NE YAPABİLİRLER Kİ?

S tella - Bir Hafta Sonra

Çürük perdenin arkasından Mulberry Sokağı'na bakarken nefes nefese kalıyorum. Bo'dan sonsuza kadar saklanamayacağım. Ayrıca, *pezzo di merda* sadece ona ölümcül hasta olduğumu söylediğimde sözleşmemi uzattı. Tamamen yalan değildi. Onunla fiziksel olarak birlikte olma fikri bende kusma isteği uyandırdı.

Ama işten bir hafta izin almak, özellikle şu anda karşılayabileceğimizden çok daha fazla. Bu da demek oluyor ki, saklandığım yerden çıkmam gerekecek. Şansım varsa bugün dersler ve *Nonna Maria*'daki vardiyam arasında Bo'dan uzak durabilirim.

Aklıma yaklaşık bir hafta önce kafede tanıştığım adam geliyor. Bana elli dolar bahşiş bırakmıştı ve bu bahşiş bize bir haftalık yiyecek almıştı. İzin alabilmemin tek nedeni buydu. Gözümün önünde bir çift karanlık göz belirdi ve midem bulandı. Bir an için onunla daha önce tanıştığımı yemin edebilirdim. Öyle bir şey vardı ki

Onun dokunuşunu, gözlerini, Bo'dan saklanmak için taktığım gülünç büyük boy şapka ve güneş gözlüklerini delip geçen o delici bakışlarını biliyordum.

Pazza. Bayan D. de böyle derdi. Ben deliriyorum.

Pencerenin perdesini çekerek yatağın üzerindeki telefonuma bakıyorum. Cevaplanmamış bir dizi mesaj bekliyor. Kimi kandırıyorum ben? Bo'yla bu işten kurtulmamın imkânı yok. Benim erdemim yirmi beş bin dolar eder mi? Hayır diye düşünmeye başlıyorum.

Cevapladığım tek bir mesaj var. En iyi arkadaşım Rose'dan gelen. Bir haftalığına Long Island'a annesini ziyarete gitmiş. Bir yanım Bo ile olan tüm bu dramı kaçırdığı için mutlu. Ondan kaçmak için yaşadığım onca şeyden sonra ne düşündüğümü bilse beni öldürürdü.

"Hey Stella, kendini daha iyi hissediyor musun?" Babamın sesi yatak odamı küçük oturma odasından ayıran derme çatma duvardan sızıyor.

Babama gerçeği söylemek yerine ben de ona yalan söylemeye başvurdum. Babam harika bir adam değildi ama borcunu ödemek için bedenimi satmamı onaylayacağını sanmıyordum. "Evet, baba. Bugün işe geri dönüyorum."

Başını alçı bariyerin arkasından uzatıyor, gözleri kan çanağı. Elini ensesinde gezdirerek utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Oh iyi. Çünkü o borcu geri ödemeye başlamam gerekiyor-" Sözlerinin geri kalanını boğarak yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

Cazzo. Bo muhtemelen adamlarına babamı taciz ettiriyordur çünkü anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmedi. "Üzerinde çalıştığınız yeni ödeme planı nedir?"

Gözlerini yere dikti. "Ayda iki bin dolar." "İki bin mi?" Çılgılık atıyorum.

Yine de ödemesi bir yıldan fazla sürer. Faizden bahsetmiyorum bile. Kahretsin, bunu gerçekten yapmak zorundayım. Bizi bu borçtan kurtarmak için Bo'nun ahlaksız fantezilerine boyun eğmek zorunda kalacağım. Daha da kötüsü, Florida'ya taşınmamı yaz sonuna kadar ertelemem gerekecek.

"Çık dışarı... lütfen," diye ekliyorum bir süre sonra. "Giyinmem gerek."

"Elbette tatlım, saçından çekileceğim." Ama o kımıldamıyor.

"Ne?"

"Hasta olduğunu biliyorum ama şu Kızıl Ejder'le bize bir mola vermesi konusunda konuşma fırsatın oldu mu?"

"Evet," diye homurdandım. "Ben hallediyorum, tamam mı?"

"Elbette, şey. Teşekkürler, Stella." Birkaç adım geri gider, sonra nihayet topuklarını çevirir ve mutfığa girerek gözden kaybolur.

Kahvaltıda ne var diye sorarsa aklımı kaçıırırım. *Grazie a Dio* boş dolapları karıştırırken sessizliğini koruyor. Bir gömlek ve bir kot pantolon giyiyorum, saçlarımı Bayan D.'nin sevdiği gibi yüzümden uzakta yüksek bir at kuyruğu yapıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Saatler sonra, binama geri döndüğümde rahat bir nefes alıyorum. Ön kapının kilitli olduğundan emin olmak için etrafımda dönerken, elimde bir çanta dolusu İtalyan hamur işi ile yıpranmış ahşaplara yaslanıyorum. Her nasılsa, tüm gün boyunca hayatta kalmıştım.

ama zar zor. Bo'nun kuzeni Feng, akıllıca şapka ve güneş gözlüklerime rağmen bir müşteriye bir tabak cannoli vermek için dışarı çıktığımda beni fark etti.

Hemen Nonna Maria'nın evine geri döndüm ve bir daha dışarı çıkmadım. Korkmuş görünmüş olmalıyım çünkü Bayan D'nin oğlu ve patronum Giuseppe iyi olup olmadığını sordu. Ona Bo ve Feng'in bana sorun çıkardığını söyledim ve o da tüm vardiyam boyunca kapıda nöbet tuttu.

Adam Tanrı'nın bir lütfuydu.

Bu cannoli gibi. Açlıktan ölüyorum. Midem homurdanıyor ama lezzetli ikramlara teslim olmadan önce kendimi merdivenleri çıkmaya zorluyorum. Babam aç olmalı çünkü bütün gün evden çıktığını sanmıyorum ve dolaplarımız bomboş.

En üst basamağa ulaşıyorum ve gözlerim koridorun ortasındaki hırpalanmış kapımıza takılıyor. *Cazzo*. Yolun geri kalanını koşarak kat ediyorum, elimdeki sıcak hamur işi torbasını düşürüyorum. Kalbim göğüs kafesime çarparken, elim sadece paslı bir menteşeyle tutunan kapı kolunun etrafına dolanıyor.

"Baba!" Sessiz daireye
sesleniyorum. Cevap yok.

Zihnim geçmişteki benzer bir sahneye geri dönüyor. Karanlık bir oda. Yerlere kan sıçramış. Gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor ama onları geri çekiyorum. Artık küçük bir kız değilim. Ve *Nonno* gitmişti. Bundan o sorumlu olamazdı.

Sessizce kapıyı itip açıyorum ve parmak uçlarımla içeri giriyorum. Eşiği geçtiğim anda bir silahın namlusuyla karşılaşacağımdan yarı eminim. Ama beni sadece sessizlik karşıladı.

Ve harap olmuş bir daire.

Kanepe minderleri yere atılmış, her bir çekmece ve dolap açık, kırık bir lamba yan yatmış, ampulün camı muşambanın üzerine saçılmış. *Merda*. Artık gözyaşlarımı zor tutuyorum. "Baba?" Daha çok bir inilti gibi çıkıyor.

Babam ne kadar boktan olursa olsun, hâlâ hayatta kalan tek akrabam.

Dehşet ciğerlerimi ele geçiriyor ve dizlerimin üzerine çöküp yerde kan arıyorum. Hiç kan bulamayınca kalbim yeniden çalışmaya başlıyor. Nefes al, Stella. Nefes al, nefes ver. Cebimdeki inhalerime uzanıyorum ve uzun bir nefes çekiyorum.

Bunu yapabilirsin, Stella. Bo olmalı. Saklandığım için bir açıklama yapmaya çalışıyor. Siktir et. Saklanmaktan bıktım. Kölelik yaptığım yazdan beklediği iğrenç şeyleri yapabileceğim gibi davranmaktan da bıktım.

Beni öldürse bile bu lanet borcu ödemenin başka bir yolunu bulurdum.

Kendimi yerden kaldırıp bir nefes daha alıyorum ve yatak odama doğru yürüyorum. Dairenin geri kalanı gibi o da darmadağınık. Odanın diğer ucundan, masamın üzerine yapıştırılmış sarı bir not gözüme çarpıyor.

Koyu renk karalamayı hemen tanıdım. Annem her zaman babamın tavuk tırnağıyla doktor olması gerektiğini söylerdi. Babamın birinin hayatından sorumlu olduğu fikriyle delice bir kahkaha balonu yuvarlanıyor. Notu tarıyorum, her kelimedede göğsüm sıkışıyor.

Stella,

Beni yaraladılar. /Yardım etmelisin. Bayan D.'den borç isteyin. İki bin dolar getirirsen, beni serbest bırakacaklarını söylediler. Adres burası:

103 Canal St.

*Özür
dilerim.*

Seni seviyorum, baba.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, sıcak gözyaşlarım yine gözlerime batıyor. Şimdi ne yapmam gerekiyor?

İstersem Bayan D.'nin bana para vereceğini biliyorum ama bu adil değil. *Nonna Maria'nın yeri* suçlardaki ani artıştan dolayı pek iyi *durumda* değil. Bütün turistleri korkutup kaçırıyor. Onu nasıl bu duruma sokabilirim?

Boktan yatak odamı adımlıyorum, zihnim dönüyor. "Ne yapacağım anne?" Tavana bakıyorum ve uzun zamandır vazgeçtiğim Tanrı'ya dua ediyorum. "Ne yapacağım ben?" Ağlıyorum.

Annem de Bayan DeVito'yu en az benim kadar severdi. Babamı da severdi ama onun tanıdığı adam artık yoktu. Dostluğumuzdan faydalanamazdım. Canal Street'e gidip onları ikna etmeliydim. Bedenimi satmadan ya da *Nonna Maria'nın* işini riske atmadan babamı bu beladan kurtarmanın başka bir yolu olmalıydı.

Bana en kötü ne yapabilirler ki, değil mi?

BÖLÜM 6

PATRON SENI ALMAYA GELİYOR.

S *tella*

Kanal Caddesi 103 numaranın girişini kaplayan alüminyum ızgaranın üzerine damgalanmış adrese bakıyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alarak parmak eklemlerimi metale doğru kaldırıyorum. Sert çınlama sesi kalbimi boğazıma kadar fırlatıyor.

Hafif bir vızıltı dikkatimi çekiyor ve başımın üzerindeki güvenlik kamerasına bakıyorum. Kırmızı bir ışık yanıp sönüyor ve mercek tıklayıp dönüyor. Bir an sonra, siyah takım elbiseli orta yaşlı bir adam parmaklıklılı kapının arkasında beliriyor.

Bir aralık açıyor ve koyu boncuk gözleri benimkilerle buluşuyor. Tel tel gri saçları şakaklarına doğru uzanıyor ve siyah saçlarına karışıyor. "Sen Stella mısın?"

Başımı salladım.

Bir adım geri çekildi ve beni içeri aldı. İçeriye ilk bakışta buranın eski bir rehinci dükkânı olduğu anlaşılıyor. Tozlu cam vitrinlerde altın ve gümüş takı ve saatlerden oluşan bir hazine var.

"Bana telefonunu ver." Ben telefonumu bulmaya çalışırken etli bir avuç uzatıyor.

"Ne zaman geri alacağım?"

"Şu anda bunun için endişelenme." Elimden kaptı ve ceketinin cebine soktu. "Şimdi benimle gel." Başparmağını omzuna atıyor ve beni arkaya doğru götürüyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve elimi cebime daldırıp parmaklarımı biber gazının etrafına doluyorum. Kendimi korumak için son anda onu inhalerimle değiştirmiştım.

İri adamı karanlık koridorda takip ederken düşüncelerim dalgalanıyor. Öncelikle, bu adamı Kızıl Ejder'de hiç görmemiştım ve bir yıl boyunca şerefsiz Bo'yla çıktıktan sonra, büyük oyuncularını oldukça iyi tanıyordum. Bo'yu burada bulacağımdan emindim. Peki kimdi bu adam?

Kapıyı açık tutuyor ve başını loş odaya uzatıyor. Çatlaktan, sandalyede kambur duran bir figür seçebiliyorum. "Baba!" Bağırıyorum ve ona doğru koşuyorum ama sert bir el üst kolumu sarıyor.

Bir başka siyah saçlı erkek bana dik dik bakıyor, bu seferki ilkenden birkaç yaş daha genç ve kolları o kadar kalın ki takım elbisesi tayt gibi yapışıyor.

Babam başını kaldırıyor, iki gözü de morarmış ve şişmiş. "Ona zarar verme, Tony."

"Ben canavar değilim, seni pislik. Bir bayana zarar vermem." Elini bırakıyor ve babamın yanındaki sandalyeye doğru ilerliyor. Siyah takım elbiseli ve yakut cep mendilli iki erkek daha gölgelerin arasında duruyordu. Bunlar Kızıl Ejder'de gördüğüm haydutlar mıydı? Yoksa hepsi aynı üniformayı mı giyiyordu?

Babamı kontrol etmeye gitmeden önce ilk adama ters ters bakıyorum. Dudağı yarılmış ve yakasında kurumuş kan lekeleri var. Dönüp Tony denen adama ters ters bakıyorum. "Yani bir bayana zarar vermiyorsun ama orta yaşlı bir adama bir şey olmuyor öyle mi, *piç kurusu*?"

Adamın dudağında bir gülümseme titreşimi beliriyor. "İtalyan olduğunu bilmiyordum. Böyle bir babayla olmaz."

"Evet, öyleyim. Annem bir Esposito'ydu."

Tüm odayı sessizlik kapladı. *Evet, bu doğru piçler. Nonno*, büyükbabam önemli biriydi. Krallar, Kızıl Ejderler ve Çin Triadı bu sokakları yönetmeden çok önce.

Adam başını öne eğdi. "Kaybınız için üzgünüm. Isabella'nın annen olduğunu bilmiyordum."

Babamın dudaklarından garip, boğuk bir ses çıkıyor ve boğazıma bir duygu düğümü düğümleniyor. Onu aşağı itiyorum. Sertçe. Şimdi duygusal saçmalıkların zamanı değil. Eğer bu durumdan kurtulacaksak aklımı başıma toplamalıyım.

Tony ceketinin cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Hızlıca bir mesaj attıktan sonra tekrar cebine koyuyor ve önünde oturduğumuz masaya doğru dönüyor. "Paran var mı?"

Başımı salladım. "Paramız olsaydı sana bir hafta önce verirdik. Bo sana bir anlaşma yapmaya çalıştığımızı söylemedi mi?"

"Bo?" İri adamın kalın kaşları birbirine çarptı.

"Evet, Bo Zhang. Hepiniz Kızıl Ejder değil misiniz?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kendimi tam bir *stronza* gibi hissediyorum. Koyu dalgalı saçları, belirgin burunları ve kalın New York aksanlarıyla bu adamların hiçbiri Asyalı değil.

Tony'nin incelmiş dudaklarından derin bir kıkırdama yükseliyor. "Hayır tatlım, biz Red Dragons değiliz. Onların eski borçlarının bir kısmını satın aldık. Yani artık Krallara borçlusunuz."

Vay anasını. Bir yandan Bo'ya mola vermesi için yalvarmak zorunda kalmayacağım için çok rahatladım ama diğer yandan İtalyan mafyası da Çin Triad'ı kadar acımasız.

"Stella, lanet olsun," diye homurdandı babam, "sana söylediğim gibi Bayan D.'ye gitmeliydin."

"Yapamazdım," diye fısıldadım. "Bu karmaşanın içine sürüklenmeyi hak etmiyor."

Tony parmak eklemlerini kırıyor, çıkan ses kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. "Bay Liam McKenzie, patronuma borcunuz var ve benim işim de bunu tahsil etmek."

"Lütfen" Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. Bo'ya yalvarmaktansa bu adama yalvarmayı tercih ederim. "Üzerinde çalışabileceğimiz başka bir ödeme planı olmalı. Ben hastaydım ve işsizdim, babam da işini kaybetti. Bize bir ay daha verebilir misin?" Çantamı kaptım ve çek defterimi çıkardım. Gizli tasarruf hesabımı babam bile bilmiyor. Büyük kaçışım için her kuruşu biriktiriyordum. Hâlâ bin dolardan biraz az param vardı. "Beş yüzünü şimdi, kalanını da ay sonunda verebilirim."

Gıcır gıcır çekleri incelerken babamın gözleri parlıyor.

Tony'nin telefonu tekrar çalıyor, kalınlaşan sessizlikte keskin bir çığlık ve bakışlarını bana geri çevirmeden önce ekranı tarıyor. "Patronumun daha iyi bir fikri var."

"O da ne?" Babam öne doğru eğiliyor ama ellerini arkadan bağlayan kelepçeler hareketini engelliyor.

"Bana bugün beş yüz doları ver, sen de Liam, buradan tüm uzuvların sağlam olarak çık ve borcun ödenene kadar kızını teminat olarak tutalım."

Sıkılmış dişlerimin arasından keskin bir nefes kaçıyor. "Ne?" Beynim kelimeleri işlemeye başladığında nihayet ağzımdan kaçırıyorum.

"Bitti." Babamın sesi damarlarımda buz dalgaları yaratıyor. Kalp atışlarımda uğultusu arasında bu buz gibi tonu zar zor fark ediyorum.

"Ne?" Tekrar ciyakladım. Başka bir kelime söyleyemeden üzerimde karanlık bir gölge belirliyor ve iri eller omuzlarıma yapışıyor. Kıpırdanmaya, biber gazına uzanmaya çalışıyorum ama adam öküz gibi. Başka bir adam bileklerimi kavlıyor ve arkama doğru zorluyor. Metal derimi ısıyor ve bir çığlık daha atıp ardından bir dizi renkli İtalyanca küfür savuruyorum.

Tony yine sırtıyor ve içimden *figlio di puttana*'nın boğazına yumruk atmak geliyor.

"*Vafianculo!*" Avazım çıktığı kadar bağıyorum. "Bunu yapamazsın!"

Masanın etrafında dönüyor ve çekmecedan bir tomar kâğıt çıkarıp babamın önüne koyuyor. Ona bakamıyorum bile. Beni büyüten, beni koruması gereken adamı görünce midem bulanıyor ve bulantı boğazımı tırmalıyor.

Beni bu Allah'ın belasına yere getiren mankafa babamın kelepçelerini açıyor ve tehlikeli bir şekilde onun yanında duruyor.

"Sadece şurayı imzalayın." Tony noktalı çizgiyi işaret ediyor. Babam imzalarken dudakları, tiksinti olduğuna yemin edebileceğim bir şekilde bükülüyor

hayatımı bir saniye bile düşünmeden.

Pezzo di merda kağıtları Tony'ye geri verirken bana bakmıyor bile ve ayağa fırlıyor.

"Baba?" Hiçbir şey.

"Ödemeyi gerektiği gibi yapın, ay sonunda kızınızı göreceksiniz."

Liam McKenzie başını sallar ve o kadar hızlı odadan çıkar ki korkak bir bulanıklıktan başka bir şey değildir.

Sandalyeye yaslandım, uyuşmuştum. Beni terk etti. Babam, yaşayan son akrabam beni Kings'e sattı.

Tony masanın karşısındaki sandalyeye çöküyor ve iri ellerini yüzünde gezdiriyor. Homurdanarak beni izliyor, küçük mekânı koyu bir sessizlik kaplıyor. "Bok herif," diye mırıldandı.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı. Babam hakkında mı konuşuyordu? Neredeyse sormak için ağzımı açacaktım ama çok bitkin düşmüştüm. Tüm öfke, sızdıran bir lastik gibi içimden sızıyor. Bunu bana nasıl yapabildi?

Onun için bedenimi satmaya hazırdım. Son on yıldır bana yaptığı boktan muameleye rağmen onun zavallı kışını kurtarmak için her şeyi yapardım.

Tony'nin telefonu yine çalıyor ama umursamayacak kadar uyuşmuş durumdayım. Kalbim kırılmış, göğsümde dipsiz bir uçurum açılmış ve elimde hiçbir şey kalmamış.

"... seni almaya geliyorum, tatlım." Adamın sözleri uzakta bulanıklaşıyor. Suyun altındaymış gibi geliyor ya da belki de ben öyleyim. Boğuluyorum.

Ona boş boş bakıyorum.

"Dedim ki, patron seni almaya geliyor."

BÖLÜM 7

                  

Luca - Bir Hafta  nce

Pezzo di merda. Metro peronunda kanlar içinde yatan ve ailesi Manhattan'ın aşağı kısmına dair iyi olan her şeyi mahveden bok çuvalına dik dik bakıyorum. Kızıl Ejderler'in i  anlaşmalarında incelik, tarz ve amaç yok. Tecavüz, hırsızlık, saldırı. Bir kadın ya da seksen ya ında bir dede olması onlar için fark etmiyor. Bu sadece yanlış.

"Defol buradan," diye tısladım ve iyi bir  nlem için bir tekme daha attım.

Bo Zhang bir homurtu çıkarır, vücudu kendi içine kıvrılır. "Siktir git, guido. Sen olduğunu anlamalıydım." Küçümseyici bir sırtı  dudaklarının kenarlarını eğerken kanım kaynıyor. "Krallar eski haber. Yumu adın, bunu herkes biliyor. Ejderhaların Harlem'in güneyindeki her şeye hükmetmesi an meselesi."

Bir kahkaha attım. "Hayal görüyorsun, Bo. O son yumruk önemli bir şeye isabet etmiş olmalı." Tren kotumun düğmelerini ilikliyorum, bu *pi le* ve bununla i im bitmek üzere.

Konuşma. Yaklaşan metronun gürültüsü dikkatimi raylara çeviriyor. O kadının kitabı.

Ayaklarım beni peronun kenarına doğru itiyor. Geçen son tren yüzünden çoktan tahrip olmuş ama kapağı hâlâ okunabiliyor. Telefonumu çıkarıp hızlıca fotoğrafını çekiyorum ve Tony'ye gönderiyorum. Bu adam her şeyin izini sürebilir.

Hmm... Ekonomi.

Göz ucuyla Bo'yu kendini yerden kaldırırken yakalıyorum. Başımı omzumun üzerinden eğip o bok kafalıya ters ters bakıyorum. Çin Triad'ı ile barışı korumak için bu serserilere karşı medeni olmaya çalışıyorum ama bugün yapamıyorum. "Kimdi o kadın? Kişisel bir şeye benziyordu."

Sendeleyerek yaklaşıyor, dudağındaki kanı siliyor. "Eskiden becerdiğim bir fahiş."

Dio, bu adamın hiçbir şeye saygısı yok. "Bir adı var mı?"

Bo başını sallar. "Hatırlayamıyorum." Bana bakarken gözleri kısılıyor. "Ne yapacaksın Robin Hood, kitabını mı kurtaracaksın?" Başını aşağıdaki harap olmuş kalıntılara çeviriyor. "Rayların üzerine atlarsan bana büyük bir iyilik yapmış olursun."

Yaklaşan trenin aceleci rüzgârı, yırtık sırtı ve yırtık sayfaları sarsıyor. Ön sayfanın iç tarafında koyu siyah harfler gözüme çarpıyor. Bir isim. Hızlıca bir fotoğraf daha çekiyorum ve tren gelmeden bir saniye önce Tony'ye gönderiyorum. Bunu anlayabilecek biri varsa o da sağ kolum ve en eski dostlarımdan biridir.

Metro istasyona giriyor ve ben sarı çizgiye yaklaşıyorum. Kapılar kayarak açılıyor ve içeri süzülüyorum. Bo

Bana doğru bir hamle yaptı ama ben elimi uzattım. "Sıradakini al," diye hırlıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun Luca?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Bu da sana *Sinyor* Valentino, bok kafalı." Onu geri itiyorum ve şık kapılar çarparak kapanıyor. Tren vagonu ilerlerken dudaklarımda memnun bir gülümseme beliriyor. Bo'nun öfkeli ifadesi bulanıklaşıyor, biz istasyondan hızla çıkarken öfkeli küfürleri azalıyor.

Öfkem yatıştığında, kapının yanındaki boş koltuğa kıvrılıyorum. Şehrin yeraltı ulaşım sistemini artık pek sık kullanmıyorum. Kader beni bugün buraya getirmiş olmalı. O kızda bir şeyler vardı... Gözlerimi kapatıyorum ve metro vagonunun cam kapılarına bastırılmış yüzü vızıldayarak geçiyor.

Gözlerimi açıp başımı sallıyorum ve görüntüleri yok sayıyorum. Bo'nun becerdiği bir kızı listeye eklemekten de endişelenecek yeterince şeyim var.

Yukarı Doğu Yakası'nın sokaklarına geri döner dönmez, kürek kemiklerimin gerginliği hafifliyor. Burada Luca Valentino'yum, saygın bir iş adamı. Aşağıda, eski mahallemde ise bambaşka biriyim.

Cep telefonum çalıyor ve Tony'den gelen bir dizi mesaja bakıyorum. Aceleden, ona gönderdiğim resimlerin ne anlama geldiğini açıklamamıştım. Bo'yla karşılaşmamı ona anlatarak, ondan kadının izini sürmesini ve ona yeni bir ders kitabı bulmasını istiyorum.

Ekonomi her zaman favorim olmuştur.

Evet, bu olmalıydı. Yerde diz çökmüş muhteşem esmerle ya da yüzündeki ifadeyle hiçbir ilgisi yoktu, bu benim içimde tarif edilemez bir duygu uyandırmıştı

boş göğüs. İçime bir öfke dalgası daha hücum ediyor ve adımlarımı uzatıp bir sonraki sokaktan Plaza'ya doğru dönüyorum. Rahatlamaya ihtiyacım var.

Gizli bir mücevher olan ünlü Plaza Hotel, üyesi olduğum süper seçkin spor salonu *La Palestra*'ya ev sahipliği yapıyor. İtalyan kökenli olduğum için bu ismi duyduğumda hiç tereddüt etmemiştim. Çoğu sabahı orada patlamaya hazır öfkemle çalışarak geçirirdim ama bugünkü seansımı kaçırmıştım.

Bo'yla karşılaştıktan sonra bir şeylere vurmam lazım.

Tekrar. Adımlarımı ikişer ikişer atıp, kapıdaki görevlilere başımla selam veriyorum. içinde ön . ve klasik Otel. "Günaydın, Bayım. Valentino." İçlerinden biri kapıyı açmak için acele eder.

"Günaydın... Vic." İsim etiketine bakıyorum ve o da beni bir gülümsemeyle ödüllendiriyor. Ona bir yirmilik uzatıyorum ve sırtışı daha da büyüyor. "Bunu üniversite fonuna koy, evlat. Eskiden kazandığım her kuruşu biriktirirdim." Gençliğimde garsonluktan vale parkçılığına ve küçük çaplı hırsızlığa kadar hemen hemen her şeyi yapmıştım.

"Teşekkürler, Bay Valentino."

Başımı eğiyorum, kalabalık otelin ışıltılı fuayesini geçiyorum ve merdivenlere yöneliyorum. Özel merdiven boşluğundan inerken, lavanta ile karıştırılmış dezenfektan kokusu burun deliklerime saldırıyor.

"Günaydın, Bay Valentino." Tezgâhın arkasındaki sevimli sarışın bana parlak bir gülümseme gönderdi.

"Günaydın Grace." Konuşmaya devam etmek için ağzını açıyor ama ben hızla yanından geçip gidiyorum. Kız çok tatlı ama benden hoşlandığı çok açık. Ve benim seks hayatımla ilgili oldukça özel zevklerim ve kurallarım var. Sadece seksti. Ve hepsi bu.

Ayrıca, bu spor salonunu seviyorum ve bu kızla yatarsam buraya gelmeyi bırakmak zorunda kalmak istemiyorum. Soyunma odasına dalıp takım elbisemi ve kravatımı çıkarıyorum. King Industries'in CEO'su Luca Valentino olmaktan nefret ettiğim tek şey bu. Kot pantolon ve tişörtü tercih ederim. Elbette, Armani kotları favorim ama anavatanı desteklemeliyim, değil mi?

Kısıtlayıcı kıyafetlerimi değiştirdikten sonra sessiz soyunma odasından çıkıyorum ve koridorda tanıdık bir yüzle karşılaşıyorum.

Merda.

Sarışın kız gözleri üzerimde gezinirken parlıyor. "Luca Valentino, buraya üye olduğumu bilmiyordum."

Ben de öyle. Yoksa seni asla sikmezdim. "Hoşça kal, Caroline. Hiç haberim yoktu."

Yaklaşıyor ve eli karnıma doğru uzanıyor. Bir adım geri atıyorum ve beni duvara sıkıştırıyor, büyük sahte göğüsleri göğsüme baskı yapıyor.

"Caroline," diye fısıldıyorum, "... adresinden önce ne konuştuğumuzu hatırlıyorsun değil mi?"

Sırtışı genişliyor. "Beni anlamsızca becermeden önce mi?" "Hmm." Başımı salladım.

"Evet, evet, biliyorum, bağ yok." Eli, sikimi okşayana kadar aşağıya iniyor.

Kıvraniyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor, parmakları artık sertleşen aletimin etrafını sarıyor. Koridorun ortasındayız ve her an herkes yanımızdan geçebilir. Halka açık gösteriler bana göre *değil*. Bunun yanı sıra, ben sözümün eriyim ve kurallarına bağlıyım. Sebepler için.

Parmaklarım bileğini kavıyor ve elini sikimden çekiyorum. "Hayır dedim, Caroline."

"Ama neden?" diye sızlanıyor. "Geçen gece çok eğlendiğimizi sanıyordum."

"Yaptık, ama hepsi bu kadardı. Sadece bir gece. Seni uyardığım gibi."

Suratını asıyor, alt dudağını dışarı çıkarıyor. Aklıma geçen gece o somurtkan ağzın sikime dolandığı an geliyor. Harika, şimdi inanılmaz derecede sertim ve tek istediğim lanet bir egzersizdi.

"Sadece bir kez daha mı?" Uzun, isli kirpiklerini kırıştırıyor ve başını soyunma odasının kapısına doğru çeviriyor. "Lütfen Luca, sadece seni düşünerek bile çok ıslandım. Beni istediğin yerde becermene izin vereceğim." Vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyor ve evet, baştan çıkıyorum. Ama kurallarına bağlı kalmamın bazı nedenleri var. Kadınlarla duygusal bağ kurmaya ihtiyacım yok. Ve bir kereden fazla düzüşürseniz, işler karışmaya başlar.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve vücudunu benimkinden ayırana kadar onu nazikçe geriye itiyorum. "Üzgünüm Caroline. Geçen akşam harikaydı ama artık bitti. Ve eğer izin verirsen, egzersiz seansıma geç kalıyorum."

Koridorda aceleyle ilerlerken, "Sen bir pisliksin, Luca," diye tıslıyor.

Sinirli bir şekilde içimi çekiyorum ve kum torbasını bulmak için köşeyi dönüyorum. Şu anda ona çok ihtiyacım var.

Bir saat süren acımasız yumruk ve tekmelerden sonra kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Caroline konusunda hâlâ içimi bir suçluluk duygusu kemiriyor ama onu bastırıyorum. Çatı katıma götürmeden önce tüm kadınlara yaptığım gibi ona karşı da çok açıktım. Çoğu kurallarımı kabul eder ama istisnalar her zaman vardır.

Tam duşa girmek üzereydim ki cep telefonum titreyerek dolapta yankılandı.

Kızı ve adresini buldum. Yeni kitabı şimdi mi bırakmamı istiyorsun?

Ben: *Hayır, bekle. On beş dakika sonra ofiste görüşürüz. Yapacağım, kaptan.*

Telefonumu cebime sokup şimdilik duştan vazgeçmeye karar verdiğimde göğsümü o tuhaf his dolduruyor. O kadının kim olduğunu bulmalıyım. Sadece Bo'yla uğraşmak için bile olsa.

BÖLÜM 8

C.E.O VE KING

Luca

Buğulanmış banyo aynasındaki yansımama bakarken yeni bir öfke dalgası damarlarıma hücum ediyor. O pislik Bo'yla karşılaşmamdan dolayı kara kaşımı bir çizik ikiye bölüyor ve dövmele gövdemin ortasında hafif bir morluk oluşmaya başlıyor. Parmağımı alnımda gezdiriyorum ve kaşlarımı çatıyorum. İz kalmasa iyi olur. İhtiyacım olan son şey o pisliğin kalıcı bir hatırlatıcısı. Zaten vücudumda fazlasıyla var.

Kızıl Ejderler yeterince uzun süre cezasız kaldı. Önce Küçük İtalya'yı istila ettiler, sonra da zehirlerini Aşağı Doğu Yakası'na yaydılar. Artık metrolar bir kadın için bile güvenli değil.

Zihnim istasyondaki esmer kıza geri dönüyor ve o yabancı his göğsümü sıkıştırıyor. Onda çok tanıdık bir şeyler vardı ama kızı bir türlü çıkaramıyordum. Kesinlikle birlikte olduğum kadınlardan biri değildi. Rastgele çıktığım mankenlerden ya da sosyetiklerden hiçbiri değildi.

Küçük İtalya'daki boktan bir metro istasyonunda yakalanacağını hiç düşünmemiştim. Kimdi peki? Bu his o kadar ısrarcıydı ki, Tony'den, yok edilen ders kitabından aldığım isimden onun izini bulana kadar birkaç iyilik yapmasını istedim. Sonra da nerede yaşadığını öğrenmesi için onu takip ettirdim.

Makyaj masasının üzerindeki nota bakıyorum. Stella M. 356 Mulberry Caddesi. Küçük İtalya'nın kalbi. Bir zamanlar Stella diye birini tanıyordum, ama onu görmeyeli neredeyse on yıl olmuştu. Göğsümün etrafındaki bantlar gerildi ve halsiz bir nefes aldım. *Bu o olamazdı.*

Mulberry Caddesi aslında büyüdüğüm yerden çok uzakta değildi. Ve Yukarı Doğu Yakası'ndaki yeni çatı katımdan çok uzakta. Eski anılar zihnimi işgal ediyor ve zamanda geriye savruluyorum.

"Hadi topa vur, Luca!"

"Atışımı planlıyorum, bastardo, bana bir saniye ver."
Futbol topunu ayaklarımın arasında sürüyorum, golü engelleyen arkadaşşıma bakıyorum.

"Acele edin, şu hazırlık okulu çocukları her an çıkabilir."
Omzunun üzerinden Cambridge Prep'e bakar.

Okulu asmış ve biraz eğlenmek için metroyla Yukarı Doğu Yakası'na gitmiştik. "Sorun ne Vinny, küçük bir kavgadan mı korkuyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sadece babamı kızdırmamayı tercih ederim. Bazen hıncını benden ya da Stella'dan çıkarıyor. O zamandan beri pek iyi bir ruh halinde değil-"

Sözleri beni susturdu ve keşke koca çenemi kapalı tutsaydım dedim. En iyi arkadaşım annesini kaybedeli sadece birkaç ay olmuştu. Aptal. Babam haklı, ben bir ahmağım.

Dizimi geriye kıvrıyorum ve ayağım öne doğru patlıyor. Top fileye doğru süzülüyor. Vinny sağa doğru sıçradı, ama top ellerinin arasından uçup gitti.

"Gol! Gol!" Bağıriyorum. "Forza, Italia!"

Vinny kendini yerden itti, güzel çocuk yüzünde bir kaş çatma vardı. "Şanslı atış."

Kolumu omuzlarına atarak üzerine atlıyorum. Onu geçebildiğim nadirdir. Çocuk bir futbol süperstarı. Bunu asla kabul etmezdim ama o benden bile iyiydi. "Şansın bununla bir ilgisi yok, dostum. Şimdi gel, sana O'Shea's'de bir bira ısmarlayayım."

Bana kuşkuyla bakıyor, soluk mavi gözleri heyecanla parıltıyor. "Nasıl?"

Arka cebime uzandım ve en yeni değerli eşyayı çıkardım. Papa'nın yeni işe aldığı adamlardan biri kalpazanlık dehası. Para, kimlik, çek, aklınıza ne gelirse taklit edebiliyor.

Vinny'nin gözleri o kadar büyümüş ki kafasından fırlamasına ramak kalmış. "Ben de bir tane istiyorum."

"Benimle kal evlat, belki bir gün senin de bir tane olur." Ona bir sırtıma fırlatıyorum ve sahanın yolunu gösteriyorum. Aşırı hevesli bir köpek yavrusu gibi arkamdan koşuyor.

Anılar kaybolurken kalbim sıkışıyor. Dio, yıllardır çocukluk arkadaşımı düşünmeme izin vermemiştim.

Bakışlarım tanıdık adrese yeniden odaklanıyor ve eski, acı verici görüntüleri zihnimin gerisine itiyorum. Küçük İtalya'da hâlâ kim yaşıyordu ki? İlk yüz binimi kazandığımda *annemi* oradan çıkarmıştım. İlk milyonumdan sonra da ona banliyöde, şehrin karmaşasından uzakta ve kendi hayatımdan güvenli bir mesafede bir ev almıştım.

"Hazır mısın, *kaptan*?" Tony'nin sesi kapıdan içeri sızıyor. "Hayır," diye homurdanıyorum. "Hazır olsaydım, hâlâ burada olur muydum?"

Ofisimin içinde bir banyo olması benim hatam ama benim işimde bazen gün ortasında duş almak gerekiyor. Ve bugün, spor salonundan sonra, kesinlikle buna ihtiyacım vardı.

"Üzgünüm Luca," diye mırıldanıyor. Tony iyi bir adam, sadece bazen pek anlayışlı değil. Sonuna kadar yanımda duracak, beni korumak için her şeyi yapacaktır. O eski bir aile dostu ve olabildiğince sadık.

Kapının arkasında asılı duran gömleğe ve temiz takım elbiseye uzanıyorum ve elimi kolundan geçiriyorum.

Göğsümdeki taçlı kurukafa dövmesinin içine kazınmış beş rakam gözüme çarpıyor. Bu sabah eski anıların beklenmedik yükselişinden sonra bakışlarımı ondan ayıramıyorum.

Başımı sallayarak gömleğimin düğmelerini ilikliyorum ve geçmişimi gömüyorum. Dikkatimi dağıtmak için makyaj masasının ü z e r i n e yapıştırılmış sarı nota odaklanıyorum.

Belki yeni ders kitabını kendim bırakırım. Eski mahallemi ziyaret etmeyeli o kadar uzun zaman oldu k i , bu iyi olabilir. En azından *Nonna Maria*'dan biraz cannoli alabilir ve o piç Kızıl Ejderhaları hatırlatabilirim.

Küçük İtalya'yı kontrol eden kişi.

Evet, ben de öyle yapacağım.

En sevdiğim kol düğmelerimi takıyorum, yaldızlı taşlar yüzüme bir gülümseme getiriyor. Annem bana her zaman *piccolo principe*, yani küçük prensim derdi. Artık büyümüştüm ve King Industries'in kralıydım, daha doğrusu CEO'suydum.

Aynaya son bir kez bakıp siyah kravatımı düzeltiyorum ve notu cebime atıyorum. Kapıyı kırbaçla açıyorum ve ofisimden gelen soğuk hava, sıcak duştan gelen sise karışıyor. Tony bana bakıyor, kaşlarını çatıyor. "Biliyor musun patron, soğuk duşların kan dolaşımı için en iyisi olduğunu söylerler."

"Kan dolaşıмым gayet iyi, teşekkürler." Bunu sağlamak için spor salonunda yeterince saat geçiriyorum. Stresi azaltmanın tek yolu bu. Elbette başka yollar da var ama bunlar birileriyle çıkmayı gerektiriyor ve benim programıma göre bu çok zor. Bir örnek vereyim: Caroline. Kadınlarla etkileşimimi sıradan tutmayı tercih ederim, ipsiz sapsız seks.

Masama doğru yürürken, deri koltuğun üzerinden Park Avenue'ye ve aşağıdaki geniş şehre bakıyorum. İmparatorluğumu kurduktan sonra, sadece en iyi ofis alanı işimi görürdü. En alttan emekleyerek yükselmiş ve her şeyi sıfırdan inşa etmişim. Allah rahmet eylesin, babam İtalya'da domates konservesi işindeydi. İyi bir markası vardı ama öldüğünde şirket dağıldı. Bizi ayakta tutmak için elimden geleni yaptım ama o zamanlar sadece bir çocuktum. Paranın domateste değil, makinede olduğunu çabucak öğrendim. Çok geçmeden, piyasadaki en yüksek teknolojiye sahip ekipmanı geliştirdim ve ABD'deki her konserve fabrikasına sattım. Artık King Industries'in eli hemen hemen her üretim tesisindeydi.

Elbette, yol boyunca bazı düşmanlar edindim, ama bu işin doğası buydu. Tony de bunun için vardı. *Diğer* şirketlerimi o yönetiyor.

Sandalyeme yerleşiyorum ve arkadaşşıma bakıyorum. "Peki, yeni projede durum nedir?"

"Korkarım iyi değil." Çenesindeki kalın, koyu renkli tüyleri kaşıdı. "Komiser kumar gemisi için verdiğimiz dilekçeyi engelliyor."

"Onunla konuşmadın mı?"

Başını sallıyor. "Parayla ilgilenmiyor."

Alay ediyorum. Herkes parayla ilgileniyor. Başka bir oyuncu tarafından yağlanıyor olmalı. "Ona metresiyle çekilmiş fotoğraflarını göster. Eminim ilgisini çekecektir."

"Yapacağım, patron." Telefonuna bakıyor, bildirimleri tarıyor ve kaşlarını çatıyor. "Geçen ayki sevkiyat için sana borcu olan Meatpacking'deki o pislik ne olacak?"

"Onu rehin dükkanına götürün. Parayla ödemeyecekse, lanet olası kanıyla ödeyecek."

"Tamam, Eddie'ye haber vereyim." Ekranı kaydırır ve tekrar yukarı bakar. "Peki ya Jianjun'un sana teklif ettiği borç?"

"Evet, devam edelim ve onu bu konuda ikna edelim."

"Güzel, benden bu kadar o zaman." Tony başını masamın ucundaki ders kitabına doğru eğdi. "Yaşlı adamı ziyaret ettiikten sonra kitabı bırakayım mı?"

Ekonomi kitabına uzanıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, bunu ben hallederim. Eski mahallede bir yürüyüş yapmak istiyordum."

Koyu renk gözleri alnıma dikiliyor ve dudakları bükülüyor. "Kızıl Ejderhalarla karşılaşma riskini almak istediğinden emin misin?"

Yine mi?"

"Bunun için kaşınıyorum, Tony." Parmaklarım sıkıca yumruk oldu. Parmak eklemlerimi açık mor bir renk koyulaştırıyor. Kendi kirli işlerimi halletmeyeli uzun zaman olmuştu ama lanet olsun, bugün kendimi iyi hissediyordum.

"Terbiyeli olun, *Sinyor* Valentino." Clara kapıyı çalmadan kafasını içeri soktu.

Asistanımı ikinci annem gibi sevmeseydim, kafasını koparırdım. Kimse haber vermeden ofisime giremez. İşim için çok önemli.

Bir diva gibi kalçalarını sallayarak içeri giriyor. Erkeklerle dolu bir ofiste, burayı kendisinin yönettiğini biliyor. "Sence de bir kavga bir gün için yeterli değil mi?" Sıcak kahverengi gözleri alnımdaki kesiğe kilitleniyor.

Tony'ye kısık bir bakış fırlatıyorum. "Buralarda özel bir şey yok mu?"

Omuz silkiyor, dudaklarında mahcup bir gülümseme beliriyor. Benim yirmi yedi yaşımdan yaklaşık on yaş büyük ama burada patronun kim olduğunu hepimiz biliyoruz. Clara.

"Luca, çok iyi biliyorsun ki anneni durumdan haberdar etmezsem buraya kendisi gelecek."

"*Oofa, bu* ihtiyacım olan son şey, özellikle de Kızıl Ejderhalar'ın başına gelenlerden sonra." Annem hayatımın aşkı ama onun güvenliği için onu işimden uzak tutuyorum. Arka sokak girişimlerim hakkında çok az bilgisi var.

"Lanet Ejderhalar yine rıhtımları ele geçirmeye çalışıyorlar. Az önce Phil aradı ve ona ödediğimizin iki katını teklif etmişler."

"*Merda*," diye mırıldandım. "Kızıl Ejderler hâlâ Çin Mahallesi'ndeki o boktan restoranda mı faaliyet gösteriyor?"

Tony başını sallar. "Jianjun orada olacak, muhtemelen Çin Triad'ının diğer üyeleriyle birlikte. Ben olsam tek başıma uğramazdım, *kaptan*. Özellikle de yeni borç alımında işleri yolunda tutmak istiyorsan."

Parmak eklemlerimi kırıyorum, hafif çürükler ellerimde bir sancıya yol açıyor. "Kendimi idare edebilirim, eski dostum."

"Yapabileceğinizi biliyorum ama o güzel yüzünüzü bozmak istemeyiz."

Sırıtmadan edemiyorum. Tony benim hiç sahip olmadığım ağabeyim gibi. Biyolojik ağabeyim bir pislik, o yüzden pek yakın sayılmayız.

"O suratı çirkinleştirirsen bütün o seksi modeller gelmeyi bırakacak."

"Ve benim yarım yamalak saniyelerimden hiçbirini alamayacaksın." Ona hınzırca bir sırıtış attım.

"Hey, şikayet etmiyorum Luca. Aksi takdirde o muhteşem modellerin hiçbiri bana bakmazdı." Gülüyor, geniş omuzları zıplıyor.

"Oh, siz ikiniz, *smettila*! Kesin şunu. O kadınlara davranış şekliniz, gerçekten Luca, annen bilse ölürdü."

Başımı yönetici asistanıma doğru eğiyorum. "Tanıştığım her kadına karşı tamamen dürüstüm Clara. Bana yaklaştıklarında, çoğu zaman olduğu gibi, ne beklmeleri gerektiği konusunda çok açık oluyorum. Bu kadınları yatağıma atmak için kandırmıyorum. Flört ya da ilişkilerle ilgilenmediğimi çok iyi biliyorlar."

Elini göğsünün üzerinde çırpıyor ve dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Mükemmel genler ne kadar da boşa harcanmış. Valentino soyunu kim devam ettirecek?"

"Hala Dante var, unutma."

Clara gözlerini devirir. "*Che peccato*, Valentino'ların sonu geldi." Kardeşimin aptal olduğunu düşünen tek kişi ben değilim. Krallar imparatorluğunun tahtında onun yerine benim oturmamın nedeni de bu. *Babam* öldüğünde herkes rolü Dante'nin üstleneceğini düşündü ama o hiç adım atmadı. Ben de yapmam gerekeni yaptım.

"Bu kadar dramatik olma." Kadın tam bir drama kraliçesi ama bir tilki kadar da zeki. "Bugün bu dünyada olan biten onca şey varken, başka bir hayat getirmek sadece bencillik olur."

"Belki de haklısın Luca. Ama tüm bu önemli galalara katılırken yanında zeki ve çekici bir kadının olması seni incitmez."

"Ve diğer tüm aç kadınları senden uzak tutar," diye ekliyor Tony.

Hmm. Haksız değiller. Belki de üst düzey bir eskort servisine bakarım, sadece şirket için, seks için değil. Eğer sadece iş içinse, bu işleri basitleştirir.

"Açlıktan bahsetmişken" Clara göğsüne sıkıştırdığı dosyayı bana uzatıyor. "Rahibe Margarita az önce yetimhaneden aradı. Yeni bir çatıya ihtiyaçları varmış. Şirket için iyi bir vergi indirimi olur."

"Bu ne kadar olacak?" Tony ağzından kaçırır.

Omzumun üzerinden rakamlara bakan asistanımın kaşları çatıldı. "Yaklaşık on sekiz bin."

Tony alçak sesle ıslık çalıyor.

Dosyayı ona uzatırken, "Kumar teknesi projesinden biraz para al ve hortumla," diye cevap verdim.

"Şaka yapıyorsun Luca," diye bağılıyor arkadaşım. "O paraya eyaletin oyun komisyonuna ödeme yapmak için ihtiyacımız var."

"Başka bir yerden al." "Ama-"

Elimi kaldırıp sözünü kesiyorum. "Get. Onu. Başka bir yere. Başka bir yere." Her kelimeyi buzla noktalıyorum. "O çocuklar yaşamak için düzgün bir yeri hak ediyor. Hikayenin sonu."

Clara bana ışıltı ışıltı bir gülümseme fırlatıyor ve buz kesmiş kalbim eriyor. Bu dünyada o kadar çok kötü şey var ki, o kadar çok kötü şey yaptım ki, iyi bir şeyler yapma şansım olduğunda bunu değerlendirmeliyim. Terazideki dengeyi en azından biraz kendi yönüme çevirmeliyim, değil mi?

Masamın köşesindeki ders kitabına uzanıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Ben Küçük İtalya'ya gidiyorum. Daha sonra dönerim."

Tony arkamdan koşuyor. "Gelmemi istemediğine emin misin?"

"Hayır. Şu gemi seyahati projesinin programa geri dönmesini istiyorum. Önce git komiserin icabına bak, sonra görüşürüz."

"Anladım, *kaptan*."

Yıllardır ilgimi çeken ilk kadın hakkında kendi araştırmamı yapacağım ve yalnız gitmem gerekiyor.

BÖLÜM 9

BEKLENMEDİK BİR KARŞILAŞMA

Luca

"Onun bu resimden çıkmasını istiyorum, Mario," diye homurdanıyorum.

önündeki küçük masada duran telefona

Nonna Maria's Pasticceria.

Garson bir tabak cannoliyi takırdayarak önüme bırakıyor. Başımı kaldırıp baktığımda, beyaz bir şapka ve koyu renk büyük boy güneş gözlükleriyle kaplı, kuzguni saçları şapkanın altından dökülen, zorlukla seçilebilen bir yüzle karşılaşıyorum. Güzel pembe dudakları, muhtemelen telefondaki patlamamdan dolayı büyük bir O harfi şeklinde kıvrılmıştı. Boğazımı temizleyip konuşmaya devam ederken ses tonumu düzeltiyorum ve o da küçük espresso fincanını tabağın yanına koyuyor.

"Özür dilerim," diyorum.

Başını eğerek onaylıyor. Gözlerim parlak kırmızı isim etiketine takılıyor. *Stella*. Bir çocukluk anısının fısıltısı yüzeye çıkıyor. Bu isim son zamanlarda beni her yerde takip ediyor gibi görünüyor.

Mario kesim sırasındaki bir domuz gibi ciyaklamaya devam ediyor ama benim dikkatim göz göze gelmeyi reddeden kıvrımlı esmerde. Kendimi kesinlikle

Kibirliyim, ama bayanlar benim yanımda belli bir şekilde tepki verme eğilimindedir, ama bu, *niente*. Hiçbir şey.

Espressoya uzandım ve elim onun elini sıyırdı. bir yığın peçete düşürüyor. Dudaklarından hafif bir nefes çıkıyor ve seksi ses karşısında sikim seğiriyor. Sertleşmiş sikimin etrafına sarılmış o dudakların görüntüleri zihnimde yanıp sönüyor. Bu da ne böyle? Kemerimin altından sıcaklık akarken hızla göz kırpıyorum.

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, bana sadece eşleşen bir şaşkınlık ifadesiyle baktığını varsayabiliyorum. Bir kadına karşı hiç bu kadar ilkel bir tepki vermemiştim. Dönerek uzaklaşıyor ama elim bileğini yakalıyor, parmaklarım o uzaklaşmadan yumuşak tenine dolanıyor. "Bekle," diye mırıldanıyorum.

Bakışları omzumun üzerinden geçiyor ve eli dokunuşumun altında titriyor. Onun görüş açısını takip ederek bitişik sokakta sürünen bir çift gölgeye ulaşıyorum. Lanet olası Kızıl Ejderhalar, şehrimin her köşesine sızan fareler gibi.

"Bırak beni," diye tıslıyor ve elimden kurtulmak için kıvranıyor.

Sesinde çok tanıdık bir şey var.

Onu d u r d u r m a k , kim olduğunu öğrenmek istiyorum ama ben daha tek kelime edemedim *pastaneye* geri dönüyorum.

Tony yanıma geliyor ve ben de garsonla olan tuhaf karşılaşmamı aklımın bir köşesine itip *cannolo*'dan bir ısırık daha alıyorum.

iştahımı kaçırıyor. "Tamamdır, *kaptan*."

Kafamı toparlayıp elimdeki konuya odaklanıyorum.

"Jianjun bunu nasıl karşıladı?"

Eski dostum yakındaki bir masadan bir sandalye kapıyor, ferforje demirin asfalta çarparken çıkardığı keskin gıcırtı

Dişleri kaşınıyor ve o küçücük şeyin içine gömülüyor. Adam bir canavar, küçük sandalyeyi cüceleştiriyor. "Harika değil ama fena da değil." Aramızdaki boş tabağa bakıyor ve parmağını ağzına sokup kalan pudra şekerini temizliyor.

Gülümsememi zar zor bastırarak başımı sallıyorum.

"Adil bir anlaşmaydı. Dürüst olmak gerekirse, küçük borçların geri ödenmesi konusunda daha donanımlıyız. Dürüst olmak gerekirse, en başta neden bunu üstlendiklerini bilmiyorum."

"Muhtemelen salak oğlu Bo yapmıştır," diye hırlıyorum. Parmaklarım alnımdaki çizige gidiyor, sonra metro platformundaki tartışmamız gözümün önünden geçiyor. Ve o kız....

Kitabı bırakmaya gittiğimde neredeyse kapısını çalacaktım. Ne amaçla, hiçbir fikrim yoktu. Her nasılsa, sadece iyi olduğundan emin olmak istemiştım. Düşüncesizce bir şey yapmadan önce kendimi durdurdum ve ders kitabını karşılama paspasının üzerine bıraktım, ama o aptal notu bırakmaktan kendimi alamadım. Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Sonra Red Dragon'dan çıkarken onu tekrar gördüğüme yemin edebilirim. Ya şimdi garson kız? Neden tanıdık geliyordu? Aklımı mı kaçıırıyordum?

"Neden gülümsüyorsun patron?"

EspressoYu dudaklarıma götürüp sırtışıımı bastırıyorum. "Öyle miydım? Bunu durdurmam gerekecek. Üçlü'nün hiçbir üyesinin yumuşadığını düşünmesini istemeyiz."

Bakışlarımı omzunun üzerinden takip ediyor ve sokağın yukarısındaki ara yolun gölgelerindeki iki figürü yakalıyor.

Gözlerini kısarak geri döner ve bir küfür mırıldanır. "Kim o şimdi?"

"Bo ve kuzeni olduğuna eminim. Muhtemelen intikamlarını almak için uygun bir anı bekliyorlar."

"Clara haklıydı, Luca. Dikkatli olmalısın."

"O *piçler* umurumda bile değil. Bırakın halkın içinde benim için gelmeye çalışsınlar. King Industries'in CEO'suna saldırdıkları için Jones'u kışlarına tekme basacağım."

Tony kıkırdar. "Avukatın tam bir köpekbalığ." "Her kuruşuna değer, *amico*." Fincanı geri koyuyorum ve espressoyu bitir. Mmm, tıpkı annemin yaptığı gibi. Sadece bu bile Küçük İtalya'ya yaptığım geziye değdi. "Kuruşlardan bahsetmişken, Tony, sen ve çocuklar tüm bu yeni kredileri hallettiğinizden emin olun. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Yapacağım, Luca."

Ayağa kalktım ve masaya bir ellilik attım. Tony hesaba bakıyor, koyu renk gözbebekleri genişliyor. "Bu garson kız için, senin için değil, *stronzo*."

Kıkırdıyor ve tabakta kalan pudra şekerini yalıyor. "Asla yapmam."

Başımı sallayarak ona bir yirmilik attım. "Kendine bir iyilik yap ve gidip sen ve çocuklar için bir düzine cannoli al, böylece benim artıklarımı bir melez gibi yalayıp yutmayı bırakabilirsin. Bu senin işini biraz daha tatlı hale getirecektir."

"Teşekkürler patron, sen en iyisisin." Bana bir sırtıtış fırlatıyor ve ben de güneş gözlüklerimi başımdan indirip burnumun üzerine yerleştiriyorum.

Garsonu aramak için kafeye gitmeyi düşünüyorum ama bir şey yapmadan önce bu çılgınca düşüncüyü aklımdan atıyorum

Aptalca. Biriyle çıkmamamın bir sebebi var. Kurallarına bağlı kalmak hayatım ve işim için çok önemli.

Mulberry'den aşağı doğru yürürken, yüzümün yan tarafına yakıcı bakışlar saplanıyor. *Hamleni yap, figlio di putana. Sana meydan okuyorum.* Ne Bo ne de onun korkak kuzeni gölgelerin arasından bir adım bile atmıyor. Korkak fareler gibi saklanıyorlar.

Trenin kapıları kayarak açılıyor ve ben temiz havayı içime çekiyorum, gergin kürek kemiklerimden gerginlik hemen sızıyor. İşte tam da bu yüzden Ma'yı şehir dışına taşıdım. Kuzey Metrosu'n da otuz dakikalık hızlı bir yolculuk ve kaba metropolün kaosu uzak bir anıdan başka bir şey değil.

Ceketimi silkerek taksi kuyruğunu atlıyorum ve bugün on beş dakikalık yolu yürümeyi tercih ediyorum. Bugün Bo ile kendim ilgilenmek için spor salonunu es geçtim ve spor salonu olmadan yakacak fazladan enerjim var. Bu öğleden sonra anneme yapacağım ziyaretin iki amacı var: King Industries'in yıldönümü olduğu için ona bir hediye ile sürpriz yapmaya geldim ve kendim için yatırım amaçlı bir mülk bakıyorum. *Diğer* işlerime çok fazla para geliyor ve elden çıkarmak için bir yola ihtiyacım var.

Ayrıca, anneme tekrar komşu olacağımızı söylediğimde çok sevinecek.

Telaşlı adımlarımla gezinti hızla geçiyor. Biletler ceketimin cebinde bir delik açıyor. Olduğum her şeyi anneme borçluyum, ama o çok gururlu ve inatçı, onu şımartmama asla izin vermiyor. Yine de bunu es geçmesine imkân yok.

İki katlı şirin eve ulaştığımda taş yürüyüş yolunu neredeyse koşarak çıkıyorum. Kaba yontulmuş gri taş duvarları, bozulmamış beyaz dış cephe kaplaması ve küçük bir verandası ile mütevazı bir ev, ama annem onun için harcamama izin verdiği en fazla paraydı.

Son basamağa ulaşmadan önce, kavrulmuş sarımsak ve domates aroması üzerime yayılıyor. Sadece bir saat önce yediğim cannoli'ye rağmen midem gurulduyor. Hiçbir şey annemin yemeklerinin yerini tutamaz.

"*Ciao, Mamma!*" İçeri girerken bağıriyorum. Kapıyı hep açık bırakır, bu yüzden sürekli kavga ederiz. "*Luca, sei tu? Ma cosa fai qui?*" Mutfaktan koşarak çıkarken yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Burada ne yapıyorsun?" Un yanaklarını ve siyah saçlarını pudralıyor, keskin kokusu kalın dalgalar halinde elbisesinin üzerinden yayılıyor. "*Che bella sorpresa.*"

"Evet, büyük sürpriz." Dar koridorun ötesinden tanıdık bir ses yankılanıyor.

Bakışlarım kardeşime yöneliyor ve keyifli ruh halim anında bozuluyor. "Burada ne yapıyorsun, Dante?"

"Annemi görmeye geldim. Ya sen?" "Aynı."

"İki oğlumun da evde olması çok güzel." Aramızda dolaşıyor, her birimizin koluna giriyor ve bizi mutfağa doğru çekiyor. *La cucina* her zaman evimizin kalbiydi; büyüklüğü önemli değildi. Mott Sokağı'ndaki o küçük apartman dairesinde yaşarken bile hepimiz o berbat masanın etrafında toplanır, yer, içer ve gülerdik.

Dante o zamanlar yarı iyi biriydi. Masanın etrafında otururken kardeşime bakıyorum ve annem

ev yapımı fettucine yapıyor. Arka planda eski bir Frank Sinatra şarkısı çalıyor ve annem çalışırken mırıldanmaya başlıyor.

"Gerçekten neden geldin?" Kardeşime fısıldadım. "Yine paran mı bitti?"

"Siktir git Luca. Öyle bir şey değil. Dediğim gibi sadece onu görmeye geldim. Bugün özel bir gün." Parmaklarını vahşi saçlarının arasından geçiriyor, gözleri kısılıyor. Annemizin koyu kahverengi saç rengini paylaşmamıza rağmen, Dante'ninki benimkinden biraz daha kıvrıkcık ve yumuşak doğal bir dalgaya sahip. Ağabeyim bu sıkı buklelerden her zaman nefret etmiş, genellikle onları kestirmeyi tercih etmiştir. Şu anda, uzun zamandır görmediğim kadar uzunlar. Bu da bana bir şeyler olduğunu düşündürüyor.

Gözlerinde koyu halkalar var, beyazları kan çanağı. Bir acıma duygusu içimi titretiyor. Babam öldükten sonra, Dante içmeye başladı ve bazı sert uyuşturucularla uğraştı. Hepsinin geçmişte kaldığını sanıyordum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa sana yardım edebilirim," diyorum sinirli bir şekilde nefes verirken.

"Hayır, senden hiçbir şey istemiyorum Luca."

Boğazımı temizleyerek doğruldum ve sandalyemin üzerinde asılı duran cekete uzandım. "Anne, sana bir sürprizim var."

Makarna hamurunu bırakıyor, ellerini siliyor ve Frankie klasiği eşliğinde kalçalarını sallayarak yaklaşıyor. "Ne sürprizi, *figlio mio*?"

"Hatırlar mısınız bilmem ama bugün *Re Industries*'in yıldönümü. Babam bu işe elli yıl önce başladı."

"*King Industries*'i kastetmiyor musun?" Dante tıslar.

İş devraldığım da orijinal İtalyanca'dan tercüme ederek şirketin adını değiştirdim. "Burası hâlâ babamın şirketi."

"Doğru."

"Her neyse," diye ceketimin cebinden biletleri çıkarıp ona uzattım. "Seni yazın İtalya'ya götürüyorum. Napoli'de birkaç gün kaldıktan sonra Capri ve Ischia'ya gideceğiz. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Dante bir kahkaha atar. "Evet, eski günlerdeki gibi mi? Capri'de bir villayı ne zaman karşılayabildik ki?"

"Dante, *basta*," diye tersliyor annem. "Baban bize elinden gelen her şeyi verdi. Bugün bu ülkede yaşıyor olmamız onun sayesinde. Bizi buraya getirmek için her şeyi riske attı ve kardeşin de bu mirası devam ettirmek için çok çalıştı."

Yine alay ediyor ve parmaklarım avucumun içinde kıvrılıyor, tırnaklarım deriyi kazıyor. "Ben en büyüğüm, bu rolü benim üstlenmem gerekirdi."

"Peki sen neden yapmadın?" Havladım ve kardeşimin üzerine atıldım. "Aile işini devralmayı ben istemedim. Başka kimse adım atmadı."

"Kandırılıyorsun, Luca."

"*Vafianculo*, Dante."

Sıçırıyor ve sandalye altına uçuşup gidiyor, mutfığa doğru kayıyor.

"*Basta!* Yeter!" Anne ağlıyor. "Bugün kavga etmeyeceğiz. Bugün kutlama ve güzel anılar günü. Babam ikinizi de çok severdi ve iki oğluyla ne kadar gurur duyduğunu biliyorum. O yüzden lütfen, artık yeter." Elimden biletleri alıyor ve dudaklarında acıklı bir gülümseme belirliyor. "Bu çok cömertçe Luca. Bunu kabul edemem."

"Anne!" Onları tekrar göğsüne bastırıyorum. "Bu bir hediye ve iade edilemez. İki bileti çoktan aldım, villaları ayırttım, arabayı kiraladım ve götürecek başka kimsem yok."

"Peki ya Concetta'nın kızı Gianna? Bir süredir çıkmıyor muydunuz?"

Homurdanmamı zar zor bastırıyorum. Annem birkaç ay önce bana komşusunun kızını ayarlamıştı ve ben de mecburiyetten bir gece onu şehirde dışarı çıkarmıştım. Akşam yemeğinde bitirmek istemiştım ama o evine dönmekte ısrar etti. Neredeyse kendini bana atacaktı. Her zaman olduğu gibi, cinsel tercihlerimi açıkça belirtmiştim. Kurallarımı duyduktan sonra buna uymaktan çok mutlu olmuştu.

Dürüst olmak gerekirse şok oldum.

Ama sonra bir numaralı kurala uymadı. Sadece bir gece.

O çaresiz, muhtaç, yapışkan kıza dönüşmüştü. Mesaj attı, aradı, hatta bir gece çatı katıma geldi. Annemin arkadaşı olduğu için kaba davranmak istemedim ama *çok* ısrarcıydı.

"Biz hiç çıkmadık anne," diye homurdandım sonunda.

"Sadece

bir randevu."

"Biri olmalı, *figlio mio*. Torunlarımın kahkahalarını duyma mutluluğunu yaşayamadan ölmek istemiyorum."

Dio, annem nasıl sert konuşacağını biliyordu. Düşüncelerim yine *Nonna Maria'nın* yerindeki garson kıza kayıyor. O pembe dudaklar, eli benimkini sıyırdığında sikime doğru giden elektrik... *Kahretsin, bu da nereden çıktı?*

"Evet, doğru anne." Dante kıkırdıyor. "Luca'nın tüm kurallarına kim katlanır ki?"

Kardeşıme ters ters baktım. İhtiyacım olan son şey annemin seks hayatıma karışması. Hayır, kadınlarla ilişkiyi sıradan tutmak herkes için en güvenli yoldu.

BÖLÜM 10

O BENİM

Luca - Günümüz

Eski rehinci dükkânına daldım, kalbim manik bir ritimle çarpıyordu. Tony birkaç dakika önce bana mesaj attığında, şoförümün üç şeritli trafiği yarararak buraya gelmesini sağlamıştım. Isabella Esposito'nun kızı burada mı? Buna inanamıyordum.

Bu ismi neredeyse on yıldır duymamıştım ve bir anda geçmiş su yüzüne çıktı. Ön kapı ile Tony'nin işlerini hallettiği arka oda arasındaki küçük alanı yiyip bitiriyorum ve neredeyse kapıyı menteşelerinden koparıyorum. Kendimi durmaya, derin bir nefes almaya zorluyorum. Artık küçük Luca Valentino değilim. King Industries'in CEO'suyum. Metal kapının önünde durup derin bir nefes alıyorum ve kalbimin çılgınca atışlarını yatışmaya zorluyorum.

Soğuk bir maske takıyorum ve parmaklarımı kolun etrafına doluyorum. Açmadan önce ona kadar sayıyorum. En iyi çabalarımın rağmen sap neredeyse yerinden çıkacaktı. Öfke öfkeleniyor

Bakışlarım Tony'nin masasının önündeki sandalyeye kelepçelenmiş esmer kıza takılıyor.

Metrodaki kız.

Nonna Maria'nın yerindeki garson.

"Şimdi kelepçelerini çöz, Mario. *Sei un vero stronzo.*" Siktiğimin salağı. "Şu andan itibaren ona sadece ben dokunacağım." Ses tonum ölümcül, zar zor dizginlediğim öfke sistemimi dolduruyor. Adamlarım beni asla sorgulamamaları gerektiğini iyi biliyorlar, ama bu sefer Mario o kadar hızlı ki bir bulanıklıktan başka bir şey değil. Kelepçeler takırdayarak yere düşüyor ve genç kadın sıkılmış dişlerinin arasından bir küfür tıslıyor.

Gölgeli girişten bakışlarım kalp şeklindeki yüze, dolgun pembe dudaklara, o delici mavi gözlere kilitleniyor. Sanki beni öldürmek üzerelermiş gibi. Bu gerçekten o olabilir mi? *Dio*, onu son gördüğümde sadece çocuktuk. Önemli biri olduğumu sanıyordum ama o zamanlar bir bok değildim. Bo'nun birlikte olduğu fahişe o muydu? Olamaz.

Stella M., Stella McKenzie ve Stella Esposito'ydu. Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirim? Okulda her iki ismi de kullanmış olmalı.

"Sözleşmeyi imzaladı, *kaptan.*" Tony kalın bir sayfa yığınını uzattı. Avukatımın imzasını hemen tanıdım. O *pezzo di merda* yirmi beş bin dolar borçtan kurtulmak için kendi kızını mı satmıştı? Bunu aklım almıyordu. İşte bu yüzden asla çocuk sahibi olmak istemiyordum. İnsanlar çok bencildi.

Parmaklarım kontratın etrafını sarıyor, ama bakışlarım onunkilere yapışıp kalıyor. *Stella*. Metroda onun olduğunu bilseydim, Bo'nun kafasını çıplak bedenimle koparırdım.

Ellerimi. O karanlık kabarıyor ve parmaklarım sıkıca yumruk oluyor. Bana bakmaya devam ediyor, o dipsiz mavi gözbebeklerinde en ufak bir tanıma belirtisi bile yok.

On yıl içinde bu kadar değişmiş miydim?

Ya da belki de mezarlıktaki o korkunç günden karanlık sokaktaki kanlı kaosa kadar her şeyi silmişti. Elim istemeden göğsüme gidiyor, avucum kalbimin üzerine kazınmış rakamlara doğru bastırıyor. En iyi arkadaşımı kaybettiğim gün.

"Ben gözünü dikip bakabileceğin bir et parçası değilim, *piç kurusu*," diye tükürerek beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Bir insan alınıp satılamaz, bu yüzden babamın az önce imzaladığı şey yasal olamaz."

Dudaklarımda küçük bir tebessüm belirliyor. O her zaman alıngandı.

Avukatım Prada takım elbiseli bir şeytan. Eğer sözleşmeyi o hazırladıysa, yasal ve sağladı. "O zaman buna bir anlaşma diyelim." Gölgelerden çıkıyorum ve ağzı mükemmel bir O şeklinde kıvrılıyor. Bu manzara karşısında sikim yine zonkluyor. Ama bu sefer kendimi tokatlamak istiyorum çünkü bu Stella. Ölen en iyi arkadaşımın kız kardeşi. Ve önümüzdeki otuz gün boyunca bana ait.

"Sen mi?" diye ciyaklıyor.

Bir an için, sonunda beni tanıdığı için rahatladım. Bu şekilde daha kolay olacak. Belki bu fikre daha yatkın olur-

"*Nonna Maria*'da bana elli dolar bahşiş bırakan adam mı?"

Dudaklarımın kenarlarında bir kaş çatma belirliyor.

"Ve kurtaran adam-"

Tony'nin sözünü keskin bir el sallamasıyla kestim. "Evet," diye cevap verdim. "Seni de burada gördüğüme şaşırdığımı söylemeliyim."

"Yetkili kişi sen misin?" Gülümsüyor ve koyu renk kirpiklerini kırıştırıyor. "Babamın Kings'e borcu olduğunu biliyorum ama yemin ederim ödeyeceğim. Sadece biraz zamana ihtiyacım var, hepsi bu."

"Kiminle konuştuğun hakkında bir fikrin var mı?" Mario araya giriyor.

"Zitto!" Aptala tıslıyorum. Bunu sindirmek için bir saniyeye ihtiyacım var. Bir dakika önce, o aptal Bo'dan intikam almak için kullanabileceğim gizemli bir kızdı, ama şimdi... Şimdi, o Stella ve çok daha fazlası. Geçmişten bir görüntü zihnimde canlanıyor. On yaşında bir kız çocuğu, ağabeyinin omzunda hıçkıra hıçkıra ağlıyor, tahta bir tabut onun minyon formunun arkasında beliriyor.

Artık yetişkin bir kadın, muhteşem bir kadın. O parlayan gözlere odaklanıyorum ve aletim ihtiyaçla zonkluyor. *Madonna mia*, bu kızda beni ilk tanıştığımız zamanlardaki bir genç kız kadar azdıran şey ne? "Özür dilerim," diye zorluyorum. "Bir anlaşma yapıldı ve eğer bir şey varsa, ben sözümün eriyim. Bir ay boyunca misafirim olarak kalacaksın ve söz verdiğim gibi para ödenirse gitmekte özgür olacaksın."

O küçük güzel ağızdan bir dizi küfür dökülürken o tatlı dudaklar hırıltıyla kıvrılıyor. "Yani ben senin esirin miyim?" diye hırlıyor.

"Çatı katıma pek çok şey denildi ama asla hapishane denilmedi."

Tony'nin çenesi düştü. Bu aşırı dramatik hareketi göz ucuyla yakalıyorum.

"*Seninle* mi kalacağım?" diye çığlık atıyor.

"Mmm, evet. Önümüzdeki ay benimsin prenses." Bu küçük talihsiz durum, flört ikilemimin cevabı olabilir. Stella işbirliği yapmaya karar verirse. "Benimle gel."

Meydan okuyan, parlak mavi gözleri bana dik dik bakıyor. "*Vafianculo*." "Lütfen," diye düzeltiyorum.

Mario'nun rengi soluyor, üst dudaklarını ince bir ter tabakası kaplıyor. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Kıçını

sandalyeye oturuyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Stella...," diye homurdanıyorum.

Koyu renk kaşları kalkıyor ve bir anlığına yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor. Ve sonra kayboluyor. "Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun, *kaptan*? Küçük bir hırıltının beni koşturacağını mı sanıyorsun? Hayatım boyunca senin gibi pisliklerle uğraştım. Eğer iyi bir rehine gibi gelmemi istiyorsan, yanlış kızı aldın."

"Peki," diye homurdandım.

"Ben hallederim, *kaptan*." Tony ona doğru bir adım attı ama o bir santim bile kıpırdayamadan kolumu göğsüne geçirdim.

"Ona kimse dokunmayacak dedim. Onunla ben ilgilenirim, *sadece ben*."

"Ben seninle yatmıyorum, seni şovenist erkek domuz," dedi.

tükürür. "Ben bir insanım ve kimseye ait değilim, en azından sana."

Bu kadın benim ölümüm olacak.

Sandalyeye doğru yürüyorum ve ona ters ters bakıyorum. Yıllar içinde ustalaştığım korkunç bir bakış. Tony'nin bile altına işeyeceği bir bakış. Stella irkilmedi bile. Sinirli bir nefes alarak, kollarımı ortasına doladım ve onu omzumun üzerinden fırlattım. Bir patlama

Şaşırtıcı derecede güçlü yumrukları sırtımı yumruklarken dudaklarından İtalyanca küfürler dökülüyor. Tekmeliyor ve kıvranıyor ve lanet olsun, çok alıngan küçük bir şey. Kelepçeler ve ipek çarşaflar zihnimde canlanırken lanet olası sikim yine seğiriyor.

Mario ve Tony arkamdan gelirken onu arka kapıdan çıkardım. İkisi de tek kelime etmiyor ama ne düşündüklerini biliyorum. Bu vahşi kediye eve götürmekle aklımı kaçırdım. Ama hiçbir fikirleri yok....

Mickey arka sokaktaki siyah şehir arabasında bekliyor. Ben yaklaşırken güneş gözlüklerinin üzerinden bakıyor ve dudağının kenarında bir gülümseme beliriyor.

"Yapma," diye hırladım.

"Ben bir şey demedim, *kaptan*."

Arabaya binmek için çömelıyorum, ama Stella'nın kolları çırpınıyor ve çabalarımı raydan çıkarıyor. Kollarını kırmak istemiyorum ama kendimi kaybetmeme bir saniye kaldı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Tony kafasını yanıma uzattı.

"Hayır," diye inledim. "Ofiste görüşürüz. yarın."

"Bırak beni, seni *coglione! Figlio di puttana!*" Stella çılgılık atıyor. Tekme atıyor ve çizmeli ayağını kasıklarına indiriyor.

"*Porca miseria!*" Kükrüyorum ve bir elimle taşaklarımı kavrarken diğer elimle de şeytan kadının kolunu sıkıyorum.

"Hemen içeri gir Stella, yoksa yemin ederim...."

İki yumruğuyla sırtıma vuruyor ve feryat etmeye devam ediyor. Yaralı aile mücevherlerimi serbest bırakınca içgüdülerim devreye girdi. Kıçına bir tokat attım. Sertçe.

Çatırtı aniden sessizleşen havada yankılanıyor ve Stella hemen hareketsizleşiyor. Kimin daha çok

Şaşırdım: O mu ben mi? Ama onu arabaya itmeden önce bunun üzerinde sadece bir saniye durdum.

Yumuşak derinin üzerine dört ayak üzerine düşüyor, sonra başını geriye atıp bana dik dik bakıyor. "Bana bir daha asla dokunma."

Ve lanet olsun, eğer bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey değilse. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Yemin ederim bir dahaki sefere seni tokatladığımda çünkü sen bunun için yalvardın." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde bastırıyorum. Kahretsin, bu Vinny'nin küçük kız kardeşi. Neyim var benim böyle?

Kadınların izni olmadan onlara dokunan bir erkek olmadığımın bahsetmiyorum bile. Özür de dilemem. Şaplak atma konusunda kendi payıma düşeni yaptım ama sadece tam rıza ile. Tam bir zevkle. Onun karşısındaki bankta sürünüyorum ve evrak çantama uzanıyorum. Bu akşam iptal etmem gereken iki toplantım var. Belli ki yeni misafirim bu gece tüm dikkatimi bana verecek.

Merda, kendimi neyin içine soktum ben?

BÖLÜM 11

BİR SİLAH BIBER GAZINDAN ÇOK DAHA İYİDİR

S *tella*

FDR'den Yukarı Doğu Yakası'na geçerken omurgamda bir titreme oluyor. Titremesini engellemek için çenemi sıkıyorum. Bu *minchione*'nin önünde zayıf görünmeme imkân yok. Düşüncelerim her geçen sessizlik anıyla birlikte dönmeye başlıyor.

Bana ne yapacak?

Diğer iki salak ona İtalyanca'da patron anlamına gelen *capo* deyip duruyor. Bu adam gerçekten de kötü şöhretli kralların başı olabilir mi? Beni neden istesin ki? Ve ne için?

Sırtımdan aşağı bir ürperti daha iniyor ve tüylerim diken diken oluyor. Geniş arka koltuğun karşısındaki adama bakıyorum. Dizüstü bilgisayarını kurcalıyor, gözleri ışıldayan ekrana sabitlenmiş. Koyu, vahşi saçları alnına dökülüyor ve uzun, isli kirpiklerinin altında saklı gece yarısı gözlerini gizliyor. Güçlü, sakallı çenesi esniyor ve

Her nefes alışta bir tendon seğiriyor. Eğer *figlio di puttana* beni kaçırmamış olsaydı, kesinlikle benim tipim olurdu. Pislik ve her şey.

Her halükarda, kendini bir kadına zorla kabul ettirecek bir erkeğe benzemiyor. Ama bu adamın nelerden hoşlandığını kim bilebilir ki? Eğer beni çatı katına götürürse, mahvolurum.

Biber gazı. Tüm o kargaşada neredeyse unuttuyordum.

Parmaklarımı cebime sokmadan önce arka koltuğa bakıyorum ve beni esir alan kişinin karanlık gözleri dizüstü bilgisayarının üzerinden benimkilerle buluşuyor. *Kahretsin, bana bakmayı kes.* Bakışlarımı başka yöne çevirerek lüks arabanın şık deri döşemelerini ve parıldayan ahşap aksanlarını gözden geçiriyorum. Arka koltuğun sol tarafında içki dolu kristal şişeler ve cilalı bardaklar sıralanıyor. Burası neredeyse tam bir bar. Karşı tarafta, buz dolu bir soğutucudan su ve soda şişeleri çıkıyor. Ve onun hemen ötesinde, gizli bir bölme gözüme çarpıyor. Loş ışığın altında gümüş ve parlak bir şey parlıyor.

Silah mı? Biber gazından çok daha iyi.

Babam yatağın altında bir Glock saklardı. Eski mahallede işler zorlaşmaya başladığında bana nasıl kullanılacağını bile öğretmişti. Yaklaştım ve mafya babasının gözleri tekrar benimkilere dikildi.

Kahretsin.

Şişeleri gösteriyorum beceriksizce. "Bir su alabilir miyim yoksa mahkûmlara izin verilmiyor mu?"

Bir gülümsemenin hayaleti dudaklarını kıvrıyor ve bu onu on kat daha ateşli yapmazsa beni becer. Yüzü şeytan gibi

bir melek. "Keyfine bak." Ve o aksan....

En uzaktaki şişeye, gizli bölmeye en yakın olana uzanıyorum. Dizimle kapağı iterek açıyorum ve parlak, gümüş bir tabanca bana bakıyor. Kalbim göğüs kafesime doğru fırlıyor ve zaman yavaşlıyor. *Bunu yapabilirsin, Stel.* Silahı al, *piç kurusuna* doğrult ve seni arabadan çıkarması için onu zorla. Çok kolay.

Bir elimle suya uzanıyorum, böylece kolum silaha doğru ilerleyen diğer elimi engelliyor. Parmaklarım soğuk metalin etrafına dolanıyor ve onu çekip kurtarıyorum.

Capo bana dönüyor, namluyu yüzüne doğrulttuğumda gözleri irileşiyor. "*Che cazzo fai?*"

"Ne yapıyorum ben? Cehennemden çıkıyorum. Burada." Ses tonuma çelik katıyorum ama bu ellerimin titremesini gizlemeye yetmiyor. İkisi de silahın etrafına sarılmış, kabzayı boğuyor.

Bilgisayar kucağından kayıyor ve ellerini havaya kaldırıyor, sert çenesi yumuşuyor. "Stella, pişman olacağın bir şey yapmak istemezsin. Silahını indir."

Adımın dudaklarından dökülmesinden nefret ediyorum. İçimde derinlerde, uzun zamandır gömülü olan bir şeyi tetikliyor. Derin bir nefes alıyorum ve pratik olmayan düşünceleri uzaklaştırıyorum. "Şoförüne kenara çekmesini ve beni indirmesini söyle."

Arka koltukla ön koltuk arasında bir bölme var ve bir an için adamın burada neler olup bittiğine dair bir fikri olup olmadığını merak ediyorum.

"Yapamam. Otoyolun ortasındayız." "O zaman ona inmesini söyle!" Silahı sallayarak bağıriyorum.

"Stella, sakın ol!" Sertçe yutkunuyor, adem elması boğazının uzun sütunundan aşağı doğru koşuyor. Elini itiyor

dizüstü bilgisayarını daha da uzaklaştırır ve koltuğun kenarına kayar. "Silahı bana ver, söz veriyorum güvenli olur olmaz Mickey'i durduracağım."

"Sana inanmıyorum." Boğazım düğümleniyor ve gözlerimden sıcak yaşlar süzülüyor. Lanet olsun. *Ağlama. Sakın ağlama.* Parmağım tetiğin etrafını sarıyor.

"*Lo giuro, Stellina.*"

Eski lakabımı duyunca boğazım düğümleniyor, göğsüm o kadar daralıyor ki ciğerlerim işlevini yitiriyor. Kardeşim Vinny ben çocukken bana Stellina derdi. *Benim küçük yıldızım.* O zamandan beri kimse bu ismi telaffuz etmedi. Elim içgüdüsel olarak kalbimin üzerindeki dövmelemlerin üzerine kenetleniyor.

"Yemin ederim," diye tekrarlıyor, sesi o kadar yumuşak ki beni kaçıran adama ait olmadığından eminim.

Keskin bir korna sesi duyuldu ve araba sağa doğru sarsıldı. Tökezliyorum, kollarım beni sabitlemek için dışarı fırlıyor. Ne olduğunu anlayamadan yüksek bir patlama sesi küçük alanda çınlıyor. Silahın geri tepmesiyle kışımın üstüne düştüm.

Araba yoldan çıkarken tutsağım irkiliyor ve omzunu tutuyor. "*Cazzo, Stella, beni vurdunuz!*"

Merda! Parmaklarım hâlâ sapın etrafında kenetlenmiş durumda, eklemlerim gerginlikten bembeyaz. İnce takım elbisesinden kan fışkırıyor, çok fazla kan. Uzun zamandır gömülü olan anılar yüzeye çıkarken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Keskin bir nefes çekiyorum ve karanlık köşelere doğru ilerliyor. Parmaklarım cebimden inhalerimi çıkarmak için kaşınıyor, ama onu lanet biber gazıyla değiştirdim. Önemli değil, bu adamın herhangi bir zayıflık belirtisi görmesine izin vermemeliyim.

Her neyse. Büyürken öğrendiğim bir şey varsa, o da asla korku göstermemektir.

Araba çarparak durdu ve ben öne doğru eğildim ve silah parmak uçlarımdan kayd. Bir saniye sonra arka kapı açılıyor ve şoför kafasını içeri uzatıyor.

"Kahretsin, *Sinyor Valentino*, iyi misiniz?"

Valentino mu? İsim hafızamda silik bir anı olarak yer ediyor, ancak bu anı kavranamayacak kadar kısa.

"Hayır, ben vuruldum, seni pislik. Tabii ki iyi değilim." Dişlerini sıkıyor, eli hâlâ omzunun etrafında sıkıca kenetlenmiş. Parmaklarının arasından kan sızıyor.

Midem çalkalanıyor ve bir bulantı nöbeti boğazımı tırmalıyor. *Oh, lütfen kusma. Lütfen, kusma.*

"Dr. Filippo'yu ara ve bizimle çatı katında buluşmasını söyle.

hemen." *Capo* ceketini silkiyor, yaralı omzunun üzerinden geçerken yüzünü buruşturuyor. Beyaz gömleği kana boyanmış ve midem yine bulanıyor.

"Evet, *patron*, elbette." Mickey cep telefonunu siyah ceketinden çıkarıp kalın parmaklarını tuş takımında gezdiriyor.

Sağlam koluyla gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken, "Beni vurduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyor. Kalın, örgülü bir altın zincir ve koyu renk buklelerin arasına yerleştirilmiş bir haç belirliyor.

"Beni kaçırdın!"

"Bu bir anlaşmaydı, bağlayıcı bir sözleşmeydi."

"Benim söz hakkım olmayan bir şey," diye çıkıştım. Bu adam hayal mi görüyor? Hangi dünyada bir insanı satmak normaldir? Kollarımı kavuşturup botlarıma bakıyorum. Siyah derinin üzerinde koyu kırmızı lekeler var. *Olamaz.* Ayakkabılarımda kan... Gözlerimi tekrar sıkarak kapatıyorum.

Tekrar *Sinyor* Valentino'ya baktığımda, gömleksizdi. Ve acayip yırtık bir tanrı. Mükemmel bronzlaşmış teninin altında karın kasları dalgalanıyor ve sağ göğüs kafesindeki eski yara izleri ve kanlı lekeler bile kusursuz formunu bozmuyor. Siyah mürekkep, ortasında eğik bir taç bulunan bir kafatasını çevreleyen sayısız spiral ve sembolle etine dövme yapıyor. Daha fazla mürekkep kollarının üst kısmında iz bırakarak büyüleyici tasarımı tamamlıyor. Kalbinin üzerindeki mürekkebin içine gömülü küçük rakamlar dikkatimi çekiyor ama kanla yıkanmışlar ve onları seçemeyecek kadar uzaktayım. Ayrıca çıplak gövdesine bakıyorum. Kahretsin, kes şunu.

Bakışlarını kaldırıyor, ifadesi vahşileşiyor. "Hoşuna giden bir şey mi gördün prenses?" diye homurdanıyor.

"Asla," diye tıslıyorum.

Gözlerimi, büyük haydutun telefonla konuştuğu yerin karşısındaki kapıya dikiyorum. İşte bu kadar. Kaçma şansım. Elbette, kapı FDR'ye açılacaktı ve karşıdan gelen trafik bana çarpabilirdi, ama bunu göze almalıydım. Yine dört ayak üstündeyim ve geriye doğru sürünmeye başladım. Önce bir dizim, sonra diğeri geriye kayıyor. Beni kaçırان kişiye hızlı bir bakış attım.

Çenesindeki tendon zonklayacak kadar sıkıldığı parlak beyaz dişlerini bana gösteriyor. "Bana biraz buz ver."

"Ne?"

Başını elimden sadece birkaç santim ötedeki bara doğru eğiyor. "Buz, şimdi. Acıyı uyuşturur. Az önce beni vurduğın kurşunun acısını."

"Burada kötü adam nasıl ben oluyorum?"

"*Lütfen* Stella, buz," diye homurdanıyor. Aptal kalbime küçük bir suçluluk sızısı saplanıyor. Nesi var bunun?

Ben mi? Beni kaçıran o!

Bakışlarım arabanın kapısı ile yüzündeki ıstırap arasında gidip geliyor. Hala başarabilirim. O yaralı omuzla beni asla yakalayamaz.

"Bunu aklından bile geçirme. O kapıyı açarsan, ilk geçen araba seni de beraberinde götürür."

Lanet olsun. "Kulağa kişisel deneyim gibi geliyor. Rakiplerinizi böyle mi saf dışı bırakıyorsunuz?"

Gözleri kısılıyor ve ağzı alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Benim ya da hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Stella."

Mickey'nin kafası tekrar içeri giriyor, etli elleri ceplerinde. "Doktor en fazla yirmi dakika içinde senin evinde olacağını söyledi."

"Güzel, hadi buradan defolup gidelim."

Serseri patronuna bakıyor, iri dudakları büzüşmüş. "Sence seni burada *onunla* bırakmalı mıyım?"

"*Mannagia alla miseria*, o sadece bir kız Mickey. İyi olacağım, sadece sür."

Dudaklarımı aralayan minik gülümsemeye engel olamıyorum. Bu doğru, korkmalı. Belalı bir mafya kralı olduğu için ona boyun eğeceğimi sanıyorsa, başına başka bir şey gelecek demektir. Bu yeni keşfedilen cesaretin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama onunla birlikte yuvarlanıyorum.

Bok gibi davranılmaktan bıktım. Babamın beni Kings'e satması bardağı taşıran son damla oldu. Beni kırdı ama olması gereken bir şekilde. Enkazdan çıkma zamanı geldi.

"Mickey," diye bağılıyor şoför kapıyı kapatmadan önce. "Evet, *kaptan*?"

"Biraz buz?" *Sinyor* Valentino kafasını kovaya vurur.

"Evet, elbette." İri elini daldırıp birkaç avuç çıkarıyor ve cam bir bardağa dolduruyor. Patronuna verdikten sonra karanlık gözleri üzerimde geziniyor. "Gözüm üzerinde, kızım."

"Onu rahat bırak Mickey," diye bağılıyor *Sinyor* Valentino.

Kaşlarım havaya kalktı, neredeyse saç çizgime ulaşacaktı. Adam kaçırın bir pisliğe göre, onu vurduğumu düşününce garip bir şekilde nazik davranıyordu.

Kapı dost canlısı şoförümüzün arkasından çarparak kapanıyor ve ben kanlar içindeki bir mafya babasıyla baş başa kalıyorum.

BÖLÜM 12

BU İŞLERİ KARMAŞIKLAŞTIRIYOR

Luca

O küçük vahşi şeyin beni vurduğuna hala inanamıyorum. *Dio*, ben oyundan çıktım. Kimsenin beni böyle vurmasına izin vermezdim. Bütün kan yanlış kafaya akıyordu. Onu hafife almışım, bir daha asla yapmayacağım bir şey. Özellikle de artık benim çatım altında yaşayacakken.

Stella kanepede oturuyor, Dr. Filippo dikişlerimi bitirirken tüm kasları gergin. Normalde beni özel olarak tedavi etmesini isterdim, ama Stella'nın gözümün önünden ayrılmasına izin veremezdim. Mickey'nin bitirmesi gereken birkaç işi var ve hizmetçim Magda da ayak işlerini halletmek için dışarıda.

Koyu renk bir tutam saçı parmağının etrafında kıvrırırken odanın diğer ucundan onu izliyorum. Hatırladığım o tatlı, masum, çilli yüzlü küçük kıza hiç benzemiyor. Ama yine de ben de aynı kişi değilim. Öz kardeşinin en yakın arkadaşı olan beni hâlâ tanımamıştı bile. Küçük İtalya'ya gemiden yeni indiğimde neredeyse iki yıldır birbirimizden ayrılmıyorduk.

"Her şey hazır, Luca." Dr. Filippo'nun takdir dolu bakışları çıplak göğsümün üzerinde uygun olandan birkaç saniye daha uzun süre kalıyor. Güzel bir kadın ama iş ve zevki karıştırmak konusunda katı kurallarım var. Benim işimde nöbetçi doktor bulundurmak çok önemlidir ve bunu eğlenceli bir sevişme için asla riske atmam.

Stella'nın gözleri benimkilere kayıyor. Adımı ilk kez yüksek sesle duyduğunu fark ettim. Belki şimdi hatırlar.

Gömleğimin düğmelerini iliklerken, doktoru fuayeme açılan asansöre kadar yürütüyorum, Stella'nın takip eden bakışlarının yoğun bir şekilde farkındayım. Tekrar kaçmaya çalışacak mı? Eğer yaparsa, belki de lobide görevli güvenlik görevlisi Alberto'ya bu kez onu bırakmasını söylemeliyim. Şimdiden, bu anlaşmanın değdiğinden daha fazla sorun yaratacağı ortaya çıktı.

Dr. Filippo yanaklarıma birer öpücük konduruyor ve ben de ona para zarfını uzatıyorum. Kadın kayıt dışı çalışması için iyi para alıyor. Aylık ücretinin hastanede bir yılda kazandığından daha fazla olduğuna eminim.

"Tekrar
teşekkürler." "Ne
zaman istersen,
bello."

Gülümsemeye zorladım ve asansör düğmesine bastım.
Neyse ki

Arkasından hızla kayarak ana kaçış yolunu kapatıyor. Acil durumlar için yatak odamda sakladığım ikincil asansörü sadece birkaç kişi biliyor. Dikkatle bakan mavi gözlerle karşılaşmak için arkamı dönüyorum. Daha önce beni süzdüğünü fark ettiğime yemin edebilirdim ama belki de kan kaybı zihnimi etkiliyordu.

Şu anda, kısık gözlerini benimkilere dikmiş durumda.

Sessizlik uzuyor ve kendime sert bir içki yapmak için mutfağa doğru yürüyorum. Omzum ağrıyor ve geçirdiğim günden sonra bir içkiye gerçekten ihtiyacım var. Düzensizlikten nefret ediyorum; benim hayatım tamamen kontrol üzerine kurulu. İş ve özel hayatımın her alanında gerekli. Bir günden az oldu ve Stella her şeyi kaosa sürükledi.

İçkiyi doldururken bakışlarımı yeni misafirime çeviriyorum. "Bir içki ister misin?"

Alay
ediyor.

"Ne?"

"Daha uysal bir mahkum olmam için beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

"*Che palle*, Stella. Sadece rahatlatan için sana bir içki ikram ediyorum. İhtiyacım olduğunu biliyorum."

"Suçluluk duygusundan kurtulmak için mi?"

İncelmiş dudaklarımdan karanlık bir kıkırdama kaçıyor. "*Bunun* bende zerre kadar suçluluk duygusu yaratacağını düşünmen çok hoş. Yaptığım şeyler hakkında bir fikrin var mı?" Gevşek dudaklarıma lanet okuyarak çenemi kapatıyorum. Neyim var benim böyle? Geçmişten gelen güzel bir yüz bana tüm günahlarımı mı döktürüyor?

"Yani beni esir tuttuğun için sana teşekkür mü etmeliyim?" "Benim gördüğüm kadarıyla, senin *cullo*'nu Bo ve Kızıl'dan kurtardım.

Ejderhalar. Adamlarımın restoranda gördüklerine göre. çok daha kötü bir kadere mahkum edildi."

Kara kaşları çatıldı. "Geçen hafta Kızıl Ejder'de olanlar senin adamlarındı" Dudaklarının sıcak rengine uygun olarak yanaklarında koyu pembe bir ton çiçek açıyor.

Başımı salladım ve mükemmel yıllanmış viskiden uzun bir yudum aldım. Evet, Tony bana o *pezzo di merda'nın* tam

olarak ne olduğunu söyledi.

onu yapmaya zorluyor. Stella'nın dizlerinin üzerine çöktüğünü ve o sık kafalının ellerinin onun üzerinde olduğunu düşünmek kanımı kaynatıyor. O artık benim. Kralların resmi malı. Bir daha kimse ona dokunamayacak. *Benden başka kimse.* Karanlık bir ses zihnimde yankılanıyor. Ona yapmak istediğim şeyler.

Hayır. Hayır. Hayır. Onu mahvederdim, masumiyetini yok ederdim.

O bunu hak etmedi.

"Yakın zamanda bir teşekkür beklemeyin." Yumuşak sesi beni karanlık düşüncelerin saldırısından uzaklaştırıyor. Kanepeye yerleşiyor, omuzlarındaki gerginlik biraz olsun gevşiyor. Bakışları cam masanın üzerindeki calla lilyum buketine takılıyor ve dudakları büzülüyor.

"Çiçek aranjmanımı da mı onaylamıyorsun?" Şak diye söyledim. "Hayır." Sesi şimdiye kadar duyduğumdan daha sessizdi. Onun

Ağzım sert bir çizgi halinde inceliyor ve konuyu değiştirmeyi tercih ediyorum. "Madem burada güvenliğinden bu kadar endişeliydin, neden doktora seni esir tuttuğumu söylemedin?"

"Sizin maaş bordronuzda olduğunu düşündüm. Her saygın doktor, kurşun yarası gibi bir olayı rapor etmek zorunda kalır."

"İstediğin bu muydu? Seni ihbar etmemi mi? Benimle bir ay geçirmektense yıllarını hapiste geçirmeyi mi tercih ediyorsun?"

Dudakları dayanılmaz bir şekilde somurtuyor. *Yakaladım seni.* "Şimdi de şantaj mı yapıyorsun? Saçma sapan bir sözleşme

Kendimi savunmak için ateş ederek beni kalmaya mı zorlayacaksınız?"

"Nefsi müdafaa mı?" Havlıyorum. "Bu gülünç." "Beni sen *kaçırdın!*"

Ellerimi kaldırıyorum ve omzumun üzerinden bir sancı geçiyor.

Dışlerimi sıkarak, geniş çatı katında dolaşıyorum.

Central Park manzaralı. "Üzgünüm, haklısın Stella. Ben lanet bir canavarım. Seni Mulberry Sokağı'ndaki o bok çukurunda Bo ve alkolik babanın merhameti yerine burada benimle bir ay geçirmeye zorladım."

Ayağa fırlar ve saldırır. "*Vafianculo!*"

Bana doğru savrulmadan önce sağlam elimle bileğini yakalıyorum. "Yapma," diye hırlıyorum.

"Yoksa ne olur?" Eli yüzümden bir santim uzakta, vücudu bana yaslanmış. "Fedailerinin babama yaptığı gibi beni de hırpalayacak mısın?"

"Ben kadınlara vurmam."

"Hayır mı?" Parmaklarını açıyor ve tırnaklarını yanağımda gezdiriyor. Sertçe. Kanın yüzeye sızdığını hissedebiliyorum.

"Kahretsin, Stella." Elini arkasından çekerek bedenini kendime sabitliyorum. Bana karşı kıpırdanıyor, o delici gözleri hançer fırlatıyor. "Kes şunu." Göğüsleri göğsüme bastırıyor, atletinin üzerinden taşıyor. Bakışlarımın onun baştan çıkarıcı göğüs dekoltesine kaymasına engel olamıyorum. Üstünün altından bir dövme görünüyor ve damarlarımda öfke ve heyecanın ölümcül bir karışımı dolaşıyor.

Her kıpırdanışta daha da sertleşiyorum.

Dizini kaldırıp tekrar kasıklarına nişan alıyor ama bu sefer geldiğini görüyorum. Bir elimle onu tutarken diğer elimle kokteyli tutmaya devam ederek darbeden kaçmak için bacağımı tekmeliyorum. Bacaklarımız birbirine dolanıyor ve onun sürekli kıpırdanması ve benim kötü omzum yüzünden dengemi kaybediyorum.

Ve düşüyoruz.

Bardak yere düşüyor, viski, buz ve bardak üzerimize ve mermer zemine sıçrıyor. Tam üzerine düşmek üzereydim ki, onu ezmek için elimi son anda dışarı attım. Bunun yerine, omzumdan yukarıya ateş gibi bir acı yayılıyor ve yaramda çiçek açıyor. *Merda.*

Tüm ağırlığımı kollarıma vererek onun üzerinde duruyorum. Yapış yapış, ıslak ve kızgınım. Sağlam koluma geçiyorum ve sikim külotuna sürtünüyor. Aramıza bakıyorum, eteği beline kadar sıyrılmış, dantelli pembe tangası ortaya çıkmış.

Kahretsin.

Ona karşı sertleştiğimi hissedebiliyorum. Her kıpırdanış, her kıpırdanış aptal sikime doğru bir sıcaklık gönderiyor. Daralmış bakışları genişliyor, iki sonsuz mavi havuz benimkine sabitleniyor ve dehşet çizgileri beliriyor.

"Bırak beni!"

Altımdan yuvarlanmaya çalışıyor ama ön kollarımı bükerek onu yere sabitliyorum. Yüzümde hınzır bir sırıtma beliriyor. Cebindeki bir şeye uzanıyor ama parmakları kotun içinde kaybolmadan önce bileğini yakalıyorum. Eteğinin üst kısmını, kalçasının hemen üstünü avuçluyorum ve sert bir şeyle karşılaşıyorum.

"Dur!" diye bağırıyor.

"Bu da ne?" Parmaklarımı cebine sokuyorum ve bir küfür daha savuruyor. Küçük kutuyu çıkarıp biber gazına hayretle bakıyorum. "Bunu gerçekten üzerimde mi kullanacaktın?"

"Belki," diye tükürüyor.

Dio, kendimi neyin içine soktum ben? Kendimi zorla yerden kaldırdım ve onu da kendimle birlikte yukarı çektim.

"Başka ne yapıyorsun

Orada mı saklanıyorsun?" Dar atletine ve yıpranmış jean eteğine bakıyorum.

"Hiçbir şey."

"Sana inanmıyorum."

Ceplerini ters çevirip bana dik dik bakıyor. "Gördün mü? *Niente*."

Gözlerim dolgun göğüslerine kilitleniyor, sonra ince bedeninde geziniyor.

bel ve kıvrımlı kalçalar. Orada kesinlikle bir bıçak saklıyor olabilir ve daha öncekilerden sonra, ona hiçbir şey koymazdım.

Onu duvara yasladım ve ellerimi yanlarında gezdirdim.

"*Che cazzo fai?*" diye bağılıyor.

"Ne halt ediyorum ben? Gecenin bir yarısı beni bıçaklamaya çalışmayacağından emin olmak istiyorum prenses."

"Siz lanet olası polis değilsiniz ve üstümü aramanıza izin vermiyorum."

Her santimini son bir kez yavaşça taradıktan sonra yaklaşıyorum, vücudum onunkiyle aynı hizaya geliyor ve onu duvara hapsediyorum. Yavaşça, kasıtlı olarak konuşuyorum. "Eğer beni bir daha vurmaya *kalkarsan* ya da bana o boku sıkarsan, hatta bana ters bakarsan, seni cezalandırırım."

Bana dik dik bakıyor ve avucunu kaldırıyor. Geldiğini görüyorum ama bu sefer hiçbir şey yapmıyorum. Verdiği mücadeleyle bunu hak etti. Bu kadar vahşi olmasını hiç beklemiyordum. Çatlak yanağımı yakıyor ve dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Demek sert seviyorsun?" diye tıslıyor, tokadın sesi hâlâ aramızda yankılanıyor.

"Seninle her şekilde sevişmek istediğime eminim prenses." Hınzır bir sırıtış ağzımın kenarlarını kıvrıyor. Çok

ateşli, özellikle de bu haliyle ve haksız da değil, hoşuma
gidiyor

Sert. Ve şu anda, onun ıslak kıyafetlerini yırtıp çıkarmak, onu kanepeye domaltmak ve adımı haykırana kadar sikmekten daha çok istediğim bir şey yok.

"Hayal kurmaya devam et, *piç kurusu*. Asla olmayacak." Ağzı benimkinden bir kalp atışı uzakta, sıcak nefesi dudaklarımın üzerinde geziniyor. Bana karşı mücadele ediyor, avuçlarını göğsüme bastırıyor. Parmak izlerinden yayılan ısı, her dokunuşta beni dağlıyor.

Ağzı bir şey söylüyor ama vücudu ona ihanet ediyor. Koyu renk gözbebekleri sönmüş, göğüs uçları göğsüme dayanmış. Benden daha ağır nefes alıyor. Burada onun güvenli bir bahis olduğunu düşünmüştüm. Çıkma ikilemime bir cevap. Tatlı, masum Stella'nın karanlık bir tarafı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bu kesinlikle işleri karmaşıklaştırıyor.

Aramızdaki enerji çatırđıyor ama sonunda bedenimi onunkinden ayırıyorum. Yavaşça geri çekilirken sikim bana küfrediyor. Stella karşı konulmaz pembe külotunu örtmek için eteğini ayarlarken, gözleri kocaman, hâlâ beni izliyor. Bir hayal kırıklığı hissettiğime yemin edebilirim. Bunu beklemeliydim. Bo'yla çıktığına göre, ahlaki açıdan gri, berbat erkeklerden hoşlanıyor olmalıydı.

Duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor ve derin bir nefes alıyor. "şimdi ne olacak?"

Yerdeki dağınlıklığa bakıyorum. "şimdi bunu temizleyelim." Alay ediyor. "Yani ben de mi senin hizmetçin olacağım?"

"Hayır. Benim bir hizmetçim var, çok teşekkür ederim. Magda, birazdan tanışacağınızdan emin olduğum genç ve hoş bir kadın. Bazı ayak işlerini halletmek için dışarı çıktı."

"Anlaşıldı."

Beyaz gömleğime bakıyorum ve viski olayından kalan bronz lekelere kaşlarımı çatıyorum. Ellerim içkiden yapış yapış olmuş durumda ve dürüst olmak gerekirse güzel, soğuk bir duş alabilirim. "Duş alacağım. İster temizle ister temizleme. Magda döndüğünde icabına bakar." Yatak odalarına giden koridora doğru dönüyorum.

"Bekle." Ayak sesleri arkamda yankılanıyor. "Fark etmediysen diye söylüyorum, alkolden sıırılsıklam oldum ve başka kıyafetim de yok. Beni kaçırmadan önce toplanmam için bana zaman vermedin." Üstünü karıştırıyor ve bir buz küpü çıkarıyor. Beyaz gömleği sıırılsıklam olmuş, daracık meme uçları ortaya çıkmıştı.

Gözlerimi sıkarak derin bir nefes alıyorum. "Benimle gel."

Koridorda beni takip ediyor, beyaz duvarları kaplayan bir dizi tabloya bakıyor. Hepsi İtalya manzaraları: Napoli, memleketim, Ischia ve Capri adaları, Amalfi Sahili, bence dünyanın en güzel yerleri.

"Güzel," diye mırıldanıyor, sesi o kadar yumuşak ki kelimeyi duyduğumdan emin değilim.

Hatırladığım kadarıyla Stella ve erkek kardeşi New York'ta doğmuşlardı. Annesi piç babasıyla Amerika'da tanışmıştı ve Stella İtalya'ya hiç gitmemişti. "Hiç gittin mi?" Dönmeden sordum.

"Hayır."

Bu şimdiye kadarki en aptalca fikirdi ama bir an için ikimizi orada hayal ediyorum. *Lungomare*'de dolaştığımızı, *mejdanda dondurma* yediğimizi. Kesinlikle kendimi kaybediyorum.

Sonunda koridorun sonunda, yatak odama açılan çift kapının önünde duruyorum. Duraksıyorum, elim kapının koluna dolanıyor. Daha önce hiç bir kadını içeri sokmamıştım. Çatı katıma girmeyi başarırlarsa, onları genellikle misafır yatak odalarından birinde beceririm. Temiz, steril ve bir dizi oyuncakla donatılmış. Aslında aptalca ama bu benim kurallarımından biri. Birini içeri almak çok samimi hissettiriyor.

"İçeri giriyor muyuz, girmiyor muyuz?" Stella'nın nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor.

Başımı geriye atıyorum ve burnum neredeyse onunkine değiyor. Parmak uçlarında, omzumun üzerinden bakıyor. "Evet," diye mırıldanıyorum ve kolu çeviriyorum.

BÖLÜM 13

REDDEDEMEYECEĞİM BİR TEKLİF.

S *tella*

Son derece modern yatak odasına giriyorum, havada yoğun bir baharatlı, misk kokusu var. Luca'yla sadece birkaç saat geçirdim ve şimdiden onun kokusu olduğunu anladım. *Piç kuruşu* beni yere serdiğinde alabildiğim tek koku buydu.

Arkamdan yaklaşıyor, o kadar yakın ki sıcak nefesi kulağımın kabuğunu okşuyor. Korkuyu, buz gibi parmakların onun yakınlığında sırtımda gezinmesini bekliyorum ama heyecandan başka bir şey hissetmiyorum. Dehşete kapılmalıyım. New York'un en acımasız adamı olarak adlandırılan bir yabancıyla boş bir çatı katında yalnızım. Ama ben bunların hiçbirini hissetmiyorum.

Babam beni terk ettiğinde psikotik bir kriz geçirmiş olmalıyım.

Central Park'ın geniş manzarasını ve uzaktaki şehir ışıklarının parıltısını gören tavandan tabana pencereleri tarıyorum. Elbette geleneksel bir hapisane değildi ama yine de onun tutsağıydım. Yatak odası tertemizdi.

İtalyan şehirlerinin tabloları, ama tek bir kişisel dokunuş yok. Komodinin üzerindeki çerçeveli bir fotoğraf hariç. Ona doğru ilerliyorum, ama o önüne atlayıp beni engelliyor.

"Dolap şu tarafta." Devasa yatağın karşısındaki bir başka çift kapıyı işaret ediyor. Tabii ki siyah ipek çarşafları var. Kapıyı açıyor ve şık siyah takım elbiseler ve klasik düğmeli gömleklerden oluşan geniş seçkiyi incelememe izin veriyor. Sanki *Saks Fifth Avenue* bu adamın dolabında patlamış. Hiç bu kadar çok tasarımcı ismini bir arada görmemiştim. Bu adamın hiç tişörtü yok mu? "Magda'ya yarın sana kıyafet almasını söyleyebilirim."

"Ya da evden kendiminkini alabilirim." Kara kaşlarını kaldırıyor.

"Ne?"

"Belirli bir kıyafete ihtiyaç duyacağınız bazı etkinliklerde bana eşlik etmenize ihtiyaç duyabilirim."

"Ne tür etkinlikler ve ne tür kıyafetler?" Tısladım.

Kapının pervazına yaslanmış, kısmen düğmeleri açık gömleği ve bronz teninin etrafında kıvrılan sayısız dövmesiyle haksız yere seksi görünüyor. Gözlerini benimkilere kaldırıyor ve koyu renk saçları alnına dökülüyor. "Bunu yarın, sen biraz daha yerleştikten sonra konuşmayı umuyordum."

"Senin tutsağın olmaya alışabileceğimi hiç sanmıyorum. O yüzden bana şimdi söyleyebilirsin."

Nefes nefese kalıyor ve ensesini avuçluyor. "Konumum gereği katılmam gereken çok sayıda sosyal sorumluluk var. Kolumda güzel bir kadın olması işleri kolaylaştıracaktır."

Çok güzel. Hain yanaklarım bu iltifat karşısında kızardı. "Nasıl daha kolay?"

"Ben kimseyle çıkmam, Stella. Bu tür etkinliklere gittiğimde, kadınlar agresifleşme eğiliminde oluyorlar."

Kendimi tutamayarak bir kahkaha attım. "Büyük kötü mafya patronu *agresif kadınlardan mı* korkuyor?"

"Hayır," diye homurdanıyor. "Ben sadece bu akşamı peşinden koşmak istemediğim kadınları kovmak yerine işime odaklanmalıyım."

"Yani erkeklerden hoşlanıyorsun?"

Yüzü kızarıyor, ağız tatmin edici bir şekilde çatılıyor. "*Cazzo*, hayır!" diye tersledi. "Şu anda bu tür bir ilişki için vaktim yok. Arzu da etmiyorum."

"Benden tek istediğın bu mu gerçekten? Birkaç parti için kol şekerı mı?" Acımasız Krallar hakkında duyduğum onca dedikoduya rağmen buna inanmakta zorlanıyorum. Bu adam herhangi bir kadına sahip olabilir, neden ben?

Dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor ve uzun bir süre beni izliyor, o dipsiz gece yarısı gözleri delip geçiyor. "Evet." Cevap yüklü ve gerilim dolu, sanki o tek kelimenin ardında çok daha fazlası varmış gibi.

"Ve cinsel anlamda hiçbir şey beklemiyorsun?" Kelimeyi ağızımdan çıkardığımda kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Hayır." Ağız buruşuyor. "Kadınları benimle yatmaları için zorlamama gerek yok."

İncelmiş dudaklarımdan bir hava hücumu çıkıyor ve yavaşça başımı sallıyorum, ihtiyatlı bir şekilde muhteşem adama bakıyorum. Ben yle düşünmezdim. "Bunun ve babamın ödemesinin karşılığında ay sonunda gitmekte zgr olacak mıyım?" Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

"Evet, anlaşma bu."

Tekrar sertçe yutkundum ve önümdeki adama iyice baktım. Az önce ona mafya babası demiştim ve o hiç irkilmemişti. Bu adam gerçekten de Kings'in kötü şöhretli lideri mi? Böyle güçlü bir örgütü yönetmek için çok genç görünüyor.

Luca yanımda duruyor, garip bir şekilde sessiz. *Luca. Luca.* Bu isimle ilgili bir şey tüylerimi diken diken ediyor. Zihnimde bulanık görüntüler dönüyor ve sinir bozucu hissi kovmak için hızla göz kırpyorum. Hâlâ beni izliyor, gözlerinin etrafındaki ince çizgiler kırışıyor.

Şu anda kabul etmekten başka ne seçeneğim var? İlk fırsatta kaçacağım.

"Peki," diye mırıldandım sonunda. "Ama bazı temel kuralları konuşalım."

Sıkıştırılmış dudaklarından bir kıkırdama kaçıyor, Bayan D'nin lazanyasındaki erimiş mozzarella gibi sıcak, zengin bir ses. Karnıma sıcaklık dolarken dudaklarımı yalıyorum. "Herhangi bir talepte bulunacak durumda değilsiniz prenses." Başıyla devasa dolabın uzak köşesini işaret ediyor. "Şu çekmecelerde birkaç tişört bulacaksın. Şunlarda da boxer." Bakışları üzerimde geziniyor ve tüylerim bir kez daha diken diken oluyor. "Biraz büyük olabilirler ama bu gece için uygunlar."

Omuzlarının genişliğine bakılırsa, benim üzerimde devasa dururlardı. "Hâlâ bir şey için evime dönmem gerekiyor."

"Neye ihtiyacın varsa, senin için alabilirim. Şu anda oraya geri dönmeni istemiyorum."

"İnhalerime ihtiyacım var," diye bağırdım. Eğer bugün, önümüzdeki bir ay boyunca işlerin nasıl gideceğine dair bir gösterge ise, hayatta kalmak için ona ihtiyacım olacaktı.

"Oh." Dili dışarı çıkıyor ve alt dudağının üzerinde kayıyor. Ve lanet olsun, bu çok seksi. "Bu gece için adamlardan birini göndereceğim."

Başımı sallıyorum, Luca'nın adamlarından birinin evime gelip babamın ödünü kopardığı görüntü gülünç derecede tatmin edici. Yarım bir gülümsemeyle dolabın arkasına doğru koşuyorum ve bir dizi Gucci makosen ayakkabının yanından geçiyorum. Zihnimde bir görüntü beliriyor. Metro. Kurtarıcımın ayakkabılarındaki gümüş donanımın parıltısı. Boşluğa bakarken, her hareketimi izleyen karanlık gözlerle karşılaşıyorum. Beni Bo'dan kurtaran adam o muydu? Ve bana yeni bir ders kitabı alan?

Başımı sallayarak yanlış düşünceleri uzaklaştırıyorum. Manhattan'da bir sürü erkek Gucci makosen ayakkabı giyyordu. Bu olamazdı. Mafya babaları, parçalanmış ekonomi kitaplarını biriktirip kapınıza sevimli notlar bırakmazlar.

Bakışlarım sepetin yanındaki yere atılmış, kanlı gömleğe ve bir altın parıltısına gidiyor. Taç şeklinde kol düğmeleri. Düşüncelerim nota ve imza yerine kullanılan kaba çizime geri dönüyor. *Hayır... Bu olamaz.*

Dikkatimi gömlektен uzaklaştırarak yeniden kıyafet bulmaya odaklanıyorum. Çekmeceyi açar açmaz burun deliklerimi misk kokusu dolduruyor. Moda sektöründe başarılı olabileceğimi düşünen aptal bir çocukken bir yaz Herald Meydanı'ndaki Macy's'de çalışmışım. Sonunda kendimi parfüm bölümünde bulmuştum. Luca'nın kokusu bergamot ve acı biberin baş döndürücü bir karışımı.

Rastgele bir tişört kapıyorum, parmaklarım şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak malzemenin etrafına dolanıyor. İpeksi pamuğu parmaklarken inlememek için kendimi zor tutuyorum. Sarılıyorum

Korkunç iç çamaşırı çekmecesine doğru ilerliyorum.

Boksörler, boxer külotlar ve birkaç bikini külotu ile oynarken sıcaklık boynumdan yukarı sızıyor. Tipik İtalyan erkeği.

"Envanter mi yapıyorsun yoksa bir şey mi seçeceksin?" Luca'nın nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor ve kalbim boğazımdan yukarı fırlıyor. Ne zaman bu kadar yaklaşmıştı?

Bakmadan, parmaklarımın bulduğu ilk boxer'ı kapıp çekmeceyi kapattım.

Başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırılmış iç çamaşırına bakıp sırtıyor. Aptal kalbim bu manzara karşısında sendeliyor. Adam kaçırın mafya herifi ne zaman bu kadar ateşli olmuştu?

"Onlar benim şanslı boxer'larım prenses, kaybetmesen iyi olur."

Gösterişli yeşil, beyaz ve kırmızı iç çamaşırına dehşetle baktım. Harika, kıcımda İtalyan bayrağıyla uyuyacaktım. "Onları nasıl kaybedebilirim ki? Bu çatı katından çıkmama izin vermeyeceksin, değil mi?"

Karanlık bir kaşını kaldırıyor. "Nasıl davranacağını göreceğiz."

Bu hınzır sırtış karşısında içimde bir sıcaklık dalgası oluşuyor. Birdenbire tek düşünebildiğim, beni yere yatırdığında bana bastırdığı kalın ereksiyonu oldu. *Dio*, boku yemiştim. Dehşete kapılmalıydım. Bu adam beni evine hapsetti ve ben sadece bacaklarımın arasındaki inanılmaz sert uzunluğunu düşünerek ıslanıyorum.

Babam ve Bo yüzünden kafam çok karışmıştı. Rose'un psikoloji diplomasını almasını bekleyemedim.

ve beni düzelt. *Rose*! En iyi arkadaşım Long Island'dan dönüp ne olduğunu öğrenince çıldıracaktı.

Babam ona gerçeği söyleyecek miydi?

"Peki ya telefonum?" diye soruyorum. Dış dünyadan izole olma fikri, sırtarak tepemde dikilen gangsterden daha korkutucu.

"Ne olmuş ona?"

"Fedailerinizden biri aldı. Geri alabilir miyim?"

"Onun adı Mario ve o bir serseri değil. Otuz yılı aşkın süredir ailem için çalışıyor."

"İyi," diye homurdandım. "Ne olmuş yani?"

"Öncekiyle aynı cevap. Nasıl davranacağını göreceğiz." Bu pislik bundan zevk alıyor.

Dolaba doğru ilerliyor ve çekmeceyi karıştırarak birkaç giysi seçiyor. "Şimdi duş alacağım. Uslu duracağına güvenebilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Benim de bir duşa ihtiyacım var." Islak kumaşı sütyenime sıkıştırıyorum. Sert meme uçlarıma yapışıyor ve bir utanç dalgası yanaklarıma doğru yayılıyor.

Sertçe yutkunuyor, adem elması boğazının uzun sütunu boyunca sallanıyor. *Dio*, boynu bile seksi. Böyle bir şeyi kim duymuş ki?

"Beni takip edin, sizi misafir banyosuna götüreceğim."

Bu hamlemi yapmak için mükemmel bir fırsat. İyi bir tutsak gibi peşinden gideceğim. Kazandığını düşünürse, belki gardını indirir. O duşa girer girmez, ben de kaçacağım. Zihnim fikirlerle dönerken kalbim gürleyen bir ritim tutturuyor.

Beni öldürmek isteseydi, bunu çoktan yapardı. Tanrı aşkına, onu vurdum ve hâlâ ayaktayım. Onunla yatak odasında yalnız kaldım ve o da beni zorlamadı. *Grazie a Dio*. Mafya babası bana zarar vermek istemiyor olabilir ama ben de önümüzdeki bir ay boyunca onun tutsağı olmak istemiyorum. En azından kaçmaya çalışmalıyım. Kararlılığımı pekiştirerek sessiz koridorları ve asansöre açılan fuayeyi tarıyorum.

Düşüncelerim dönüp dururken beni kendisinininkinin hemen yanındaki yatak odasına götürüyor, ama onunkinden farklı olarak pembe lekeler ve bir buket taze calla zambağı sade mekânı aydınlatıyor. Annemin cenazesine dair anılar su yüzüne çıktıkça kalbim sıkışıyor. Maun tabut. Calla zambaklarıyla kaplanmıştı. Yeniden doğuşun, hayatında yeni bir sayfa açmanın sembolü. Ya da ölümün. Karanlık düşünceleri silkeleyip atıyorum ve yıkanmış meşe şifonyerin üzerinde duran bir avuç fotoğrafa odaklanıyorum.

Gözlerim yaldızlı çerçevelere kayıyor. Eski aile fotoğraflarına benziyorlar. Onlara çekiliyorum, daha yakından bakmayı çok istiyorum ama Luca beni doğruca banyoya yönlendiriyor. Duş ve derin küvete işaret ediyor. "İstedğini seç. Bir sürü banyo malzemesi var, keyfine bak."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor ve kapıya doğru dönüyor.

"Buralarda gizli kameralarınız yok, değil mi?"

Dışarı çıkmadan önce sırtıyor. "Banyoda olmaz."

Kapı kapanır kapanmaz kilitliyorum. Tahtaya yaslanıp, hızla atan kalbimi yavaşlatmak için nefes alıyorum. Bu hayatımın en çılgın günüydü ve

Daha bitmedi bile. Küvete doğru yürüyüp musluğu açtım.
Sonra bekliyorum.

Beş dakika sonra buradan gidiyorum.

BÖLÜM 14

GELMİŞ GEÇMİŞ EN İYİ CEZA

S *tella*

Su hâlâ akarken, parmak uçlarımda banyodan çıktım ve yatak odasına doğru ilerledim. Kapıya ulaştığımda kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Komşu kapıdan gelen su sesini seçebiliyorum. Güzel. Luca hâlâ duşta. Kapı aralığından bakarak koridoru bir kez daha tarıyorum. Boştu. Gözlerim tavana doğru kalkıyor, gezgin bir kameranın gözlerini arıyorum ama hiçbir şey yok. Muhtemelen gizlenmiştir.

Annemin hararetle inandığı tüm azizlere dua ederek koridora çıkıyorum ve asansöre doğru koşuyorum. Parmağımı düğmeye dokunduruyorum ve düğme yanıyor, umutlarım yükseliyor.

Haydi, haydi.

Katlar salyangoz hızıyla geçerken ayağım manik bir ritim tutturuyor. Tabii ki, çatı katında yaşamak zorunda. Tanrı aşkına, ne kadar yüksekteyiz? Doksan bir. Doksan iki. Doksan üç. Omzumun üzerinden ana süite bakıyorum.

Kapılar hala kapalı. Doksan altı. Doksan yedi. Doksan sekiz. Bir binanın bu kadar yüksek olabileceğini bile bilmiyordum. Asansörün kapıları nihayet açıldı ve içeri daldım.

Mermer üzerindeki ayak sesleri kalbimin boğazıma fırlamasına neden oluyor. *Cazzo*. L düğmesine basıyorum ve kapılar kayarak kapanıyor, ağır ayak seslerinin yankısı yaklaşıyor. Asansör endişe verici bir hızla alçalıyor ve ellerimi yaldızlı duvarlara dayıyorum. Karnım zıplıyor ve Bayan D.'den aldığım son cannolo için pişmanlık duyuyorum.

Kendine gel, Stella. Neredeyse evde özgürsün.

Bir plan oluşturacak vaktim olmadı ama özü yeterince kolay. Ortadan kaybolmak. Babam bana büyük bir kazık attı, bu yüzden Krallarla uğraşmak için onu terk ettiğim için kendimi suçlu hissetmemeliyim, değil mi? Hayır. Hissetmemeliyim. Aptal kalbim yine de sıkışıyor. Onu görmezden gelerek planımı oluşturmaya devam ediyorum. Üç kuruşluk birikimimi alıp Florida'ya giden ilk otobüse atlayacağım. Tamamdır. Plan yapıldı.

Asansör çalışıyor ve kapılar kayarak açılıyor. Bakışlarım boş lobinin kapısında duran ıslak, çırılçıplak Luca'ya takılınca nefesim kesiliyor. Nefesim kesiliyor ve tökezleyerek geri çekiliyorum, kalbim küt küt atıyor.

Çok fazla ten. Mükemmel tonda, kaslı, yara izli ve dövme, bir tutam siyah saç aşağıya doğru iniyor - gözlerimi yukarı kaldırmaya zorluyorum.

Luca bana dik dik bakıyor, öfke karanlığın o dipsiz çukurlarından taşıyor. "Oh, prenses. Şimdi seni cezalandırmak zorunda kalacağım...."

Nutkum tutuldu. Beynim, önüme serilen tüm o güzel çıplaklık karşısında tek bir kelime bile üretemiyor.

Luca'nın arkasında takım elbiseli iri bir adam beliriyor ve dikkatimi kilometrelerce uzanan oymalı mükemmellikten uzaklaştırıyor. Luca'nın omzundaki beyaz bandajlar bile kusursuz formunu bozmuyor. "Bununla ilgilenmemi ister misin patron?"

"Hayır, Albie," diye homurdanıyor. "O benim."

Ses tonundan omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Korkmalıydım, dehşete düşmeliydim ama tüm o tanrısal çıplaklık beynimi karıştırdı ve hormonlarımı azdırdı.

O asansöre adımını atıyor ve ben duvara çarpana kadar sendeliyorum. Kalbim kaçmak için kaburgalarımı tekmeliyor. *Seni henüz öldürmedi.* Şimdi yapması için bir sebep yok, değil mi?

Mafya babası bana dik dik bakıyor, gece yarısı gözlerinde öfke titreşiyor. "Sana uslu durmanı söylemiştim." Ses tonu ölümcül, zar zor dizginlediği öfkesi kirli çenesindeki tendonlara vuruyor. Kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Ben de sana senin iyi küçük esirin olmayı asla kabul etmediğimi söylemiştim," diye mırıldanıyorum. *Cazzo*, sesim neden bu kadar nefes nefese çıkıyor? Kendime yalan söylüyorum ve suçu yükselen adrenaline ve kayıp inhalerime atıyorum. Ama bu bacaklarımın arasında biriken sıcaklığı açıklamıyor.

Bakışlarım aramızdaki bir dakikalık boşluğa düşüyor ve kaslı göğsünü, dönen dövmelerini tarıyor, sonra o dalgalı karın kaslarına ve derin V'ye dikkatim dağılıyor....

"Gözler yukarı, prenses." Luca'nın parmakları çenemin etrafına dolanıyor ve başımı geriye doğru eğerek beni delici bakışlarıyla yakalıyor. "Eğer bu konuda bana karşı gelersen, sana tutsağımışsın gibi davranmak zorunda kalacağım. İstedğin bu mu?"

Titreyen bir nefes bırakıyorum.

"Beni bir canavara dönüştürme. Senin yanında o adam olmak istemiyorum ama beni zorlarsan olurum. Mutlak itaatınız sadece beklenmiyor, gerekli de. Hepimizin güvenliği için." Bir elini ıslak saçlarında gezdiriyor ve küçük damlacıklar geniş omuzlarından aşağı, beyaz bandajın üzerine dökülüyor. "Bu anlaşma ikimiz için de faydalı olabilir, güven bana." Sıcak nefesi dudaklarımın üzerinde geziniyor.

Biraz daha yaklaşıyor ve yumuşak ve sert bir şey karnımı dürtüyor. Aşağı bakma arzusu beni ele geçiriyor ama Luca gözlerimi onunkilere sabitliyor, parmakları çenemde kilitli. Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor. "Şimdi bana cevap ver, Stella. Seni cezalandırmamı istiyor musun?"

Düşüncelerim şehir arabasına ve o şaplaklara geri dönüyor. Avucunun kışkırmadaki hissine ve bunun sonucunda ortaya çıkan sıcaklığa. Daha önce hiç şaplak yememiştim... en azından seksi bir şekilde. Şimdi tek düşünebildiğim bu.

"Hayır," dedim sonunda. "Ben itaatsiz bir çocuk değilim. Disipline edilmeye ihtiyacım yok."

Homurdanıyor. "Kesinlikle öyle davranıyorsun."

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve bir adım geri çekilerek beni onun sarhoş edici varlığından kurtarıyor. Misk kokusundan arınmış bir nefes alıyorum ve kalbimin gümbürdemesi duruyor. Bana muhteşem kışını yakından gösterecek şekilde dönüyor ve hain gözlerim onun mükemmel formunu takip ediyor. Sırtında daha fazla yara izi var, ama her nasılsa bunlar sadece onun ham, evcilleşmemiş güzelliğini artırıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Tam olarak nereye? Emin değilim. Belki de haklıdır ve önümüzdeki bir ay boyunca sineye çekmeliyim. Eğer uslu durursam, özgür olacağım. Nasıl

Bu çatı katında yaşamak ve birkaç süslü partiye gitmek kötü olabilir mi? Kesinlikle Bo'nun teklifinden daha iyi.

"Benimle gel." Luca'nın emri sessiz koridorda yankılanıyor.

Oturma odasını geçerken aklıma bir düşünce takılıyor. "Aşağıya nasıl bu kadar hızlı indin?"

Luca misafir odasının kapısının önünde durur ve kapıyı açar. "Yatak odamda kendime ait özel bir asansörüm var. Benim işimde tek bir çıkış olması riskli olurdu."

"Tam olarak ne?" Kollarımı göğsümde kavuşturup sert bakışlarına karşılık veriyorum.

"King Industries'in CEO'su."

Kutsal cannoli. Bu bağlantıyı daha önce nasıl kuramadım? Muhtemelen hayatım mafyanın iç işleyişini anlamadan da idare etmeye yetiyordu. Manhattan'daki büyük işler hakkında pek bir şey bilmiyorum olabilirim ama King Industries'i ben bile duymuştum. Bu isim, Park Avenue'deki yepyeni gökdelen de dahil olmak üzere New York'un her yerine damgalanmıştı.

Luca da CEO muydu? Acayip bir milyoner olmalıydı ve görünüşüne bakılırsa, muhtemelen benden sadece beş yaş büyüktü.

Ağzı açık bir aptal gibi bakıyor olmalıyım çünkü parmağı yine çenemin altında bitiyor ve bu sefer onu yukarı kaldırıyor. Çenem kapandı. Sonunda beni bırakmadan önce eli yüzümden üst koluma doğru kayıyor.

Sonsuz bir an boyunca beni izliyor. "Başka sorunuz var mı prenses?"

Sakinleştirici bir nefes alıyorum ve söyleyemeyecek kadar gergin olduğum kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Eğer uslu *durursam*, bana zarar vermeyeceğine söz verir misin?"

"Ben kadınları incitmem," diye bağırıyor, sesi o kadar keskin ki başım geriye düşüyor. Rahatsızlığımı hissetmiş gibi boğazını temizliyor ve çenesindeki gerginlik yumuşuyor. "Hâlâ duş almak istiyor musun?"

Hızlıca başımı sallıyorum ve beni bir kez daha banyoya çekiyor, bayat viski kokusu burun deliklerimin altında yüzüyor.

Bir havluya uzanıyor ve onu dar kalçalarının etrafına sarıyor ve derin, karanlık bir parçam hayal kırıklığına uğruyor. O şehvetli küçük cadaloza çenesini kapatmasını söylüyorum. Sonra tezgâhın üzerine atlıyor ve hınzır bir sırıtışla kafasını cam bölmeye doğru uzatıyor. "Devam et."

"Affedersiniz?"

"Yalnız duş alma ayrıcalığını kaybettin."

"*Sei un pezzo di merda*, Signor Valentino," diye homurdandım.

"Ben bir bok parçası mıyım?" Sırıtışı daha da büyüyor. "İnan bana, yaptığın o dublörlükle, bu şimdiye kadar kimsenin katlandığı en nazik ceza. Adamlarımdan biri senin yaptığın gibi bana itaatsizlik etseydi...." Gözlerinde şeytani bir parıltıyla başını sallıyor.

"Yani şimdi ben bir çalışan mıyım?"

Başını yavaşça eğiyor. "Mmm, evet. Kulağa hoş geliyor prenses."

"Bana zarar vermeyeceğine söz vermiştin," diye çıkışıyorum.

"Sana dokundum mu? O güzel yüzüne ya da mükemmel vücuduna elimi sürdüm mü?" Sırıtıyor. "Bazıları buharlı sıcak bir duştan hoşlanır."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve sırttan *piç kurusuna* kaşlarımı çatıyorum. "Senin önünde soyunmayacağım. Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

"Neden olmasın? Benimkini gördünüz; bence bu adil."

"Ben *yapmadım*-" Isı boynumdan yukarı yükseliyor ve yüzümde çiçek açıyor.

"Lütfen, buna doyamadınız."

Aptalca bir şey söylemeden önce dişlerimi alt dudığıma kenetleyerek etrafımda dönüyorum. Duşa ve devasa yağmur duş başlığına bakıyorum. *Dio*, geçirdiğim günden sonra burası cennet gibi olurdu.

"Ya da banyoyu deneyebilirsin. Köpükler muhtemelen daha fazlasını kaplar...." Arkamı dönmeden, *idiot*a'nın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

O da haksız değil. En son ne zaman köpüklü banyo yaptığımı hatırlamıyorum. Bektan dairemizde böyle lüksler yoktu.

Ona doğru dönüyorum ve küvete doğru ilerliyorum. "En azından bir centilmen olup ben girene kadar gözlerini kapatır mısın?"

"O zaman sadece kendimi cezalandırmış olurum prenses ve bunun *senin* cezan olması gerekiyor." Daha geniş sırtıyor ve kaşlarımda kızgınlık birikiyor.

"Ciddi misin Luca?"

Dolgun dudaklarını karanlık bir kıkırdama böler. "Peki. Ama ben gözlerimi açmadan önce on saniye var."

Her iki musluğu da buharlı bir sıcaklık çıkana kadar çeviriyorum ve küvete bir kapak dolusu kokulu vücut losyonu döküyorum.

"Şimdi başlıyorum," diye sesleniyor. "On, dokuz...."

Gözlerinin kapalı olduğundan emin olmak için başımı omzumun üzerinden uzatıp yapış yapış atletimi çıkarıp fırlatıyorum.

Mermer zemine. Sonra kot eteğimi sıyırıp bir kez daha bakıyorum. Gözleri kapalı olsa bile, her sinir ucu onun incelemesi karşısında karıncalanıyor. Sütyenimi çözerken, görmeyen bakışlarının ağırlığı içime işliyor.

"Beş, dört, üç...."

Külotumu çıkarıp eteğimin altına sokuyorum. "İki, bir...."

Ayak parmaklarımı ılık suya daldırdığımda dudaklarımdan hafif bir inilti kaçıyor. *Dio*, burası cennet. Köpüklerin içine batıyorum ve lavantanın tatlı kokusu odayı dolduruyor. Gözlerim yavaşça kapanıyor ve başımı küvetin kenarına yaslıyorum. Bir anlığına, lavabonun yanına tünemiş olan kara kara düşünen mafya babasını unutuyorum.

Delici bir bakış üzerimde geziniyor, yoğunluğu o kadar güçlü ki göz kapaklarımı açmaya zorluyor. Bir çift karanlık, dipsiz gözbebeğiyle karşılaşıyorum, gözbebekleri o kadar büyümüş ki irislerini tamamen gölgede bırakıyor. Bu amansız bakış karşısında merkezim zonklamaya başlıyor ve bu ağrıyan nabızı dindirmek için kendime dokunmak gibi karşı konulmaz bir arzuyla doluyorum.

Dio, bir erkeğe karşı hiç bu kadar ilkel bir tepki vermemiştim. Öz babamın beni mafyaya terk etmesi bir şeyleri kırmış olmalı. Tamamen *pazza oldum*.

Luca'nın dili alt dudağının üzerinde kayıyor ve o dilin benim merkezimi yaladığını hayal ediyorum. *Cazzo*, benim neyim var? Bu adam beni isteğim dışında burada tutuyor. Elbette, bana zarar vermeyeceğini söylüyor ama bu suçluya nasıl inanabilirim? Ve hala aptalca bir içgüdü, sadece birkaç saattir tanıdığım bu adama güveniyor. Bu hastalıklı bir Stockholm Sendromu falan olmalı.

"Sakıncası var mı?" Tüm önemli yerlerimin örtüldüğünden emin olmak için bazı baloncukları stratejik olarak hareket ettirirken tıslıyorum.

"Hayır, hiç de değil prenses."

"Sen bakarken kendimi yıkamak benim için biraz zor."

"Nedenmiş o?" Şeytani bir sırıtış dudaklarının kenarlarını kıvrıyor. "Kendine özel olarak dokunmayı mı tercih ediyorsun?"

"Evet... Yani, hayır!" Ugh. Onun delici bakışlarından kaçmak için baloncukların altına batıyorum. Sonunda ortaya çıktığımda, bunun tek nedeni ciğerlerimin patlamak üzere olmasıydı. O gözler yine bana kilitleniyor ve kıvılcımlar daha da büyüyor. "Bakmayı kes," diye tıslıyorum.

"Elimde değil. Hepiniz çok güzel ve ıslaksınız.... Ben neden zevk almayayım, sen neden almayasın?"

"Bilmiyorum, tamamen yabancı biri, lanet olası bir suç örgütünün başı, yine de seni yıkanırken izlemek hiç de rahatsız edici olmamalı, değil mi?"

"Ben hatırlamadığına inanamıyorum...." Çenesi bir saniye sonra kapandı ve onu doğru duyduğumdan emin değilim.

"Neyi hatırlıyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Başını sallıyor, bir saniye önce gözlerini aydınlatan muziplik kayboluyor ve ifadesi kapanıyor. Sonra tezgâhtan kayar ve kapıya doğru yürür. "Ceza bitti. İşini bitir ve yatmaya hazırlan." Başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından çarpıyor.

Bu da neydi böyle?

BÖLÜM 15

BENİ TAŞAKLARINDAN YAKALADI.

Luca

Komodinin üzerindeki saate baktım ve bir nefes verdim. Bütün gece zar zor uyudum. Her gıcırtı kalbimi gırtlığıma kadar titretiyordu. Güvenlik sistemine ve Alberto'nun zemin katta konuşlanmış olmasına rağmen, Stella'nın bir şekilde kaçacağından korkuyordum.

Onu kaybetme fikri göğsüme bir acı saplıyor. Ki bu delilik. Daha dün taşınmıştım. Onun olası yokluğu beni nasıl böyle bir paniğe sürükleyebilir? Ben bağlanmam; asla rahatsız edici duygulara kapılmam. On uzun yıldan sonra, bu kız hayatıma geri dönüyor ve ben şimdiden onun için kurallarımı çiğniyorum.

Dün yalan söylemiyordum, adamlarımdan biri bana onun yaptığı gibi itaatsizlik etseydi, bir parmaklarını kaybederlerdi. Ya da en azından bir ayak parmağını.

Zihnim küvete, onun çıplak, ıslak ve o uygunsuz köpüklerle kaplı bedenine geri dönüyor. Tanrım, her şeyi almıştı

onunla birlikte oraya atlamamak için kendimi zor tuttum. Arada sırada, güzel pembe meme uçları köpüğün arasından görünüyordu ve dilimi üzerlerinde gezdirdiğimi, tadına baktığımı, dişlediğimi, ta ki onları sıkı zirvelere çıkarana kadar hayal ettim.

Canlı görüntüler karşısında sikim sertleşiyor.

İnliyorum ve bu düşünceleri zihnimin en ücra köşelerine gömüyorum. Bu Stella, *cazzo*. Vinny hayatta olsaydı seni öldürürdü. Sadece o değil

Komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum ve ev güvenlik uygulamasını açıyorum. Kameralar arasında gezinirken, Stella'nın odasındakinde duruyorum. Benim tişörtümü ve boxer'ımı giymiş, yatağa yayılmış yatıyor. Kahretsin, onların içinde çok güzel görünüyor. Tişörtüm göğüslerinin hemen altından yukarı kalkıyor ve bana ince gövdesini, ince belini ve kıvrımlı kalçalarını mükemmel bir şekilde gösteriyor. Boxerım aşağıya doğru kaymış, bana dantelli külotuna gizlice bakma fırsatı veriyor.

Kahretsin. Şimdi umutsuzca sertleştim.

Onda beni bu kadar çıldırtan şey ne?

Elimi çarşafın altından kaydırıp sikime gaz veriyorum. Başını şimdiden nem boncukları kaplıyor ve avucumu yukarı aşağı kaydırarak sikimin onun derinliklerine gömüldüğünü hayal ediyorum. Ona henüz dokunmadım bile, ama şimdiden cennet gibi hissedeceğini ve tadının güneş ışığı ve gökkuşağı gibi olacağını biliyorum. Benim tatlı, masum Stella'm.

Onu mahvederim.

Ben sikimi okşamaya devam ederken bir hareket gözümü videoya çekiyor. Gözleri açılıyor ve yavaşça geriniyor. Sonra eli karnından aşağı kayıyor ve parmakları boxerımın altına giriyor.

Oh, *merda*.

Çarşafın üstünde kıvranırken aletimden aşağıya doğru sıcaklık akıyor. Kalçaları hareket etmeye başlıyor ve ben avucumu becerirken benimkiler de ona uygun bir ritim tutturuyor. Kameranin sesini açıyorum ve hafif inlemeleri havayı dolduruyor. Boştaki eli tişörtümün üzerinden göğsünün etrafını sarıyor ve meme uçlarını sıkı zirvelere sıkıştırıyor. Damarlarımda ateşli bir sıcaklık dolaşıyor.

Beni mi düşünüyor?

Gözlerimi kapatıyorum ve onun güzel küçük ağzını sikimin üzerinde hayal ediyorum, yalıyor ve emiyor, beni yalayıp yutuyor.

Kahretsin, boşalacağım.

Başım arkaya düşüyor ve orgazm içimden geçerken bir homurtu çıkarıyorum. O kadar şiddetli ve güçlü ki, boştaki elim çarşafı sıkıyor, tırnaklarım şilteyi kazıyor. *Cavolo*, en son ne zaman bu kadar çabuk boşaldığımı hatırlamıyorum.

Zevkinin ortaya çıkışını izlerken kesik kesik nefesler alıyorum. Kıpırdanıyor ve kalçalarını avucuna doğru sürüyor ve parmaklarımı onun içinde, kokulu sularıyla kaplanmış olarak hayal ediyorum. Birkaç dakika sonra, orgazm olurken çığlık atıyor, zevk dalgalarına biniyor ve adım o dudaklarda hayal ediyorum.

Derin, karanlık bir parçam ondan bu sesleri çıkaran kişi olmak istiyor. Sikim onun kaygan sıcağına gömüldü.

Porca miseria. Kendimi neyin içine soktum ben?

Benim kurallarımı asla kabul etmeyecek, en karanlık arzularıma asla razı olmayacaktı... değil mi?

Başımı sallıyorum, imkansız düşünceleri bir kenara atıyorum. *Hayır.* Bu bir iş görüşmesinden başka bir şey değil. Kolumda bir kadına ihtiyacım var ve o da tam bana göre. O bana uymuyor.

benim boktan dünyama ait ve günaha girmeyeceğim çünkü Stella'nın bir tadının asla yeterli olmayacağını zaten biliyorum.

Onu mahvetmekle kalmaz, beni de mahvederdi.

Sonunda yatak odamın güvenliğini terk ettiğimde, Stella'yı büyük boy mermer adada bir bar taburesine yaslanmış buluyorum. Üzerinde hâlâ benim tişörtüm ve boxer'ım var ve kendine dokunduğunda yatakta kıpırdanışının görüntüleri zihnimi doldururken anında yeniden sertleşiyorum.

Magda mutfağı karıştırıyor, tabaklara ve dolaplara vuruyor, düşüncelerimi bugüne sürüklüyor. Pastırma ve yumurtanın lezzetli kokusu çatı katını dolduruyor ve midem gurulduyor. Genelde kahvaltıda sadece kahve içerim, o yüzden tüm bunları yeni ev arkadaşım için hazırlamış olmalı. Magda yeni misafirimizin önüne bir tabak dolusu yemek bırakıyor ve Stella onu sıcak bir gülümsemeyle ödüllendiriyor.

Düşündüm de, muhtemelen Stella'dan sadece birkaç yaş büyük. "Sanırım Magda ile tanıştın?" Bakışlarım iki kadın arasında gidip geliyor.

"Evet, oldukça hoş biri. Hatta bu sabah bana çatı katını gezdirdi, dün gece yapmayı unuttuğun bir şey."

"Beni vurmasaydın ve sonra imkansız bir kaçışa kalkışmasaydın belki de unutmazdım." Dudaklarımın kenarı seğiriyor.

Magda'nın gözleri, yüzünü tarafsız bir hale getirmeden önce sadece bir saniyeliğine açılıyor. Genç kadın

yaklaşık beş yıldır benim yanımda çalışıyor. Annesi babam için çalışıyordu ve on sekiz yaşına geldiğinde bu görev ona miras kaldı. Onu şaşırtan pek bir şey yok. Dün gece ona bir mesaj göndermiş ve sürpriz konuğumuz hakkında uyarmıştım.

Stella'nın takdir dolu bakışları, beni bakarken yakalayana kadar takım elbisemin üzerinde geziniyor. Dudakları çatıldı ve dikkatini tekrar yumurtalarına verdi. "Peki nereye gidiyorsun?" diye soruyor başını kaldırmadan.

"Çarşamba sabahı saat yedi buçuk. İşe gidiyorum prenses, nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Ne yapmam gerekiyor?"

Bana bakarken dudaklarım büzüldü. Aslında kalışının günlük lojistiğini hiç düşünmemiştim. "Nasıl istersen, sanırım."

"Eve gidebilir miyim?" "Hayır," diye homurdandım.

Magda tezgahın üzerindeki sarı zarfa uzanıyor. "Bay Tony bunu dün gece Bay Alberto'ya bıraktı, Sinyor Valentino."

Yırtıp açıyorum ve içinden küçük beyaz ve turuncu bir kutu çıkıyor. Zararsız bir inhaler kılığında biber gazı olmadığından emin olmak için test etmek istiyorum. Bunun yerine, onu parmaklarımın arasından kapıp alan Stella'ya uzatıyorum. "Bir şey değil."

"Teşekkür ederim," diye tıslıyor.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp bildirimler arasında gezindikten sonra takvimimi tarıyorum. Kalp Balosu hemen köşeyi dönünce. En azından bir gezi Stella'ya yapacak bir şeyler verebilirdi.

"Magda, önümüzdeki birkaç etkinlik için birkaç elbise seçmek üzere bugün Clara ve Stella'ya eşlik etmek ister misin?" Güvenlik ekibimle birlikte. Çatı katının güvenliğini terk edecekse, üzerinde ne kadar çok göz olursa o kadar iyi. Belki meşgul olursa beladan uzak durur.

Kadının soluk gri gözleri parlıyor. "Benim için zevktir, sinyor."

"Buna gerek kalmayacak," diye yanıtlıyor Stella bir lokma pastırma yerken. "Tony dairemi çok iyi bildiğinden, gidip giysilerimi alabilir."

"Sana zaten söyledim-"

"Süslü elbiselerim olmadığını nereden biliyorsun?" diye sözümü bitiremeden tersliyor.

Gözlerimi deviriyorum ve nefes alıyorum. "İstemiyorum ama sana yenilerini seçme fırsatı veriyorum. Ne istersen."

Kaşları birbirine çarpıyor ve beklenmedik bir kızgınlık yüz ifadesini karartıyor. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Sana zaten yeterince borçluyuz, borcu daha da arttırmaya ihtiyacım yok."

"Bu bir hediye."

"Neden?" diye
bağırıyor.

Asansörün sesi dikkatimi bu saçma tartışmadan uzaklaştırdı. Mükemmel dikilmiş Chanel etek takım elbisesi içinde her zamanki gibi kusursuz görünen yönetici asistanım Clara fuayeye giriyor ve doğruca Stella'ya yöneliyor.

"*Grazie a Dio*, Tony abartmıyordu, *é bellissima*, tek kelimeyle muhteşem." Aşırı hevesli asistanım Stella'nın ellerini sıktı ve onu bar taburesinin üzerinde döndürdü.

Büyük bir lokmayı yutarken Stella'nın gözleri büyüyor.
"Sen de kimsin?"

"*Scusi, bella.*" Omzuma vuruyor ve bana ters ters bakıyor. "Luca'nın sana benden bahsettiğini sanıyordum. Nerede benim terbiyem?" Elini uzatıyor ve gülümsüyor. "Ben Clara, Luca'nın yönetici asistanıyım."

"Bugün seni alışverişe götüreceğim," diye ekliyorum.

İki kadın da sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor. "Karar verildi. Tartışma yok."

"Ama Luca, Tony'nin üzerinde çalıştığı konuyu görüşmeye geldim...."

"Ben onu hallederim Clara, sen bunu hallet." Başparmağımı çatık kaşlı prensesime doğru salladım. "Ve Bergdorftayken onu sıkı sıkı tut. Kaçma eğilimi var." Çenemi sıkarak Stella'yı karanlık bakışlarımın içine hapsediyorum. "Mario sana eşlik edecek ve eğer ona zor anlar yaşattığını duyarsam, bu sefer seni gerçekten cezalandıracağım prenses."

Bir kahkaha atıyor ve meydan okurcasına bana bakıyor. Ve lanet olsun, eğer bu bakış sikimin seğirmesine neden olmuyorsa.

"Clara, sosyal takvim sende, lütfen elbiselerin uygun olduğundan emin ol."

"Elbette, sinyor."

Bakışlarım uzun bir süre Stella'nın üzerinde kaldıktan sonra masanın üzerindeki evrak çantama uzanıyor ve ayaklarımı asansöre doğru zorluyorum. Omzumun üzerinden, "Bu gece görüşürüz," diye mırıldanıyorum.

Cevap vermiyor ya da belki de asansör kapıları kapanırken ben duymuyorum. Her iki durumda da, yalnız kaldığım anda göğsümü alışılmadık bir boşluk işgal ediyor.

Cazzo, bu kadınla bir gece yalnız kaldım ve şimdiden beni avucunun içine aldı.

BÖLÜM 16

GÜZEL KADIN YANLIŞ GİTTİ

S *tella*

Kendimi *Pretty Woman* filmindeki kıvrımlı İtalyan Julia Roberts gibi hissediyorum, üç satıcı *kadın* etrafımda sinek gibi dolanıyor. Sadece bana şampanya ve çikolata kaplı çilek ikram ediyorlar ve Luca'yı becermem bile gerekmedi.

Ki bunu yapmaya hiç niyetim yok.

Bütün gece ve bu sabah tekrar aklıma gelen yüzüne rağmen. Bunun tek nedeni lanet gömleğiydi. Onun baharatlı, misk gibi kokusu gömleğime sinmişti ve ben de onun mükemmel çıplak vücudunun zihnime kazınmış görüntüleriyle klitorisim zonklayarak uyanmıştım.

Bu konuda biraz kurak bir dönem geçiriyordum. Bo'dan sonra bir süreliğine erkeklerden uzak durmaya yemin etmişim ve kaçırılmanın yarattığı gerilimden sonra umutsuzca bir tür rahatlamaya ihtiyacım vardı. Bu ölümcül kombinasyon olmalıydı. Başka mantıklı bir sebep yok.

"Stella?" Clara'nın sesi beni çılgın düşüncelerimden koparıyor.

"Hmm?"

"Denemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Sandalyenin üzerindeki tasarım elbiseler dağına, ayakkabı kutuları kulesine ve onlarca alışveriş poşetine bakıp başımı sallıyorum. "Hayır, sanırım ben iyiyim." Hayatımın geri kalanı için. Günde üç kez kıyafet değıştirsem bile tüm bu tasarım kıyafetleri bir ay içinde kullanmamın imkânı yok.

Clara tezgâhtara siyah AMEX'i uzatıyor ve o binlerce dolarlık fişi imzalarken ben yine şaşkına dönüyorum. Bir makbuzda hiç bu kadar çok sıfır görmemiştim.

"Tanrım, Luca gerçekten bir milyoner, ha?" Magda'ya mırıldandım.

"Milyarder aslında."

Kutsal cannoli.

"Tüm Manhattan'daki en genç milyarder." Clara ışıldıyor, gururlu gözleri parlıyor. "King Industries'i devraldığında, pazar payını üçe katladı ve kazancını dört katına çıkardı. Babası onunla gurur duyardı."

Bu kelimeyi duyunca göğsüm sıkışıyor. Benim babam da bir pislikti. Ne tür bir pislik tek kızını satar? Bu yükü kaldırmaya başlayamazdım bile. Bu durum hakkında düşünmeme, gerçekten düşünmeme izin versem, cenin pozisyonuna kıvrılır ve hüngür hüngür ağılardım.

Bunun yerine, tüm acıyı, korkuyu ve belirsizliğı daha sonra başa çıkmak üzere bir kenara saklayacağım. Şu anda önemli olan hayatta kalmak.

"Bütün bu elbiselerin içinde gerçekten çok güzel görünüyorsun Stella." Magda'nın solgun gözleri parlıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Bu iki kadından da nefret etmek istiyordum ama tüm günü onlarla geçirdikten sonra bunu yapamadım. Magda tatlı, utangaç ve asla sert bir söz söylemiyor; Clara ise aşırı korumacı, anne-kız rutiniyle bana annemi hatırlatıyor.

Kendime sürekli bu iki kadının Luca için çalıştığını ve beni rehin tutmalarında onların da parmağı olduğunu söylemek zorundaydım. Siyah ceketinin altındaki kılıfta bir silahla özel prova odasının hemen dışında oyalanan Mario kadar değil ama yine de.

Geçen günkü kazara vurulma olayından sonra gözlerini benden hiç ayırmadı.

Her birimiz üçer tane, Mario da geri kalanını taşıyacak şekilde tüm alışveriş poşetlerini yükledikten sonra Beşinci Cadde'nin kalabalık sokaklarına iniyoruz. Trafiğin yoğun olduğu saatlerde Central Park'ta Mickey ile buluşmak için bir blok yukarı yürümek zorunda kalıyoruz, yoksa saatlerce trafikte sıkışıp kalacağız.

"Seni o mavi elbisenin içinde görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Clara, sık takım elbiseler giymiş kadın ve erkeklerden oluşan kalabalığın arasından geçerken. "Luca kalp krizi geçirecek."

Gülmemeye çalışırken tükürüğümde boğuluyorum. "Kalbi olduğunu düşünmemiştim."

Clara'nın sıcak bakışları bana bakarken buz gibi oluyor. "Luca'nın altın gibi bir kalbi var, *ragazzina*. Dışarıdan bakıldığında acımasız bir işadamı olabilir ama içeride ondan iyisi yoktur. Pek fazla insanı içeri almaz ama aldığı da daha cömert bir adam bulamazsın."

Beklenmedik bir suçluluk dalgası üzerime hücum etti. Adam az önce benim için on bin dolara yakın para harcamıştı, neredeyse

Babamın ona olan borcunun yarısını. Neden böyle bir şey yapsın ki? Hiç mantıklı değil.

Son kırk sekiz saat içinde hayatım haline gelen çılgınlığı sindirmeye çalışırken adımlarım yavaşlıyor ve diğerlerinin gerisinde kalıyorum.

Kalın bir omuz bana çarptı ve dengem bozuldu. Kendimi düzeltmeye çalışırken bir el parmaklarımın arasından geçerek alışveriş torbalarından birini çekip alıyor. Adam bir diğerine uzanırken "Hey!" diye bağırıyorum.

Mario arkasını dönüyor ama ellerinde evrak çantaları olan iki adam taksiye yetişmek için aceleyle aramıza dalıyor. Parmaklarımı alışveriş çantasının sapına dolayıp soyguncuya küfrediyorum. Ama lanet olası pislik çok güçlü. Bir silah çıkardı ve namlusunu karnıma dayadı.

"Ver şu lanet çantaları bana," diye tıslıyor.

Donup kalıyorum, korku damarlarımda dolaşan kanı felce uğrattıyor.

Silahı cebine koyarak beni öne doğru çekti ve kese kağıdı kırıldı. Ona ulaşmak için hamle yapıyorum ama bacaklarım birbirine dolanıyor ve betonun üzerinde uçuyorum.

Alnım betondan sekerek yere çarpıyor ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Kaba beton yanağımı ısırtıyor ve küçük bir çığlık atıyorum. Hırsız, kalabalığın arasına dalmadan önce kapabildiği her şeyi kaparken güzel kıyafetlerim kaldırıma saçılıyor.

Mario kalan poşetleri bırakıp *ladronun* peşinden koşuyor ama adam onu çoktan engellemiş. Clara ve Magda yanıma koşup etrafımda yer açıyorlar. Başım şimdiden ağrımaya başladı.

"İyi misin?" Magda yere diz çöküyor ve bana elini uzatıyor.

"Ah *Madonna*, yüzün." Clara'nın kısılmış ifadesi her şeyi anlatıyor.

Doğrulup elimi yavaşça yanağıma, sonra da alnımdaki düğüme götürüyorum ve irkiliyorum. Parmaklarım kan ve kirle yapış yapış geri geliyor.

Lacivert takım elbiseli rastgele bir adam elinde cep telefonuyla eğiliyor. "Her şeyi gördüm, iyi misin? 911'i aradım, her an burada olabilirler."

Uyuşukça başımı sallıyorum. Gözlerimin kenarlarında bir sıcaklık yanıyor. Bu hiç mantıklı değil. Bir gangstere satıldım ve ağlamadım, şimdi *bu* beni kıracak mı?

Dizlerimi göğsüme çekip top gibi kıvrılıyorum. Magda'nın kaldırımında kalan ısıtılı elbiseleri topladığını hayal meyal fark ediyorum.

"Al, *bella*." Clara yanıma eğildi, elinde bir Duane Reade poşeti tutuyordu. Alnıma buz bastırıyor, sonra bir şişe peroksit ve pamuk açıyor. "Bu biraz acıtacak ama kesiği dezenfekte edecek." Gerekli tüm ilk yardım malzemelerini nasıl bu kadar çabuk alabildiğini anlayamıyordum. Bayılmış mıydım? Ne kadar zamandır yerde oturuyordum? Yaklaşan ayak seslerinin gürültüsü beni sersemletti. Güçlü eller yüzümü kavradı ve delici gözler

Benimkiyle tanış. "Stellina, *stai bene*? İyi misin?"

Stellina. Bu ses içimin derinliklerine ulaşıyor ve bu lakap ruhumu delip geçiyor. Luca bana ikinci kez böyle sesleniyor.

Pamuğu Clara'nın parmaklarından kapıyor ve hafifçe sıyrığın üzerine sürüyor. Peroksit

tenimi yakıyor. Dudakları büzölüyor ve yaranın üzerine serin bir nefes üflüyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve omurgamda bir titreme başlıyor. Karanlık yüzeyin altında kabaran duygu derinliği ciğerlerimdeki kalan havayı da çalıyor. Onun delici bakışlarına hapsolmuş durumdayım ve kendimi sonsuz uçurumda kaybetmek istiyorum.

"Nereden geldin sen?" Mırıldanıyorum.

"Ofisim yakınlarda. Bir kahve alıyordum"

Yakınlarda mı? Park Avenue iki uzun sokak ötede. Koşsa bile buraya gelmesi daha uzun sürerdi.

Mario, Luca'nın omzunun üzerinden belirerek gözlerimi o büyüleyici gece yarısı kürelerinden uzaklaştırıyor. "Üzgünüm *kaptan*, onu kaybettim."

Luca bir küfür savurur ve adamı sert bir bakışla mızraklar. "Tony'nin yanına git ve o aşağılık pisliğin kim olduğunu hemen bul. Kimse benim olana ve yaşayanlara dokunamaz." Mario'ya dönmeden önce gözleri benimkilerle inanılmaz derecede uzun bir süre buluşuyor. "Seninle sonra ilgileneceğim."

Ses tonundaki şiddetten dolayı vücudumda bir titreme daha oluyor. Ona aslında ona ait olmadığımı hatırlatmak istiyorum, ama azar dilimin ucuna geliyor.

Luca'nın bir kolu omuzlarıma dolanıyor, diğeri kalçalarımın altında. Beni yerden kaldırıp göğsüne yasladığında nefesim kesiliyor. Sıcaklığı içime sızıyor, kalbimin düzensiz gümbürtüsünü hemen dindiriyor. Hafifçe yüzünü buruşturuyor ve ağırlığının büyük kısmını yaralı olmayan tarafında taşımak için yer değiştiriyor, bunu zahmetsizce yapıyor.

"Yürüye biliyorum, biliyorsun," diye mırıldanıyorum gönülsüzce. "Biliyorum. Ama bu yürümen gerektiği anlamına gelmez."

O baharatlı biber, misk kokusu beni sarıyor ve garip bir yuva hissi içimi ısıtıyor. Yıllardır böyle bir şey hissetmemiştim, annem ve Vinny'den beri Bir anının ipucu kıpırdanıyor, ama görüntüler kavranamayacak kadar geçici. Körü körüne göğsümü tutuyorum, parmaklarım mürekkepli kalplerin üzerinde bir daire çiziyor. Haziran'ın on beşi. Aralarında iki yıl vardı ama ikisini de aynı lanet günde kaybettim.

"Sakin ol, yanımdayım prenses."

"Peki ya polis?" Mırıldanıyorum.

"Polis yok. Bunu kendim halledeceğim."

Luca'nın uzun adımları sabit ritmiyle beni uyuşturuyor. Birden çok yoruluyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor, sarkmaya başlıyorlar. Kirli bir çene yanağımı gıdıklıyor, sonra yumuşak dudaklar alnıma bastırıyor ya da en azından ben öyle sanıyorum. Ama bunu hayal etmiş olmalıyım, çünkü meşhur Luca Valentino beni neden öpsün ki?

BÖLÜM 17

NEFES ALMAYI BIRAKTIM.

Luca

Gözlerim sandalyeye kelepçelenmiş pisliğe kilitlenirken damarlarımda kör edici bir öfke dolaşıyor. Benim olana dokunmaya cüret eden adama. Tüm vücudum öfkeyle titriyor, bu duygu o kadar yoğun, o kadar kontrolden çıkmış ki, devam etmeden önce ciğerlerime bir nefes çekmeye zorluyorum. Kontrol. Hayatım, hem iş hem de kişisel, tamamen kontrole ilgili. Stella'yla birkaç gün geçirdim ve kontrolden çıktım.

Mario bana hırsızla ilgili mesaj attığında, belediye komiseriyle olan toplantımı hemen terk etmiştim. Bütün ay beklediğim toplantıdan. Onun gözüne girmek, hem yasal hem de yasal olmayan nakliye operasyonlarımın ayrılmaz bir parçasıydı.

Tony ve Mickey gölgelerde beliriyor, silahları hazır. İşin bu yönüyle ilgilenmeyeli yıllar oldu. Ama bugün, bu kişisel. Stella'ya silah doğrulttuğu için bu orospu çocuğuna bunu ödeteceğim,

Başındaki düğüm için, yanağındaki morluk için. Kan akıtmış ve derisini parçalamıştı, şimdi de ben onu parçalayacaktım.

Ceketimi yavaşça ve bilerek çıkarıp bir sandalyenin üzerine fırlatıyorum. Karanlık bakışlarımı titreyen aptala sabitleyerek odanın içinde ilerliyorum. Ağzı tıkalı ama gözleri bağlı değil. Neyin geldiğini tam olarak görmesini istiyorum. Korkuyu yakından tanımasını, ta ki boğana kadar.

Tam önünde duruyorum, bacaklarım neredeyse dizlerine çarpıyor ve kollarımı sıvıyorum. Kasten. Metodik olarak. Gözleri şişiyor ve alnından boncuk boncuk ter akıyor. Bir şeyler mırıldanıyor ama onu duymazdan geliyorum, kollarımı dikkatlice katlıyorum ve en sevdiğim yaldızlı taçlı kol düğmelerimi takıyorum. Sonra kolumu geri çekip bırakıyorum. Yumruğum onun Yanak, ve çatlak . kemik karşı Sessiz alanda yankılanan kemik. *Dio*, bu iyi hissettirdi, ve ben daha yeni başlıyorum. "Bu onun yanağı içindi."

Cebime uzanıp altın kaplama pirinç muştaları çıkardım. Taç şeklinde özel olarak yapılmışlardı, her bir daire sivri bir uçla süslenmişti. Parmaklarıma geçirdiğimde adamın titremesi daha da şiddetleniyor.

Ona tekrar vurdum. Ağzından akan kan gibi içimden öfke akıyor. "Bu kafasındaki şişlik içindi."

Kıpırdanıyor ve kıvranıyor, çenesinden kan damlıyor ve ter alnından gözlerine akıyor. Tekrar mırıldanıyor ve dudaklarımda hınzır bir sırıtış beliriyor. "Seni anlamakta zorlandığım için özür dilerim." Tony'ye dönüyorum. "Bıçak, lütfen."

Piçin gözleri fincan tabağı kadar açılır. "Hayır, hayır!" diye mırıldanır.

Tony bana bıçağı fırlatıyor, ben de bir ninjanın bilenmiş hassasiyetiyle kabzasından tutuyorum. Aşınmış ahşabın tanıdıklığından keyif alarak elimde döndürüyorum. Genç, küçük bir haydutken bu şeyi her yere yanımda taşırdım. Sert biri olduğumu sanırdım. Ben ve Vinny

Karanlık düşünceler beni dibe çekmekle tehdit ediyor ama ben öfkemi önümdeki adama odaklıyorum. Ona zarar veren *stronzoya*. Yaklaşıyorum, parıldayan bıçağımı adamın yüzüne doğrultuyorum. Başını geriye eğiyor ama gidecek yeri yok. Kapana kısıldı.

Bıçağı tıkaçın üzerinden geçirdim ve çılgılığı loş odada yankılandı. Onu zar zor yaraladım. Korkak. Kadınlara saldıran erkeklerin çoğu öyledir. Benim kitabımda onlar dünyanın pisliğidir.

"Adın ne senin, bok parçası?" Hırladım.

Tony ağzını açıyor ama ben elimle onu kovuyorum. Bu adamın sadece ve sadece benimle konuşmasını istiyorum.

"Sean," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Soyadın var mı, Sean?"

"O'Malley."

Lanet İrlandalıları. Çin Triad'ıyla uğraşmak yetmezmiş gibi bir de yükselen İrlanda mafyası için endişelenmem gerekiyordu. "Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Başını Tony ve Mickey'ye doğru çevirir. "Senden çaldığımı söylediler ama bilmiyordum. Yemin ederim, bilmiyordum."

"Şehirde yeni misin?"

Başı ileri geri sallanıyor.

"O zaman nasıl oldu da benim adamımı tanımadın?

kızım?"

"Bilmiyordum... Özür dilerim...."

Kolumu geri çekip tekrar bırakıyorum, kırılan kemiklerin tatmin edici çıtırtısı öfkemi bastırıyor. "Sana bir iyilik yapacağım Sean O'Malley. Yaşamana izin vereceğim ama karşılığında sen de benim için bir iyilik yapacaksın, anladın mı?"

Başını eğiyor, bir gözü neredeyse şişmiş durumda. "Ne istersen."

"Stella Esposito McKenzie'nin benim olduğunu yayacaksın. Kim onunla konuşursa, yanına yaklaşırsa, ona elini sürerse, omurgasından göğüs kafesine kadar bağırsaklarını deşerim. Anladın mı?"

"Evet, evet, anladım."

"*Sinyor Valentino*," diye
tısladım. "Anladım, Sinyor
Valentino."

Ceketimin cebinden bir mendil çıkarıp ellerimi siliyorum, sonra muştaları çıkarıp cebime sokuyorum. Parmaklarım bıçağın etrafında kıvrılıyor. Etrafımda dönüp saldırıyorum, bıçağı kemiğe değene kadar alnında sürüklüyorum.

Bir feryat koparıyor, küfürler mırıldanıyor.

"Ve bu da silah çekip onu korkuttuğum için. Benim olanla uğraşan herkesin başına neler geleceğini görmesi için kalıcı bir hatırlatma." Pisliğin ayakkabılarına tükürdüm ve dışarı çıktım.

Bu gece ofiste olmalıydım. Bütün günümü Tony'yle birlikte o pisliğin izini sürerek geçirdim ve şimdi Clara'yla birlikte takvimimdeki işleri değiştirmek için çalışıyor olmalıydım.

Şehir komiseriyle görüşmeyi yeniden planlayın. Eğer rıhtımın yeniden geliştirme projesinin haklarını alamazsak, büyük bir kayıp yaşayacağız. Onun yerine, Stella'nın odasının dışında bir *minchione* gibi oyalanıyorum. Kapıdaki aralıktan bakarken, gözlerim onun yatağa uzanmış bedenine takılıyor. Mickey'nin eski giysilerinden oluşan bir bavul bırakmış olmasına rağmen, üzerinde hâlâ benim gömleğim var.

Göğüs kafesim gerildi, alan birden daralan ciğerlerim için çok küçük geldi. Dün gece boyunca onu monitörden izlemiştim. Uykusu o pisliğin neden olduğu kâbuslarla bölünmüştü. Ve bunun benim gözetimim altında olmasına izin vermiştim.

İçimde bir suçluluk dalgası kabarıyor. Stella zaten çok acı çekmişti; bunların hiçbirini hak etmemiştii. Onu hayatıma sokmak işleri daha da kötüleştiriyordu. Lanet olsun. Gitmesine izin vermeliydim.

Kalbim bu fikre isyan ediyor.

Bu kadında beni bu kadar sarsan şey ne? Gözlerim kapanıyor ve zihnim geçmişe kayıyor. Çilleri ve bulaşıcı kahkahasıyla gülümseyen küçük bir kız gözümün önüne geliyor.

"Yine mi sen, Luca?" Ateş gibi, minicik bir şey bana dik dik bakıyor. My Little Pony mayosu giymiş, kırık yangın musluğunun etrafında su sıçratıyor.

"Evet, yine ben. Benden bu kadar kolay kurtulacağını mı sanıyorsun? Ben kardeşinin yeni en iyi arkadaşıyım." Başparmağımla Vinny'ye bakıyorum. Berber dükkânının ön merdivenlerinde oturuyor, ayaklarının arasında siyah beyaz bir top var.

"Onu görmezden gelin, yoksa günün geri kalanında bizi her yerde takip eder." Ayağa kalkar ve topa vurur.

"Yapmayacağım," diye tıslıyor. "Zaten ne yaptığınız umurumda değil."

"Güzel." Vinny onun başını okşuyor ve o da Vinny'ye kaşlarını çatıyor. "Burada, Bayan D.'nin seni görebileceği bir yerde kal, piccola. Başını belaya sokmanı istemeyiz, Stellina."

"Bana öyle deme. Artık bebek değilim." "Her zaman benim küçük Stellina'm olacaksın."

Ellerini kalçalarına koyuyor ve İtalyanca bir küfür olduğuna yemin ettiğim bir şey mırıldanıyor. "Siz nereye gidiyorsunuz?"

Vinny cevap vermiyor, Mulberry Caddesi'nde yürümeye devam ediyor. Ben de geri dönüp omzumun üzerinden bağırıyorum, "Biraz futbol oynayacağız, evlat. Birazdan döneriz."

"Futbol mu? Ben futbol olduğunu sanıyordum."

"Ah, vero. Doğru ya, Amerika'da buna futbol dendiğini hep unutuyorum." Vinny'ye yetişmek için koşuyu hızlandırıyorum ve kız kardeşi de arkamdan geliyor. Aniden duruyorum ve arkamı dönüyorum. "Hey, evlat, kardeşin olduğun yerde kalmanı söyledi."

"O benim patronum değil."

En iyi çabalarımın rağmen bir kahkaha kopuyor. "İyi ama yakın dur. Seni kaybetmek istemiyorum." Vinny küçük kız kardeşini umursamıyormuş gibi davranıyor ama onun için dünyalara bedel olduğunu biliyorum.

Canlı anılar kayboluyor ve göğsümdeki gerginliği hafifletmek için bir nefes çekiyorum.

"Luca" O tatlı sestten gelen sessiz bir mırıltı her şeyi geri getiriyor. Başımı açıklıktan içeri uzatıyorum. "Luca," diye haykırıyor, "neredesin?"

Kendimi durduramadan ayaklarım beni ileri itiyor. Oda loş, karartma perdeleri odayı karanlığa boğuyor. Gözbebeklerim karanlığa alışırken onun şeklini seçebiliyorum. Gözleri hâlâ kapalı ama adım dudaklarında.

"Hayır, lütfen, yapma!"

Gözlerim ışıksızlığa alıştığında, başındaki yaraya ve yanağındaki sıyrığa odaklanıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken bir başka öfke seline kapılıyorum. Parmaklarım sıkıca yumruk oluyor. Yine kâbus görüyor. Geçmişten mi yoksa dünkü o *piç kurusundan* mı? İnliyor ama hangisi olduğu önemli değil; kendimi yatağa, onun yanına bırakıyorum.

Bir parçam bunun geçen günkü gasp olayından daha fazlası olduğunu biliyor. Muhtemelen son on yılda cehennemi yaşadı. Ben ise hiçbir şey yapmadım. "Sorun yok, güvendesin," diye fısıldadım. "Bir daha kimse sana zarar vermeyecek."

Bana doğru yuvarlanıyor, göz kapakları hâlâ kapalı. Kollarım onu sarmak, sebep olduğum acıyı dindirmek için ağrıyor. Yanına daha fazla adam göndermeliydim. Bugünlerde güpegündüz bile sokakların nasıl olduğunu biliyorum. Bundan da öte, bunca yıldır onun yanında olmalıydım.

"Luca, yardım et...."

Kalbim hızla çarpıyor ve bedenim iznim olmadan hareket ediyor. Kollarım onun yumuşak bedenine dolanıyor ve onu göğsüme çekiyor. Bana doğru kıvrılıyor, yumuşak

Kıvrımları sert düzlemlerime mükemmel bir şekilde oturuyor. Yumuşakça nefes veriyor ve kolunu belime doluyor. Donup kaldım.

Sonra nefes almayı bırakıyorum.

BÖLÜM 18

YATAĞIMDAKİ ŞEYTAN

S *tella*

Yüzümü çeviriyorum ve yanağım sert bir Şeye çarpıyor. Çürük nabız gibi atıyor ve gözlerim hızla açılıyor. Koyu renk saçlar ve bronzlaşmış bir tenle iç içe geçmiş altın bir haç görüşümü dolduruyor. Ve o tanıdık beyaz bandaj. Bu da ne...? Çelik bantlar gövdemin etrafına sarılmış, kaslı bir bacak benimkilerin arasına dolanmış.

Kalbim gırtlığıma kadar fırlıyor ve bulanık düşüncelerim odaklanmaya başladığında bir çığlığı zar zor bastırıyorum. Luca. Yatağımda. Daha da kötüsü, kolum onun çıplak beline dolanmış. Çıglık atma ya da onun sıcak, baharatlı kokusuna daha sıkı sarılma dürtüsü arasında kalıyorum.

Soygundan sonraki kabus dolu ilk geceden sonra, bu yıllardır uyuduğum en iyi uykuydu. Ama neden? Şeytani mafya babası neden benimle aynı yatakta? Yine kararsızlık akıl sağlığımla savaşıyordu. Onu itip kakmalı ve buradan defolup gitmeliydim. Bedenim bana ihanet ediyor, tuhaf bir şekilde tanıdık gelen dokunuşa doğru kıvrılıyor.

Bacağımı uzatmaya çalışıyorum ve dizim yanlışlıkla onun alt anatomisinin özellikle sert bir kısmına srtnyor. Panik hareketlerimi dondurdu.

Karanlık bir kıkırdama koyu sessizliği yırtıyor. "Günaydın prenses."

Nefes nefese kalıyorum ve vücudumu onunkinden sıyırıp doğruca ayağa kalkıyorum. "Yatağımda ne yapıyorsun?"

"Teknik olarak, bu çatı katındaki tüm mobilyalar gibi o da benim yatağım."

Ona ters ters bakarak yorgana uzanıyorum ve çeneme kadar çekiyorum. zerinde sadece boxer klotla yatağın üzerinde uzanıyor. O daracık bikini altlarını giymediği için Meryem Ana'ya hızlı bir teşekkür gönderiyorum. Bu haliyle aletin mükemmel şeklini şimdiden görebiliyorum. *Oh, Dio.* Gözlerimi onun kalınlaşan ereksiyonundan ayırıyorum.

"Neden buradasın?" Yine ağzımdan kaçırdım.

Kendini beğenmiş CEO'da daha önce hiç görmediğim bir ifade yakışıklı yüzüne yayılıyor. Korku mu? Pişmanlık mı? Tam olarak anlayamıyorum. "Dün gece ağlıyordun ve adımı söyledin." Umursamazca omuz silkiyor ve o anki güvensizlik kayboluyor. "Bir sorun olduğunu düşündüm ve geldim."

"Ve benimle yatağa mı girdin?"

"Beni yatağa çektin!" "Yalancı," diye tısladım.

"Yalan söylemiyorum, görüntüleri kontrol edebilirsin-" Ağzı kapanıyor ve huzursuzluk omurgama yayılıyor.

"Yatak odamda kamera mı var?"

"Sana olduğunu söylemiştim... sadece banyoda değil." Utancından dudaklarında bir sırıtış belirir.

üzerimde.

Tanrım, lütfen bana'u gördüğümü söyleme. Bu düşünce zihnimde bile tamamlayamayacağım kadar korkunç.

"Merak etme prenses, yatakta ilk kez adımı haykırdın. Ama umarım son olmaz."

Bir yastığa uzanıyorum ve sırttan *piç kurusuna* fırlatıyorum. Eğiliyor ve kabarık mermi yere düşüyor.

"Bir dahaki sefere kendini daha iyi savunabilmen için nişan alma konusunda çalışmamız gerekecek."

"Bir dahaki sefere mi?" Ses tonum bir kademe yükseliyor.

"Soyguncu yüzünden demek istedim, beni tekrar yatağında bulacağın için değil. Tabii sen istemedikçe."

"Bunu senden *asla* istemeyeceğim." *Yalancı*. Zihnimdeki karanlık bir ses beni bu saçmalığa çağırıyor.

"Asla asla deme prenses." Ayağa kalkıyor, yırtık gövdesini ve büyüleyici dövmelerinin girdabını ortaya çıkarıyor. Gözlerim içgüdüsel olarak onun karamel tenli mükemmelliğinin her santimini görmek için düşüyor. *Lanet olsun*. Kapıya doğru ilerliyor ama son anda geri dönüyor. Rahat ifadesi sertleşiyor, çenesi sıkılıyor. "O hırsız hakkında... Bir daha asla onun ya da başka birinin sana zarar vermesi konusunda endişelenmene gerek kalmayacak." Ses tonuna ölümcül bir vahşet karışıyor, aksanını kalınlaştırıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Sadece sestten değil, aşinalıktan da.

Gözlerim kapanıyor ve metro platformuna geri dönüyorum, beton dizlerime batıyor ve Bo'nun parmakları saçlarımda dolaşıyor. O ses.

"Sendin," *diye* fısıldadım.

Gözleri irileşiyor, tavrı nötr hale dönmeden önce bir parça şaşkınlık parlıyor. "Korkarım neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Yaklaşık iki hafta önce metroda, Bo Zhang denen o pislikle birlikte."

Gözlerinin kenarları kırışarak karanlık bakışlarına bir parça mizah katıyor. "Metroya binmek gibi bir alışkanlığım yok prenses. Çok fazla pislik var."

Göğsüm alışılmadık bir duyguyla geriliyor. Bana değer verildiğini, hayır, benimle ilgilenildiğini hissetmeyeli yıllar olmuştu. Kanser annemi mahvettikten ve Vinny'nin saldırısından sonra bizi bir arada tutan, babam önünü göremeyecek kadar sarhoş olduğunda devreye giren bendim. Ve bu adamla sadece birkaç gün içinde, orada olduğunu bile fark etmediğim bir boşluğu doldurmayı başardı. Beni isteğim dışında esir tutan bir adam.

Dio, ben *pazza*'yım.

Luca uzun bir süre odanın diğer ucundan beni izliyor, gece yarısı gözleri yanıyor. Aramızdaki hava çatırdıyor, elektrik yükü boşluğu dolduruyor. O olduğuna eminim. İnceleyici bakışları üzerimde gezinirken vücudumun her santimetrekaresinde ısı dolaşıyor. Bu bakış ölümcül bir okşama gibi, bacaklarımın arasında sıcaklık birikmesine neden olacak kadar yoğun.

Madonna, bu yasadışı olmalı.

"Ne?" Sonunda ağzımdan geçiriyorum çünkü bir saniye içinde o delici bakış karşısında eriyip bir su birikintisine dönüşeceğim.

"Gömleğimi üzerinde seviyorum." Sözcükler ağzından çıktığı anda çenesi kapanıyor, sanki onun onayı olmadan ağzından kaçmışlar gibi. Elini saçlarında gezdiriyor ve mırıldanıyor

Tam olarak anlayamadığım bir şey. "Mickey'nin bıraktığı kıyafet çantasını aldın mı?"

Başımı salladım. "Evet, sanırım Magda onu dolaba koydu." "Bunun için teşekkürler" diye mırıldanmadan önce bir saniye daha alt dudağımı çiğnedim.

"Peki neden hâlâ benim gömleğimi giyiyorsun?" Koyu renk kaşları kalkıyor ve eğlence gözlerine bir pırıltı getiriyor.

Omuz silktim. "Üzerimde olduğunu fark etmedim bile." *Yalan.* "Dün gece karanlıkta düşünmeden yerden almış olmalıyım. Çok yorgundum" Konuşmayı kesiyorum çünkü ağzının kenarındaki kıvrım bana bunu yutmadığını söylüyor. Ben de inanmadığımı biliyorum. Bunu kibirli mafya babasına asla itiraf etmem ama kokusu sinirlerimdeki fırtınayı dindiriyor. O soyguncu bana saldırdıktan sonra beni sokaktan alan kişi o olduğu için olmalı. Yersiz kahraman sendromu gibi bir şey. Öyle bir şey var, değil mi?

Yaklaşıyor ve omurgam dikkat kesiliyor. *Cazzo*, tüm vücudum beni ayağa kalkmaya zorluyor. "Daha önce söylediğimde ciddiye dim, o *pezzo di merda'nın* icabına baktım. Kimse benim olana dokunamaz."

Göbeğim sıkışıyor ve titreyen bir nefes alıyorum. Benim hakkımda konuşma şeklinden dolayı aşağılanmalıyım, sanki bir oyuncaktan, onun parlak eşyalarından birinden başka bir şey değilmişim gibi. Ama gözlerindeki karanlık parıltı, dudaklarının kıvrımı, çenesinin sertçe sıkılığı içimi ısıtıyor.

Ağrımı dindirmek için aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırıyorum. "Onu sen mi öldürdün?" *Büyükannem* Michele Esposito hakkında çok şey hatırlayamayacak kadar küçüktüm ama ünü ondan önce gelmişti. Her ne kadar annem hiç

sayısız hikâye dinleyerek büyüdüm. Büyük patrona karşı geldiğinizde neler olduğunu biliyordum.

Daha da yaklaşıyor ve bedenim beklentiyle titriyor. Üzerimde yükseliyor, dudaklarının uğursuz kıvrımı içimde tarifsiz şeyler yapıyor. Sıcak nefesi ağzımın üzerinde hayalet gibi dolaşıyor. "Yapmamı istedin mi?" diye fısıldıyor, bu soru olması gerekenden çok daha baştan çıkarıcı.

Nabzım hızlanıyor, o kalabalık caddeye geri döndüğümde görüşüm bulanıklaşıyor. Adam üzerime doğru geliyor, bana silah doğrultuyor ve sonra düşüyorum. Yere çarpıyorum ve zihnim yüzüyor, görüşümün kenarları kararıyor. Benzer bir tokatla, babamın sarhoş öfkesini benden çıkardığı tüm zamanlara geri fırlatıldım. Bir an için bayılacağımı sandım. Adam bunun için ölmeyi hak etmiş miydi? Muhtemelen hayır, ama derin, karanlık bir yanım evet demek istiyor. Sonunda başımı salladım.

Parmak eklemlerini kırıyor ve öfke o yakışıklı yüzüne yayılıyor, yüz hatlarını keskinleştiriyor. "Ben istedim." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve dokunuşuyla içimi bir titreme kaplıyor.

Bakışlarımız sonsuz bir an boyunca birbirine dolanırken hava yeniden yoğunlaşıyor. Başını bir santim daha öne eğse dudakları dudaklarımı yakalayacak. Nefesimi tutarak bekliyorum, bunu istediğimi bilmekle savaşıyorum. Ağzını üzerimde istiyorum. Her yerimde.

O karanlık bakışta bir şey var, o akik havuzlarının derinliklerinde saklı bir şey. Bir şeylere tutunmaya çalışıyorum.

ama o bakıştan, içime işleyen o gözlerden başka bir şey kalmayana kadar yok olup gidiyor.

"Serseriye öldürmek yerine," dedi sonunda, dudağımı serbest bırakarak, "ona bir örnek olmaya karar verdim. Artık herkes benim korumam altında olduğunu bilecek. Eğer biri sana yan gözle bakarsa, onu kendi ellerimle öldürürüm."

Sertçe yutkunuyorum. Bu adamı tam olarak tanımadan, tehditleriyle beni etkilemeye çalışmadığını anlıyorum. Kesinliği iliklerime kadar hissediyorum. Bunu ve daha fazlasını gerçekten yapar çünkü benim ona ait olduğuma inanıyor.

Ve her ne kadar berbat olsa da, onun sözleriyle bir coşku dalgası kabarıyor. Artık yalnız olmama fikri.

Başparmağını omzunun üzerinden geçirip bir adım geri atıyor ve koridora doğru işaret ediyor. Ezici gerginlik dağılıyor ve sonunda tuttuğum nefesi bırakıp yatağa geri sarkıyorum. "Ben giyinmeye gidiyorum. Yarım saat içinde bir konferans görüşmem var."

"Bugün ofise gitmiyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, evden çalışırım diye düşünmüştüm. Birinin senin beladan uzak durmanı sağlaması lazım. Gelecek haftaki büyük Kalp Balosu için seni yara bere içinde bırakamam. Her tarafın yara bere içindeyse kol şekerinin ne anlamı var?"

Ona orta parmağımı gösteriyorum ve gergin çenesi yumuşayıp bir gülümsemeye dönüşüyor. Luca çok sırtır ama bir gülümseme, adamın yüzündeki gerçek bir gülümseme yıkıcıdır. Aptal aptal bakmamak için kendimi banyoya atıyorum.

Dio, bu adamın kollarında bir gece geçirdim ve aslında burada bir mahkum olduğumu unutmaya başladım. Bir mahkum.

Yaldızlı kafes, vücudumu titreten ve kalbimi şarkı söyleten
bir adam tarafından yakalandı.

BÖLÜM 19

BİR GECE

Luca

Stella pencere kenarında oturuyor, koyu renk saçları gün ortası güneşinin çizgileri altında ışıltıyor. Kalla zambaklarının kokusu ve stark çatı katı Karışımlar ile onu sarhoş edici doğal kokusu. Ekonomi ders kitabının sayfalarını çevirirken tatlı alt d u d a ğ ı n ı dişlerinin arasına sıkıştırmış ve ben kıskanıyorum, o sayfaları kıskanıyorum çünkü parmaklarını üzerimde istiyorum, o dişleri kıskanıyorum çünkü ağzımı o dolgun, sarkık dudağın üzerinde istiyorum. Hay sikeyim. Stella'nın geri dönmesinin üzerinden bir hafta bile geçmedi. benim Hayat, ve zaten I olabilir hissetmek ve Vardiya. Mesela a l t ı m d a k i zemin o kadar da sabit değil, siyah o kadar da siyah ve beyaz on kat daha parlak.

Yarın büyük Kalp Balosu var ve bu düzenlemenin gerçekten işe yarayıp yaramayacağını belirlemek için gerçek bir test olacak. Şimdiye kadar baş ağrısı ve mavi toplardan başka bir şey olmadı. Monitördeki görüntüsü görüşümü tüketirken ağzımda bir gülümseme beliriyor. Her geceyi onu izleyerek geçiriyorum.

bir *pazzo*. O geceden beri bir daha kendine dokunmadı. Beklemeye devam ediyorum, parmaklarını tatlı amına sokmasını ve adımını inletmesini bekliyorum.

Sikim anında sertleşiyor. Huzursuzca kayıyorum ve dizüstü bilgisayarını bacaklarımın üzerine yeniden yerleştiriyorum.

Bunun yerine, her gece benim tişörtümü giyerek yatağa giriyor ve bir melek gibi uyuyor. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Bu nasıl mümkün olabilir? Her ne kadar tutsak olmaktan şikayet etse de, yeni hayatına oldukça iyi uyum sağladı. Artık benden korkmuyor bile.

Yakında bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek. Burada rahat etmesine izin veremem. Evimde ne kadar iyi görünse de. Bu kesinlikle iş ve sadece geçici. Belki yeterince tekrar edersem, kalın kafamdan geçer.

Telefonum yan sehpanın üzerinde titriyor ve Stella'nın zihnimde kalıcı bir yer edinmiş, her şeyi tüketen düşüncelerini uzaklaştırmak için başımı sallıyorum. "Alo?" Homurdanıyorum.

Stella'nın başı bana doğru dönüyor, muhtemelen ses tonumdan tedirgin olmuş. *Güzel*.

Albie'ye bir küfür mırıldandıktan sonra, "İyi, bırak onu kaldır."

Telefonumu kapattığımda, Stella'nın bakışları hâlâ benimkilere odaklanmıştı. Şezlongun kenarına doğru kayıyor, hâlâ dudağını kemiriyor. "Kim geliyor?" diye soruyor sonunda.

"Dante."

Kara kaşları birbirine kenetlendi, bir tanıma parıltısı parladı onu süsen önce o dağılır Tamamen.

"Kim o?"

"Kardeşim."

Güzel pembe dudakları somurtuyor ve zihin okuyucu olmasam da düşüncelerinin tam olarak nereye gittiğini biliyorum. Kaybettiği kardeşine. Ne yazık ki benim kardeşim Vinny'nin olduğu ya da olabileceği adamın yakınında bile değil.

Ağzı tekrar açılıyor ve geçmişe dalacağını biliyorum, şu anda başa çıkamayacağım bir şey. Gölgeler çok karanlık, anılar hala çok ham.

"O buraya geldiğinde çeneni kapalı tut." Ses tonumdaki keskinlikten hemen pişmanlık duyuyorum ama başka bir şey söylemek için artık çok geç.

Asansör kapıları kayarak açılır ve Magda görünür, çatı katından giriş fuayesine doğru hızla ilerler. Başını eğiyor. "Merhaba, Sinyor Dante."

Bir selam bile vermeden ceketini onun kollarına bırakıyor ve bana doğru yürüyor.

"Hey *piç kurusu*, annemin sana bundan daha iyi terbiye verdiğini biliyorum." Yanakları pembeleşmiş bir halde girişte bekleyen Magda'ya başımla işaret ediyorum.

Dante gözlerini devirerek arkasını dönüyor ve hizmetçime sıkı bir gülümseme veriyor. "Günaydın, Magda." Bakışları bir an için benimkilerle buluşmak üzere dönüyor, sonra şezlongdaki Stella'ya iniyor. Ders kitabı yanına yayılmıştı ve meraklı gözleri kardeşime dikilmişti. "Clara bugün evden çalışacağını söylediğinde inanamamıştım ama sanırım şimdi nedenini anlıyorum." Sırıttırıyor ve Stella'ya doğru bir adım atıyor. Ben de onun önüne geçiyorum. "Hiç sana göre değil, Luca. İş gününün ortasında şipşak bir sevişme mi? Yoksa sen

Değerli kurallarınızdan birini çiğneyip güzel kızın geceyi geçirmesine izin mi vereceksiniz?"

"Ben bir *puttana değilim*-" diye bağıyor Stella, ama ben ona ters ters bakıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, sözsüz emrime itaat ediyor. Güzel, öğreniyor.

Su katılmamış öfke damarlarımda dolaşıyor. Stella'nın sorgulayan bakışlarının kafamın arkasını delip geçtiğini hissedebiliyorum, ama yemi yutmuyorum. Kardeşim sadece beni kızdırmaya çalışıyor ve kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. "*O seni ilgilendirmez*," diye bağıyorum. Derin bir nefes alarak, C.E.O.'nun, infazcının soğuk maskesini takıyorum. "Bunca yolu gelmeni gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?"

"Seninle Kızıl Ejderhalar hakkında konuşmam gerek." "Konuş öyleyse."

Stella'ya işaret ediyor. Göz ucuyla omuzlarının gergin duruşunu, dudağının hafifçe titreyişini yakalıyorum. Dante haklı elbette, işimi onun önünde tartışmamalıyım, ama içimden bir ses nasıl bir canavarla uğraştığını bilmesini istiyor ki anlaşmamız sona erdiğinde uzak dursun.

"Konuş dedim," diye mırıldandım.

Hayal kırıklığına uğramış bir homurtu çıkarmadan önce gözleri aramızda gidip geliyor. "Jianjun Zhang çok cesur olmaya başladı. Çocuğu dün gece Meatpacking Bölgesi'nde yarım düzine adamımızı öldürdü."

Bir dizi küfür savurdum. Lanet olası Bo. Bu *rompicoglione*'yi bitireceğim. O gün metroda yapmalıydım. Stella'nın dizlerinin üzerinde olduğunu bilseydim, yapardım. "Depolarımıza girdi mi?"

Başını sallıyor. "Hayır, adamlar malı bulmadan önce o pislikleri indirmeyi başardılar. Polisler geldi ve Tony işi halletti ama çok yakındı."

"Neden bunu ilk kez duyuyorum?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor, gözleri omzumun üzerinden bir kez daha Stella'ya kayıyor. Göğsümü şişiriyorum, onun görüşünü engellemek için omuzlarımı genişletiyorum. "Sanırım Tony senin başka bir işle meşgul olduğunu düşündü." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Yumruğu görmezden geliyorum ve misilleme için planımı oluşturmaya başlıyorum. O lanet Kızıl Ejderhalara hadlerini bildirmek gerek. İyi davranmaya, müzakere etmeye, anlaşma yapmaya çalışıyorum ama nasıl centilmen gibi davranacaklarını bilmiyorlar. "Tony'ye söyle, Aşağı Doğu Yakası'ndaki depolarını yağmalasın. Bütün mallarının yakılmasını istiyorum."

Dante bembeyaz kesiliyor, çenesi neredeyse yerinden çıkacak. "Hepsi mi?" "Kekeledim mi?"

"Luca, bu kolayca yarım milyonluk bir darbe demek."

"Bunun farkındayım kardeşim. Ve o pisliği sokaklarımda istemiyorum." Ahlakı sorgulanabilir bir adam olabilirim ama uyuşturucu satmıyorum. Hiç satmadım, satmayacağım da. Bu şehrin geleceğinin beyinlerini yok etmeden ve bedenlerini çürütmeden para kazanmanın pek çok başka yolu var.

"Bunu yaparsan tüm Çin Üçlüsü peşine düşer."

"Kıçım için endişelenme. Sadece yap."

Başını sallıyor, tıslayarak nefes alıyor. "Yapacağım, *kaptan*." Orada öylece durup bana bakıyor. Karanlık bakışları tekrar Stella'ya kaydı ve gözlerini oyma arzusu

Çünkü ona bakmak bile içimden kaçak bir tren gibi geçiyor.

"Başka bir şey var mı?" Söylüyorum.

"Yok, başka bir şey yok kardeşim. Yarın Kalp Balosu'nda görüşür müyüz?"

Başımı salladım. "Orada görüşürüz."

"Seni tekrar görmek dileğiyle, güzelim," diye sesleniyor omzumun üzerinden ve omurgamda vahşi bir titreme dolaşıyor. Kafasını ısırılmamak için azı dişlerimi sıkıyorum.

Dante sanki öfkemi hissediyormuş gibi tekrar sırtıyor ve Magda'dan ceketini kaptığı gibi asansöre doğru yürüyor. Magda mırıltılı bir veda önerdiğinde yine onu tamamen görmezden geliyor. *Salak herif*. Papà'nın işinde CEO rolünü üstlenerek doğuştan gelen hakkını çaldığım için benden nefret ediyor olması, çalışanlarıma karşı davranışını mazur göstermez.

Asansör kapıları kapanır kapanmaz Stella önümde beliriyor ve parmağını göğsüme saplıyor. Neyse ki, neredeyse onarılmış kurşun yarasına isabet etmekten kıl payı kurtuldu. "O da neydi öyle? Ben etrafında konuşabileceğin bir mobilya parçası değilim."

"Seni boktan kardeşimle tanıştırmadığım için mi kızgınsın?"

"Evet," diye tıslıyor. "Beni sokaktan topladığın bir *puttana* sandı."

"Ve benim rehinem olduğunu bilmesini mi tercih edersin?" Dudakları ince bir çizgiye dönüşür.

"Dante ve ben pek yakın sayılmayız. İş olsun olmasın hayatımda olup biten her şeyden onu haberdar etmiyorum."

"Yani kadınların geceyi geçirmesine izin vermemenle ilgili söyledikleri doğru değil miydi?" Yanakları baştan çıkarıcı bir kızılığa büründü, içine daldığımda onun da aynı tona bürüneceğini hayal ediyordum.

Göğsümde karanlık bir kıkırdama gümbürdüyor ve y a n a k l a r ı daha derin bir kırmızıya bürünüyor. "Neden umursuyorsun prenses?"

"Bilmiyorum," diye tersliyor.

"Beni kandırabilirdin." Ona uzanıyorum, başparmağımı alt dudağında gezdirerek sıkıdığı dişlerinden kurtarıyorum. "İnan bana, kadınların tek ihtiyacı bir gecedir." Ayaklarım beni daha yakına itiyor.

Sertçe yutkunuyor, boğazının zarif sütunu sallanıyor. Koyu renk gözleri benimkilere dikiliyor, göz bebekleri o kadar geniş ki neredeyse maviyi gölgede bırakıyor. Keskin bir nefes alıyor ve gerçekten de bana doğru eğiliyor. *Dio*, o bunu istiyor. Ona yaptığım boktan şeylere rağmen, vücudu benimkini arzuladığı kadar arzuluyor.

Yıllar önce tanıdığım o tatlı, masum Stella'ya ne olmuştu? Liam McKenzie onun benim gibi bir canavarı istemesi için ne yaptı?

Sonsuz bir an boyunca kıpırdamadan duruyoruz, bir irade savaşına kilitlenmişiz. Elektrik aramızdaki havayı o kadar ağırlaştırıyor ki nefeslerim kesik kesik çıkıyor. Stella'nın göğsü de kabarıyor, yeni ipek bluzunun altında meme uçları dikleşiyor. Şu anda onu almak çok kolay olurdu. Onu kanepenin arkasına atmama ve akşama kadar becermeme izin vereceğinden oldukça eminim.

Ben onun masumiyetini çalacaktım, o da benim soğuk kalbimi ele geçirecekti. Ama sonunda ikimiz de kaybedecektik çünkü kötüler mutlu sonla bitmez. Ve ben ne kadar berbat olsam da

onu bundan mahrum etmek.

Ben de parmaklarımı onun yumuşak teninden ayırdım ve büyük bir adım geri atarak ateşli bedenlerimiz arasında ihtiyaç duyduğumuz boşluğu yarattım. "Yarın baloda seni kız arkadaşım olarak tanıştıracayım. Mutlu musun?"

Boğazında düğümlenen havanın sesi beni ölçülemez bir zevkle dolduruyor.

"Anlaşmamız gereği," diye ekliyorum, o bu imtiyazın daha fazla bir şey olduğunu düşünmeye başlamadan önce.

Dudaklarını kapatmadan önce yalıyor. "Ve eğer iyi bir kız olursan, bir ödül alabilirsin."

Gözleri parlıyor, parlak mavi birkaç ton derinleşiyor. "Ben senin lanet Golden Retriever'ın değilim," diye karşılık veriyor.

İçimin derinliklerinden gelen kıkırdamaya engel olamıyorum. "Hayır, değilsin," diye cevap veriyorum sonunda. "Ama lanet olsun, benim için yuvarlanman çok hoşuma giderdi."

Gözleri kısılıyor, o anlamlı gözbebeklerinde öfke fışkırıyor. "*Vafianculo*, Luca!" diye tıslıyor yatak odasına doğru hışımla ilerlemeden önce.

Git kendini becer. Muhtemelen şimdi cehennemden daha sert olduğum için yapmak zorunda kalacaktım. Neyse ki, geçen geceki video görüntülerini kaydetmiştim, böylece istediğim kadar kendine dokunmasını izlerken boşalabilirdim.

Mmm. Bir gün, prenses. Bir gün, o parmaklar yerine senin sularınla kaplanmış benim aletim olacak....

BÖLÜM 20

KALP KÜRESİ

S *tella*

Aynadaki yansımama bakarken içimde çıldırtıcı kelebekler kanat çırpıyor. Magda, derin zümrüt rengi elbisenin fermuarını açıyor ve ben karşımdaki kadını zar zor tanıyorum. Yumuşak, koyu bukleler omuzlarımdan aşağı dökülüyor ve elbisenin ipeksi kumaşı boyunca uzanıyor. Dramatik eyeliner ve dumanlı gölgeler mavi gözlerimi açık karamel tenimde öne çıkarıyor. Luca'nın hizmetçisi sadece mutfakta bir dahi değil, aynı zamanda saç ve makyaj konusunda da tam bir mucize yaratıyor. Soyguncuyla karşılaşmamdan kalan morluklar solmaya başlamış olsa da, onun usta dokunuşları onları tamamen yok etti.

Kendimi W Magazine'in kapağından fırlamış gibi hissediyorum.

Soluk gri gözleri aynadan benimkilere takılıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

"Senin sayende," diyorum. Bu kız geçtiğimiz hafta boyunca benim için bulunmaz bir nimet oldu. Gerçi Luca'nın ben geldiğimden beri çatı katında çok daha fazla zaman geçirdiğini iddia ediyor,

İş toplantıları onu günün çoğunda uzak tutuyor. Luca'nın bir şekilde profesörlerimi dönem sonunda sanal olarak girmeme izin vermeye ikna ettiği final sınavlarına çalışmama rağmen, çoğu gün oldukça yalnızdım. Magda olmasaydı delirebilirdim. Luca'ya telefonumu geri alması için yalvardım ama her gün aynı cevabı aldım. *Henüz değil.*

En iyi arkadaşım Rose'u özlemiştim ve onunla konuşmayı her şeyden çok istiyordum.

Bir haftadan uzun süredir buradaydım ve bir daha kaçmayı denemedim. Dürüst olmak gerekirse, gidecek bir yerim yoktu. Bektan ön lisans diplomamı alıp mezun olana kadar. Şansım yaver giderse Luca'yla bir ayı atlatır, sonra da buradan defolup giderdim. Sonunda tüm bunları arkamda bırakabilirdim. Kabul etmeyi reddettiğim bir şey göğsümü sızlattı.

"Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim?" Magda'nın sorusu sarmal düşüncelerimi rayından çıkarıyor ve aynaya son bir kez hızlıca bakıyorum.

"Hayır. Elimden gelen bu kadar."

Gülümsüyor. "Sinyor Valentino sizi gördüğünde çok mutlu olacak."

Bir kahkaha attım. "Sanki ne düşündüğü umurumda."

Dudaklarının kenarlarında hafif bir tebessüm belirliyor ama bu kadar komik olanın ne olduğunu sormaya cesaret edemiyorum. Cevaptan çok korkuyorum. Yatak odasına yürüyorum ve son derece pahalı tasarım stilettoları giyiyorum. Yapay elmas kaplı, altın rengi Jimmy Choos'lar ilk arabamdan daha pahalıydı. Dengemi sağlamadan önce yüksek topukların üzerinde sallanıyorum ve bu gece kışımı kırmamam için Meryem Ana'ya hızlı bir dua gönderiyorum. Sadece bileğimi kırmakla kalmaz, aynı zamanda muhtemelen

Dar elbisenin arkasındaki yırtığı yırtıp herkese dantelli tangamı ve çıplak yanaklarımı ön sıradan göstereceğim. Bu tasarım elbiseler, cannoli için mantıksız bir tutkusu olan kıvrımlı İtalyan kadınları için yapılmadı.

Kapı hızla çalınınca kalbim kaburgalarım doğru fırladı. "Limuzin beş dakika içinde burada olacak, Stella." Luca'nın sesi içimde bir başka çılgın dalgalanma yaratıyor. Son yarım saattir her beş dakikada bir bana geri sayım yapıyordu.

"Hemen çıkıyorum," diye bağıryorum. Yeni altın rengi Gucci clutch'ımı kapıyorum, dudak parlatıcımı ve inhalerimi içine atıyorum ve parmaklarımı yumuşak derinin etrafına sarıyorum. *Bunu yapabilirsin, Stella.* Mafya patronuyla şehirde bir gece. Ne yanlış gidebilir ki?

Magda kapının yanında duruyor, kapıyı açık tutuyor. Yatakta felç olmuş gibiydim, ayaklarımı hareket ettiremiyordum. "Git, Stella. Sinyor Luca bekliyor."

Doğru. Sadece yürü, *cazzo*. Neredeyse yirmi bir yıldır bunu yapıyorsun. Bir ciğer dolusu hava çekerek sinirlerimi yatıştırıyorum ve bir stiletto'yu diğerinin önüne yerleştiriyorum. Eşikten koridora geçerken Magda başıyla beni cesaretlendiriyor.

Keskin bir tıslama bakışlarımı bir çift delici, dipsiz irise kaldırıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. O tek bakış, herhangi bir erkeğin dokunuşundan daha istilacı, daha ölümcül. Yasadışı olmalı. Titrememek için omurgamı dikleştirmeye zorluyorum. Luca normal kıyafetler içinde muhteşem, ama smokin içinde yıkıcı. İnce kumaş geniş omuzlarını şekillendiriyor, dar kalçalarına ve güçlü uyluklarına doğru iniyor. Altında ne yattığını zaten biliyorum.

Pahalı iplikler, bir tanrının vücudu. Kalbim hızla çarpıyor, göbek deliğimin altında sıcaklık birikiyor ve o koridorun sonuna kadar geldi. Eğer bana dokunursa, patlayacağım.

"*Sei bellissima*," diye mırıldanıyor sonunda ve bacakları onu daha yakına itiyor.

Ben de hareket ediyorum, ayaklarım kendi isteğiyle beni ileri itiyor. Dünya ve ay gibi, çaresizce birbirimize doğru çekiliyoruz. Ölümcül bir çarpışma rotasında. Onun da aynı dürtüyü hissettiğini nereden bildiğimi bilmiyorum ama ben biliyorum. Yüzünde, sarmal kaslarının gerginliğinde yazıyor.

Ona birkaç santim mesafede duruyorum, sıcak nefesi dudaklarımın üzerinde geziniyor. Her zamanki gibi kirli çenesi tıraş edilmiş ve ben içime hücum eden duygu cümbüşü yerine bir şeye, herhangi bir şeye odaklanmak için pürüzsüz tenine bakıyorum. Göğsü hızla inip kalkıyor, elbisemle uyumlu zümrüt rengi cep mendili düzensiz bir ritimle inip kalkıyor.

"I-" Gözleri içime işliyor, beni bütünüyle yutuyor. Ve bir an için tek istediğim buydu, Luca Valentino'nun içinde boğulmak.

"Limuzin geldi, sinyor." Magda'nın sesi büyüyü bozuyor ve beni o amansız bakışlarından kurtarıyor.

Şaşkınlık ve huşu dolu bakışlar kayboluyor, yerini CEO'nun ve mafya babasının soğuk maskesi alıyor. Boğazını temizliyor ve bana kolunu uzatıyor. "Gel, Mickey'yi bekletmek istemeyiz. Senden hoşlanmadığını zaten biliyoruz."

Onun bu esprisi havadaki kalınlığı dağıtıyor ve ciğerlerimi hareketsiz kılan nefesi serbest bırakıyorum. "Ben de ondan pek hoşlanmıyorum."

Sırıttıyor ve beni asansöre doğru götürüyor. İçeri girdiğimizde, ilk defa bir asansörden çıktığımı fark ettim.

Gelişimden hemen sonra yaptığım felaket alışveriş gezisinden beri çatı katındayım. Luca da bunu fark etmiş olmalı ki beni soğuk metal duvara yasladı ve bana ters ters baktı. "Adamlarım bu gece etkinliğin etrafında dolaşıyor olacak, o yüzden kaçmayı aklından bile geçirme. Bu gece bir şey yapmaya kalkarsan seni cezalandırırım. Anladın mı prenses?"

İstemsiz bir ürperti omurgamdan yukarı fırlıyor. Aptal bedenim artık cezayı cırılçıplak bir Luca ve ılık bir köpük banyosuyla eşdeğer tutuyor. Her nasılsa, ikinci kez bu kadar zarar görmeden kurtulmama izin vermeyeceğinden oldukça eminim.

Dilimi alt dudağımda gezdiriyorum ve gözleri hareketi takip ediyor, sıcaklık karanlıkta yanıp sönüyor. "Anlıyorum."

"Güzel. Birbirimizi nereden tanıdığımızı soran olursa, bırakın ben konuşayım."

"Peki," diye homurdandım. "Başka kural var mı? Yoksa Dante bunu da mı uyduruyordu?"

Duraklıyor, gözlerini benimkilere dikeyor. "Oh, prenses, daha pek çok kural var, o kadar çok ki başınızı döndürebilir." Hınzır bir sırıtış dudaklarını aralıyor ve gizli bir gamzeyi ortaya çıkarıyor. Ve *Dio*, bu külot düşüren gülümseme yasadışı olmalı. Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve beni limuzine götürüyor.

Mickey kapıyı açarken bana yan gözle bakıyor, ben de arka koltuğa kayıyorum. Luca yanıma süzülüyor, kaslı kalçası elbisemin ipeksi satenine baskı yapıyor. Bacağından yayılan sıcaklık benimkini kavuruyor. Yana kayıyorum ve nefesimi düzene sokmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Solunum cihazıma uzanmak istiyorum ama bunun yerine derin nefes almaya odaklanıyorum.

Nefes al. Nefes al. Nefes ver. Şehir içi arabasına ilk bindiğimiz anın görüntüleri zihnimi dolduruyor. Şüphesiz, şoförü bu gece araçtaki tüm silahları temizlemiştir.

Luca sessizce yanımda oturuyor, sessizlik tuhaf bir şekilde rahat. Birlikte yaşadığımız bir haftadan sonra, ruh halindeki değişimleri sezmeyi öğrendim. Adam en iyi ihtimalle değişken, en kötü ihtimalle manik. Belki de akli en son birlikte ata bindiğimiz zamandadır.

"Bu Kalp Balosu'na neden gidiyorsun ki?" Sonunda merakıma yenik düşerek soruyorum.

"Desteklediğim bir hayır kurumu." "Ne kadar asilsin."

Karanlık bir kaşını kaldırıyor. "Birçoğundan biri."

"Ne kadar asilce o zaman." Ona arsız bir gülümseme gönderiyorum. Bir hafta gibi kısa bir sürede ilişkimizin ne kadar değiştiğine inanamıyorum. "Bu sevimli, hayırsever kadın ve erkekler çatı katında rehineler tuttuğunu biliyorlar mı?"

"Tabii ki hayır," diye homurdandı. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Stella...," diye homurdanıyor.

"Biliyorum, biliyorum. Bu bir anlaşma, bir iş anlaşması ve hepsi bu. Bütün gece senin zarif kol şekerin olacağıma söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Çok geçmeden limuzin yavaşlıyor ve spot ışıkları renkli camların üzerinde dans ediyor. Cesaretime rağmen, gördüğüm manzara karşısında nabzım fırlıyor. New York Halk Kütüphanesi ışıklar, spotlar, el fenerleri ve karanlığın içinde titreşen kamera ışıklarıyla ışıltılı. Mickey arabanın kapısını açıyor ve ben farların arasında kalmış bir geyik gibi

donup kalıyorum. Kameraların ve ampullerin yanıp sönen
tıkırtıları beni paniğin eşiğine getirdi

Saldırı. Çantama uzanıyorum ama onun yerine sıcak parmaklarla karşılaşıyorum. Luca'nın eli benimkine dolanıyor ve boştaki eliyle çantamı tutarak beni arka koltuktan çıkarıyor. Beni ikonik taş aslanların arasından geçirip kırmızı halı kaplı mermer merdivenlerden yukarı çıkarıyor, zahmetsizce misafir ve paparazzi kalabalığının arasından geçiriyor.

Kutsal cannoli.

Yani diğer yarısı böyle mi yaşıyor?

Bu ulusal simge yapının heybetli mermer sütunlarına ve süslü detaylarına bakıyorum. Doğma büyüme bir New Yorklu olarak bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama aslında hiç içine girmedim. Gerçekten bir rezalet.

"Bay Valentino!"

"Buradayım, Luca!"

"Hızlı bir resim lütfen."

Paparazziler adını haykırıyor ama King Industries'in CEO'su gözünü bile kırpmıyor. Beni Society Magazine'in gerçek hayat sayfalarına doğru yönlendirirken elimi tutuşu daha da sıkılaşıyor.

"Luca, hadi ama, bana borçlu olduğunu unutma. *The New Yorker* için mi?" Bir kadın sesi saldırıyı kesiyor ve eskortum duraklıyor. Göz ucuyla kırmızı pantolonlu kadını tarıyor.

"Sadece bir resim, Kerry."

"İyi bir resim," diye karşı çıkıyor, "ve randevunuzun adı."

Sinirli bir iç çekişle kolunu belime doluyor ve bizi kameraya doğru çeviriyor. "Stella Esposito," diye homurdandı.

Tam adımın dudaklarından dökülmesi midemin takla atmasına neden oluyor. Ve pislik babamın adı yerine annemin kızlık soyadını kullanması göğsümdeki gerginliği gevşetiyor. Bir ciğer dolusu hava alıyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"İşte benim iyi kızım," diye fısıldıyor Luca, sıcak nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor. Omurgamda lezzetli bir karıncalanma oluşuyor ve dudaklarımda içten bir gülümseme belirliyor. Onun sırtışı benimkini yansıtıyor ve açıklanamaz bir baş dönmesi göğsümü dolduruyor.

"Buldum!" Muhabir kameraya bakarken bize coşkulu bir başparmak işareti yapıyor. "Bu *gerçekten* çok iyi. Gülümseme bile gerçek görünüyor, Bay Valentino."

Luca homurdanarak bizi kalabalıktan uzaklaştırıyor. Beni kemerli geçidin son basamaklarına kadar götürüyor, başım arkaya eğik, sonsuz güzelliğe tamamen dalmış durumdayım. Balo salonunun dibinde duruyoruz ve bir nefesi zorlukla bastırıyorum. En güzel nevresimlerden ışıltılı avizelere ve mum ışığında parıldayan yaldızlı orta süslerine kadar her köşe zarif bir şekilde dekore edilmiş.

"Bu da bir şeydir, değil mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, her şeyi yeterince hızlı kavrayamıyorum. "Bu tür etkinliklere çok katılıyor musun?"

Başını sallıyor. "Bu ay üç tane daha var."

Bir an için, daha fazla olmadığı için üzüldüm. Clara bana düzinelerce güzel elbise almıştı. Hepsine ne olacaktı? Yıkıcı bir düşünce beni kalbimden vurdu. Ya bunu daha önce de yaptıysa? Ya böyle anlaşmalar yaptığı başka kadınlar da varsa? Belki de elbiselerim bir sonrakine miras kalacaktı.

Mantıken, umursamamalıyım. Bu çarpık pazarlık bittiğinde mutlu olmalıyım.

Luca bir podyumun arkasında duran gülümseyen bir kadına krem rengi bir zarf uzatıyor. Sarışın kadın zarfı açmıyor bile, uzun sahte kirpiklerini refakatçime doğru kırıştırıyor. "Elbette, Bay Valentino ve konukları, lütfen bu taraftan gelin," diye mırıldanıyor.

Peki ya misafir? Cidden mi?

Kadın bizi odanın ortasında, dans pistinin hemen önünde ve sahneden sadece birkaç santim uzakta bir masaya götürüyor. "Umarım bu masa size uygundur, Bay Valentino. En onurlu konuklarımız için ayrılmıştır."

"Sorun değil, teşekkür ederim." Ona soğuk bir gülümseme sunuyor.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey varsa, adım Mitsy." Herhangi bir şey kelimesindeki vurgu tüylerimi diken diken etti.

"Anlaşıldı. Ancak eminim ki sevgilim *tüm* ihtiyaçlarımı fazlasıyla karşılayacaktır." Dudaklarımın kenarına bir gülümseme yerleşirken, Mitsy kızarıp bozarak uzaklaşıyor. Hızla geri çekilen Mitsy'ye sırtını dönüyor ve sandalyemi çekiyor. Düşmesini engellemek için çenemi sıkamak zorunda kalıyorum. Mafya babası ne zaman centilmen bir beyefendi oldu?

Tam ona bunu söylemek üzereydim ki centilmen dudaklarından mırıldanarak bir küfür döküldü. Görüş alanını takip ederek yukarı bakıyorum. Dante ve uzun bacaklı sarışının üzerinde gezinirken çenesinin keskin hatları ölümcül bir ifadeyle sertleşiyor.

Luca bana doğru dönüyor ve beni sandalyeden kaldırıyor. "Hadi dans edelim."

BÖLÜM 21

KİRLİ DANS

S *tella*

Luca beni dans pistine sürüklerken parmakları parmaklarıma yapışıyor, tutuşu neredeyse cezalandırıcı. Bir an için kız arkadaş rolünü oynamam gerektiğini unutuyorum ama beni göğsüne doğru çekerken keskin bir çekiş bana hemen hatırlatıyor. Ona çarpıyorum, elim onunkinden kaçıyor ve iki avucum da takım elbisesinin ince ipeğine bastırıyor.

Nefesleri düzensiz, göğüs kafesini titreten düzensiz püskürmeler.

"Sorun nedir?" Tısladım.

"Hiçbir şey."

"Benimle dans etmek için dayanılmaz bir istek mi duydu?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak alay ediyorum.

"Evet," diye hırlıyor. "Sen benimsin, unuttun mu? Ay sonuna kadar istediğimi yaparım." *Dio*, bu adamın ruh hali bana kamçı etkisi yapıyor. Elimi göğsünden sıyrılıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor, sonra

Kolu belime dolanıyor ve beni ona doğru yaklaştırıyor.

Hafif bir nefesin kaçmasını engellemek için dişlerimi sıkıyorum. Her tarafımda. Kokusu burun deliklerimi gıdıklıyor, göğsü göğsüme bastırıyor, kolları beni içine hapsediyor. Vücudumun ona verdiği tepki adil değil. Belki de dengesiz bir ruh haline sahip olan tek kişi o değildir.

Tek gördüğüm, tek hissettiğim, her şeyi tüketen o. Aramızdaki her temas noktası şiddetle titrerken, müziğe ayak uydurmaya zorlukla odaklanabiliyorum. Neyse ki, mafya babasının hiç beklenmedik bir özelliğı olan usta bir dansçı ve beni ipte oynatılan bir kukla gibi pırıl pırıl parkenin üzerinde yönlendiriyor.

Luca'nın gözleri benimkilere kilitlenmiş, her dönüşte, her dalışta, asla sapmıyorlar. Isı bedenlerimiz arasındaki küçük boşluğu tüketiyor. O dipsiz irislerde yanıp sönen öfke yavaş yavaş azalıyor, yerini ham ve çok daha tehlikeli bir şeye bırakıyor. Aramızda bir şey değişiyor, adını koyamayacak kadar korktuğum bir şey. Çünkü bu adama karşı hissettiklerim normal değil. Kimse kendisini esir tutan birine karşı böyle hissetmemeli.

Melodi bir bulanıklık içinde devam ediyor, bir şarkı diğerine ve diğerine karışıyor. O karanlık bakışta tutsağım, kanımı kaynatan o sıkı tutuşta. Dakikalar ya da belki saatler geçiyor. Aramızdaki bu yoğun anın ötesinde bir zaman kavramım yok.

Alnını benimkine yaslıyor, dudaklarımız sadece bir kalp atışı uzaklıkta. "Ah, prenses..." diye mırıldanıyor, ses tonundaki sertlik nabzımı hızlandırıyor. *Dio*, o dudakları yakalamak, onu sadece bir kez tatmak istiyorum. Bu berbat bir şey ve ben de

Bunun kendi akıl sağlığım için ne anlama geldiğinin farkındayım ama umursayacak durumda değilim.

Son birkaç aydır hayatım bok gibiydi, buna ihtiyacım var. Küçük bir rahatlama. Umursamaz davranmam kimin umurunda? Hayatım boyunca sorumluluk sahibi oldum ve bu gece kendimi bu adamda kaybetmek istiyorum.

Vücudumu daha da yaklaştırıyorum ve alt yarımı ona sürüyorum. Kolu belimin etrafında bir mengene gibi geriliyor, eli kığımın kıvrımına doğru kayıyor. Bana karşı sertleştiiğini hissedebiliyorum ve bacaklarımın arasında ateşli bir sıcaklık yükseliyor.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun prenses," diye fısıldıyor kulağıma.

Kalçalarımı onun ereksiyonuna karşı sallıyorum, tavsiyesine kulak veremeyecek kadar ileri gitmiştim ve dudaklarından keskin bir tıslama daha sızıyor. Etrafımızdaki diğer her şey kayboluyor, arka planda karışıyor ve gürleyen kalbimin çılgın kükremesi tarafından boğuluyor.

Dio, daha fazlasını hiç istememiştim.

Melodi yavaş, boğucu bir melodiye dönüşüyor ve bizi yumuşak bir geçişe yönlendiriyor. Bunaltıcı ritimle sallanıyoruz, stilettoların sağladığı ek yükseklikle siki tehlikeli bir şekilde merkezime yaklaşıyor. Dudaklarını yalıyor, sıcak nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Luca'nın eli ensemdeki saçları kazıyor ve çekiştirerek boğazımı ortaya çıkarıyor. Dişlerinin hassas etime sürtünmesi tüylerimi diken diken ediyor. Hafif bir inilti çıkıyor ve temiz tıraşlı çenesinde hınzır bir sırıtış beliriyor.

"Böyle sesler çıkarmaya devam edersen kendimi kaybedeceğim." Ellerini kıkımda gezdiriyor ve yumuşak kıvrımlarımı avuçluyor.

Ben utanmadan ona sürtünürken toplum içinde olduğumuzu hatırlamak zor, ama onun güçlü kolları beni sardığında, sanki kimse bize dokunamazmış, kendi özel baloncuğumuzdaymışız gibi hissediyorum. Luca'nın öyle bir havası var ki, kimsenin onunla boy ölçüşemeyeceği kadar güçlü. Otorite ve baskınlık sızdırıyor ve *Dio*, bu çok seksi.

Çenemi kaldırıyorum ve o yıkıcı bakışla karşılaşıyorum. "Ya ben istersem?" Nefes veriyorum.

Yavaşça başını sallıyor, sert çizgiler çenesini oyuyor. "Benim kontrolü kaybetmem kimse için iyi olmaz."

Göğsümü onunkine bastırıyorum, göğüslerim elbisenin üstünden taşıyor. Gözleri düşüyor ve bir inilti çıkarıyor. "Oh, Stella, bana ne yapıyorsun?"

"Sadece sevecen kol şekeri rolünü oynuyorum." "Her şeyin ötesine geçiyorsun."

Gülümsüyorum. Sakin ve soğukkanlı Luca'nın benim yüzümden soğukkanlılığını kaybettiğini görmek içimde suç olması gereken şeyler yapıyor. Ateşli ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı onun sikine sürtüyorum. Ama bu tam tersi bir etki yapıyor ve daha sert sürtünüyorum. Parmakları kıkımın etrafında sıkılaşıyor ve kalçalarımı ona doğru yönlendiriyor. Aramızda kat kat giysiler var ama yine de böyle devam edersek dans pistinde boşalacağımdan oldukça eminim.

Luca'nın gözlerindeki için için yanan ateş de aynı şeyi gösteriyor. "Durmaliyız," diye haykırıyorum.

"Evet, yapmalıyız." Ama yapmıyor. Onun yerine başını eğiyor ve göğsümün kabarıklığına öpücükler konduruyor. O

duraklıyor ve ben ağzını tekrar yanan etime sokmamak için kendimi zor tutuyorum. Parmağını elbisemin altından görünen kalp dövmesinin üstünde gezdiriyor.

"Bu da ne?" diye mırıldanıyor.

"Bir dövme," diye tersliyorum. Ölmüş annem ve kardeşim şu anda tartışmak isteyeceğim son konular.

Dudaklarını birbirine bastırarak parmağını uygunsuz yakanın altına daldırıyor ve birbirine kenetlenmiş kalplerin dış hatlarını çiziyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve karanlık uçurumda okunamayan bir şey yanıp sönüyor. Dünyayı sarsacak bir şey söyleyeceğinden eminim ama onun yerine dudakları tekrar göğsüme doğru yol alıyor.

Keşfine devam ediyor ve aşağıda biriken sıcaklık yanaklarımdan geçerek yükseliyor. Tüm düşünceler kayboluyor ve tek yapabildiğim hissetmek oluyor. Kalabalık bir dans pistinin ortasındayız, herkesin görebileceği mükemmel bir manzaradayız. Olduğumdan çok daha fazla utanmalıyım. Ama Luca'nın sıcak dili beni okşarken tutarlı düşünceler üretmek zor.

O dili her yerde istiyorum.

"Ah, işte mutlu çift." Bu ses, içimdeki kor ateşin üzerine buz serpiyor.

Luca göğüslerimin arasına gömüldüğü yerden başını kaldırıp bakıyor, karanlık gözleri kardeşinin üzerinde ölüm saçıyor. "Dante," diye homurdanıyor. "Ve Caroline, bu ne sürpriz." Soğuk maske yerine kayıyor ve beni serbest bırakıyor. Onun ani yokluğu bedenimi buz gibi bir ürpertiye boğuyor.

Sarışın Dante'nin yanında kıpırdanıyor, elini omzuna koyuyor ama bakışları eskortuma sabitlenmiş durumda.

"Birbirinizi tanıdığınızı fark etmemiştim," diyor Luca yumuşak bir sesle.

Dante bir kolunu kadına doluyor ve onu kendi tarafına çekiyor. "Daha birkaç hafta önce *La Palestra*'da tanıştık."

"Ah, bir düşünsene." Luca'nın bakışları kardeşinin üzerinde geziniyor, ve bir şeyleri kaçırdığımı biliyorum. Ki bundan nefret ediyorum. Geçen gün çatı katında beni tanıştırmayı reddetmesi yeterince kötü zaten.

Elimi, köpek bokuna bulanmış gibi bakan sarışına uzatıyorum. "Ben Stella, Luca'nın kız arkadaşı."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve tepkisi beni inanılmaz derecede tatmin etti. Dante kalp krizinden bir saniye uzaktaymış gibi görünüyor. Kafam karıştı çünkü bu anlaşmanın tüm amacı iyi küçük kız arkadaş olmak değil miydi?

"Kız arkadaş mı?" Caroline uzattığım eli görmezden geliyor ve Luca'ya ters ters bakıyor. Yanakları kızarıyor ve nefesleri kesik kesik geliyor. "Sen gerçekten bir pisliksin, Luca Valentino," diye tıslıyor, sonra da dönüp dans pistinden uzaklaşıyor.

Eşim onu durdurmak için bir hamle bile yapmıyor, bunun yerine sinirli bir nefes alıyor ve kardeşine dönüyor. "Onu buraya getirerek ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Ne? Birbirinizi yakından tanıdığınızı bilmiyordum."

Luca'nın kardeşini sadece bir saniyedir tanıyorum ve ben bile yalanın kokusunu alabiliyorum. Onun bu iması karşısında duyduğum uygunsuz kıskançlık hissi yerine buna odaklanmaya çalışıyorum.

Luca başını sallıyor, siniri çenesinin sert hatlarını keskinleştiriyor. Bana dönüyor ve sert parmaklarını

dudaklarını kulağıma götürmeden önce koluma doladı. "Beş dakika içinde benimle kadınlar tuvaletinde buluş. Seninle işim bitmedi."

Ses tonundaki sertlik tüylerimi diken diken ediyor. Sinirlerimi yatıştırıyorum ve sert bakışlarını karşılıyorum. "Neden? Nereye gidiyorsun?"

"Önce *kardeşimle* özel olarak konuşmam gerekiyor."

Dante onun yanında kaskatı kesiliyor ve ilk kez kardeşine iyice bakıyorum. Daha büyük görünüyor ama çok değil. Aynı koyu renk gözlere ve ipeksi saçlara sahipler ama Dante'nin ifadesi nedense daha sert. Luca'nın en sevdiği kişi olmadığı gerçeği dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Geçen gün çatı katında ortaya çıkmadan önce varlığından bile haberim yoktu. Vinny hayattayken tek konuştuğum oydu. O sadece kardeşim değil, en iyi arkadaşımdı, kahramanımdı

Düşünceleri gömüyorum, bu gece geçmişin karanlık anılarını deşmeden de yeterince kaotik.

"Git, Stella," diye homurdandı Luca.

Topuklarımın üzerinde dönmeden önce *piç kurusuna* ters bir bakış fırlatıyorum. Bir köpek gibi kovulduktan sonra gururumu korumak için çenemi kaldırarak dans pistinden çıkıyorum. *Cazzo*, bundan asla kurtulamayacağım. Bu adamın değişken öfkesi beni erken bir mezara göndermeye yeter. Lanet olası kadınlar tuvaletini ararken, Luca'nın dans ettiğimiz sırada yaptığı gibi bana dokunmasına izin verdiğim için kendime lanet ediyorum. Ve *Dio*, bunu çok istemiştim. Eğer Dante ve Caroline denen kadın ortaya çıkmasaydı, o kalabalık dans pistinin ortasında Luca'nın sert aletine sürtünerek orgazm olacağıma adım gibi eminim.

Merda, ben bir felaketim.

Beş dakika içinde kadınlar tuvaletinde buluşalım. Seninle işim bitmedi. Büyük balo salonunda dolaşırken Luca'nın sözleri zihnimde yankılanıyor ve sonunda yaldızlı tuvalet tabelasını görüyorum. Bu ne anlama geliyor ki? Kendimi kız arkadaşı olarak tanıtmama mı kızdı yoksa bu tehdit tamamen başka bir şey miydi?

Elleri kalçalarımda gezinirken, kışımı kucaklarken ve o dudaklar vücudumda bir titreme yayılıyor.

Kesin şunu! Gözlerimi hızla kırıştırıyorum ama bu görüntüler yok olmadan önce onları zihnimden bıçakla kazıyamam gerekiyor. Banyo kapısını iterken, neredeyse tanıdık bir sarışına çarpıyordum.

Ugh. Kahretsin.

Caroline bana bakıyor, koyu yeşil gözleri tasarım gardırobumun her santimini tarıyor. Kadının gözümü korkutmasına izin vermeyerek omuzlarımı geri çekiyorum. Elbette, muhtemelen kendi Jimmy Choos'unu ve Dior çantasını satın almıştır, ama yeni gülünç derecede pahalı aksesuarlarımın Luca'dan bir hediye olduğunu bilmiyor.

"Ne?" Havlıyorum.

"Klas..." diye mırıldanıyor. "Seni bu etkinliklerden birinde hiç görmemiştim. Soyadınız ne demiştiniz?"

"Ben yapmadım."

İnci gibi beyaz dişlerini gösterirken dudakları alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Luca'yı nereden tanıyorsun?"

Buraya gelmeden önce bir arka plan oluşturmama izin vermediği için içimden ona lanet ediyorum. "Eski aile dostları," diye geveliyorum. Bunun nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok ama muhtemelen doğru. *Nonno*'m eskiden Manhattan'ın en büyük zenginiydi.

Luca'nın babasını tanıyor olmalıydı. "Onu nereden tanıyorsun?" Karşı çıkıyorum.

"Bir kez seviştik. Ve Luca'yı bilirsin, bir kereden bir şey olmaz. Değil mi?"

Kaşlarım çatılıyor, midemin çukuruna adını koymayı reddettiğim bir duygu yerleşiyor. Yüzümdeki şaşkınlığı okumuş olmalı çünkü yüzünde hınzır bir sırıtış beliriyor. "Oh, anladım. Onu henüz becermedin. Şimdi daha mantıklı geliyor." Makyaj masasına yaslanıyor, gülümsemesi büyüyor. "Sana bir iyilik yapacağım ve Luca Valentino'dan uzak durman için seni uyaracağım. Sevişme konusunda bir sürü kuralı var: öpüşmek yok, yüz yüze gelmek yok ve en önemlisi, sadece bir kez. Sizi anlamsızca becerecek, bir uyuşturucu gibi onu arzulamanıza neden olacak, ama o bükülemez. Ve kesinlikle biriyle çıkmaz. O yüzden kendine bir iyilik yap küçük kız, seni mahvetmeden çok uzaklara kaç."

Tamamen uyuşmuş bir halde ona bakıyorum. Tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor, beynim aşırı hızda çalışıyor. Söylediklerine şaşırmamam gerekirdi. Luca'nın kontrolcü karakterine çok uygun görünüyor ama yine de beni bir yük treni gibi çarpıyor. Kalbim durdu, kaburgalarım aniden çok sıkıştı. Yeterince hızlı nefes alamıyorum.

"Güven bana tatlım, onun kız arkadaşı değilsin ve asla da olmayacaksın." Bununla birlikte, stilettolarının üzerinde döner ve dışarı çıkar.

O gittiği anda dizlerimin bağı çözülüyor ve yere yığılmadan önce zar zor duvar kenarındaki döşemeli banka ulaşıyorum. Sıcaklık gözlerimin kenarlarını yakıyor ve onun sözlerinin üzerimde böyle bir etki yaratmasından nefret ediyorum. Çünkü bu sadece

tek bir Şey anlamına geliyor... kabul etmeyi reddettiğim tek bir Şey. Beni esir alan kişiye aşık oluyorum.

Banyo kapısı hızla açılıyor ve Luca girişi dolduruyor, ezici varlığı odadaki tüm havayı emiyor. Kapıyı çarparak kapatıyor ve kilidin tıkırtısı kalınlaşan sessizliği kesiyor. Alev alev yanan koyu renk gözlerini benimkilere dikeyor ve bana doğru yürüyor.

BÖLÜM 22

BAYANLAR TUVALETİNDE BİR ASLAN

S *tella*

Luca tek bir şeye, avına odaklanmış bir aslan gibi yaklaşırken şezlongda geriye doğru büzülüyorum ve arkamdaki aynaya çarpıyorum. Delici gözleri üzerimde geziniyor ve omurgamda bir ürperti belirliyor. O tek, vahşi bakış beni tamamen çıplak, onun önünde çırılçıplak bırakıyor.

Birkaç santim ötemde duruyor, bacakları neredeyse dizlerime değiyor. Kalbimin gürültülü atışlarını yavaşlatmak için nefes alıyorum. Yüz ifadesi ölümcül ama o gece yarısı gözlerinde yanan öfke mi yoksa şehvet mi anlayamıyorum.

Aynı şey benim için de geçerli. Ağzım kurudu, nabzım fırladı, ama bacaklarımın arasında sıcaklık alevlendi. Dansımızdan tanıdık bir ağrı geri dönüyor, aşağıda nabız gibi atıyor.

Yaklaşıyor ve bacaklarımı ayırmaya zorluyor. Pahalı kumaşın yırtılması kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oluyor. "Elbisem!" Ağlıyorum. O anda söylenecek onca şey varken ağzımdan çıkan tek şey bu oldu.

"Sana yeni bir tane alacağım." Eğilirken dudaklarında muzip bir sırıtma beliriyor, gözleri için için yanıyor. Ellerini kalçalarımın doluyor ve onları birkaç santim daha aralıyor. Başka bir yırtılma sesiyle nefesim kesiliyor. Ahlaksız yırtığa bakıyor ve karnımdan aşağı ateş fışkırıyor. Biraz daha eğilirse, şeffaf, dantel tangamı ve altında saklı olan her şeyi en ön sıradan görebilecek.

Dudaklarını yalıyor ve *Madonna mia*, bu o kadar günahkâr ve seksi ki, elimi boynunun arkasına dolamaktan ve o ağzı kendime çekmekten kendimi alıkoymak için yanağımın içini çiğniyorum. Parmakları etimi kavuruyor ve kendimi dizginlemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Caroline'ın uyarılarına odaklanmam gerekiyor çünkü bunun olmasına izin verirsem bir daha asla geri dönemeyeceğimizi biliyorum. Ve onun doğruyu söyleyip söylemediğini bilmem gerekiyor ve bunu sadece önümde sırtan pislik doğrulayabilir.

"Bekle..." diye mırıldanıyorum, sesim sert ve fazlasıyla muhtaç.

Dizlerini bükerek daha da çömeliyor, elleri sıcak etime gömülüyor. Artık çok yakın, bir santim daha yaklaşırsa her yerimi yakından ve kişisel olarak görecektir. Burun delikleri genişliyor ve derin bir nefes alıyor. "Mmm, nefis kokuyorsun prenses."

Dio. Aşağıda alevlenen tüm sıcaklık yanaklarımdan yukarı fırlıyor, yüzümü yakıyor. Ve *cazzo*, eğer bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en ateşli şey değilse. "Caroline," diye geveliyorum. Çünkü beynim bütün bir cümleyi bir araya getiremeyecek kadar şehvetle dolup taşıyor.

Bakışları vahşileşiyor. "Peki ya Caroline?"

Nefes alıyorum ve odaklanıyorum. Parmakları kalçalarımın da gezinirken bu çok zor oluyor. "Dedi ki

kuralları vardı-"

Dudakları sert bir çizgi halinde eğilir ve çenesindeki tendon titrer. Burun delikleri tekrar şişiyor, göz bebekleri büyüyor. "İstiyorum," diye geveliyor sonunda, sanki kelimeleri söylemek fiziksel olarak acı veriyormuş gibi. Sonsuz bir sessizlik hakim, bakışlarımız kimsenin kazanamayacağından emin olduğum destansı bir savaşa kilitlenmiş durumda.

"Ne gibi?"

Başını sallar. "Şu anda bunun bir önemi yok."

"Öyle." Çünkü eğer söylediği doğruysa ve ona sadece bir kez sahip olabileceksem kalbimi hazırlamam gerekiyordu.

Hiç bitmeyen bir sessizlik dakikası daha geçiyor ve aramızdaki hava daha da koyulaşılıyor. "Benden ne istiyorsun?" diye mırıldanıyor, ses tonundaki yumuşaklık acımasız bir gangsterden beklediğimden çok farklı.

Her şeyi. Bu serseri düşünce beni çok korkuttu. Çok az tanıdığım bu adam nasıl bu kadar güçlü duygular uyandırabilir? Kendimi bırakmak istiyorum. Unutmak istiyorum. "Beni becermeni istiyorum." Kelimeler kontrolüm dışında dudaklarımdan dökülüyor. Çıktıkları anda hain çenemi kapatıp dilimi ısırıyorum.

Tehlikeli bir parıltı gözlerini keskinleştiriyor ve büzülmüş dudaklarından bir tıslama süzülüyor. "Prenses, ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"O zaman onlara... kurallarınızı açıklayın."

Başını sallıyor, dişlerini alt dudağına gömüyor. Sonra ellerini belime doluyor ve aynaya bakmam için beni döndürüyor. Önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde nefesimi içime çekiyorum. "Gözlerini aynadan ayırma."

"Ne?" Başını bacaklarımın arasına daldırdığında kelimenin geri kalanı boğazımda düğümleniyor. Nemli tangamı yana kaydırıyor ve dilini bacağımın iç dikişinde gezdiriyor. Nefesim kesiliyor ve parmaklarımı saçlarına geçiriyorum.

"Mmm, işte benim güzel kızım, çoktan sırılsıklam olmuşsun ve benim için hazırsın." Külotumu ayak bileklerime kadar indirdi.

Sıcak dili merkezimde geziniyor ve dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. "Luca," diye inliyorum, parmaklarım onun koyu renk buklelerine dolanıyor.

Bir parmağını içime daldırıyor ve kalçalarım avucuna çarpıyor. "Gözlerini yansımandan ayırma prenses," di y e mırıldanıyor tepe noktamdaki sinir demetine karşı. Başını kaldırıyor, şişmiş göz bebekleri benimkilerle buluşuyor.

"Senden izlemeni istiyorum her kışkırtıcı ikinci olarak I siktir sen ile ve ağzıma boşalmana izin vereceğim. Tam ifadeni ezberlemeni istiyorum, gözlerindeki ışıltıyı. floş . senin Yanaklar, ve Eğri . senin Dudaklar, "*Benim* olduğunu asla unutmaman için her anını zevkle geçireceğim." Sertçe yutkundum. Hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı,

ve lanet olsun, bu beni cehennem gibi ateşlendirdi.

Başı bir kez daha elbisemin altında kayboluyor ve dili klitorisimde geziniyor. Elim saçlarının arasından geçiyor ve diğeri şezlongun kenarını kavırıyor. Dili hassas tomurcuğun etrafında daireler çizerek beni deliliğin uçurumuna sürüklüyor. Sonra ikinci bir parmağını içime daldırıyor ve *tam* yerine gelene kadar kıvrıyor. Dili ve parmakları arasında kıvranan bir karmaşaya dönüşüyorum. Kalçalarımı avuçlarına, ağzına sürüyorum. Patlayıcı bir şehvet ve zevk yumağıyım ve birkaç ustaca hareket daha beni dizlerimin üzerine çökertecek.

"Stella, bakmıyorsun..." diye mırıldanıyor hassas etime karşı. *Nereden biliyor ki?* Bu gergin sinir demetine karşı titreşimler neredeyse beni uçurumun kenarına atmaya yetiyor.

Gözlerimi onun ipeksi saçlarından ayırmaya zorluyorum ve yansımamla karşılaşıyorum. Alt dudağım ısılmaktan şişmiş, yanaklarım kızarmış. Kendimi hiç orgazmın eşiğinde görmemiştim. Bunda garip bir şekilde erotik bir şey var.

Luca'nın boştaki eli elbisemin önünden yukarı kayıyor ve dikkatim göğsüme doğru ilerleyen o güçlü parmaklara yöneliyor. İnce ipeği aşağı sıyrıyor ve elini içeri kaydırıp beni kavıyor, parmakları meme ucumu gergin bir tepe noktasına kadar çalışıyor. Çimdikliyor ve ben bir çığlık atıyorum. Arzunun acelesi çok fazla.

Çiğ zevk içimden geçerken nefesim kesiliyor. "Luca," diye inliyorum. "Ben gidiyorum-"

"İşte böyle prenses, benim için gel." Sözleri içimde yankılanıyor ve beni eşiğin ötesine fırlatıyor.

Bedenim dilinin, parmaklarının etrafında daralıyor, fırtınayı atlatırken umutsuzca avuçlarına sürtünüyorum. Zevkin her zerresini sıkana kadar bırakmıyor ve ben titreşen bir arzu birikintisinden başka bir şey değilim.

Şezlongu kavıyorum, kemiksiz bir karmaşa. Luca'nın kafası bacaklarımın arasından çıkıyor, çenesi sularıyla kaplı, amımın derinliklerinde gömülü altını yeni keşfetmiş gibi gülümsüyor. Dilini dudaklarında gezdiriyor ve *cazzo*, yanılmışım, bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Böyle bir anda Bo'yu düşünmekten bile nefret ediyorum, çünkü onun görüntüsü sadece

ama o *piç kurusu* hiç üstüme düşmedi. Şimdiye kadar sahip olduğum en bencil aşıktı.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirmeden önce içimde kalan iki parmağını yalıyor. "Mmm, tam düşündüğüm gibi, güneş ışığı ve gökkuşakları." Bu sert tını Bo'yla ilgili tüm düşünceleri yok etmeye zorluyor.

"Ne?" Sonunda başardım.

"Hiçbir şey." Sırılsıklam olmuş tangamı bacaklarımdan yukarı çekip yırtık elbisemi aşağı indirirken başını sallıyor, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. Bana elini uzatıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Arkamda durup aynadan gözleri benimkilerle buluşuyor. "Benim tatlı prensesim." Sıcak nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor ve bedenim içgüdüsel olarak göğsüne yaslanmak için geriye doğru eğiliyor. Eli kalçama gitmeden ve parmakları sahiplenici bir şekilde yan tarafıma girmeden önce bir anlığına sertleşiyor. Taş gibi sert aleti kıcıma bastırıyor ve bir başka arzu patlamasına yol açıyor. "Sen benimsin, bunu anlıyor musun? Başka hiç kimse sana dokunamaz."

Bariz olanı belirtmek ve bunu mahvetmek istemiyorum - bu her neyse - onun tutsağıyım, başka kime erişebilirim ki? Birlikte geçirdiğimiz zamanın bir son kullanma tarihi olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bu yüzden yavaşça başımı sallıyorum. Umutsuzca kurallarını sormak istiyorum ama ben cesaretimi toplayamadan ağzı kulağımdan aşağı kayıyor ve boynumun kıvrımında duruyor. Sertçe emiyor, sonra yumuşak etimi kemiriyor. Dişleri battığında bir çığlık attım. "Ne yapıyorsun?"

Sıcak dili dişlerinin yerini alıyor ve hassas tenimi okşuyor. "Seni benim olarak işaretliyorum." Bakışlarım koyu kırmızı morluğu bulmak için aynaya yöneldiğinde sırtlıyor.

"Sen on altı yaşında mısın?"

Derin bir kıkırdama tüm göğsünü gümbürdetiyor, ses o kadar sıcak ve davetkâr ki, sıkı tutuşuna daha da gömülüyorum. Kalçamdaki eli sıkılaşıyor, sonra serbest kalan kolu belime dolanıyor, beni daha da yaklaştırıyor, böylece uyarılmışlığı kıcıma giriyor. Arkamı dönüp o aç bakışlarla buluşmak için çok istekliyim. Ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Zaten boyumu çoktan aşmış durumdayım ve biraz daha derine inersem boğulacağımdan korkuyorum.

BÖLÜM 23

YIKILDI

Luca

Merda, haklıydım. Stella'nın bir tadı asla yeterli olmazdı. Ne düşünüyordum ki ben? Onu balo salonuna geri götürürken elim onun elinin etrafında sıkışıyor. Geçerken düzinelerce meraklı bakış bize doğru yöneldi. Yanımda çok seksi görünüyor, elbisesinin yırtığını gizlemek için ceketimi giymiş, yanakları hâlâ kızarmış, siyah saçları dağınık. Keşke onu orgazm ederken yüzünü görebilseydim. Bir dahaki sefere....

Cazzo. Bir dahaki sefer olmayacaktı, seni hatırlıyorum, *Scemo*? Kurallarınız var. Onlara sadık kalmalısın.

Teknik olarak, aslında onu becermedim. En azından aletimle. Yani gerçekten, kuralları çiğniyor muyum?

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve Stella'nın tatlı kokusu parmaklarımda, dudaklarımda kalıyor. Onu aklımdan çıkaramıyorum. *Onu* aklımdan çıkaramıyorum. *Porca puttana*, bu çok kötü. Vinny az önce ne yaptığımı bilse beni ipe çekerdi.

kız kardeşine yapmak istediğim tüm o boktan şeyleri bilseydi.

Ama o burada değil. O öldü. *Senin yüzünden.*

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve karanlık düşünceler beni dibe çekme tehdidinde bulunmadan önce onları gömüyorum. Buradan çıkmaya hazırım. Geldim, bağışta bulundum ve şimdi Stella'yı eve götürme zamanı gelmişti.

Ve onunla ne yapacaksın? Aynı karanlık ses soruyor.

Onu odasına kilitle ve zonklayan sikimden uzak tut.

"Hadi buradan gidelim," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor, utangaç bir gülümseme onu daha da muhteşem gösteriyor. *Dio*, onu öpmek istiyorum. Tam burada, herkesin önünde. Ve sonra onu yatağında, küvette, soğuk kışlı çatı katımın her yüzeyinde sıcaklığıyla doldurana kadar becermek istiyorum.

"Kahretsin, bakın kim benim artıklarım ile takılıyor." Bu rahatsız edici, genizden gelen ses ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Bakışlarım Bo'nun üzerinde toplanırken öfke damarlarımda dolaşıyor.

Stella'nın parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor. Bunu fark edip etmediğinden bile emin değilim, ama bu beni saçma bir mutlulukla dolduruyor. O an kısa sürdü.

Dante ve Tony, Bo bir adım daha atmadan önce beni kuşatıyorlar. Tony'ye başımla işaret ediyorum ve elini bırakmak zorunda kaldığımda Stella'nın yanına gidiyor. Bo ile aramdaki mesafeyi kapatıyorum ve *figlio di puttana*'ya doğru yaklaşıyor, onun hakkında tek bir kelime daha etmesine cesaret ediyorum. Damarlarımda dizginlenemez bir öfke dolaşıyor. Halka açık bir etkinliğin ortasında olmasaydık

O küçük pisliği ellerimle boğacağım. "Bir daha asla onun hakkında böyle konuşma." Ses tonumu ölümcül seviyelere düşürüyorum. "O benim ve ona yönelttiğin her hakaret doğrudan *bana yapılmış bir saldırıdır*. Anlaşıldı mı?"

Bo'nun omzunun üzerinden, Kızıl Ejderlerden birkaçının sinsice yaklaştığını görüyorum. Bu çapta bir galada kimse olay çıkarmayacak, bunu hepimiz biliyoruz.

Ellerim Bo'nun gömleğinin yakasını yumrukluyor, parmak eklemlerim boynuna bastırıyor. Omzumun üzerinden Stella'ya bakıp sırttığında zorlukla dizginlenen öfke yüzeye çıkıyor. "Biz. Biz. Anlaştık mı?" Her kelimeyi boğazına uyguladığım baskıyı artırarak noktalıyorum.

"Evet, temiziz, *kaptan*."

Onu bırakıyorum ve papyonumu yeniden ayarlıyorum.

Eğiliyor, sırtışı güvenle büyüyor ve fısıldıyor, "Unutma, onun ağzında önce benim sikim vardı. Onu her öptüğünde, sikimi emmiş gibi olacaksın."

Kan kırmızısı görüşüme sızıyor ve bir duygu fırtınası üzerime çöküyor, ta ki mantığın sınırına savrulana kadar. Kolumu geri çekiyorum ve yumruğumu Bo'nun yüzüne indiriyorum. Orkestranın tatlı melodisi üzerinde bir çatırtı yankılanıyor ve bir kedi gibi çığlık atıyor. T e r t e m i z gömleğinden koyu bir kızılık fişkırıyor ve boşalan kalbimi tatmin duygusu dolduruyor.

Yaklaşıyorum ve irkiliyor, eliyle kırık burnunu kapatıyor. "Onunla işim bittiğinde, hatırladığı tek şey benim sikim olacak. Güven bana."

Bo'nun kuzeni Feng onu omzundan tutuyor. "Hadi ama dostum. şimdi ne yeri ne de zamanı." Dans pistinin karşısında Jianjun ve adamlarını seçebiliyorum. Başını eğdi, dudakları çekildi. İntikam almak için ölüyor olmalı.

Yüz binlerce dolarlık kokaini yok eden yangın için. Neyse ki Bo'nun babası olay çıkarmaması gerektiğini biliyor. Genelde ben de öyle yaparım.

Sikeyim.

Stella'nın tatlılığından küçük bir tat ve ben mahvoldum.

Dante yanıma gelip beni kaburgalarımдан dürtüyor. "Gitme vakti geldi, *fratellino*. Üzerimizde düzinelerce göz var."

Onu silkeleyip Stella'ya doğru dönüyorum ve elini Benim. Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "İyi misin?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Evet, iyi. Sen?"

Ancak o zaman tüm bedenimi titreten sarsıntıyı fark ediyorum. Derin bir nefes alıyorum ve buz gibi bir sakinlik arıyorum, ama Stella yanımdayken duygularımı uyuşturamıyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa, bunu yapmak istemiyorum.

Asansörün karşısından kardeşime ters ters bakıyorum. Eğer *rompicoglioni*'de zerre kadar mantık olsaydı, beni eve kadar takip etmek yerine baloyu Caroline ile terk ederdi. Stella'yla yeterince derdim var; bir de onun sessiz onaylamamasını eklememe gerek yok. Yanımda gergin, banyodaki çiğ, savunmasız kadın yüzeyin altına çekiliyor. Havadaki gerginliği hissediyor olmalı.

Bo'yla işleri berbat ettiğimi biliyorum ama umurumda değil. Kimsenin Stella'yı bu şekilde aşağılamasına izin vermeyeceğim. Telefonum ceketimin cebinde titriyor, ama görmezden geliyorum. Bir saniye sonra Dante'nin telefonu çalıyor ve dikkatimi çatık kaşlı kardeşime çekiyor.

Kendinden daha kutsal bir ifade takınarak çok yüz­süz­lük ediyor. Bu pislik sayamayacağım kadar çok kez çu­valla­dı. "Ve baş­lı­yor," diye mırıl­danı­yor tele­fonu­nu tararken.

"Ne?"

Dante ekranı bana çeviriyor ve titrek bir video odaklanıyor. TMZ'deki Kalp Balosu'nda Bo'yu yumrukluyorum. "*Merda*."

"Ne?" Stella yaklaşıyor ve ekrana bakmaya çalışıyor.

Dante küfürler mırıldanarak onu elinden kapar. "Baş­lı­ğı şimdi okuyabiliyorum: King Industries'in CEO'su Bilinen Çete Liderine Saldırdı. Söylentiler doğru mu? Kötü şöhretli Luca Valentino'nun mafya bağlantıları gerçek olabilir mi?"

"*Vafianculo*," diye tıslıyorum.

Asansör kapıları kayarak açılıyor ve elimi Stella'nın elinin etrafına sarıp onu fuayeye çekiyorum. Dante arkamızdan geliyor ve bizi koridorda takip ediyor. "Bu konuda ne yapacaksınız? Kamuoyuna bir açıklama yapmak zorundayız-"

Dönüp ağabeyime doğru bakıyorum, öfke kanımı kaynatıyor. "Ben hallederim," diye bağırdım.

"Nasıl?"

"*Cazzo*, Dante, bana bir dakika verin." Gözlerini ikimize de dikmiş bakan Stella'ya çenemi salladım. "Jones'u ara ve beni çalışma odasında bekle. Sabah olmadan tüm lanet olası videoları indirtecek ve ortadan kaldırtacak."

Stella'ya bakıyor, bakışları onun çıplak omzundan aşağıya, kenetlenmiş ellerimize doğru iniyor. Dudaklarında alaycı bir ifade beliriyor. "Yeni oyuncağını becerecek ve sonra ben senin bokunla ilgilenirken onu yatıracak mısın?"

Kör edici öfke kolumu geriye itiyor, parmaklarım yumruk oluyor. Öfke serbest kalıyor ve parmak eklemlerim kardeşimin yanağına çarpıyor. Stella bir nefes veriyor ve bir adım geri atarak elimden kurtulmaya çalışıyor, ama parmaklarım sadece onunkileri sıkıyor.

"Senin neyin var böyle?" Dante feryat ediyor.

Ona sert bile vurmamıştım. Parmak eklemlerim zar zor acıyordu.

Aramızda kalan mesafeyi kapatıyorum, göğsüm onunkine çarpıyor. "Onun adının senin dudaklarınla lekelenmesini istemiyorum. Onun hakkında asla konuşma, ona bakma ve eğer ona elini sürersen *Dio* bana yardım etsin, Dante"

Bana bakıyor, sanki kendimi kaybetmişim gibi çenesini ovuşturuyor. Belki de haklıdır.

Sessizlik aramızda beliriyor, kazanacağımı bildiğim bir bakış. Doğuştan gelen hakkını gasp ederek CEO olmamın sebebi de bu. Kararlılığı yok, azmi yok. Uzun vadeli oynamayı bilmiyor.

"Ona biraz buz getireyim." Stella'nın sesi beni şaşırtıyor ve odağıma kaybederek neredeyse göz kırpmıyorum. Bunun yerine, sonunda onu serbest bırakıyorum. Topuklarının mermer üzerinde çıkardığı tıkırtı derinleşen gerginliği hafifletiyor ve Dante geri çekilerek hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyor.

Ha. Kazanacağımı biliyordum.

"Onunla ne alıp veremediğin var?" diye hırlıyor. "Seni bir kadının etrafında hiç bu kadar gergin görmemiştim."

"Anlaşma falan yok," diye tersliyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Onu henüz becermedin Öyle değil mi?"

"Bunu seninle tartışmayacağım."

"O neden burada? Senin dairende? Burada bir kereden fazla kadın görmedim."

"Bu bir iş, Dante. Rahat bırak."

"Kafanı oyuna vermeni engellediğinde peşini bırakmayacağım. Az önce yarım milyon değerinde Çin Triad kokaini yaktığımızı unuttun mu? İntikam geliyor ve çirkinleşecek. Elinden gelenin en iyisini yapmanı istiyorum."

"Ben her zaman en iyi halimdeyim," diye homurdanıyorum.

"Hayır, son zamanlarda farklısın. Bu gece ikinizi dans ederken görene kadar ne olduğunu bilmiyordum. Sorun o, kafanı karıştırıyor. O yüzden onu becer ve devam et."

"O benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye tıslıyorum.
"O bir iş kadını ve bilmeniz gereken tek şey de bu."

Keskin bir nefes alış başımı döndürüyor. Stella elinde bir buz torbası ve gözlerinde bu gece peşimi bırakmayacak bir bakışla koridorda duruyor. İhanet. Öfke. Acı. İçime öyle bir saplanıyor ki, bir adım geri sendeliyorum.

Buzu Dante'ye fırlatıyor ve yanımızdan geçip gidiyor.

"Stella, bekle." Ona doğru uzandım, ama çok hızlıydı. Ve kızgın. Yine de kardeşimin önünde bana itaatsizlik ettiğini fark ettiğimde koridorun yarısını geçmişti.

Bacaklarım beni ilerlemeye, onun peşinden gitmeye zorluyor ama yapamıyorum. Dante o kendini beğenmiş gülümsemesiyle bana bakarken olmaz. "Doğru, sadece iş, *fratellino*."

Ona ters ters bakarak elindeki buz torbasını yırtıyorum.
"Umarım çürür."

Kahkahası koridorda beni takip ediyor, kapımı kapattıktan sonra bile arkamda yankılanıyor.

Lanet olsun. Ne yaptım ben?

BÖLÜM 24

YATAKTA KAHVALTI

S tella

Ugh. Merda gibi görünüyorum. Banyodaki yansımama bakarken, parmağımı gözlerimin altındaki koyu, şişkin derinin üzerinde gezdiriyorum. *O benim için hiçbir şey ifade etmiyor.* Luca'nın sözleri zihnimde ping-pong yapıyor. Sertçe yutkunuyorum ve istenmeyen duyguları geri iterek yorgun yansımama odaklanıyorum. Bu çirkin şişlik dün gece uyuyana kadar ağlamamın bir sonucu *değil*. Hayır, o *piç kurusu* için asla gözyaşı dökmem. Alerji ya da onun gibi saygın bir şey olmalı.

Havlumu yukarı kaldırırken, bakışlarım bir yandaki boynumun dibindeki benekli mor deri. Göbeğimin altında sıcaklık artıyor ve Kalp Balosu'na dair anılar yüzeye çıkarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Luca'nın sert kolları belimi sarmış, dans ederken beni göğsüne yaslamıştı. Hayatımın en iyi orgazmını yaşayana kadar klitorisimin üzerinde gezinen o hınzır dil. Ve aynanın önünde birlikte dururken boynumda beni sahiplenen o dudaklar. Bir saniyeliğine,

Aptal, aptal bir an için mutlu oldum. Gerçekten bir şeyler yapabileceğimizi düşündüm.

Dio, kafam çok karışık.

Bu adamdan özgürlükten başka bir şey istemeyi nasıl hayal edebilirdim?

Yatak odasının kapısının yumuşak bir şekilde çalınmasıyla kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sinsi adımlarla banyodan çıkıp pelüş halının üzerinde ilerliyorum. Kapının önünde duruyorum, farkındalık ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Diğer tarafta kimin durduğunu bilmek için kapıyı açmama gerek yok. Bir şekilde onu hissedebiliyorum. Baharatlı kokusu burun deliklerimi istila ediyor, kapıdaki çatlaklardan sızıyor, ama savunmamı kırmasına izin vermeyi reddediyorum.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Ne?"

diye bağıríyorum. "Benim. Kahvaltım var."

Duvardaki takvime bakıyorum, geldiğimden beri günleri işaretlediğim takvime. Bugün pazar, Magda'nın izin günü. Kalbim kaburgalarımı tekmeliyor ve elim kapı kolunun etrafında kenetleniyor.

Luca'nın Magda'nın ikram ettiği şeylere uzanmak dışında mutfığa adım attığını hiç görmedim. Gerçekten kahvaltı hazırladı mı? Merakım öfkeme galip gelene kadar bir dakika daha bocalıyorum ve sinirlerim bozulmadan önce kolu çeviriyorum.

Kapı açılıyor ve Luca elinde çeşitli meyve ve İtalyan hamur işlerinden oluşan bir tepsiyle kapı pervazına yaslanıyor, üzerinde sadece düşük belli bir eşofmanla haksız yere seksi görünüyor. Göğsünde ve omzunda hâlâ çaprazlama duran beyaz bandajın altından siyah mürekkep sızıyor, karmaşık desenler gözümü oyulmuş karın kaslarına çekiyor. Sonra daha da aşağıya, pantolonunun içinde kaybolan derin V

Seğiren parmaklarımı yönlendiren bir ok gibi bel kemeri. Hain klitorisim zonklamaya başlıyor ve istenmeyen ısı dalgalanmasını bastırmak için kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum.

"Günaydın prenses."

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, ses tonuma buz enjekte ederek. O için için yanan bakışların dün geceki sözlerinin anılarını silmesine izin vermeyeceğim. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordum. Ben sadece bir iş adamıydım.

Hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

Gözlerimi onun bedeninden ayırıp tepsiye dikiyorum ve bakışlarım *cannoli*, *sfogliatelle calda* ve Nutella sızan *cornetto*'ya takılıyor. Midem utanç verici bir hırıltı çıkarıyor ve yanaklarıma sıcaklık doluyor.

"Yatakta kahvaltı mı?" Çenesini çarşaflara doğru salladı.

"Aç değilim," diye mırıldanıyorum.

Kaşlarını çattı ve dudağının kenarını kaldırdı. "Bana yalan söyleme prenses. Salyalarınızın aktığını görebiliyorum."

"*Senden* hiçbir şey istemiyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturup dövüşür gibi bir duruş alıyorum. "Bu sadece iş, unuttun mu? Ben üzerime düşeni yapacağım, sen de kendininkini. Eğer bir etkinlikte koluna girmem gerekmiyorsa, mesafeni korumanı tercih ederim."

Geniş omuzları yuvarlandı ve o dayanılmaz sırıtışı eriyip gitti. "Benden ne istediğini bilmiyorum, Stella...." Sesi yumuşak, tipik derin tenor sesine hiç benzemiyor. Derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Tüm bu tartışma delilik. Bir parçam bunu çok iyi biliyor. Ondan ne istiyorum ki? O hınzır dilinden daha fazlasını dışında bir şey diyemiyorum. Bu durum

Dün gece söyledikleri beni derinden etkiledi. Özellikle de o lanet banyoda bana hissettirdiklerinden sonra.

Yaklaşıyor ve ben sendeleyerek geri çekiliyorum. "Bana ne istediğini söyle." Tepsiyi masanın üzerine bırakıyor ve beni duvara yapıştırana kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Kokusu tüm duyularımı kaplıyor, her santimetrekare onun kokusuyla yıkanıyor.

Beni içine hapsederken avuç içleri başımın iki yanındaki duvara çarpıyor. Vücudu bana bu kadar yakinken bacaklarımdan aşağı bir titreme yayılıyor. "Yapma," diye mırıldanıyorum.

"Ne yapmayayım?" Nefesi dudaklarımda geziniyor.

"Bu her neyse işle karıştırma" Alt dudağım titriyor.

"Zevk mi?" Koyu renk bir kaşını kaldırıyor ve o ele avuca sığmaz gamzesi beliriyor.

Hava boğazımda düğümleniyor ve utanç verici bir inilti kaçıyor. "Luca, lütfen" Ondan ne istediğimden bile emin değilim.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve o delici gözleri benimkilere kilitleniyor. Bakışlarındaki açlık ciğerlerimdeki kalan havayı da çalıyor. "Nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum. Ne için özür dilediğimden bile emin değilim ama seni inciten şeyi düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Güçsüz hissetmeye alışık değilim ve bundan nefret ediyorum." Gerçek korku gözlerini karartıyor, güçlü çenesini oyuyor. "Benden ne istiyorsun prenses?" diye tekrarlıyor.

İstediğime sahip olamayacağımı biliyorum, bu fikrin ne kadar boktan olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu adamla duyguları tartışmak yasak bölge, ama bana verebileceği tek bir şey var, bağlantı kurabilmemizin tek yolu. "Ağzın benim

Yine kedi." Kelimeler bu kadar kolay dökülünce irkildim. O ana kadar ondan ne istediğimden emin değildim. Cinsel arzularımı dile getirme konusunda hiç bu kadar açık olmadığımından bahsetmiyorum bile - onun dışında.

Dudaklarında yıkıcı bir gülümseme beliriyor ve gözlerinde hınzırca bir parıltı beliriyor. Elleri havlunun altından kayıyor ve çıplak kırım kavıyor, parmakları etime batıyor. Ağzı kalçalarımın birleştiği yeri kaplıyor ve sözleri pelüş kumaşın üzerinde titreşiyor. "Benim için zevktir."

Bir titreme omurgamdan yukarı kayıyor, kollarımın ve bacaklarımın tüyleri diken diken oluyor. Şimdiden jöle gibi hissediyorum ve o bana daha dokunmadı bile.

"Bütün gece bu tatlı amcığı hayal ettim prenses," diye homurdanıyor tümseğime karşı. "*Dio*, bana yaptıkların. Tadın... bağımlılık yapıyor." Bakışlarımı yakalıyor ve dili dışarı fırlıyor, yıkıcı bir yavaşlıkla o dolgun dudaklarda geziniyor.

Kapana kısıldım, içimi yakan o yanan bakışa yakalandım. Her parçam onun yanında yere düşmek ve dudaklarını yakalamak istiyor. Sadece Caroline bana bunun yasak olduğunu söylediği için değil, onun tadına bakmam gerektiği için.

Luca havlumu yırtıp yatağın üzerine atıyor. "*Madonna, sei bellissima*," diye fısıldıyor.

Dua. "Hayal edebileceğimden çok daha güzel."

Ateşli bakışları vücudumda geziniyor ve sol göğsümdeki kalp işaretinde duraklıyor.

Serin hava ısınmış tenime çarpıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Bakışlarını başka yöne çeviriyor ve

burnunu koyu buklelerime bastırıyor. Ve içine çekiyor. Oh, *Dio*. Onunla birlikte ben de keskin bir nefes çekiyorum.

"Mmm, güneş ışığı ve gökkuşakları," diye mırıldanıyor.

Puslu düşüncelerim dün geceye kayıyor. Aynı cümleyi ikinci kez söylüyor. Bunu ona daha sonra sormak için aklıma bir not alıyorum çünkü şu anda tek odaklanabildiğim nemli kıvrımlarımın arasından geçen burnu.

Dilini tekrar dışarı çıkarıyor, beni tadarken kısa ve hızlı patlamalar yapıyor.

"Mmm, benim için çok ıslaksın prenses, çok hazırsın." Eli gövdemde geziniyor, körü körüne arıyor. Sonunda göğsümü buluyor ve hassas noktanın etrafına yerleşiyor. Parmakları meme ucumu sıkı bir tepe haline getirip büküyor.

Bir inilti serbest kalıyor ve parmaklarımı kalın dalgaların arasından geçirerek saçlarına uzanıyorum. Sonra yavaşlıyor, boğucu, yavaş bir tempoda yalıyor, kıcıma yapışıp kalçalarımı yüzüne doğru çekerken merkezimi yukarı ve aşağı yalıyor.

Beni yiyip bitiriyor.

Bu dil saf günah. Klitorisimin etrafında dönüyor, daha hızlı ve daha hızlı, sonra yavaşlıyor, kükreyen zevki çekiyor. Artık zar zor ayakta durabiliyorum.

"Luca..." diye soluklanıyorum.

Elleri kalçalarımın gidiyor ve titrediğimi hissetmiş olmalı çünkü karnına doğru eğilip bacaklarımın arasından kayıyor ve sonra dönüyor. Başını çıplak ayaklarımın arasına sıkıştırırken gözleri benimkilere kilitleniyor. "Otur, iyi bir kız gibi."

"Affedersiniz?" Törpüledim.

"Lezzetli amını yüzümde istiyorum. Her yerini görmek istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Hayır... Yapabileceğimi sanmıyorum. Ya onu boğarsam?
"Stella," diye uyarıyor. "Bu bir soru değildi." Elleri dizlerimin etrafına sarıyor ve nazikçe çekiştiriyor. Fazla sürmüyor. Zaten lingüine kadar gevşemişlerdi. Öne doğru bükülüyorum, ama bir şekilde beni yakalıyor ve dizlerimi başının iki yanına yerleştiriyor, böylece yüzüne biniyorum.

Dili yıkıcı dansına devam ederken sözlerinin geri kalanı içimde yutuluyor. Tekrar inliyorum. Dili klitorisimde duraklamadan önce merkezimde kayıyor ve çıldırtıcı bir köpekbalgı gibi dönüyor.

Bakışlarım Luca'nın eşofmanını saran dev ereksiyona takılıyor. Parmaklarım ona dokunmak, sertliğini hissetmek için kaşınıyor. Kaçmaya çalıştığım gece kalçamda çıplak olarak hissetmişim zaten ama daha fazlasına ihtiyacım var.

Şimdi nefes nefese kalıyorum, zevk içimden geçerken başım geriye düşüyor. Bir parmağını içime sokuyor ve kalçalarım sürtünme için çaresizce yuvarlanıyor. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı. O uzun, kalın parmağıyla beni beceriyor. Kıvranan bir karmaşayım ama henüz teslim olmak istemiyorum.

Eğer özrü buysa, son dakikasına kadar içime çekeceğim.

Beni ikinci parmağıyla dolduruyor, uçları G noktamı bulmak için kıvrılıyor. Oh *Dio*, çok yaklaştım. Dili ve o uzman parmakları arasında, uçurumdan aşağı yuvarlanmama saniyeler kaldı.

Ama ben daha fazlasını istiyorum. Onun sikini içimde istiyorum.

BÖLÜM 25

GROVELING 101

S *tella*

Luca beni sıcak bir dondurma gibi yalayıp yutarken kendimi odaklanmaya zorluyorum ve neredeyse kan gelene kadar alt dudağımı ısıyorum. Daha değil. Henüz teslim olamam. Aşağı bakarak ereksiyonunun dış hatlarına odaklanıyorum. *Mannagia alla miseria*, kocaman. Bol eşofmanını bayrak direği gibi sarıyor. Bir dakika öncesine göre daha da büyük görünüyor.

Elim ona uzanıyor, kontrolüm dışında hareket ediyor. Parmaklarım onun sertliğinin etrafını sarıyor ve keskin bir tıslama nabız gibi atan merkezimde kayıyor.

"Stella..." Dudaklarındaki ismim klitorisimde titreşiyor ve bir inilti daha kopuyor.

Eşofmanının üzerinden sikini okşarken kalçalarımı yüzüne doğru bastırıyorum. Kalçaları avucuma doğru hareket etmeye başladı. Her ateşli pompalamada öne doğru sallanıyorlar. Pantolonunu aşağı çekmek için boştaki elimi kemerinin altından geçiriyorum,

ama bileğimi yakaladı, parmakları sıkıca kenetlendi ve onu sürükledi.

"Hayır," diye hırlıyor.

"Neden olmasın?" Lanet olsun, sadece *sızlandım*.

"Bu *benim* özrüm," diye mırıldanıyor klitorisime karşı.

Ürperiyorum. "Yani istediğimi almalıyım," diye zar zor başardım. "Ve istediğim şey içimde olman. Şimdi."

Altımda donup kalıyor, parmakları hâlâ içeride.

Avucuna doğru kıvranıyorum, orgazm çok yakın

"Durma," diye nefes alıyorum.

"Eğer uslu durursan, durmam." Parmakları bileğimi sıkıca kavıyor. "Bugün bana dokunmak yok."

"Bu da senin aptal seks kurallarından biri mi?" Pat diye söyledim.

Altımda sertleşiyor, iki parmağını da geri çekiyor. Neredeyse çığlık atacaktım. *Orospu çocuğu*. Sonsuz bir sessizlik anından sonra, "Evet." diye mırıldandı.

Kendimi yerden kaldırıyorum ve kollarımı göğsümde birleştiriyorum. Bacaklarımdan aşağı ıslaklık damlıyor ve kahretsin, kendi sularınızla karışmış tükürük iç uyluğunuzdan aşağı kayarken kızgın görünmek imkansız. "Kuralları duymam g e r e k . Şimdi."

Luca sinirli bir nefes verir ve doğrulup oturur. "Bunu şimdi yapmak istediğine emin misin? Çok yaklaşmıştın -"

Elimi kaldırıp sözünü kesiyorum. "O an geçti. Şimdi konuş. Neden sana dokunamıyorum? Ve neden benimle seks yapmıyorsun?" Son kısmı söylerken yüzüm kızarıyor. Sesim tam bir *puttana* gibi çıkıyor. Mafya babasıyla geçirdiğim bir hafta beni bu hale getirdi.

Parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor, vahşî uçlarını çekiştiriyor. Çenesi kıpırdıyor ve yüz hatlarını okunamayan bir ifade karartıyor. "Ben kadınları bir kereden fazla sikmem." Kelimeler ağzından çıktığı anda tüm vücudu yumuşuyor; çenesi, omuzları, hatta elleri bile gerginleşiyor. Yüzümde bir tepki ararken parmakları kalın halının etrafından çözülüyor.

Bu yüzden ona dokunmamı istemiyor... "Teknik olarak seks yapmadık," diye mırıldanıyorum sonunda.

"Aynen öyle."

"Yani Caroline'ın söylediği her şey doğrudu..." *Öpüşmek yok, yüz yüze gelmek yok ve en önemlisi, sadece bir kez.* Başım dönüyor ve aniden odada yeterince hava kalmıyor. Ciğerlerim daralıyor ve var olmayan ceplerimde inhalerimi arıyorum.

"Caroline?" diye bağıyor. "Sana tam olarak ne söyledi?"

"Dün gece sen gelmeden önce onu banyoda gördüğümü söyledim. Benimle yüzleşti." Şimdi nefes nefeseyim, her Nefesim daraldı.

Luca paniğimi fark etmiş olmalı ki bir küfür mırıldanıyor ve ben nefes almakta zorlanırken ayağa kalkıp çekmecelerimi karıştırıyor. "İnhalerin nerede?"

Manik nabzımı yavaşlatmaya zorlayarak komodini işaret ediyorum. Odanın bir ucundan diğerine fırlıyor ve çekmeceyi açarken neredeyse küçük sehpayı deviriyor. Yatağın üzerinden atlayarak onu avucuma koyuyor ve beni sabitliyor, o güçlü elleri omuzlarıma dolanıyor.

"Nefes al, Stellina, nefes al."

Sıcak gözyaşları gözlerimi yakarken inhaleleri ağzıma götürüyorum. Zayıf görünmekten nefret ediyorum, özellikle de onun önünde.

Özellikle de az önce söylediklerinden sonra. Hızlıca iki nefes çekiyorum ve küçük kutuyu yatağa geri atıyorum.

Luca önümde duruyor, hâlâ beni sabit tutuyor. Alnında boncuk boncuk terler var ve kendi göğsü de kabarıyor. Ağzı hâlâ benim uyarılmamdan dolayı parlıyor, dudakları şişmiş.

Midem bulanıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bunu hiç başlatmamalıydım. Bu benim hatam. Çizgiler bulanıklaşıyor ve bu senin için adil değil."

"Hayır, değil," diye tükürdüm. "Senin lanet kuralların neden bu kadar önemli ki?"

Bakışları yere düşüyor. "Sahip olduğum tek şey onlar."

"Caroline haklıydı. *Sei un vero bastardo*, Luca Valentino." Omuzlarımı silkip havlumu aldım ve banyoya girdim. Kapıyı öyle bir çarpıyorum ki tüm duvar sallanıyor.

Luca

Porca miseria. Benim neyim var böyle? Bir saattir aptal gibi banyo kapısına bakıp duruyorum. Stella hiç çıkmadı. Arada sırada kapıdan sızan mırıltılı küfürler olmasaydı, bir şekilde kaçmanın bir yolunu bulduğuna emin olurdum. Kesinlikle imkansız.

Bu kadın bana ne yaptı böyle? Evimde bir hafta geçirdim ve sırf onunla birlikte olmak için tüm kuralları bir kenara atmaya hazırım. Dudaklarım onunkini arzuluyor, sikim o kadar sert ki

Ben nerede bittiğimi ve o nerede başladığını söyleyemeyene kadar onun içine gömülüyorum.

Ben takıntılıyım.

Dün gece Dante ile konuşmama kulak misafiri olup hışımla çekip gittikten sonra bütün gece onu düşündüm. Kameralarda onu izledim, her seğirmesini, her iç çekişini. Uykusunda adımı mırıldandığında neredeyse odasına koşup tekrar yatağına tırmanacaktım. *Benim* adımı. Banyoda bacaklarının arasında beni mi düşünüyordu? *Tek* düşünebildiğim buydu. Kahretsin, o kadar erken kalkmışım ki, kefaret olarak *Nonna Maria*'dan o *pasticcini*'leri almak için Küçük İtalya'ya kadar gitmişim. Bana çok kızgın olduğu için tadına bile bakmamıştı.

Dante'ye benim için hiçbir şey ifade etmediğini söylediğim için. Koca bir yalan.

Dio, o *her şey* demek.

Eğer buna teslim olursam, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. İkimiz için de. Neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yok. Göğsündeki kalp dövmelelerinden birinin sebebi benim. Onun acısını görmezden gelecek kadar kendi dünyama kapılmış değilim. İtiraf etmemiş olsa da o kalplerin Vinny ve annesi için olduğunu biliyorum. Onu şimdiden tehlikeye attım. Artık Kızıl Ejderler onun benim olduğunu bildiğine göre, bana ulaşmak için onu kullanmaya çalışacaklardır. Bo dün gece nasıl tepki verdiğimi gördü. Eğer o fark edemeyecek kadar aptalsa, babası kesinlikle değil.

Stella'nın odasından tepinerek çıkıyorum, sadece duyması için fazladan gürültü yapıyorum. Bütün sabahı o banyoda kapana kısılmış olarak geçirmesini istemiyorum. Ayrıca, Stella'yı kontrol etmem gerekiyor.

Avukatım Jones, Bo Zhang'ın ağzını burnunu kırdığım videonun tüm versiyonlarını yok ettiğinden emin olmak için.

Bastardo bunu ve çok daha kötüsünü hak etti.

Çalışma odama ulaştığımda, bakışlarım bilgisayar ekranıma yapıştırılmış nota takılıyor. *Dante*.

Fratellino,

*Merak etme, Jones ve **ben** senin küçük Bo sorununu hall**ettik**. Umarım sen de kendininkini halletmiş ve kızı sisteminden çıkarmışsındır. /Sahip olduğun şeyi ya da ateşli bir kıcı riske atmayacak kadar çok çalıştın. Bunu unutma. Ve*

Rica ederim.

Dante

"*Stronzo*," diye mırıldanıyorum ve notu buruşturup atıyorum. İhtiyacım olan son şey Stella'nın bunu bulması. Masa sandalyeme gömülüp ekrana bakıyorum, ama tüm sözcükler birbirine karışıyor. Clara nihayet komiserle olan toplantıyı yarına erteleyebilmişti. Bu büyük bir kazanç ve Çin Triad'ına büyük bir darbe olacaktı. Birkaç önemli hamle daha yaparlarsa benim bölgemden tamamen çıkmış olacaklar.

Bu düşünce bile daha önce beni liseli bir kız gibi sersemletirdi. Ama şimdi tek düşünebildiğim Stella'nın o banyoda kilitli kalması. Masanın üzerindeki telefonuma uzanıyorum ve ev güvenliği uygulamasını açıyorum. Ona yalan söylemiyordum; orada

gerçekten banyoda kamera yoktu. Ama belki de ben ayrıldıktan sonra çıkmıştır.

Yatak odasına ulaşana kadar kameralar arasında geçiş yapıyorum ve yüzümde aptal bir sırıtma beliriyor. Hâlâ o havlunun içinde ve cannoli yiyor. Yakınlaştırıyorum, böylece kamera ağzına, hamur işinin etrafında kapanan o tatlı dudaklara odaklanıyor. *Dio*, onu izlemek bile beni yeniden sertleştiriyor.

Ağzından çıkan sesleri neredeyse hayal edebiliyorum. Yemek yerken inlediğinin farkında olduğundan bile emin değilim. Bu çok seksi. Tekrar umutsuzca sertleşmeden önce uygulamayı kapatıyorum ve telefonumu cebime sokuyorum.

Masadan geriye doğru iterek ayağa fırladım. Boş ver, bugün Pazar; yarın çalışabilirim. *Dio* bile bir gün dinlendi. Ve ayrıca, Stella'dan özür dilemeyi bitiremedim. Şimdi yapmam gereken büyük bir yalvarış var.

BÖLÜM 26

HAYATIMIN YOLCULUĞU

S *tella*

Dio, o pasticinni için ölünür. Nonna Maria'nın hamur işlerini nerede görsem tanırım. Coglione'nin kahvaltımı almak için Küçük İtalya'ya kadar gittiğine inanamıyordum. Kirpiklerime rimel sürerken boğazımda bir hayal kırıklığı hırıltısı titreşiyor.

Ondan nefret ediyorum.

Dudaklarıma biraz parlatıcı sürerken dişlerim

birbirine çarpıyor. Ondan nefret *etmiyorum*.

İşte büyük sorun da bu. Ayrıca bu usta dil

ve Kalp Balosu'nun tuvaletinde hayatımda yaşadığım en iyi orgazmı yaşadıktan sonra, bu kara kara düşünen pisliği sevmeye başlamıştım. Son on gün normal ve rahat gelmeye başlamıştı. O kadar çabuk bir rutine girmiştik ki başım dönüyordu. Bazen Luca'yı hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Ben onaylanabilirim. Kelimenin tam anlamıyla tek cevap bu.

Yatak odamın kapısı hızla açılıyor ve Luca girişi karartıyor. Kollarım içgüdüsel olarak göbeğimi sarıyor.

bir şekilde kendimi bu güçlü, acımasız adamdan koruyabilseydim.

"Artık kapıyı bile çalmıyor musun?"

Sanki bu fikir çok çılgıncaymış gibi kaşları çatılıyor. "Burası benim evim, özür dilerim," diye mırıldanıyor bıkkın bir iç çekişle. "Giyiniksin." Delici bakışları üzerimde geziniyor ve kendimi daha fazla çıplak hissedemiyorum.

"Çıplak kalmanın kurallarınızdan biri olduğunu bilmiyordum," diye homurdandım. "Belki de beni eğitmelisiniz."

"Değil," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "*Dio, Stella*

...." Alışılmadık derecede rahat görünümüne, yumuşak funda grisi Henley'sine ve yıpranmış beyaz yıkamalı kot pantolonuna rağmen, her seğiren kasından gerginlik yayılıyor. "Giyindiğine sevindim çünkü dışarı çıkıyoruz."

"Öyle mi?" Bakışlarım duvardaki takvime kayıyor. "Ne için? Gelecek haftaya kadar programımda başka bir etkinlik yok."

"Son dakikada ortaya çıktı."

Gündelik kıyafetine bakarken şüpheli bir kaşımı kaldırıyorum. Çatı katından takım elbise dışında bir kıyafetle çıktığını hiç görmemiştim. "Ve bu şekilde mi gidiyorsun?"

"Evet, prenses. Şimdi, üçüncü dereceyi bırak da gidelim." Elini ön koluma doladı ve parmakları etime işledi. Sadece birkaç saat önce beni unutmaya yakın çalıştıran o zeki parmaklar.

"En azından nereye gittiğimizi söyleyebilir misin? Böylece kıyafetimin uygun olup olmadığını anlayabilirim." Moda olsun diye kot pantolon ve atlet giydim.

Yine o gözler üzerimde geziniyor, o ölümcül okşayış omurgama bir ürperti gönderiyor. "Mmm, mükemmelsin."

Başımı sallıyorum ve ona güzel bir göz devirmesi fırlatıyorum. Adam sinir bozucu ama yine de ona kızgın kalamıyorum. Çoğunlukla bu durum çok berbat olduğu için ne bekleyebilirdim ki?

Bakışları bacaklarımda geziniyor ve çıplak ayaklarıma yerleşiyor. "Spor ayakkabı giymeni öneririm; daha rahat edersin."

"Tamam." Dolabıma doğru ilerliyorum ve ihtiyacım olduğu konusunda ısrar ettiği tasarım spor ayakkabıları es geçip Liam McKenzie'nin beni Kings'e sattığı gün giydiğim eski Converse'lerde karar kılıyorum. Hatırladıkça boğazım düğümleniyor. Kabullenmeyi reddettiğim her şey gibi bu görüntüleri de itip zihnimin karanlık köşelerine gömüyorum. Yatağa yığılıyorum ve yıpranmış bağcıkları bağlıyorum. Başımı kaldırdığımda, bir çift zift göz benimkileri yakalıyor.

Luca'nın dudakları sadece bir kalp atışı uzakta, naneli nefesi aramızda dolaşıyor. Kara kaşlarının arasındaki belli belirsiz çizgi büzülüyor ve parmağım uzanıp onu düzeltmek için kaşınıyor. O çarpık zihninde destansı bir savaş yaşanıyor. Keşke hangi tarafın kazanacağını bilseydim.

"Beni mahvedeceksin prenses." Fısıltıyla yaptığı itiraf tüylerimi diken diken ediyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve dudakları dudaklarıma değiyor. İffetli öpücük sadece bir saniye sürüyor ama titreyen kalbime sonsuzluk gibi geliyor.

Elleri benimkilere kenetleniyor ve beni ayağa kaldırıyor. Beni izlerken o gece yarısı gözlerini şakacı bir gülümseme aydınlatıyor. "Mutlu musun?"

Dudaklarımı somurtarak kapatıyorum. "Neden mutlu olayım ki?" "Çünkü senin için bir kuralı daha çiğnedim."

"Sen buna öpücük mü diyorsun?" Ağlıyorum.

Ukala mafya babası gerçekten aşığlanmış görünüyor ve ben neredeyse sersemlemiş durumdayım. "Dudaklarımız birbirine değdi, değil mi?"

"Ortaokulda daha iyi öpüşüyordum." Elimi onunkinden kurtarıyorum ve yatak odasından çıkıyorum.

Arkamdan geliyor, onun yaklaşan ayak sesleri benimkileri hızlandırıyor. Koşuyorum ve asansöre ulaştığımda göğsümde bir kahkaha kabarıyor, nefeslerim düzensiz pantolonlarla geliyor. Parmağımla düğmeye basıyorum ama lanet şey doksan küsur kat yukarı sürünerek çıkıyor.

Luca bana ulaştığında beni asansörün kapısına sıkıştırıyor ve soğuk metale sabitliyor. Burnunu boynumda gezdiriyor, sonra kulak mememi ısırıyor. "Sırf bunun için, yalvarana kadar bir öpücük daha alamayacaksın."

Titrek bir kahkaha atıyorum, sıcak nefesi kulağımın hassas kabuğuna yayılıyor. "Sana hiçbir şey için yalvarmayacağım, Luca Valentino," diye mırıldanıyorum.

"Bunu göreceğiz prenses."

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve ben sendeleyerek geri çekiliyorum ama sert bir kol belime dolanarak beni dik tutuyor. Otoparka varana kadar beni öyle tutuyor ve kapılar tekrar açılıp gizemli Albie ortaya çıkıyor.

Adam buradaki garajda mı yaşıyor? Asansördeki pitbull ebediyen yerine sabitlenmiş gibi görünüyor.

"Sinyor Valentino." Patrona başını eğiyor, sonra bana sıkı bir gülümseme sunuyor.

"Her şey istediğim gibi hazır mı?" Luca sorar.

"Evet, *sinyor*." Albie yana çekilir ve koltuğunun üzerinde iki kask bulunan domates kırmızısı bir Ducati ortaya çıkar.

"Buna mı gidiyoruz?" Kot şortumun yıpranmış kenarlarını çekiştiriyorum, arkamızdaki herkese kış yanaklarımı göstereceğimin tamamen farkındayım.

"Korkmuyorsun, değil mi?" O karanlık bakışlarda bir muziplik pırıltısı yanıyor.

Bir anının fısıltısı yüzeye çıkıyor. Saçlarımdaki rüzgâr, kalabalık şehir sokaklarında ilerlerken atan nabzım, yüzüme yapışmış bir gülümseme. Gözümü kırpıyorum ve görüntüler kayboluyor, ama göğsümü sıkan garip his kalıyor.

"Stella?" Luca gözlerimle buluşmak için eğildi, başparmağı ve işaret parmağı çeneme yaklaştı. "Eskiden-" Çenesi kapanıyor ve nefret ettiğim o soğuk maske yerine oturuyor. "Eğer binmek istemiyorsan, arabalardan birine binebiliriz."

Şık canavara yaklaşıyorum ve elimi parlak metalin üzerinde gezdiriyorum. "Hayır, ben istiyorum."

Dudaklarında içgüdüsel bir gülümseme beliriyor ve kadınların neden C.E.O. ile sadece bir gece geçirmeyi kabul ettiklerini çok iyi anlıyorum. *Dio* onun yanındayken tüm akıl sağlığımı kaybettiğimi biliyor. Hâlâ onun duygusuz sözlerine, aptal kurallarına kızgın olmam gerekiyor

Luca daha küçük olan kaska uzanıyor ve onu başıma geçiriyor. Muhtemelen benden önce bunu takmış olan sayısız kadına odaklanmamaya çalışıyorum. Gerçekten *pazza*'yım, bu yüzden kadın parfümü aramak için kaskı taktıktan sonra kokluyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, yepyeni kokuyor.

Fark etmiş olmalı çünkü bana bakarken ağzı büzülüyor. "Yeni kask kokusunu sevmiyor musun?"

Aptal bir kahkaha patlar. "Yeni araba kokusu gibi mi?"

"Sadece on kat daha iyi." Sırıttıyor ve bir an için daha genç görünüyor, sert mafya babası ya da kurnaz iş adamı değil. O sadece Luca. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor ve ağzımı onunkine bastırma arzusuyla kavruluyorum. Ama şimdi yapamıyorum çünkü yalvarmamı bekliyor.

Ve reddediyorum. En azından bir parça haysiyetimi korumalıydım.

Luca kendi kaskını taktıktan sonra uzun bacağını zarifçe koltuğun üzerinden geçiriyor ve tutamakları kavlıyor, böylece motosiklet kükreyerek hareket ediyor. Sonra bana elini uzatıyor. Kabul etmeden önce terli avuç içimi kot şortuma siliyorum ve beni arkasındaki koltuğa oturtuyor.

Vücutlarımız en az yüz yere temas ediyor ve her birini keskin bir şekilde hissedebiliyorum. Aramızda biraz boşluk bırakmak için geri çekiliyorum ama elleri kalçalarım kenetleniyor ve dudaklarımdan keskin bir tıslama kaçıyor.

"Kollarını belime dola, prenses."

"Yapmak zorunda mıyım?"

Homurdanıyorum.

"Hayatına benim kadar değer veriyor musun?"

Hain kalbim, aklımı başına toplamadan önce bir kez daha çarpıyor. "Mmhmm," diye mırıldanıyorum.

"O zaman iyi bir kız gibi dayan."

Kollarım belini sarıyor ve bedenim içgüdüsel olarak ona doğru eğiliyor. Ellerimi tam olarak nereye koyacağımdan emin değilim, bu yüzden göbeğinin hemen üzerinde gezdiriyorum.

Parmaklarımı birbirine geçiriyor, avucumu taş gibi sert karın kaslarına bastırıyor, sonra elini benimkinin üzerine kenetliyor. "Sıkı. İşte böyle."

"Anladım," diye mırıldandım.

Boştaki eliyle kalçalarımı kendi etrafında daha sıkı tutuyor. "Ve bu bacakların benimkilere yapışmasını istiyorum, anladın mı? Sanki taşaklarımı içine gömdüm ve sen de orgazmın buna bağılymış gibi kalçalarımaya yapışyorsun."

Hıznır diliyle nefesim kesiliyor ve karanlık bir kıkırdama Luca'nın tüm vücudunu titreştirerek benim vücudumda yankılanıyor.

"Hayatının yolculuğuna hazır ol prenses."

BÖLÜM 27

BÜYÜK BİR JEST

S *tella*

Motosiklet motorunun gürültüsü kesiliyor ve bedenimi Luca'nınkinden ayırıyorum. Onu o kadar sıkı ve hareketsiz tuttuğum için kollarım ağrıyor, çekmekte zorlanıyorum. Motosikleti Eastchester'ın lüks bir bölgesindeki geniş ve boş bir arazinin önüne park etmişti. Şehrin sadece otuz dakika dışındayım ve şimdiden daha iyi nefes alabiliyorum.

"Burada ne işimiz var?" Kaskımı çıkarıyorum ve onun omzunun üstündeki yeşil alana bakıyorum.

"Sadece manzara değişikliğine ihtiyacım vardı." Kaskını kola takıyor ve bana elini uzatmadan önce atlıyor.

Kayarak iniyorum ve bacaklarım hâlâ motorun titreşimlerinden dolayı uğulduyor, dizlerim titriyor. Biraz sallanıyorum ve Luca'nın kolu sanki oraya aitmiş gibi doğal bir şekilde belime dolanıyor. Sonsuz bir an boyunca beni tutuyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. Kralların lideri tam bir muamma, bir dakika önce bir canavar, bir dakika sonra ise şövalye ruhlu bir beyefendi. A

Birkaç saat önce beni bir hayvan gibi yiyip bitiriyordu, şimdi ise dokunuşundaki nezaket kalbimi sıkıştırıyor.

"Hadi gel." Elimi çekiştiriyor ve karanlık bakışlarının üzerimde yarattığı büyüü bozuyor.

"Bu izinsiz giriş değil mi?" Bizi araziye serpiştirilmiş yüksek yaprak dökmeyen ağaçların arasından geçirirken soruyorum.

"Güven bana prenses, izinsiz girmek günahlarımın en küçüğü." Dudağının kenarı yukarı kıvrılıyor, o muzip sırıtış Bayan D'nin cannoli'lerinden daha cazip geliyor.

Neyi daha çok istediğime karar veremiyorum: yüzündeki o gülümsemeyi öpmek mi yoksa sadece güzelliğinin tadını çıkarmak mı? Onu değerli kurallarından birini çiğnemeye zorladığım için kendimden memnun olmalıyım, ama şimdi o dudakların tadına baktığım için sadece daha fazlasını istiyorum. Bunu yapmama izin verecek miydi? Yoksa beni gerçekten yalvartacak mı?

Arazinin sınırına ulaştığımızda, orman kalınlaşıyor. Açıklık boyunca koştuğumuz için şimdiden nefeslerim sert ve hızlı geliyor. Luca bunu fark etmiş olmalı ki yavaşlıyor ve bana endişeli bir bakış fırlatıyor. "Neredeyse geldik," diye mırıldanıyor.

Budaklı, tırmanan ağaçlar ayrılıyor ve eski, cılız bir iskelesi olan dalgalı bir göletin yanında küçük bir açıklık ortaya çıkıyor. Çimlerin üzerine kırmızı-beyaz kareli bir battaniye serilmiş ve buz kovaına daldırılmış bir şampanya şişesinin yanında sevimli bir hasır sepet duruyor. Yanında ise bir buket bembeyaz calla lilyumları.

Nefesim kesiliyor ve bu sefer astımımın bununla bir ilgisi yok. "Bunu sen mi yaptın?" Törpüledim.

Omuz silkiyor ve yanaklarını kıpkırmızı bir renk kaplıyor. *Dio*, bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Mafya patronu kızarıyor mu? Ve *cazzo*, bu onu sadece daha muhteşem yapıyor. Umursamaz bir el sallayarak, "Tony'ye birkaç şey aldıldım," diye mırıldandı.

Luca'nın sağ kolunun piknik yapma fikri karnıma kramplar girmesine neden oluyor. Kahkahalarımı bastırmak için elimden geleni yapıyorum ama sonunda bir kahkaha kopuyor.

Luca'nın yanakları daha parlak yanıyor ve lanet olsun, o kadar güzel ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bu kadar komik olan ne?" Gülümsemesini engellemek için elinden geleni yapıyor ama koyu renk gözlerinden eğlence kıvılcımları saçılıyor.

"Üzgünüm ama koca, sert Tony'nin tüm bunları ayarladığı fikri çok komik."

"Bu büyük jestine güldüğünüzü ona söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Büyük jesti mi?"

Luca topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve avucunu ensesinde gezdiriyor. "Ya da benimkini, her neyse."

Bir adım daha yaklaştım. "Tüm bunlar iş anlaşmamızın bir parçası mı?"

Başını sallıyor. "Kol şekerimi mutlu etmenin bir yolunu bulmalıyım, değil mi?"

Dudaklarım büzülüyor. Geçen her gün, aramızdaki çizgiler daha da bulanıklaşıyor. Ondan daha fazlasını istiyorum, çok daha fazlasını. Ama bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorum. "Doğru," diye mırıldanıyorum sonunda.

"Otur, şampanyanın ısınmasını istemeyiz."

Renkli battaniyenin üzerine katlanıyorum ve

parmaklarımı narin kalla zambağı tomurcuklarının üzerinde
gezdiriyorum. "Bunları neden seviyorsun?"

Çiçekler bu kadar çok mu? Çatı katı n d a gördüğüm tek çiçekler onlar."

Luca şişenin yaldızlı folyo kaplamasını çıkarırken omuz silkiyor. "Sadeliklerini seviyorum."

"Onların dirilişin ve yeniden doğuşun sembolü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Um hmm." Başını sallıyor, gözleri benimkilerden kaçıyor.

Kötü şöhretli mafya babası gizliden gizliye kefareтини ödemeyi umuyor olabilir mi? Yeni bir hayat mı?

Luca şişeyi açıyor ve mantar battaniyenin üzerinde uçuyor. *Dom Perignon* köpürüyor ve ucunu ağzıma götürüyor. Dudaklarımı kenarına doluyorum ve köpüklü sıvıyı yutuyorum.

"Mmm, işte benim iyi kızım." Yutkunurken gözleri dudaklarıma kilitleniyor ve tüm kurtuluş düşünceleri yok oluyor.

Köpürmeyi bıraktığında dilimi kenarlarında gezdiriyorum. Her yavaş çemberde ateşli bakışları üzerime dikiliyor. Benim şehvetli cadalozum onun karanlık düşüncelerine çoktan katılmış, ağzımı onun sikiinin üzerinde hayal ediyor. Onu yaladığımı, tadına baktığımı.

"Stella...," diye uyarıyor, ses tonunda bir an önce olmayan sivri bir ton var. "Akıl sağlığımdan geriye kalan azıcık şeyi de kaybetmeden önce şişeyi bana ver."

Jantı bırakıyorum ve ona abartılı bir dudak bükme hareketi yapıyorum. "Belki de kontrolünü kaybettiğinde senden daha çok hoşlanıyorumdur." Baloncuklar doğrudan kafama gitmiş olmalı çünkü bu kelimeleri yüksek sesle söylemeye hiç niyetim yoktu.

Sepetten iki kristal flüt çıkarıp şampanyayla doldururken dişlerini gıcırdatıyor. "Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok." Bardağı bana uzatıyor ve yanan gözleri

benimkileri buluyor.

Uzun bir yudum alıyorum, neredeyse flütü bir dikişte bitiriyorum. "Sakin ol prenses." Bardağını dudaklarına götürüyor ve

küçük bir yudum alıyor. Sapın dibine uzanıyorum ve onu daha fazla içmeye zorlamak için geri çeviriyorum.

"Şimdi kim kimi sarhoş etmeye çalışıyor?" O ruha nüfuz eden gözlerin karanlık uçurumunda fesatlık parıldıyor.

"Gevşemenden hoşlandığımı söylemiştim."

Derin bir kıkırdama aramızdaki havayı titreştiriyor. "Beni serbest bıraktığımda görmedin prenses. Bundan hoşlanacağından emin değilim."

"Belki de benim nelerden hoşlandığım hakkında hiçbir fikriniz yoktur, Sinyor Valentino." Boş bardağı bırakıyorum ve güçlü kalçalarının arasında diz çökene kadar yaklaşıyorum. Ellerimi gömleğinin yakasına doluyor ve dudaklarından kıl payı uzakta duruyorum. "Senden hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum.

Ve aynen böyle, bir baraj patlar.

Luca'nın eli boynumun arkasına dolanıyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor. Dudaklarımız bir öfke ve ham arzu patlamasıyla çarpışıyor. Ağzı benimkini yutuyor, dudakları cezalandırıyor, dişleri benimkine çarpıyor. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve ısırıyor. Sertçe.

"Ow," diye ciyaklıyorum.

"İstediğin buydu, değil mi prenses?" diye ağzıma karşı pantolonunu indirdi. "Kontrolden çıkmamı istiyordun, şimdi beni yakaladın." Elleri kalçalarımı kavırıyor ve beline doluyor, böylece ona sarılıyorum.

Kotlarımızın içinden bile bana karşı sertleştiğini hissedebiliyorum. Sürtünmenin tadını çıkararak kalçalarımı ona doğru itiyorum.

Ağzımı tekrar yakalıyor, beni istediği gibi konumlandırmak için saçlarımı eliyle yumrukluyor. Diğer eli sırtımdan aşağı iniyor ve kığımın etrafında kıvrılıyor. Parmakları şortumun yıpranmış kenarlarından kayıyor ve çıplak etime giriyor. Sonra başparmağı kaygan sıcaklığımı buluyor ve ıslak kıvrımlarımın arasından geçiriyor. Beklenmedik istila karşısında inliyorum.

Beni ereksiyonuna doğru itiyor ve aç ağzını bir inilti daha dolduruyor. "Seni becermemi mi istiyorsun prenses? Mesele bu mu?"

Tanrım, evet. Tanrıya şükür bu sefer aptalca düşüncelerimi kendime saklamayı başarıyorum. Çünkü onun siki bacaklarımın arasındayken tek bir tutarlı cümle bile kuramıyorum.

Başparmağı daha sert daireler çiziyor, zevk ve acı arasındaki uçurumun sınırında geziniyor. "Seni burada cırılçıplak soymamı ve yere çivilememi mi istiyorsun?" Bir inilti çıkardım. "Burnunu sokan herhangi bir ev kadınının görebileceği bir banliyöde sikimin o tatlı amına girmesini mi istiyorsun?"

"Hayır," dedim sonunda.

Donup kalıyor, gözleri açılıyor.

Giderek artan titremelerime rağmen ses tonumu çelikleştiriyorum. "Çünkü hepsi bu kadar, değil mi? Sadece bir kez ve sonra benimle işin bitecek. Caroline'ın dediği gibi."

Parmağını geri çekiyor ve ben hayal kırıklığı içinde homurdanma isteğime zorlukla direniyorum. Binlerce güneşin ateşiyle bana bakarken kara kaşları düğümleniyor. Sonsuz saniyeler geçiyor, sonra işkence dolu dakikalar. Aklından bir savaş geçerken tek kelime etmiyor. Kurallarının neden böyle olduğunu anlamıyorum.

bu kadar önemli olduğunu, neden pes etmeyi reddettiğini. Bunu en az benim kadar istiyor, bir şekilde, eminim.

Saçlarımdan çözdüğü elini kıcıma doğru kaydırıyor ve yükselirken beni de kaldırıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Serinlememiz lazım." Uzun adımları bizi battaniyeden uzaklaştırıyor ve ben çığlık atmaya fırsat bulamadan eski iskelenin üzerinden koşarak gölete atlıyor.

Buz gibi su beni sarıyor, sadece Luca'nın kollarının sıcaklığı soğuğu uzaklaştırıyor. O doğrulurken ben sıçıyorum ve sığ havuzun ortasında yüzmeye başlıyoruz. "*Sei pazzo?*" Onu tuttuğu yerden iterken çığlık atıyorum. Bu adam aklını tamamen yitirmiş. "Neden göle atladın ki?"

Dudaklarını gülünç bir sırtış ayırıyor ve tipik sıkı çene yapısını yumuşatıyor. "Sana sakinleşmemiz gerektiğini söylemiştim."

"Belki de yaptın!" Bağırıyorum. "Ben gayet iyiydim."

"Lütfen, birkaç saniye içinde kucağıma gelmeni sağlayabilirdim."

"*Bastardo*," diye hırladım.

"Ve beni yanlış anlama, seni tekrar boşaltacağım, sadece benim şartlarımla." Bana hınzırca bir sırtış fırlatıyor ve çoktan sıırılsıklam olmuş olmam çok iyi bir şey.

Suya vuruyorum ve o aptal sırtışa bir dalga gönderiyorum.

Başını ıslak bir köpek gibi sallıyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor. "Uslu dur yoksa seni yine smaçlarım prenses."

"Denemeni görmek isterim."

O gülümseme gerçekten kötü bir şeye dönüşüyor. Gözleri parlıyor ve ben gözümü kırpmadan üzerime atlıyor. Kolları gövdeyi sarıyor ve beni altına çekiyor. Buz gibi su tenimde karıncalanırken ona karşı mücadele ediyorum ama kanım hâlâ onun dokunuşuyla yanıyor.

Beni tekrar yüzeye çekiyor ve bir nefes çekiyorum. Kolları hâlâ beni sararken, tek alabildiğim Luca'nın ciğerlerime dolan kokusu. Bergamot ve acı biberin o baharatlı, misk kokusu göğsümdeki yanmayı bastırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Beni izlerken dudaklarını yalıyor. "Biliyor musun, yalvarmayı unuttun."

"Ne?" Ciyakladım.

"Orada-" Çenesini battaniyeye doğru salladı. "Önceki konuşmamızda yalvarmana gerek kalmadan beni öptün."

"Birincisi, beni öptün. İkincisi, daha önce de söylediğim gibi, senden asla bir şey dilenmeyeceğim, Luca Valentino." *Yalancı.* Zihnindeki karanlık bir ses bana tamamen saçmaladığımı söylüyor. Bu adam için zaten o kadar ileri gitmiştim ki bir sürü aptalca şey yapmıştım ve içimde bunun sadece bir başlangıç olduğuna dair kötü bir his vardı.

"Asla asla deme prenses." O mükemmel dudaklarda sinsi bir gülümseme beliriyor. "Ayrıca sen hayatıma geri dönene kadar ölene kadar kurallarına uyacağımı da söyledim." Yaklaşıyor ve ben bir adım daha atıyorum. Sözleri karşısında yaşadığım şaşkınlık beni olduğum yerde donduruyor.

"Geri mi?"

Kara kaşları birbirine çarptı. "Ne?"

"Hayatına *geri dönmek mi* dedin?"

Çenesi kasılıyor, saat beş yönündeki gölgesinin altında belli belirsiz bir tendon titreşiyor. "Evet, seninle *Nonna Maria*'da tanıştığım günden sonra." O soğuk maske tekrar takılıyor ve bir şeyi kaçırdığımdan emin oluyorum. "Sevimli garson kızımın rehin dükkanında pazarlık kozu olacağını kim bilebilirdi?"

Uzun bir süre ona bakıyorum ama yüz ifadesi okunmuyor.

"Hadi, seni şu ıslak kıyafetlerden kurtarsak iyi olur."

Ona bakıyorum, sırlıklam tişörtüm tenime yapışıyor. "Bize yedek bir takım getirdin mi?"

Başını sallar. "Tabii ki yaptım. Eskiden izciydim, en azından İtalyan versiyonu. Her zaman hazırlıklıydım."

Bir kahkaha kopuyor çünkü mafya babasını, bırakın bir izciyi, on iki yaşında masum bir çocuk olarak bile hayal edemezdim.

Yaklaşan seslerin mırıltısı Luca'nın bakışlarını omzumun üzerinden kaydırıyor. Çenesi gerildi ve bir küfür mırıldandı. Dönüp baktığımda Dante ve yaşlı bir kadının bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

BÖLÜM 28

CEZALANDIRMA İÇİN BİR ENAYİ

Luca

Cazzo, Dante'nin annemle burada ne işi var?

Stella'ya bakıyorum, ıslak atleti tenine yapışmış ve mükemmel bir şekilde dikleşmiş meme uçlarını ortaya çıkarıyor. Dante'nin bakışları onun göğsüne kilitleniyor ve gözlerini oymamak için parmaklarımı sıkı yumruklar haline getiriyorum. Bir hayal kırıklığı homurtusu yükseliyor ve onun önüne geçerek, yarı saydam tişörtünü Dante'nin bakışlarından koruyorum.

"Ön tarafa park edenin senin bisikletin olduğunu sanıyordum." Dante'nin gülümsemesi yırtıcı. Sanki beni elim kurabiye kavanozundayken yakalamış gibi. Birkaç dakika önce olsaydı parmaklarımı çok daha tehlikeli bir yerde yakalamış olurdu.

Öte yandan annem o kadar geniş gülümsüyor ki yanakları yarılacak diye korkuyorum. "Luca, *che bella sorpresa*." Güzel sürprizmiş, kığımın kenarı. İşbirlikçi kardeşim muhtemelen annemi buraya bilerek getirdi. "Kim bu güzel kadın?"

Stella'nın yanakları baştan çıkarıcı bir pembelikle parlıyor ve ben de sertleşmiş ereksiyonumu ıslatan buz gibi su için şükrediyorum.

"Anne, bu Stella Esposito," diye cevap veriyorum sonunda.

Annemin ona sarılmak için can attığını görebiliyorum ve yine, hâlâ belimize kadar suyun içinde olduğumuz için şükrediyorum. Stella'yı halka açık bir etkinlikte kız arkadaşım olarak tanıtmak bir şey, ama anneme? Yapmak istediğim son şey onu umutlandırmak.

"Esposito?" Neredeyse kulaklarının dikildiğini görebiliyorum. Stella'nın büyükbabası bizim çevremizde bir efsaneydi. Babam ve ben bir süre onun için bile çalıştık. Neyse ki annemin bu konuda hiçbir fikri yoktu. Eski en iyi arkadaşım Vinny McKenzie'nin Esposito olduğu hakkında da hiçbir şey bilmiyordu. Anneleri onları her zaman bizim dünyamızdan uzak tutmak istemişti. Ta ki o ... benim yüzümden.

"Evet, Michele benim *amcamdı*," diye yanıtlıyor Stella, sarmal düşüncelerimi bölerek. "*Piacere di conoscerla*, Signora Valentino." Sudan çıkıyor ve kardeşimin bakışları hemen transparan bluzuna takılıyor.

"Dante," diye homurdanıyorum. "*Se la guardi così un'altra volta, ti ammazzo*." Ve yapardım. Ona bir et parçasıymış gibi bakmaya devam ederse onu öldürürüm.

"Luca!" Anne azarlıyor. Ses tonu azarlayıcı olsa da, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Beni iyi tanıyor; Stella'ya verdiğim çılgınca tepkiyi fark edecek kadar iyi. Muhtemelen aşık bir genç kız olduğumdan beri böyle bir şey görmemiştir.

Annemi bu boktan duruma soktuğu için Dante'ye lanet olsun.

İskeleye tırmanıyorum ve Stella'yı pikniğimizden arta kalanlara doğru götürüyorum. Sepeti karıştırarak bir havlu çıkardım ve ona sardım.

Annemin meraklı bakışları her hareketimi izliyor. "Neden üstünü değiştirmek için evime gelmiyorsun?"

"Hayır, *teşekkürler* anne, biz iyi olacağız."

"Ama Stella nerede giyinecek? Ormanın ortasında kıyafetlerini çıkaramaz mı? Ne tür bir centilmen buna izin verir?"

Göz ucuyla beni süzen Stella'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Hayatımda reddedemeyeceğim tek kadın o değil.

"Evet, *fratellino*, neden Stella'yı annemin evine getirmiyorsun?" Islak gömleğimi başımdan çekiştirirken Dante alay ediyor. "Bebeklik fotoğraflarını göstermeyi ne kadar çok sevdiğini biliyorsun."

Stella gülüyor ve omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. "Bebek resimleri mi?"

"Bebek fotoğrafları olmayacak," diye homurdandım.

"Ama sen çok tatlı bir *çocuktun*." Siktiğimin Dante'si.

"*Vieni*, Stella." Annem elini tuttu ve onu elimden kurtardı. "Benimle arabaya gel. Bu ıslak giysilerle üşütmene izin veremeyiz. Ayrıca, konuşacak çok şeyimiz var, *güzelim*."

Annem Stella'yı geçen yıl doğum günü için aldığım Mercedes SUV'ye doğru götürürken kardeşime ters ters bakıyorum. Yeterince uzaklaşırlar uzaklaşmaz, elimi kardeşimin koluna doluyorum ve onu döndürüyorum. "*Che cazzo fai?*"

"Ben bir şey yapmıyorum, Luca. Sana söyledim, annemle gezintiye çıkmıştık ve tesadüfen senin motosikletini gördük. Seni bir daha onunla bulacağımı hiç düşünmemiştim." Kalın parmağını göğsüme soktu. "Sanırım onunla yatmadın, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve neden ona cevap verme zahmetine girdiğimi bile bilmiyorum.

"Beni hiç dinlemiyorsun. O kız sisteminden çıkar. Doğru olmayan bir şeyler var"

"Senin tavsiyene ihtiyacım yok, Dante," diye tıslıyorum ve parmağını tokatlayarak çekiyorum. "Ne iş hayatımda ne de aşk hayatımda."

Gözlerinin kenarları inceliyor. "Sanırım *The New Yorker*'ın manşetini görmedin? Kafan yeni oyuncağının bacakları arasında çok mu meşguldü?"

Kalbim göğüs kafesimi tekmeliyor. Jones her şeye rağmen başaramadı mı? "Ne oldu?"

"Sen ve kapaktaki İtalyan prensesin."

Rahat bir nefes aldım. En azından Bo'nun ağzını burnunu kıran ben değildim. Sahte bir kız arkadaşla başa çıkabilirdim. "I olmazdı. nefes al kolay Henüz, küçük Kardeşim. I İnternette yorumlara göz atıyordum ve Çinli Triad senin kanını istiyor. Onun da."

Kalan tüm hava ciğerlerimden çekiliyor.

"Ve yorumculardan biri, yeni kızınızın Bo Zhang'la *puttana* gibi davrandığı bir videoya sahip olduğunu iddia ediyor."

İçimdeki kızgın öfke kabarıyor ve yumruğumu havaya kaldırıyorum. Doğru. götveren kardeşimin yüzüne. Sendeleyerek geri çekildi ve öfkeli bir çığlık attı. Kimse Stella'ya fahişe diyemez ve bu yanına kalmaz. Kendi kanımdan olan biri bile. "Bu bir

yalan," dedim.

Kükre. "Ve sana onun adını o pis dudaklarından uzak tutmanı söylemişim."

"Lanet olsun, Luca, bana vurmayı kes!" Dante çenesini ovuşturuyor ve çatlayan dudağındaki kan damlasını siliyor. Yere tükürür ve başını sallar. "Aklını başına topla. O kız aklındaki son şey olmalı. Bana sırtını dönüyorsun, ne için? Çünkü olduğu gibi söyledim. Bütün bunlar yüzümüze patlamadan önce kendine gel."

"Ben kendi işimi hallederim, Dante. Tıpkı hayatım boyunca yaptığım gibi." Arkamı dönüp bisikletime doğru ilerledim, öfke kanımı kabartıyordu. Bo'nun elinde gerçekten de Stella ve onun uygunsuz bir videosu olabilir miydi? Görüntü midemi bulandırıyor. Kirli elleri Stella'nın mükemmel formunun üzerinde, onu kirletiyor, benim olanı bozuyor.

Bisikletime ulaşır ulaşmaz telefonumu kapıp Jones'a bir mesaj gönderiyorum. O makaledeki tüm küfürlü yorumları kaldırmasını istiyorum. Sonra şehre döndüğümde Bo Zhang'ı şahsen ziyaret edeceğim.

Dante annemlerden ayrıldığında biraz daha rahat nefes alıyorum. Uğraşacak bir meraklı akrabam olması yeter de artar bile. Ve en azından annemi seviyorum. Stella masada Mamma'nın karşısında oturmuş, espressosunu yudumluyor. İkili uzun zamandır kayıp kız kardeşler gibi anlaşıyorlar. Stella'nın bu rahat ve konuşkan yanını daha önce hiç görmemişim. Ve ben doyamıyorum.

Evde, etrafta olduğumu bilmediği zamanlarda bile hep bir gerginlik var. Onu Magda ile konuşurken yakaladım, ama Stella hiçbir zaman gerçekten rahat görünmüyor, şu anda annemle olduğu gibi değil. Bunun farkına varmak kalbimi sızlatıyor ve bu istenmeyen duyguyu yutmakta zorlanıyorum.

Stella ile birkaç hafta geçirdim ve geleceğime dair vizyonum daha önce hiç olmadığı kadar bulanıklaştı. O hayatıma girmeden önce her şey çok netti. Şimdi kendimi hak etmediğimi bildiğim şeyleri isterken buluyorum.

"... *certo*, Luca?"

Kafamı kaldırıyorum, annemin sözleri beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Ne?"

"Dedim ki, artık tanıştığımıza göre Stella'yı daha sık ziyarete getireceksin, *değil mi*?"

"Mmm." Başımı salladım.

"Luca beni çatı katında esir tutmayı seviyor." Stella'nın kurnaz bakışları küçük fincanın kenarından benimkilerle buluşuyor.

"Doğru," diye sırtarak karşılık veriyorum. "Onu o yaldızlı kafesten neredeyse hiç çıkarmıyorum."

Annem yine çok sert gülümsüyor; onu kandırmanın suçluluğu suratıma bir yumruk gibi iniyor. Boğazımı aniden temizliyorum ve sandalyeden kalkıyorum. Elimi Stella'nın koluna dolayarak, onu ayağa kaldırıyorum.

"Luca!" Annem azarlıyor. "*Sei impazzito*?"

Evet, kesinlikle delirdim. Bunu inkar edemem. Ama şu anda, annem düğünümüzü planlamaya başlamadan önce Stella'yı ondan uzaklaştırmam gerekiyor. Stella'ya "Özür dilerim," diyorum ve elimi gevşetiyorum. "Gitmeden önce sana bir şey göstermek istiyorum."

"Şimdiden gitmek mi?" Anne ayağa kalkar ve ellerini önlüğünün içinde sıkar.

"*Evet*, yakında. Ama önce ona eski odamı göstermek istiyorum."

Başını sallıyor, o mutluluk yorgun gözlerinde parlıyor. "Seni aşağıda bekleyeceğim ve artıkları hazırlayacağım."

"Anne, unutma sadece motosikletimiz var, o yüzden lütfen bize çok fazla verme."

"Bu kızı beslemelisin, gittikçe eriyor." Annem Stella'nın yanağını çimdikliyor ve hafifçe irkilmesine rağmen o da mutlu görünüyor. Bana taşındığından beri onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Dio, sanki birlikteymişiz gibi konuştun. Onu rehin aldığımdan beri, düzeltiyorum. *Fantastico*, şu anda ilişkimizin durumu hakkında iç tartışmalar yaşıyorum.

Elim Stella'nın elinin etrafına dolanıyor ve onu koridordan aşağıya, merdivenlerden yukarıya, eski yatak odama çekiyorum. Aslında eski yatak odam değil, çünkü bu güzel ev büyüdüğümüz küçük bok çukurundan çok farklı. Ama anneme bu evi satın aldığımda, evi en ince ayrıntısına kadar yeniden yarattı. Çocukluğumun yatak odasının her bir detayı bu yeni versiyonda hayat buldu. Bunun ona yapacak bir şey, geçmişî hatırlamak için bir yol verdiğini söyledi.

Kapıda duraksıyorum, Stella'yı hayatımın bu mahrem ayrıntısına dahil etmekten çekiniyorum. Ne kadar yakınlaşırsak, bırakmamız o kadar zor olacak. Onu buraya getirmenin benim fikrim olduğunun tamamen farkındayım çünkü ben sadece bir canavar değil aynı zamanda bir mazoşistim.

"İçeri giriyor muyuz, girmiyor muyuz?" Stella omzumun üzerinden bakıyor, çenesi gömleğime değiyor.

Düğmeyi çevirmek ve çocukluğumu ortaya çıkarmak için elimi zorluyorum.

İki ikiz yatak arka duvarı kaplıyor, odanın benim tarafım İtalyan futbol efsaneleri Totti, Maldini ve Del Piero'nun posterleriyle kaplı. Bakışlarım yatağımın yanındaki çerçeveli resme takılınca neredeyse boğuluyordum. Kahretsin. Neredeyse orada olduğunu unutuyordum. Vinny'nin çatı katındaki tüm izlerini silmek zorunda kalmıştım. Komodine doğru koştum ve ona çarpmış gibi yaparak çerçeveyi devirdim. Kaldırmak yerine yatağın altına ittim. "Tüh, onu sonra alırım," diyorum beceriksizce.

Ama Stella farkına bile varmıyor. Gözleri köşedeki masaya sabitlenmiş, benim sanat eserlerimle kaplı olan masaya.

"Bunları sen çizdin, değil mi?" Dağınık sayfalardan birkaçını eline alıyor.

"Uzun zaman önce."

"Çok güzeller." Yaklaşıyor, eski karakalem çizimlere hayranlıkla bakıyor.

Onlara bakmak benim için neredeyse acı verici. New York'a beş parasız ilk geldiğimiz günlere dair çok fazla eski anıyı canlandırıyorlar. Annemin iki yakasını bir araya getirmek için verdiği mücadeleyi, elime geçen tek şey olduğu için kara kalemle boyama yapmak zorunda kalışımı, bozuk İngilizce konuşan yeni çocuk ve diğer çocukların gangster dediği bir adamın oğlu oluşumu. Ve bunun sonucunda yapmak zorunda kaldığım şeyler

Stella'nın gözleri benimkilerle buluşuyor, sanki buzdan maskenin ardına saklamak için çok uğraştığım öfkeli kargaşayı hissediyor. Luca Valentino'ya kimse dokunamaz. Bir daha asla.

Bu kadın hariç.

Bir bakışta o duvarlar yıkılıyor.

"Neyin var?" Sesi çok yumuşak. Benimle olmak için çok yumuşak, çok mükemmel. Ama ben bencil bir piçim ve ondan uzak duramıyorum.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Bana doğru yaklaşırken elindeki yıpranmış kâğıt elinden kayıyor. Eli yanağıma doğru kalkıyor ve yumuşak başparmağı kıllı çenemi okşuyor. Dokunuşunun altında gevşiyor, yumuşuyor, ta ki bizi mahvedecek kelimeleri dökmeme saniyeler kalana kadar.

"Madem seni üzecekti neden beni buraya getirdin?" Kaşlarının arasındaki ince çizgi büzülüyor.

"Çünkü cezalandırılmaya bayılıyorum sanırım."

"Bana ne göstermek istiyordun?"

Tüm karanlık, kırık parçalarım. Başımı sallıyorum, nazik dokunuşunu serbest bırakmaya çalışıyorum, ama sadece sıkılaşıyor. Parmakları çenemin altında kıvrılıyor ve şimdi iki eliyle yüzümü çerçeveliyor. Onu içime çekiyorum. Doyamıyorum.

"Seni annemden uzaklaştırmak zorundaydım," dedim sonunda, "sana daha fazla aşık olmadan önce."

Duraksıyor, alt dudağını dişliyor. "Doğru, ve bu sadece geçici bir düzenleme olduğu için buna sahip olamayız."

"Kesinlikle," diye ısırıyorum.

Elleri yüzümde oyalanıyor, gözleri sanki karanlık ruhumdan gerçeği söküp alabilecekmiş gibi dikkatle bakıyor. "Öp beni," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor.

Söylemesini beklediğimden o kadar uzak ki ağzım otomatik pilotta hareket ediyor. Sanki tek kurtuluş umudummuş gibi dudaklarına yapışıyorum. Ama gölet kenarından farklı olarak

zaman, tatma, keşfetme, kemirme. Son seferinde şehvet ve ona sahip olma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Şimdi sadece dokunuşundan, tadından zevk almak istiyorum. Parmaklarım ensesindeki yumuşak saçlarda geziniyor, koyu renk bukleleri yumrukluyor. Öpücüğü derinleştiriyorum, başını eğiyorum, böylece onun tamamını alabiliyorum. Elleri göğsümden aşağı kayıyor ve belime yerleşiyor. Başparmakları kot pantolonumun bel bandının altına giriyor ve orada, mükemmel bir şekilde sıkışmış olarak kalıyor.

Çok geçmeden geri çekiliyor ve onu kollarımda kilitli tutup asla bırakmamak için tüm irademi kullanıyorum. "İşte bu bir öpücüktü," diye fısıldıyor, şişmiş dudaklarında kalp durduran bir gülümseme. "Ve yalvarmak zorunda bile kalmadım."

Omuzlarımı sarsan bir kahkaha dökülüyor. Yıllardır hiç kimsenin beni bu kadar neşeli bir şekilde kıkırdatmadığından eminim. "Böbürlenmeyi bırak."

"Elimde değil." Parmak uçlarına kadar yükseliyor ve dudaklarını bir kez daha benimkilere değdiriyor. "Bakir topraklar üzerinde hak iddia ediyorum."

Bu sefer derin bir kahkaha tufanı kopuyor ve ben neredeyse yere yığılıyorum. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum prenses ama sen benim ilk öpücüğüm değilsin." Gençlik yıllarım çılgın yıllardı.

Dudakları dayanılmaz bir şekilde büzülüyor.

"Sadece çok uzun zaman oldu," diye itiraf ediyorum sonunda.

Bir sonraki sözleri için cesaretini toplamadan önce sonsuz bir süre sessiz kalıyor. "Seni kim incitti, Luca?" Eli yine yanağımı okşuyor ve bir anlığına o güvensiz on üç yaşındaki çocuk oluyorum. "Neden kalbini korumak için bu kuralları yaratma ihtiyacı hissediyorsun?"

Nefes alıyorum ve inşa etmek için şiddetle savaştığım duvarı indiriyorum. "Çünkü gerçek acıyı, gerçek mücadeleyi biliyorum Stella ve bir kez hayatta kaldığımda, bir daha kimsenin beni böyle incitmesine izin vermeyeceğime yemin ettim. Ve bunu başarmanın tek yolu da kimsenin buraya girmesine izin vermemek." Elimi göğsüme bastırıyorum, kalbimin ve derime dövmeyle işlenmiş rakamların üzerine.

BÖLÜM 29

SOKAKLARI KIRMIZIYA BOYAMAK

Luca

Canal Street'ten Red Dragon'a doğru yürürken Tony bana bakıyor. "Bundan emin misin, *kaptan*?"

Eski dostumun sırtını sıvazlıyorum ve ona alaycı bir bakış fırlatıyorum.

sırıttıyor. "Sorun ne Tony, yumuşuyor musun?"

"Tabii ki hayır." Avucunu ensesinde gezdiriyor. "Sadece ayıyı ininde dürtmemen gerektiğini düşünüyorum. Özellikle de son birkaç haftada yaşanan onca şeyden sonra."

"Jianjun'un bana söyleyecek bir şeyi varsa, bunu yüzüme karşı söyleyebilir. Şu anda ilgilendiğim kişi o değil."

"Bo'nun bu sözde seks videosunu öylece vereceğini mi sanıyorsun?"

İçimi bir öfke dalgası kaplarken ellerim yanımda yumruk haline geliyor. O pisliğin ellerinin kızımın üzerinde olduğunu düşünmek bile yeterince kötüyken bir de video mu çıktı? Bu düşünce bile Bo'nun omurgasını boğazından söküp Kızıl Ejder'i onun kanıyla boyamak istememe neden oluyor.

"Bunun doğru olup olmadığını öğrenmeliyim," diye homurdanıyorum. "Jones zaten tüm uygunsuz yorumları sildirdi ve hikayeyi daha fazlası için izlettiriyor. Ama eğer bir video varsa" Cümleyi tamamlayamıyorum bile. Ellerin onun üzerinde, prensesimin üzerinde olması fikri boğazımı düğüm düğüm ediyor.

Kızıl Ejderha'nın kırmızı ve altın rengi tentesi yaklaşıyor, o aptal Çin fenerleri esintiyle sallanıyor ve ben bunun bitmesi için endişelenerek hızımı artırıyorum. Bir çift yakut ejderha bizi küçümsüyor ve ben her adımda öfkemi daha da arttırarak merdivenleri hızla çıkıyorum.

Kapıyı kırbaçla açıyorum ve Tony benim öfkeli adımlarımı karşılamak için adımlarını hızlandırıyor.

Podyumda bir hostes duruyor ve kıpkırmızı dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Arkasında öğle yemeği saatinin koşuşturmacası uğulduyor. Lanet olsun. Birkaç kez sürüklendi benim eşek üzerinde Burada vardı sırasında İş saatleri dışında. Stella ile aramızdaki bu şey beni o kadar kızdırıyor ki, saatin kaç olduğunu bile fark etmemiştim. "Red Dragon'a hoş geldiniz-" Elimi kaldırıp sözünü kestim. "Bo Zhang için geldim. Sinyor Valentino'nun onunla konuşmak istediğini söyleyin."

Gözleri açılıyor, bakışlarındaki o korku parıltısı içimdeki öfkeyi körüklüyor. *Kork, çok kork*. Topuklarının üzerinde dönüyor ve tıklım tıklım dolu yemek salonundaki masaların arasına dalıyor.

Odanın öbür ucundan, bakışlarım uzak köşeye düşüyor. Masa. Jianjun ve Triad'ı oluşturan diğer iki lider. Tony dirseğini kaburgalarımın doğru itti. "Gördün mü, *kaptan*?"

"Mmm."

"Buraya girip Jianjun'un oğlunun ağzını burnunu kırmamıza izin vereceklerini mi sanıyorsun?"

"Gerçekten umurumda değil." Dudaklarımı yalıyorum ve elimi arkaya doğru kaydırıyorum. Parmaklarım tabancamın soğuk metaline yerleşiyor. Eğer istediğimi alamazsam o *figli di puttana'ların* her birine bir kurşun sıkacağım.

Hostes Jianjun'un masasında durur ve başını öne eğer. Bir şeyler fısıldarken, üç çift karanlık göz de bize doğru kayıyor. Bektan bir sırıtışla karşılık veriyorum. "Bo'yu istiyorum," diyorum odanın öbür ucundan.

Jianjun kıza bir şeyler fısıldamadan önce gözlerini kısar. Kız koridordan arka odaya kaçar ve saniyeler sonra yanında o *piç* Bo ile yeniden ortaya çıkar.

Tony yanımda sertleşiyor ve sağ koluna bakmadan silahına uzandığını anlıyorum.

Yaşlı adam parmağını oğluna doğru uzatır ve kulağına bir şeyler mırıldanır. Her ne söylüyorsa onu kızdırıyor. Bo odanın öbür ucundan bana bakıyor, kaypak bakışlarında yakıcı bir nefret parlıyor. Gözünün altındaki deriyi hâlâ belli belirsiz bir gölge karartıyor ve metro istasyonundaki karşılaşmamızdan kalma bir yara izi üst dudağını ikiye bölüyor. Yaklaşıyor ve ben yüz hatlarını saran öfkenin tadını **ç ı k a r ı y o r u m .**

İfademî nötr hale getirip o ölümcül, buz gibi sakinliğin üzerime çökmesini bekliyorum. Bugün bulunduğum yere gelmemi ve sürekli daha yükseğe tırmanmamı sağlayan şey bu kontroldür.

Bo bize ulaştı ve çenesini kapıya doğru salladı. "Hadi bunu dışarıda halledelim."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," diye cevap verir Tony ve ceketinin düğmelerini açarak tabancasını ortaya çıkarır.

Bo'nun çenesi kasılıyor, belli belirsiz bir titreşim bunu gösteriyor. Bugün başına gelecekler hakkında bir fikri var mı? Merdivenlerden iniyor, sonra köşeyi dönüp restoranın arkasındaki sokağa giriyor. Kuzeni Feng ve Kalp Balosu'ndaki salaklardan biri olan başka bir adam gölgelerin arasında durmaktadır.

"Peki seni bugün buraya getiren nedir, *kaptan*?" Bo'nun patlamış dudağı son kelimenin etrafında hırlıyor.

Başımı yana eğiyorum, keskin çatlak Feng'in irkilmesine neden oluyor. Tepkisinin getirdiği gülümsemeye engel olamıyorum. Bo'ya bir adım daha yaklaşıyorum, o kadar yaklaşmışım ki kokusu burun deliklerimin seğirmesine neden oluyor. "Senin ve Stella'nın bir videosunun var olabileceğine dair rahatsız edici bir söylenti duydum?"

Göt herif o kadar geniş sırtıyor ki dişlerini kırmamak için kendini zor tutuyor. "Hala benim artıklarımı mı beceriyorsun?"

Adamları kılını bile kıpırdatamadan elim dışarı fırlıyor, parmaklarım boğazını sarıyor. Tony silahını çıkardı ve Bo'nun kafasına doğrulttu. "Onun hakkında böyle konuşursan ne olacağı konusunda seni uyarmıştım."

Adem elmasına daha fazla baskı uyguluyorum. Hâlâ sırtıyor ama gırtlığı başparmaklarımın altında deli gibi sallanıyor.

"Hemen şimdi nefes borunu kıracağım, Bo. Tony bu iki salağı, ikisi de harekete geçmeden haklayacak. İstedğin bu mu?"

"Bir savaş başlatacaksınız," diye tısladı Feng.

"Belki de kaçınılmaz olanın zamanı gelmiştir." Sesim aldatıcı bir şekilde sakın. İçimdeki kan bu pisliğin saygısızlığı yüzünden kaynıyor. Stella'nın birlikte olabileceği onca erkek varken, neden bu *testa di cazzo*?

"Ne istiyorsun?" Bo geveliyor.

"Gerçeği istiyorum. Böyle bir videonun var olup olmadığını bilmem gerekiyor." Yine o lanet gülümseme.

"Yapma!" Hırladım.

"Ne yapmayayım?" Ben daha sert sıktıkça sırtıtışı bozuluyor. "Yapma Hatta düşünmek hakkında Onu, hakkında ve iki . sen birlikte." Kıp kırmızı gözümün içine sızıyor, göğsüm daha hızlı inip kalkıyor. *Dio*, bu görüntüyle baēa çıkamıyorum. İkiisi birlikte zihnimde birleēiyor, en iğrenç iēkence. "Kahretsin, Bo. Var mı yok mu?"

Tony horozlar ve silah ve presler ve namlu için Bo'nun ēakaęı. "Adama cevap ver, *Coglione*."

Feng ve diğer adam kaskatı kesilir.

"Is Orada a problem Burada, Luca?" Jianjun'un solmuē sesi kalın sessizliğin içinden yılan gibi geçiyor.

"Hayır, sorun değil," diye cevap veriyorum dönmeden. "Sadece oğlunuzdan bir cevap almaya alıēıyorum."

Yaēlı adam Mandarin dilinde bir ēeyler tıslıyor. Bo bir nefes verdi. "Hayır."

"Neye hayır?" Tısladım.

"Video yok."

"Emin misin?" Baēparmaklarımı boğazına bastırıyorum ve nefesi kesiliyor.

"O namuslu kadın onu kaydetmeme asla izin vermezdi." "Onu becermeme izin verdiği birkaç seferde de karanlıkta, yorganın altında öylece yattı."

Aklımdan daha fazla görüntü geçerken öfkemi yutuyorum. Bu orospu çocuğu onu bir saniye bile hak etmemiēti. Parmaklarım sıkılaēıyor ve Bo'nun yüzü tatmin edici bir ēekilde kıp kırmızı parlıyor.

"Luca..." diye uyarır Tony.

Dio, onu bitirmek istiyorum. Ama lanet olsun, Feng haklı. Bir savaş başlatırım ve Stella'ya zarar v e r m e k t e n başka bir işe yaramaz.

"*Lascialo!*" diye homurdanıyor.

İyi ve hazır olduğumda onu bırakacağım. Bakışlarımı onunkilere diktim, gözlerim kısıldı. "Seni baloda uyarmıştım, bunu bir kez daha yapacağım ve hepsi bu kadar. Stella'yı aklından sil, onu düşünme, onun hakkında konuşma ve en önemlisi ona asla elini sürme. Eğer onun yanında nefes aldığını öğrenirsem, senin ve tanıştığın herkesin hayatını söndürürüm. *Capisci?*"

"Evet, anladım dostum."

Boğazını sıkkan elimi yavaşça bırakıyorum ve Tony silahı kafasından indiriyor.

Ben arkamı döndüğümde nefesinin altından mırıldanıyor: "O küçük güzel şey senin için benim için yaptığından çok daha fazlasını yapıyor olmalı."

Döndüm ve yumruğumu boğazına indirdim. Sendeleyerek geri çekildi, boğuluyor ve sıçırıyordu. Feng ve diğer adam harekete geçti ama Tony'nin silahı aceleyle yeniden ortaya çıktı ve korkaklar geri çekildi.

"Yeter," diye seslenir Jianjun. "Bay Valentino, meramınızı anlattınız. Şimdi gidin yoksa sizi mülkümünden attırırım."

Sonunda yaşlı adamla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Anlayışın için minnettarım, Jianjun. Sanırım bunu oğlunuza çoktan açık bir şekilde ifade ettim, ama biraz zor duyduğunu hissediyorum, bu yüzden size tekrar edeceğim." Triad'ın liderinin uzun sakalındaki tel tel gri tüyleri seçene kadar yaklaşıyorum. "Stella Esposito McKenzie benim.

Onun hakkında konuşan ya da ona yanlış bir şekilde bakan olursa, bunu savaş sebebi sayarım. Anlaşıldı mı?" Son sözlerimin her birini zehirle noktalıyorum.

Bana sıkı bir gülümseme sunuyor. "Crystal."

"*Perfetto.*" Tony peşimde, kalbim biraz daha hafiflemiş bir halde ara sokaktan çıkıyorum.

BÖLÜM 30

EN KÖTÜ GÜN

S *tella*

Duvardaki takvime, bana ters ters bakan on dört eski sevgiliye bakıyorum. Bugünün üzerine bir çizgi daha çekiyorum, kasvetli siyah mürekkep ruh halime uyuyor. Bu kadar kısa sürede bu kadar değişmiş olmam nasıl mümkün olabilir? Özgürlüğüm için gün saymak yerine, her X beni Luca'yla aramdaki her neyse onun son kullanma tarihine daha da y a k l a ş t ı r ı y o r .

Değişken mafya babası göldeki o günden beri bana dokunmadı. Beni başka bir süslü baloya sürüklediğinde bile. Dans yok, hiçbir şey yok. *Dio*, ölüyorum. O bir uyuşturucu gibi ve ben de çaresiz bir bağımlıyım. Bu adama karşı hissettiğim bağ çok derin ve bu kesinlikle delice. Hiç tanımadığım bir adama nasıl aşık olabilirim? Beni evinde tutsak eden bir adama. Annemden sonra yaşadığımız tüm bok çukurlarından daha çok evimde hissettiğim bir yer.

Kulak misafiri olurken edindiğim bilgi kırıntılarına göre, Luca'nın avukatı, Luca'ya ait olan her şeyi ortadan kaldırmayı başarmıştı.

Bo'nun halk tarafından dövüldüğünün kanıtı. Bir parçam kızgın. O *piçin* aşağılanması herkesin görmesini istedim. O bir korkak. Bana göre bir kadından faydalanan her erkek korkaktır. O puşta ne bulmuştum ben?

Doğru, bana ilgi göstermişti ve o zamanki sahipleniciliği bana ihtiyaç duyulduğunu, istendiğimi hissettirmişti. Babamın bu fikirden nefret edeceğinden bahsetmiyorum bile. Ekstra bonus. Bo'nun sahip olduğu güç ona çekici bulduğum bir aura veriyordu, Luca Valentino'nun sahip olduğunun küçük bir parçası.

Luca ile kendimi yenilmez hissettim.

Gerçi son zamanlarda daha çok görünmez gibiydi. Kendimi bunun sadece onun her şeyi tüketen işi olduğuna ikna etmeye çalıştım, ama içimdeki bir korku bana daha fazlası olduğunu söylüyordu. Benim için değerli kurallarını çiğneyerek açılmaya başlamıştı ve şimdi geri adım atıyordu. Tüm bunlardan pişman mıydı?

Dudaklarımdan bir iç çekiş çıkıyor ve siyah kalemi komodinin üzerine yerleştirip kendimi yatak odamdan dışarı atıyorum. Sessiz koridorda güzel sanat eserlerine hayranlıkla bakarak yürüyorum. Final sınavlarına üç hafta kaldı ve eğer çalışmayı başarabilirsem, bu iş bittiğinde kaçışıma hazırlanabilirim. Ancak şimdi, New York'tan ayrılma fikri içimi parçalıyor.

"Günaydın, Bayan Stella." Koridordan çıkarken Magda bana gülümsüyor.

"Lütfen bana *Bayan deme*, Magda." Bar taburesine yığılıyorum ve mermer tezgâha yaslanıyorum. Cappuccino'm bekliyor, köpüklü süt kalp şeklini almış. Kadın tam bir hayat kurtarıcı. Mükemmel süt dağıtımını nasıl zamanlamayı başarıyor?

Ne zaman uyanacağımı bile bilmezken kahvem aklımı başımdan alıyor.

"Doğru, üzgünüm Stella." Kızardı ve bana bir tabak dolusu cannoli uzattı.

İki hafta daha böyle devam edersem Luca'nın çatı katından çıkacağım. Zihinsel olarak kendime lanet okurken lezzetli krema dolgulu pastayı ağzıma tikiştiriyorum. Luca'nın yatak odasının arkasında evde bir spor salonu var ama onu kullanma arzusu duymuyorum. Spor salonunu düşünmek bana Caroline ve Luca'nın *La Palestra*'daki üyeliklerini hatırlatıyor. Kurşun yarası neredeyse iyileştiği için yavaş yavaş egzersiz rutinine yeniden başladı.

Şafak öncesi antrenmanı için çatı katından kaçarken uzun bacaklı sarışını görüyor mu? Ellerin onun üzerinde olduğunu düşününce içimi bir kıskançlık dalgası kaplıyor. Bu birçok nedenden dolayı delice... Birincisi ve en önemlisi, biz birlikte değiliz. İkincisi, varlığımın her zerresiyle tutunduğum kısım, çoktan seviştiklerini ve Luca'nın kurallarına göre bunun bir ve bitmiş olduğunu açıkça belirtti.

Ama ya fikrini değiştirirse?

Beni öpmüştü... bu da kurallara aykırıydı. Ya onunla tekrar oynamaya karar verirse?

"İyi misin, M-Stella?" Magda'nın meraklı bakışlarını üzerimde bulmak için başımı kaldırıyorum. Her iki omzunda da yeniden kullanılabilir birer market çantası taşıyor ve beni süzüyor. "Birkaç işim var ama konuşmak istersen sonra gelebilirim?"

Başımı sallıyorum. Zaten kıza yeterince güvenmiştim. Eminim patronu hakkında söylenmemden bıkmıştır. "Hayır, sorun değil. Ben iyiyim. Devam et, Magda."

"Size *Dean & Deluca*'dan bir şey getireyim mi?"

Suratına iyi bir tokat. "Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler."

Başını sallıyor ve çantalarını omuzlarına doğru kaldırıyor. "Birazdan dönerim. Bir şeye ihtiyacınız olursa Alberto aşağıda."

Sadece bir muhafızla kalacağım için şok oldum. Luca ne kadar acınası hale geldiğimi fark etmiş olmalı. Beni küçük parmağında oynatıyor. Felaketle sonuçlanan ilk denememden beri kaçma girişiminde bile bulunmadım. Çünkü dürüst olalım, nereye gidebilirdim ki?

Burada Luca ile mutluyum.

Çoğunlukla. Ne kadar berbat durumdayım?

Kahvemi yudumluyorum ve *Wall Street Journal*'ın ön sayfasını tarıyorum. Luca garip bir şekilde eski kafalı. Artık kim gazete dağıttırıyor ki? Siyah baskı bulanıklaşıyor ve aklım babama gidiyor. Haftalardır gitmesini yasakladığım bir yere. Ama o hain küçük bir sürtük ve karanlık düşünceleri ortaya çıkarmaya başlıyor. O iyi mi? Beni Krallara sattığı için en ufak bir suçluluk hissediyor mu? Lüks içinde yaşadığımdan haberi yok. Bildiği tek şey, nemli bir zindanda hapsedilmiş olabileceğim.

Ay sonunda iki bin doları olacak mı?

Hastalıklı, çarpık bir yanım öyle olmamasını umuyor. Bu bana Luca ile daha fazla zaman kazandırır mı? *Ugh*. Kendimden iğreniyorum.

Asansörün sesi umutlarımı arttırdı. Belki de Magda'nın kalma teklifini kabul etmeliydim. Ya da daha iyisi, onunla gitmeme izin vermesi için onu ikna etmeliydim. Şu anda yalnız kalacak durumda değilim. Kahvemi bırakıp geniş alanda koşarak fuayeye geçiyorum.

Asansör kapıları kayarak açılır ve Dante giriş yolunu karartır.

Başını sallıyor, kalın kaşları bana bakarken bükülüyor. "Hâlâ buradasın," diye homurdanıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak geceliğimi o müdahaleci bakışlardan koruyorum. "Burada ne işin var? Luca evde değil."

"Ev mi? Çatı katının senin için böyle bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" Alay ediyor ve tüylerim diken diken oluyor. Bir adım daha yaklaşıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. Gözlerindeki karanlık bakışta uyarı zillerini çaldıran bir şey var. "Gerçekten neden buradasın, Stella? Kardeşimle aranızdaki bu anlaşma nedir?"

Bir damla korku ciğerlerimi bir ilmik gibi sarıyor. Omurgamı çelikleştiriyorum ve kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Ona sorman gerekecek."

Dante homurdanıyor ve elini siyah saçlarının arasında gezdiriyor. Bu tavır bana Luca'yı hatırlatıyor. Aynı dalgalı, gece yarısı saçlarına ve uzun, kalın parmaklara sahipler ama bu soğuk adam beni esir alan adama hiç benzemiyor. "Ona sordum ve her seferinde aynı lanet cevabı aldım. "Bu beni ilgilendirmez."

"Belki de patronunu dinlemelisin." Ona tatlı bir gülümseme fırlatıyorum.

"*Puttana*," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Ağzından çıkana dikkat et," diye tıslıyorum kabaran korku öfkeye dönüşürken. "Eğer bu durumla ilgili bir sorunun varsa, bunu kardeşinle hallet. Senin küçük sidik yarışının ortasına girmeyeceğim."

Gözleri parlıyor ve parmaklarını boğazıma dolayarak saldırıyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen Bo'nun küçük fahişesinden başka bir şey değilsin ve seni kardeşimle yatman için o gönderdi."

Başımı ileri geri sallıyorum, panik tüm hızıyla geri dönüyor. "Hayır"

"Sen ortaya çıktığından beri her şey değişti, küçük kız. Luca doğru düşünemiyor. Akıllı bir karış havada, her şeyi mahvedecek. Triad peşimizde, şehir komiseriyle yaptığı anlaşmayı kaybetti ve bu konuda ona seslendiğimde gazabına uğruyorum. Bana düşman oluyor ve hepsi senin yüzünden. Nedenini bilmek istiyorum," diye bağılıyor, sıcak nefesi bana saldırıyor. Tutuşu sıkılaşıyor ve karanlık görüşümün köşelerine sızıyor.

Nefesim kesildi.

"Ben onun kardeşiyim ve beni lanet bir kum torbası gibi kullanıyor. Beni yardımcıymışım gibi kovuyor. Hayır, daha da kötüsü, çalışanlarına on kat daha iyi davranıyor. Ve sen, sen onun kraliçesi gibisin. Neden?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Bana gerçeği söyle! Triad için mi çalışıyorsun?"

"Hayır!" Tıslıyorum. Başparmakları boğazıma saplandı ve zar zor nefes alıyorum.

"Aranızdakinin sadece iş olduğunu söylüyor ama ben daha fazlası olduğunu biliyorum. Bir şekilde onun derisinin altına girmişsin ve onun hayatından çıkmanı istiyorum." Serbest eli kalçamda geziniyor. "O kadar iyi sevişiyor olamazsın." Parmakları geceliğimin altından kayıyor ve tenimi kazıyor.

"Dokunma bana," diye bağııyorum. Avuçlarımı göğsüne vuruyorum ama duvara çarpmış gibi oluyorum. Korku ve tiksintinin ölümcül bir karışımı içimde savaşıyor.

"Neden olmasın? Belki bana biraz tattırırsan Luca'nın neden bu kadar *etkilenmiş* olduğunu anlayabilirim. Belki o küçük tatlı amcığın tadına baktıktan sonra Jianjun beni yerin dibine soksa bile artık umurumda olmaz."

Göğsüm daralıyor, dizginlenemeyen dehşet solunum yollarımı kapatıyor. Kahretsin, inhalerim yatak odasında. Çok uzakta. "Sakın bana elini sürmeye kalkma, Dante," diye hırlıyorum. "Luca kalbini yerinden sökecek."

Vücudunu benimkine bastırırken alaycı bir kıkırdama duyuluyor. Onun boyun eğmeyen bedenine ve kanepeye hapsolmuş durumdayım. "Biliyor musun, buna inanıyorum. Ve bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Kardeşime kaç kadının kendini attığı hakkında bir fikrin var mı? Ve elbette, zaman zaman teslim oluyor. Hepimizin ihtiyaçları var, değil mi? Ama onları beceriyor ve dışarıya kadar eşlik ediyor. Bırak kalbini, kadınların aklına girmesine bile izin vermez. Ama sen... *cazzo*, anlamıyorum." Eli boğazıma doğru ilerliyor ve yanaklarımı sıkıyor. Sonra ağzı benimkine iniyor. Dili, sıkılmış dişlerimin arasına girmeye zorluyor. Kıvranıyorum ve onu itiyorum ama o çok güçlü.

Ağzı benimkini eziyor, dişleri gıcırdıyor. Saldırıya karşı zar zor nefes alabiliyorum. Tekmeliyor ve yumrukluyorum, sahip olduğum her şeyle saldırıyorum, ama onun tutuşu sadece sıkılaşıyor. Sert vücudu zayıf bedenimi bir kafes gibi sarıyor. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Mide bulantısı boğazıma kadar sızıyor. Hayır, bu *piçin* bana sahip olmasına izin vermeyeceğim.

Bir şekilde bacağımı kurtarmayı ve yukarı çekmeyi başarıyorum ve dizim taşaklarına batıyor. Bir küfür savurdu ve dudaklarımı serbest bıraktı. Nefesim kesiliyor, nabzım hızla atıyor.

"Seni kaltak," diye kükrer Dante. "Jianjun için casusluk yaptığını itiraf et, yoksa bunu sana ödetirim." Beni döndürdü ve kanepenin kenarına fırlattı. Kırım havada ve yüzüm mindere yaslanmışken, damarlarımda bir başka dehşet dalgası yükseliyor.

Hayır. Hayır. Hayır!

"İtiraf et!" diye bağılıyor.

"Ben lanet olası bir casus değilim," diye mırıldanıyorum, kelimelerim pelüş minder tarafından yutuluyor.

Panik içinde, tanıdık bir çınlamayı zar zor fark ediyorum. Kalp atışlarımın çıldırtıcı uğultusunu kesiyor ve bir parça umudu ateşliyor.

"Onu hemen bırak." Ölümcül bir ses havayı yarıyor.

BÖLÜM 31

RETRIBUTION

Luca

Stella kanepenin üzerine katlanmış, geceliği beline kadar çekilmiş ve çıplak yanakları ortaya çıkmıştır. Panik çenesine kazınmış ve gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor. Acı kalbimi delip geçiyor ve bu bıçak darbesi o kadar şiddetli ki neredeyse yere yığılıyorum. Sızlayan ağrı yerine öfkeye odaklanıyorum. O orospu çocuğuna. Kardeşime doğru hamle yaparken, damarlarımda dünyevi olmayan bir öfke kabarıyor.

Dante'ye çarpıp onu yere düşürdüm. Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. "Bunu senin için yaptım, *fratellino*. Ona güven olmaz."

Kolumu geri çektim ve uçuşmasına izin verdim. Çıtırdayan kemik sesleri öfkemi daha da körüklüyor. Ona tekrar vurdum. Ve tekrar. Tek gördüğüm kırmızı. Sonra Stella'nın dehşete düşmüş yüzünü.

"Sadece onu biraz hırpalamak ve gerçeği öğrenmek istedim," diye geveliyor.

Dante'nin sözleri uzaktan gelen boğuk bir karmaşadan başka bir şey değil. Onu incitmeye, kendi evimde ona zorla sahip olmaya çalıştı. "Senin derdin ne be?" Kükredim. "Ona dokunmaya nasıl cüret edersin!" Her kelimeyi başka bir vuruşla noktalıyorum.

Dante'nin başı ileri geri sallanıyor, gözleri kapalı, yüzü şimdiden şişmiş.

"Ona asla dokunmaman konusunda seni uyarmıştım."

Kan parmak eklemlerimi kaplıyor ve daha fazlası mermer zemine dökülüp gümüş kaplamaya sıçrıyor. Kıpkırmızı görüşümü tüketiyor. Uyuşana kadar ona vuruyorum.

Punch. Punch. Punch.

Derinin şaklaması ve kemiklerin çatırdaması sabit bir ritimle çınlıyor. Tekrar. Tekrar. Tekrar.

Karanlıktan başka bir şey yok.

"Luca, yeter." Stella'nın sesi deliliğin içinden zar zor duyuluyor. "Luca, onu öldüreceksin."

Omzuma yumuşak bir dokunuş öfkemin bir kısmını serbest bırakıyor. Bir nefes alıyorum ve ancak o zaman vücudumdaki titremeyi fark ediyorum.

"Luca, lütfen." Stella'nın yüzü toparlanıyor ve sonra yanaklarımı kavrayan ellerinin hissi bastıran öfkeyi bastırıyor. Yanımda diz çöküyor, saçları dağınık ve gözyaşları hâlâ güzel yüzünden aşağı süzülüyor. Duruyorum ve öylece bakıyorum. Göğsüm kabarıyor, ama bir şekilde onun varlığı şiddetli fırtınayı yatıştırıyor.

Ağır ayak sesleri oturma odasında yankılanır ve Tony ile Albie cisimlenir.

"Kahretsin, *kaptan*," diye mırıldandı Tony.

Beni yerden kaldırıyor ve Albie Dante'ye bakıyor. Tony beni kanepeye götürürken Stella da peşimden geliyor. Yere yığılıyorum, bir saniye önceki adrenalin azalıyor, sonra buz gibi bir uyuşukluğa dönüşüyor. Yavaşça içime işliyor.

"İyi misin, *kaptan*?" Tony bana bakıyor, kara kaşları çatılmış.

"Evet, iyi olacağım," diye idare ediyorum. "Ne oldu lan?"

Başımı salladım, kelimeleri bile söyleyemiyordum. Öz kardeşim Stella'ya saldırmıştı... Bu da neydi şimdi?

"Bununla ilgilenebilir misin?" Stella parçalanmış kardeşimi işaret ediyor.

Tony başını sallar. "Tabii ki."

"Luca bende." Omzunu kolumun altından geçiriyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Kendimi tam bir *aptal* gibi hissediyorum. Saldırıya uğrayan oydu ve şimdi benimle mi ilgileniyor?

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum beni koridorun sonuna götürürken. Kolu belime dolanmış, neredeyse tüm ağırlığımı destekliyor. Bu kadar küçük bir şey için şaşırtıcı derecede güçlü. Artık öfke geçtiğine göre, tüm duygular içimden akıp gidiyor ve elimde hiçbir şey kalmıyor. Neredeyse yürüyecek gücüm kalmadı.

Yatak odama ulaştığımızda kapıyı arkamızdan kapatıyor ve beni yatağa götürüyor. Yere yığıldım, son birkaç dakikayı bulanık bir şekilde bir araya getirmeye çalışıyorum. Eğer Albie beni Dante için aramış olmasaydı, asla zamanında geri dönemezdim.

Öz kardeşim ona gerçekten tecavüz etmiş olabilir mi?

Mide bulantısı boğazımı tırmalıyor, midem çalkalanıyor.

Stella bacaklarımın arasında hareket ediyor ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Şu anda onunla ilgileniyor olmalıydım. Tam tersi değil. Elleri kravatıma yerleşiyor ve çözüldükten sonra gömleğimin düğmelerine doğru kayıyor. Beni saniyeler içinde soydu. Kan sıçramış beyaz gömleğim yere düşüyor ve ben irkiliyorum.

Dio, neredeyse Dante'yi öldürüyordum. Öldürmek istedim. Onu incittiği için, benim olana dokunduğu için.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum. Başını sallıyor, gözlerinden yeni yaşlar süzülüyor. "Bunların hepsi benim hatam." Bakışlarım yere, onun çıplak ayaklarına yöneliyor. "Ona sadece iş anlaşmamızdan bahsetmeliydim."

Yumuşak gülümsemesi duraksıyor. "Bu senin hatan değil. Bana saldıracağını bilemezdin. Bu sadece Dante'nin hatası. Bo'nun beni bir şekilde buraya, seni gözetlemek ve işlerini bozmak için yerleştirdiğini düşündü."

Lanet olsun. Bu benim hatamdı. Geçen gün Bo'yu dövdükten sonra, benden intikam almak için dedikoduyu körüklemiş olmalı.

Bakışları göğsümde, yara izleri, bıçak ve kurşun yaraları ve bunları gizlemek için gövdemde yaptırdığım dövmelerin karmaşasında kalıyor. Omzumdaki bandajlar artık olmadığına göre, kalbime kazınmış beş rakamın yanına yaklaştığında içimi bir tutam korku kaplıyor. Karmaşık desenlerin içinde iyi gizlenmişler ama tarihi fark etmesi an meselesi. Bir parçam şimdiden bulmasını istiyor. Bu sırrı ondan saklamak yıllardır ruhuma ağırlık veriyor.

Ama gerçeği öğrendiğinde beni terk edeceğinden korkuyorum.

Ben de kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak Vinny'nin ölüm tarihini saklıyorum. Bir gün ona gerçeği söyleyeceğim ama bugün değil. Yeterince şey yaşadı.

"Hadi, seni duşa sokalım," diye fısıldıyor. "Üzerinde kan var."

Başımı sallayıp yavaşça kalkıyorum ve onu banyoya kadar takip ediyorum. Işığı yakıyor ve bakışlarım geceliğine takılıyor. "Sen de öyle."

Kıpkırmızı lekelere bakıyor ve dudakları bükülüyor.

Duştan uzaklaşıyorum ve onun yerine küvetin kenarına oturuyorum. Musluğu çevirerek suyun büyük leğene doluşunu izliyorum. Köpük banyosunu ve güzel kokulu yağları çalkalanan suya boşaltıyorum ve sakinleştirici kokulardan derin bir nefes çekiyorum. Sonra Stella'ya dönüp elimi uzatıyorum. "Benimle gel."

Başını sallıyor ve bakışlarını kaçırıyor.

"Bu bir soru değildi prenses." Ses tonumda bir parça muziplik var. Buna ihtiyacım var ve isteksizliğine rağmen onun da istediğini biliyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir ışık titreşimi o parlak mavi küreleri aydınlatıyor. "Peki ya hayır dersem?"

"Seni cezalandıracağım." Bunu sırtarak söylüyorum ama belki de çok erken. Bakışlarımı indirerek yarılmış parmak eklemlerime bakıyorum ve irkiliyorum. "Bugün yeterince ceza almadın mı sence?"

Burun delikleri alevlendi ve ben sözlerime pişman oldum. Dante başına geleni hak etmişti. Ona yapmaya çalıştığı şey yüzünden onu işimden ve hayatımdan çıkarmıştım. Kadınlardan faydalanan erkekler nefes almayı hak etmiyor. Eğer öyle olmasaydım

Tepkilerden korkarsam onu tutuklatırım. *Hayır*. Yarın, bu pisliği kendim halledeceğim.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve yaklaşıyorum. Yaşadıklarından sonra onu ürkütmek istemiyorum. Ona tekrar elimi uzatıyorum ve bu sefer o elimi tutuyor. Ona bakarken başparmağımla avucunun içinde yavaş daireler çiziyorum. "Bugün Dante'ye yaptığım şey sadece başlangıçtı. O artık yok. Artık ne işimin ne de hayatımın hiçbir alanına dahil olmayacak. Sana yaptığı şey affedilemezdi. Bunu bilmeni istiyorum."

Alt dudağını dişlerinin arasına alıp yumuşak eti kemirirken başı öne eğiliyor. *Dio*, o dişler olmak istiyorum.

"Eğer konuşmak istediğin bir şey varsa"

"Hayır," diye tersliyor. "Sadece her şeyi unutmak istiyorum."

O kör edici öfke yeniden yükseliyor ve onu uzak tutmak için azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sana zarar verdi mi?"

Başını iki yana sallar. "Hiç şansı olmadı. Tam öncesinde içeri girdin-" Sözleri uçup gidiyor ve ben bir nefes daha alıyorum. "Artık bu konuda konuşmak istemiyorum."

Başımı sallıyorum ve duraklamadan önce geceliğinin eteğine uzanıyorum. Ya dokunulmak istemiyorsa? Geri çekilmeyince, başının üzerinden geçiriyorum. Yavaşça. Beni reddetmesi için ona zaman tanımak istiyorum.

Ama o istemiyor ve bu beni hakkım olandan daha fazla mutlu ediyor.

Ta ki önümde çırılçıplak dururken bakışlarım göğsünün üzerindeki o iki kalbe düşene kadar. Stella'nın kaybettiklerini sürekli hatırlatıyorlar ve biri benim yüzümden oldu.

İsteksiz bir nefes vererek dizlerimin üzerine çöküyorum ve tangasını bacaklarından aşağı kaydırıyorum. Ona baktığımda bir ürperti duyuyor. Dudaklarımı karnına bastırıyorum ve onun sarhoş edici kokusuyla dolu derin bir nefes çekiyorum içime. Günlerdir ona dokunmamıştım ve bu kesinlikle çıldırtıcıydı.

Aramıza biraz mesafe koymanın yardımcı olacağını düşünmüştüm ama onsuz deliriyordum. Spor salonuna gitmek için çatı katından erken ayrılmak, işe dalmak, ofiste geç saatler geçirmek, hiçbir şey yardımcı olmuyor. Tek düşündüğüm o.

"*Cazzo*, bunu özledim," diye fısıldıyorum tenine karşı.

Dilim dudaklarımın arasından kayıp tatlı etinin tadına bakarken onun ateşli bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyorum. Göbeğinin etrafında dönüyorum ve göğsünden hafif bir inilti yükseliyor. Sadece o küçük sestten bile taş gibi olmuştum. Ayağa kalkıp boxer'ımdan çıkıyorum ve onu küvete doğru çekiyorum. Gözleri giderek artan uyarılmışlığımıza dalıyor ve yanakları kızarıyor.

Dio, bu bakıştan bıkacağımı hiç sanmıyorum.

Küvete girmesine yardım ediyorum, sonra arkasına geçiyorum. Sıcaklık bedenimi sarıyor, kalan gerginliği serbest bırakıyor. Ya da belki sadece Stella'dır. Bacaklarımın arasına yerleşiyor ve onu daha yakına çekiyorum, kışını sikime yaslanacak şekilde yönlendiriyorum. Arkasına yaslanıyor, başını kalbime yaslıyor, bana sonsuza dek işkence edecek o beş sayının hemen üzerinde.

Eğer arkasını dönüp yeterince dikkatli bakarsa, onları görebilirdi.

Kollarımı beline doluyor ve onu kendime yaslıyorum. Kollarımda çok iyi hissediyor, çok iyi.

"Ne yapıyoruz Luca?" diye fısıldıyor nefes verirken, gözleri dosdoğru ileriye sabitlenmiş.

"Ne bileyim prenses, ama duramayacak kadar iyi hissettiriyor."

BÖLÜM 32

SADECE BİR KEZ

S *tella*

Luca pelüş havluyu omuzlarıma sarıyor ve cildime nazikçe masaj yaparak kurutuyor. Yumuşak kumaşı bacaklarımın arasından geçirip iç kalçalarımı okşarken hınzırca bir sırıtış dudağının kenarını kıvrıyor. O kadar ıslağım ki, çabalarının ne kadar nafil olduğunu farkında bile değil. Aleti kıcıma bastırılmış, kaslı kolları etrafımı sarmış halde küvette geçirdiğim otuz dakikanın ardından ihtiyaçtan zonkluyorum. Dante'nin girişiminden sonra bunun mümkün olduğunu sanmıyordum. Luca'nın güçlü kollarında yarım saatten az bir süre geçirdim ve o aşağılık eylemle ilgili tüm düşüncelerimi silmeyi başardı.

Luca doğrulurken, boynuna doladığı havlu dışında çıplak karşımda duruyor, etkileyici siki aramızda. Elim ona uzanıyor ve parmaklarımı ipeksi sertliğinin etrafına sarıyorum. Bir inilti çıkarıyor.

"Prenses..." diye homurdanıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Beni bu lanet çatı katına getirdiğin günden beri yapmak istediğim şey." Onu avucumun içine aldım ve başladım

aşağı yukarı, yukarı aşağı. Avuç içime doğru pompalıyor ve dudaklarından bir inilti daha çıkıyor.

"Bugün yaşadıklarından sonra seninle ilgilenen kişi ben olmalıyım," diye geveliyor.

Havlu omuzlarımdan kayıyor ve onun önünde çırılçıplak kalıyorum. Okşamaya devam ederken gözlerimi onunkilere sabitliyorum, ucundan damlayan nem elimin sert uzunluğunun üzerinde yumuşak bir şekilde kaymasını sağlıyor. "Bunu istiyorum," diye fısıldıyorum. "Dante'nin ellerinin üzerimdeki hissini silmeni istiyorum. Lütfen Luca."

Ağzı buruşuyor ve yüzündeki ıstırap ifadesi ruhumu parçalıyor. Bunun için kendini suçlu hissetmesini istemiyorum. Bu onun hatası değildi. "Emin misin?" diye mırıldanıyor. O gece yarısı gözbebeklerinde bir duygu fırtınası kopuyor.

Başımı sallıyorum ve parmaklarımı sikinin etrafında sıkıyorum. Diğer elimle taşaklarını kavırıyorum ve tatmin edici bir tıslama çıkarıyor. "*Dio*, Stella, böyle devam edersen bir saniye içinde eline boşalacağım."

"Güzel." Nedense, bu güçlü adamın merhametimi karşısında parçalandığını görmek tüylerimi diken diken ediyor. Acımasız kral Luca Valentino ellerimde kıvranan bir karmaşaya dönüştü. Bu başka hiçbir şeye benzemiyor. Hayatım boyunca kendimi zayıf hissettikten sonra, bu bana kendimi güçlü, dokunulmaz, yenilmez hissettiriyor.

"Henüz değil, prenses." Kolunu bacaklarımdan altından geçiriyor ve beni göğsüne çekiyor, böylece onu serbest bırakmak zorunda kalıyorum. Birkaç uzun adımla bizi yatak odasına götürüyor. Beni yatağın üzerine bırakıyor ve kokusu beni tüketiyor, misk kokusu, baharatlı kokusu beni çılgına çeviriyor. Her tarafıma yayılıyor, ipeksi çarşaflarından, üzerimde gezinirken teninden yayılıyor.

Üstüme tırmanıyor ve bakışlarım o mükemmel oyulmuş göğsünde, hala omuzlarında asılı duran havlunun zar zor gizlediği karmaşık, girdaplı dövmelerinde geziniyor. Parmaklarım yumuşak havlu kumaşın altında geziniyor ve siyah mürekkebin içine gömülmüş minik parmaklarda duraklıyorum. Luca'nın eli o noktaya çarpıyor ve ağzı benimkini yakalıyor. O hınzır dil benimkine karışıyor ve göz kapaklarım kapanırken tüm düşünceler kayboluyor.

"*Dio*, o lanet dudakları özledim," diye mırıldanıyor ağzını bir kez daha benimkine yapıştırmadan önce.

Öpüşmeyi derinleştirirken dudaklarına karşı inliyorum, serbest eli vücudumda dolaşırken güçlü parmakları saçlarımı sıkıyor. Göğsümü buluyor ve meme ucum camı kesecek kadar sertleşene kadar hassas etimi avuçluyor. Aleti karnımda ağırlaşıyor ve ona tekrar dokunmak için elimi bedenlerimizin arasına sokuyorum. Doyamıyorum. "Luca," diye inliyorum. Onu içimde istiyorum. Ama bu o olacak mı? Eğer seks yaparsak, her şey bitecek mi?

Bir parçam bir seferin asla yeterli olmayacağını biliyor. Şimdiden Luca Valentino'ya umutsuzca bağımlı oldum. Ve hala, neredeyse iki haftalık esaret kaldı. Eğer buna teslim olursam, beni başkaları için mahvedecek.

Vücudumdan aşağı sürünüyor, dili gövdemden aşağı sürükleniyor, böylece onu serbest bırakmak zorunda kalıyorum. Tekrar. Bunu bilerek yapıyor. Benimle alay ediyor.

"Mmm, prenses, senin tatlılığını hayal ediyordum. Uyluklarının arasındaki sunakta ibadet etmek için can atıyorum." Burnunu koyu renk buklelerimin arasından geçiriyor ve beni içine çekiyor. Gözlerini benimkilere dikeyyor ve muzip bir parıltı yüz ifadesini karartıyor. "Tıpkı hatırladığım gibi-"

"Güneş ışığı ve gökkuşakları," diye mırıldanıyoruz birlikte. "Neden hep böyle söylüyorsun?" Törpülüyorum.

"Çünkü sen benim için busun, benim parlak ışığım, sonsuz geceyi aydınlatan renk cümbüşüm."

Güzel sözlerinden o kadar etkilendim ki nutkum tutuldu. Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama bakışları hâlâ benimkilere sabitlenmişken dili dudaklarının arasından kayıyor ve ıslak kıvrımlarımın içinde kayboluyor. Bırakın bir soruyu, tek bir düşünceyi bile bir araya getiremiyorum. Ateş beni tüketirken sırtım ona doğru yükseliyor.

"Daha önce hiç bu kadar tatlı birini tatmamıştım." Sesinin titreşimleri klitorisimde yankılanıyor ve kanım ihtiyaçla titriyor.

Hassas tomurcuğu emiyor ve kalçalarım onun ağzına çarpıyor. Sik beni. *Dio*, beni sikmesini o kadar çok istiyorum ki. Daha önce hiç kimseyi Luca'ya ihtiyaç duyduğum kadar istememiştim, hayır, ihtiyaç duymamıştım. Parmaklarım kalın saçlarına dolanıyor; ona dokunmak için o kadar çaresizim ki.

Uzun bir parmağını içime daldırıyor ve sürtünme neredeyse beni uçurumun kenarına yuvarlıyor. Girip çıkıyor, girip çıkıyor. Ben kıvranan bir karmaşa olana kadar beni çalıştırıyor. Luca bacaklarımın arasından bana bakıyor, parmağı beni unutulana kadar sikerken ağzı uyarılmamla kaplanıyor. "Boşalmanı izlemek istiyorum prenses."

Kesik kesik nefes alıyorum. Çok yaklaştım.

İçime ikinci bir parmağını sokuyor ve o kadar sırılsıklam oluyorum ki her itişte bunu duyabiliyorum.

"Mmm, Prensес. Has herhangi biri yapılmış sen
Bu Daha önce ıslandın mı?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

"Güzel. Sadece benim için bebeğim."

Avucuna *doğru* sallanıyorum, parmakları içimde kıvrılıp noktayı bulduğunda lezzetli sürtünme için çaresizim. Yakıcı sıcaklık her damarı kavuruyor.

"Benim için gelmeye hazır mısın?" Bir inilti çıkardım.

Başını bir kez daha bacaklarımın arasına daldırıyor, gözleri hala benimkilere kilitlenmiş ve dilinin mükemmel bir hareketiyle düşüyorum.

"Oh, Luca," diye bağıyorum içimde zevk kükrerken.

"Aynen öyle prenses." Ayağa fırlıyor, sert sesi sadece yoğunlaştırıyor. "Sadece benim için geliyorsun, anladın mı?"

Üzerimde sürünürken başımı sallıyorum. Üzerimde gezinirken siki giriş yerimdeki hassas teni okşuyor ve bir inilti daha çıkıyor. "Tekrar boşalmak istiyorum," diyorum nefes verirken. "Senin sakinle," diye ekliyorum sinirlerim bozulmadan önce.

Başını sallar. "Prensес, ne istediğinizi bilmiyorsunuz."

"Evet, biliyorum." *Dio*, bunu yapacak mıydım? Sadece bir kez olacağını bile bile bu adama beni becermesi için yalvaracak mıydım? Beni mümkün olan en iyi ve en kötü şekilde kırılmış ve mahvolmuş bırakacağını tamamen farkında olarak mı?

Gergin çenesinde okunamayan bir şey yanıp sönüyor. "Bunun sadece bir kez olacağını anlıyor musun?"

Hayır. "Evet."

Yine o bakış. Karanlık yüzeyin altında bir iç savaş yaşanıyor. Luca'nın göz bebekleri sönmüş ve gözlerindeki o vahşi bakışla beni becerecek mi yoksa öldürecek mi, kurallarına boyun eğdiğim için mutlu mu yoksa öfkeli mi emin değilim. Omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum. Ellerim göğsüne yerleşiyor ve parmağım koyu renkli bir mürekkep sarmalının üzerinde geziniyor.

"Arkanı dön ve yere yat." Sivri kenar kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

Yataktan fırlar ve komodinini karıştırır. Bir prezervatif bulup gümüş keseyi yırtarak açıyor ve prezervatifi sert aletinden aşağı kaydırıyor. *Dio*, adam kocaman. Alt yarım bekleniyle kramplar giriyor.

Yere kayıyorum ve karnımın üzerine dönüyorum ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Luca'nın elleri belime uzanıyor ve kığım havaya kalkana kadar alt tarafımı yukarı çekiyor. Parmakları amımı tekrar bulmadan önce kalçamın dikişi boyunca dans ediyor.

"Hâlâ benim için sıırılsıklam," diye inliyor parmaklarını kıvrımlarımda gezdirirken.

Onun dokunuşuna, merkezimde çoktan titreşmeye başlayan ikinci arzu dalgasına odaklanıyorum. Ama aklım Caroline'a, kadınlar tuvaletindeki o güne geri dönüyor.

Kurallar.

Sadece bir kez. Sadece arkadan.

Kaburgalarım ciğerlerimi sıkıyor ve hırıltılı bir nefes alıyorum. *Bunu yapabilirsin, Stella.* Bu sadece seks. Anlamsız, akıllara durgunluk veren bir eğlence olacak. Bunca boktan şeyden sonra hak ettiğin bir günlük zevk.

Başparmağı klitorisimin etrafında dönerken siki kığıma bastırıyor. Kolları bana dolanıyor, tüm vücudu benimkini örtüyor. Baş girişimi dürttüğünde güçlü formundan ısı yayılıyor. O kadar büyük ve o kadar sert ki

Korku omurgamı sarıyor. Seks yapmayalı uzun zaman olmuştu, çok uzun.

Kahretsin, şimdi yapmazsa korkup kaçacağım. Kalçalarımı oynatıyorum ve kıcımlı ona doğru bastırıyorum, onu içeri çağırıyorum.

Geniş göğsü sırtımı sarıyor ve daha yakına eğildiğinde sıcak nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor. "Emin misin, Stellina?" Bir an için o sert mafya babası, acımasız CEO gitti. Ses tonundaki yumuşaklık gözlerimi yaşartıyor. Arkamı dönüp ona bakmak için büyük bir istek duyuyorum. Aklından neler geçtiğini çözmem gerekiyor.

Cazzo, çok korkuyorum. İçime girdiği an asla geri dönemeyeceğimizi biliyorum. Ama *Dio*, daha fazlasını hiç istememiştim.

"Evet."

BÖLÜM 33

BANA BENİM OLDUĞUNU SÖYLE.

Luca

"Evet," diye nefes alıyor Stella.

Bu tek kelime öyle güçlü bir duygu dalgasını serbest bırakıyor ki, tüm vücudum ihtiyaçla titreşiyor. *Cazzo*, ne yapıyorum ben? Stella kurallarımı kabul etti. Onu becermeme izin verecek, sadece bir kez kabul etti. Önümde yayılmış, kıçığı havada, mükemmel amcığı sikilmeyi bekliyor.

Ve ben felç oldum.

O kadar zor durumdayım ki, ona sahip olamazsam patlayacağımdan eminim. Ama sadece bir kez?

Daha sikimi içine sokmadım bile, ve şimdiden bunun asla yeterli olmayacağını biliyorum.

Onu alabileceğim her şekilde istiyorum. Başını arkaya düşüp adımını haykırana kadar, muhteşem göğüsleri zıplaya zıplaya sikime binişini izlemek istiyorum. Ama Vinny'nin ölüm tarihini görmesinden çok korkuyorum.

göğsümde damgalanmış. Onu arkadan almak en güvenli seçenek, tek seçenek.

Kahretsin, ona gerçeği söylemeliydim.

Kıçını geriye itiyor ve o kadar sırlıslıklam oluyor ki sikim neredeyse damlayan amının içine kayıyor. *Dio*, bunu istiyorum. Onu rehin dükkanının arka odasında bana kaşlarını çatarak bakan dudaklarını gördüğüm andan beri istiyorum.

"Luca," diye inliyor.

Başparmağım hâlâ klitorisini çevreliyor ve bana karşı sıkılaştığını hissedebiliyorum. Tekrar boşalacak ve ben şansımı kaçıracam. Ya fikrini değiştirirse?

Geri çekilmesi, tekrar düşünmesi için ona bolca zaman verdim. Bunu o da en az benim kadar istiyor ve ben bunu kabul ettiğim için *piçin* tekiyim. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor, çıldırtıcı temposu sikimdeki zonklamayı yankılıyor. Arkasında diz çökerken kalçalarım titriyor. *Sadece yap şunu*. Boştaki elimle kıçını avuçluyorum ve titrek bir nefesle içine giriyorum.

Onu doldururken bir çığlık atıyor. İçine ve içine ve içine.

"Ah prenses, çok sıkıydın," diye homurdanıyorum. Lanet olası prezervatifle bile, onun bunaltıcı sıcaklığı tenime sızıyor. O kadar mükemmel uyuyoruz ki, amı sikimin etrafını sararak beni içine çekiyor. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. Yavaşça çekiyorum, sonra tekrar içine giriyorum, ona alışması için zaman tanıyorum. "İyi misin?" Törpüledim.

"Yesss. Daha fazla" Kalçalarını geri itiyor ve ben tekrar itiyorum, bu sefer daha derine.

Başı geriye düşüyor ve *Dio*, bu hayatımda gördüğüm en seksi şey. Ben içine girerken parmağım o zonklayan yumruda çalışıyor. O kadar ıslaktı ki, amcığı beni o kadar aç bekliyordu ki.

düşüncesi beni ç1lgına çevirmeye yetti. Kalçalarım onun mükemmel k1çına çarparken, "Kahretsin Stella," diye inliyorum.

Ben geldim. Benim için o.

Serseri düşünce ciğerlerimdeki havayı sıkıyor. Bunu, onu, birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu düşünemem. O beni mahvedecek, ben de onu mahvedeceğim. Onun benim dünyamda yeri yok; benim seçtiğim hayatı hak etmiyor. Hızımı artırıyorum, altımda kıvranan bir arzu birikintisi olana kadar daha sert, daha derine dalıyorum.

Kurallara sadık *kalmalıyım*. Zihnimde, her kelimeyi başka bir dalışla noktalıyorum. Ateşli zevk omurgamı yalıyor. Onunlayken azgın bir genç kız gibiyim. Alt dudağımı ısırarak orgazmı uzak tutmaya çalışıyorum. *Calcio. Avukatım. Ofisimde bakmam gereken dağ gibi dosyalar.*

Hiçbir şey beni orgazmdan uzaklaştırmaya yardımcı olmuyor.

Stella'nın sırtına kıvrılıyorum ve omurgasına öpücükler bırakıyorum. Omzuna ulaşıyorum ve dişlerimi yumuşak etine batırıyorum. Sonra boynuna geçiyorum ve onu sahiplenerek sertçe emiyorum. Herkesin onun sadece ve sadece bana ait olduğunu bilmesini istiyorum.

"Sen benimsin," diye homurdanıyorum içine dalarken.

Başını geriye doğru eğiyor ve dudaklarını yakalıyorum. Bedenlerimiz sayısız yerde birleşiyor ve her bir temas noktasını yoğun bir şekilde hissedebiliyorum. Ağzım onunkinde, elim göğsünü avuçluyor, parmaklarım klitorisinde, sikim amının içinde. Onun her santimini sahiplenmek istiyorum.

"Söyle prenses. Bana benim olduğunu söyle."

"Ben seninim," diye inliyor dudaklarıma karşı. Çıg1lıklarını yutuyorum, daha fazlası için çaresizim.

Boşalırken adımı haykırmasını istiyorum.

"Seni becerebilecek tek kişi benim, anlıyor musun?"

"Mmhmm," diye mırıldanıyor. Ne söylediğimi fark ettiğim anda gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu becermeye devam edeceğimi ima etmiştim.

Bunun söz verdiğim tek seferden daha fazlası olacağını.

"Şimdi benim için gel," diye emrediyorum. umutlu bakışlar. Parmaklarım klitorisini kısıtırırken gözlerimi sıkıca kapatıp içine giriyorum. Bir çığlık atıyor ve bir titreme tüm vücudunu sarıyor.

"Oh, Luca," diye feryat ediyor ikinci orgazmı yaşarken ve amı sikimin etrafında kenetlenirken.

Dayanabildiğim tek şey bu. Şiddetli zevk bir sonraki hamlemde beni darmadağın ediyor ve onun içinde sarsılarak ruhumu prezervatifin içine boşaltıyorum. Şimdiye kadar yaşadığım en güçlü boşalma beni titretirken arzu her santimimde titreşiyor.

Stella altımdaki yumuşak halının üzerine yığılıyor, muhteşem bir pembe renkte kızarıyor ve hâlâ nefes nefese. Prezervatifi yırtıp attıktan sonra, bedenimi onunkinin etrafına sarıyorum, kolumu beline doluyor ve yumuşak bedenini göğsüme doğru çekiyorum.

Başı koluma gömülürken "*Cazzo*," diye mırıldanıyor. "Evet."

Dudaklarından sıcak bir kahkaha kaçıyor ve boynunun arkasına sokuluyorum. Omzunun kıvrımında koyu mor bir iz tenini karartıyor ve yüzümde memnun bir sırıtış belirliyor. Stella'nın benim olduğunu herkesin bilmesini istiyorum. Rahatsız edici bir art düşünce yüzeye çıkıyor. Onun sonsuza kadar benim olmasını istiyorum....

Korkunç fikir damarlarımı dondururken kaskatı kesiliyorum.

"Sorun nedir?" Stella başını geriye attı, gözleri benimkilerle buluştu.

"Her şeyi." Dudaklarımın kenarlarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "O zaman neden gülümsüyorsun?" "Çünkü mahvolmaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım." Başını sallıyor ve gözleri yavaşça kapanıyor. "*Pazzo*." Stella haklı. Ben deliyim. Aklımı kaçırmışım.

Onu.

Elim karnının düz düzlemleri üzerinde geziniyor ve karnının yuvarlak ve çocuğumla dolu olduğunu hayal ediyorum. Gözlerimi sıkarak bu görüntüyü zihnimin karanlık köşelerine itiyorum. Bu asla gerçekleşemez. Bu boktan duruma bir çocuk getirmek zalimce ve bencilce olur. Hayır, asla, babalık benim geleceğim değil.

Tekrar pürüzsüz, gergin karnına odaklanarak, parmaklarım göğüslerinin alt tarafına ulaşana kadar geriliyor. Nazik dokunuş karşısında yumuşak bir tıslama çıkarıyor. İpeksi etini avuçluyorum ve parmaklarım meme ucunun etrafına dolanıyor.

Bana karşı kıpırdandı ve ben yine sertleştim.

Elim vücudunda aşağı doğru hareket ediyor ve kalçasına yerleşiyor. Parmaklarım mükemmel tenine gömülürken, yüzünü bana dönmesi için onu döndürüyorum. Elleri göğsüme doğru hareket ediyor ve panikliyorum. O lanet randevuyu görecek. Böyle devam edersek bu kaçınılmaz. Ama *Dio*, onu tekrar istiyorum. Ve onu arkadan almak istemiyorum. Zevkin her zerresini çıkarırken yüzünü görmek istiyorum.

Zihnimde lojistik hesapları yaparken dudaklarını yakalıyorum. Bir gömlek bulup giyebilirdim ama bu tuhaf olurdu.

Stella bacağına kalçama doluyor ve sikim körlemesine amını buluyor, girişini dürtüyor. Yaramaz gözler

Bana bakıyor, bana karşı sallanırken baştan çıkarıyor, alay ediyor. "Eğer seni tekrar becerirsem, kuralları çiğnemiş sayılmam," diyorum.

Fısıltı.

"Oh, hayır mı?"

Başımı salladım. "Bunların hepsi aynı zamanın parçası."

"O zaman bundan sonuna kadar yararlanacak iyi olur." O sırtıtıyor ve komodine doğru sürünerek güzel kışını ortaya çıkarıyor. Başka bir prezervatif bulmak için çekmeceyi karıştırıyor ve kalp durduran bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Hazır mısınız?"

Stella

Bilincim içeri sızarken ağır göz kapaklarımın arasından ışık huzmeleri akıyor. Güçlü kollar beni sert bir göğse hapsediyor. Bu uzun zamandır uyuduğum en iyi geceyi açıklıyor. Luca'nın kokusu içimi kaplıyor, erkeksi misk kokusu pahalı kolonyasının kalıntılarıyla karışıyor. Göz kapaklarım yavaşça açılıp üzerime örtülen muhteşem çıplak erkeği görünce bir iç çekiyorum.

Dün nasıl oldu da hayatımın en kötü günlerinden birinden en iyi gününe dönüştü?

Kalçalarımın arasındaki ağrı, ateşli gecenin anılarını geri getiriyor. Luca dün gece beni dört kez sikmekle kalmamış, vücuduma tapmış, bana hiç kimsenin hissetmediği kadar değer verildiğini hissettirmişti.

Ve şimdi bitti.

Beklenmedik bir duygu seli boğazımı sıkıyor. Yükselen paniği bastırmak için derin bir nefes alıyorum. Bu fazla.... Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ve onları tutabileceğimden emin değilim.

Luca yanıma kayıyor ve sert aleti karnımı okşuyor. Gözlerini açıyor ve dudaklarının kenarlarında hınzır bir sırıtış beliriyor. "Günaydın prenses." Ses tonundaki sertlik ve vahşi, seksi saçları çok fazla.

Oh, *Dio*, hayır.

Günlerdir bunun olacağını hissediyordum. Gerçeği kabul etmeyi reddetmiştim. Ama dün gecedен ve sadece seksten değil, öncesi ve sonrasındaki her şeyden sonra, bunu daha fazla inkâr edemem.

Ona aşık oluyorum.

Umutsuzca.

Ve şimdi beni becerdiğine göre, işimiz bitmişti. Kahretsin, ben bile kabul etmiştim. *Aptal. Aptalca.*

"Stella, sorun ne?"

Luca'nın kollarından kurtulup yatağında kıyafetlerimi arıyorum. *Cazzo*, burada hiç kıyafetim olmamıştı. Kanlı kıyafetlerimi banyoda atmıştım.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağılıyor ben yataktan fırlarken.

Gözlerimin arkasındaki sıcaklık artıyor ve boğazım düğümlenmeye başlıyor. *Hayır*. Onun önünde ağlamayı reddediyorum.

Duş alacağım diye mırıldanarak odasını çırılçıplak geçiyorum.

Arkamda onu duyabiliyorum, ben bir *pazza* gibi odama koşarken ayak sesleri koridorda yankılanıyor.

"Stella, bekle!" diye sesleniyor arkamdan.

Kollarımı daha hızlı pompalıyorum, gözyaşlarım sel gibi akmaya başlamadan önce çaresizce kaçmaya

Çalışıyorum. Yatak odamın kapısını kırbalıyorum

açıp arkamdan çarparak kapatıyorum. Kilitlendikten sonra yere çöküyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Yalnız kaldığım anda baraj yıkılıyor. Gözyaşlarım yanaklarıma hücum ediyor ve içimi burkan bir hıçkırık salıyorum.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. "Stella, lütfen" Luca'nın acı dolu fısıltısı ıstırabımı daha da arttırıyor. "Beni içeri al."

"Hayır," diye mırıldandım. "Sadece yalnız kalmak istiyorum."

"Lütfen Stella, beni dışarıda bırakma. Bunun hakkında konuşalım." Kapı kolunu çeviriyor ve menteşeler saldırıya karşı gıcırıyor. "Bana sorunun ne olduğunu söyle, lanet olsun."

"Beni rahat bırak, Luca," diye bağıyorum.

"Stella, *mannaggia alla miseria*, kapıyı açmazsan kıracağım."

Kapı, kalın keresteye çarparken yumruğunun altında inliyor.

Hayır, onunla yüzleşmem. Dönüyorum ve dudaklarımı dikişe bastırıyorum. Hıçkırıklarımı bastırarak fısıldıyorum: "Luca, eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, lütfen beni rahat bırak."

Yumruğunu bir kez daha kapıya vuruyor ve sinirli bir nefes veriyor. Öfkeli ayak sesleri koridorda yankılanırken, yatak odasının kapısının çarpması kalbimi titretiyor. Aptal, hain organımda bir çatlak oluşuyor ve gözyaşlarım içinde boğulana kadar yeniden akmaya başlıyor.

BÖLÜM 34

AŞK MI?

Luca

Sefil. Berbat durumdayım. Dosyaları masamdan itiyorum ve sinirli bir hırıltı çıkarıyorum. İşe yaramadı. O aptal Yılın İş Adamı ödülüne uzanıyorum ve odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Tatmin edici bir gürültüyle duvara çarpıp parçalanıyor. Sonra zimbaya, isim levhamı almaya gidiyorum, her şey yere düşüyor ve öfkemi daha da arttırıyor. Clara ofisime koşarken ben de dizüstü bilgisayarına uzanıyorum.

Şık cihazı başımın üzerinde tutarken "Luca!" diye bağılıyor. "*Che cazzo fai?*"

Ne yapıyorum ben? Aklımı kaçıyorum.
Ne? Stella'yı becerdikten bir hafta sonra aklımı kaybettim. Benimle konuşmuyor, yüzüme bile bakmıyor. Çatı katında olduğum her anı odasında geçiriyor. Bir *pazzo* gibi bütün gece onu ev güvenlik sisteminden izliyorum. Uyuyamadım, yemek yiyemedim.

Evimin etrafındaki kokusu beni deli ediyor. Her şey bana onu hatırlatıyor.

Sayısız geceyi odasının önünde bir *coglione* gibi durup bunu düzeltmek için ne söyleyeceğimi bulmaya çalışarak geçirdim.

"Dizüstü bilgisayarını yere bırak," diyor Clara.

Sinirli bir nefes verip masama bırakıyorum. "O kızla konuşmalısın." Dişlerini gıcırdatarak Sanki aşk acısı çeken aptal bir ergenmişim gibi. "Denedim," diye hırlıyorum.

"Belli ki yeterince sert değil."

Ona ters ters bakıyorum. Eğer Clara benim için ikinci bir anne gibi olmasaydı, onu şimdiye kadar ofisimden atmıştım. "Anlamıyorsun."

Sıcak pembe Chanel etek takımıyla yanıma geliyor ve mükemmel manikürlü tırnağını bana doğru sallıyor. "Anlamıyorum, gözünün önündekini göremeyecek kadar kör müsün?"

"Dikkat et, Clara."

"Öyleyim, Luca. Elimde olsaydı, *sana* ne kadar *azgın* olduğunu söyledim. Seni hiç Stella'nın çatı katına taşındığı andaki kadar mutlu görmediğimi söyledim. İtiraf etmekten korktuğun şey, gerçek mutluluğun önünde duran tek şey."

"O kadar basit değil," diye tıslıyorum.

Beni masama yasladı. "Uğruna savaşmaya degecek hiçbir şey yoktur, *figlio mio*."

"Hayatımın nasıl olduğunu biliyorsun. Eğer onu içeri alırsam, sadece uzun vadede ona zarar veriyor. Sana Dante'nin ne yaptığını söyledim." Bir öfke dalgası daha üzerime hücum etti. Öz kardeşimin ona saldırmasını hâlâ aklım almıyor.

"Şu anda onu incitiyorsun ve kendine işkence ediyorsun. Burada saklanmayı bırak ve eve gidip ona gerçekten nasıl hissettiğini anlat. O kabul edene kadar özür dile."

Bu fikir korkunç. Kalbim göğüs kafesimi yumrukluyor, bu işkenceden kaçmak için çaresizce çırpınıyor. Gerçeği itiraf edemem, ne kendime ne de özellikle ona. Sadece onu tehlikeye atmış olurum. Yıllar önce ona ve Vinny'ye göz kulak *olacağıma dair* söz vermiştim. Kardeşini çoktan hayal kırıklığına uğrattım; aynısının onun başına gelmesine izin vermektense ölürüm daha iyi.

Ama bir şeyler yapmalıydım

Bu şekilde devam edemezdim.

"Bu arada, unuttuysan söyleyeyim, bu akşam Met Gala var."

"Bu gece mi?" Sesim birkaç oktav yükseliyor. *Cazzo*, nasıl unuttum? Stella'yla olan bu şey kafamı allak bullak etti. Sadece gidemezdim

Clara başını bana doğru sallıyor. "İptal etmeyi aklından bile geçirme Luca. Galaya katılmalısın. Belediye başkanıyla özel bir masa ayırtmıştın, hatırladın mı?"

Kahretsin.

Şimdi Stella'nın beni affetmesi için bir yol bulmalıyım. Bu geceki etkinlikte ona yanımda ihtiyacım var. Ofisimden çıkarken, kendimi ona sadece bunun için ihtiyacım olduğuna ikna etmeye çalışıyorum.

Stella

Magda'nın benim için yaptığı köfteli sandviçten bir ısırık alıp yutuyorum ve sandviç dilimin üzerinde eriyip kül olsa da gülümsemeye zorluyorum. Tıpkı tatlı kızın geçen hafta benim için yaptığı diğer her şey gibi. Kilo verdiğimde ısrar ediyor ve gücümü korumak için yemek yemem gerektiğini söylüyor. Ama ne için?

Neden güce ihtiyacım olsun ki? Evde pijamalarım ile dolaşmak için mi?

Ben tam bir *stronza'yım*. Luca ile seks yapmanın beni mahvedeceğini biliyordum. Neden şehvet dolu amım yerine aklımı dinlemedim?

En azından daha önce, tutsaklığım yeterince iyi gidiyordu. Kolay bir rutine girmiştik ve lanet olsun, bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama burada mutluydum. Eğlenceli şakalaşmalar, hınzır bakışlar, ara sıra flörtleşmeler, *Dio* o anlara değer veriyordum. Çünkü belli ki benim bir vidam gevşemiş. Belki de babamdan çok fazla sarhoş tokadı yemiştin. Bir şey kırmıştı.

Ama şu anda hissettiğim mutlak ıssızlığa hiç benzemiyordu. Eğer babam beni kırdıysa, Luca da kırılan içimi bir kez daha parçalamak için yıpranmış kenarları onarmaya başlamıştı. Bu acımasız mafya babasına, bu soğuk C.E.O. ve buzlu yüzeyin altındaki ateşli adam.

Stronza.

Magda'nın dikkatli bakışları üzerimde gezinirken küçük bir ısırık daha alıyorum. Burada geçirdiğim üç hafta boyunca kızıdan hoşlanmaya başlamıştım ama Luca'ya günlük faaliyetlerimle ilgili tam bir rapor verdiğinin de farkındaydım. Onu daha iki gece önce her ayrıntıyı anlatırken yakalamıştım.

Luca'nın ofisinin kapısını dinlemiş. Açıkçası onu suçlamıyorum ama ona güvenemeyeceğimi de biliyorum. Tam olarak değil.

Asansörün sesi duyulur ve kapılar büyük odanın karşısında kayarak açılır. Luca'nın karanlık formu açıklığı dolduruyor, derin çizgiler çenesini oyuyor ve bir şekilde güzel yüz hatlarını keskinleştiriyor.

Odadaki tüm hava kaybolur.

Kahretsin. Bu kadar erken saatte evde ne işi var? Bütün hafta boyunca akşam yemeğinden önce gelmedi. Mermer adadan tabağımı kaptım ve bar taburesinden kaydım. Gözlerimi denizaltımın kalıntılarına sabitleyerek yanından geçmeye çalışıyorum.

"Dur," diye homurdanıyor.

Onu görmezden gelerek adımlarımı hızlandırıyorum.

"Stella!" Bana doğru uzanıyor ve eğer o lanet köfte sandviçi olmasaydı, onun elinden kurtulabilirdim. Ama Magda sabahtan beri köfteler için uğraşıyordu ve köftelerin yere sıçraması fikri göğsümde suçluluk duygusu uyandırıyor. Tam bir enayiyim. Sert parmakları üst kolumu kavıyor ve beni kendisine doğru döndürüyor.

"Bırak beni," diye tıslıyorum.

Koyu renk gözleri parlayarak bana bakıyor. "Hayır." Parmakları sıkılaşıyor ve ben bir çığlık atıyorum.

"Canımı yakıyorsun, *piç kurusu*."

"Güzel." O dipsiz gözbebeklerinde öfke parlıyor.

"Günlerdir nasıl hissettiğimi bilmeni istiyorum."

Boştaki eliyle parmaklarımı tabaktan ayırırken Magda'nın mutfaktan kaçışını hayal meyal fark ediyorum.

"Öğle yemeğimle ne yapıyorsun?" Ağlıyorum.

"Onu yatak odasında yiyemezsin. Halının üzerine düşürürsün ve o domates sosu asla çıkmaz." Elini saçlarının arasında gezdiriyor, ifadesi o kadar öfkeli ki neredeyse komik. Var olmayan, gelecekteki bir leke için bu kadar öfkelenen birini daha önce hiç görmemiştim.

"İyi, o zaman yemem." Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama parmakları sadece bir santim daha daralıyor.

Beni mutfağa geri sürüklüyor ve tabağı bir kez daha adaya yerleştiriyor, sonra ellerini kalçalarımın kenetliyor ve beni tekrar bar taburesine oturtuyor. "Hey!" Parmakları pijama üstümle altımın arasından görünen çıplak tenime girdiğinde ciyaklıyorum. Orada sonsuz bir süre oyalanıyorlar ve gözlerindeki ateş ham ve çok daha ölümcül bir şeye dönüşüyor.

O tehditkâr bakışlarıyla beni kısıtırken nefes almaya cesaret edemiyorum. Parmakları etime batıyor, her nefeste beni dağlıyor.

Sonunda gözlerini sıkıca kapatıyor ve ben o delici gece yarısı gözlerinden kurtuluyorum. Nefes alıyor ve ellerini bırakıyor. "Ye," diye mırıldanıyor, bir adım geri çekilerek.

"Artık aç değilim."

"Ziyan olup gidiyorsun," diye hırlıyor. "Aldığın tüm elbiseler artık sana uymayacak."

"Ne fark eder ki?" Ağlıyorum. "Zaten sadece bir haftamız kaldı." Boğazım düğümleniyor ve dudaklarımdan boğuk bir ses çıkıyor. Ağzımı kapatıyorum ve bu utanç verici patlamadan dolayı dişlerimi sıkıyorum.

Gözleri büyüyor ve aşılmaz karanlık neredeyse ışığı gölgeliyor. "Zamanımız sona erdiği için üzgün müsün?"

"*Vafianculo*, Luca! Sana pek çok şey için kızgınım ama inan bana, bu onlardan biri değil."

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve o ele avuca sığmaz gamzesi ortaya çıkıyor. Yaklaşıyor ve beni mermer adanın karşısındaki tabureye hapsediyor. Elleri dizlerimin etrafında kenetleniyor ve bacaklarımı açmaya zorluyor. Kalçalarını kalçalarımın arasına sıkıştırırken, hain amcığımın sıcaklığı hızla artıyor.

"Ne yapıyorsun?" Hırlıyorum.

"Günler önce yapmam gereken bir şey." Parmaklarını ensedeki saçların arasından geçiriyor ve çenemin yukarı kalkmasını sağlıyor. Ağzı benimkini yakalıyor ve dudaklarına karşı inliyorum. Düşüncelerim dönüyor, göğsümde bir duygu kasırgası savaşıyor. *Dio*, bunu istiyorum, bana son dokunduğu andan beri bunun hayalini kuruyorum.

Ama yapamam

Tüm irademi toplayarak avuçlarımı Luca'nın göğsüne bastırıyorum ve onu geri çekilmeye zorluyorum. Ağızlarımız birbirinden ayrılıyor ve ben şimdiden çılgınca nefes alıyorum. "Hayır" Başımı sallıyorum, kelimeyi zorlayarak çıkarıyorum.

Başını eğiyor, haksız yere yakışıklı olan yüzüne kibirli bir gülümseme yerleşiyor. "Emin misin?" Tekrar yaklaşıyor. "Elimi külotunun altına sokarsam, seni ıslak ve benim için hazır bulmayacağımdan?"

"Siktir git," diye bağıriyorum. Yanan arzuyu bastırmak için kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Elleri yüzümü çevreliyor ve ben yardım edemiyorum ama dokunuşuna yaslanıyorum. Onunla ilgili her şey çok tanıdık, çok evim gibi. Başka hiçbir erkeğin yanında böyle bir şey hissetmemiştim.

Daha yakına eğiliyor ve sıcak nefesi kulağımın kabuğunda gezinerek tüylerimi diken diken ediyor. "Prenses, her zaman ıslak ve benim için hazır olmana bayılıyorum."

Aşk mı? Ağzından çıkan bu kelime beynimde bir şeylere kısa devre yaptırıyor çünkü onu itmek yerine, dudakları kulağımdan yanağıma doğru ilerleyip çene çizgim boyunca yumuşak öpücükler savururken ona doğru eğiliyorum.

"Luca..." diye yalvarıyorum. Ne istediğimden bile emin değilim. Beni rahat bırakmasını mı yoksa kanepenin üzerine yatırıp anlamsızca becermesini mi? İlki daha akıllıca bir seçenek olurdu ama ikincisini ne kadar çok istediğimi inkâr edemem.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Özür dilerim, Stella. Aptalca ve hatalıydım, *un vero coglione*."

O kapüşonlu gülümsemeye bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ne?"

"Kurallarımı sikeyim."

Yine bir şeyler duyduğuma eminim. Ağzım açılıyor ama hiç ses çıkmıyor. O kadar şaşırmışım ki bir cümleyi bile bir araya getiremiyorum.

"Seni o kadar çok istiyorum ki gezegendeki tüm lanet kuralları çiğneyebilirim. Lütfen, bu kadar inatçı ve kibirli olduğum için beni affet. Geçen gece, senin içine gömüldüğüm an hayatımın en güzel anıydı. Bir kerenin yeterli olacağına inanarak kendimi kandırdığım için tam bir *stronzo* oldum."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ateşli bakışları bakışlarıma kilitlendiğinde titrek bir nefes alıyorum. Hayır demeliyim, silahlarıma sadık kalmalı ve kırılgan kalbimi korumalıyım, ama o bana tüm bu dünyada

önemli olan tek şeymişim gibi bakarken çaresizim.

Özellikle de onunla birlikte olmaktan daha çok istediğim bir şey yokken.

Sorular sormalıyım, detayları netleştirmeliyim, ama kelimeleri bir araya getiremediğimde, ağzı bir kez daha benimkine iniyor ve düşünüyorum.

BÖLÜM 35

EVE DÖNÜŞ

S *tella*

Luca'nın elleri kıcımlın etrafında kıvrılıyor ve beni kaldırıp bacaklarımı beline doluyor. Ona bir cankurtaran sandalı gibi tutunuyorum, beni sürüklemekle tehdit eden fırtınalı duygu denizinden kurtulmak için tek şansım. Bunu gerçekten yapıyor muyuz? Kural yok mu?

Mutfak ile oturma odasındaki kanepeler arasındaki mesafeyi birkaç uzun adımda kat ediyor, sıcak ağzı benimkini hiç terk etmiyor. *Dio*, onu sonsuza dek öpebilirim. Beni esnek deri kanepelere yatırıyor ve pantolonunu düzeltmeye başlıyor. Ceketine uzanıyorum ve geniş omuzlarından kaydırıyorum. Ceket yerde bir yığın haline geldiğinde, parmaklarım kravatının düğümünü çözüyor ve düğmeli gömleğine doğru ilerliyor. Üçüncü düğmeyi açmadan eli bileğime kenetleniyor.

"Uh-uh, prenses, ellerini burada istiyorum." Elimi sikine götürüyor ve parmaklarım içgüdüsel olarak sert uzunluğunun etrafına dolanıyor.

Onu içime çekerken keskin bir nefes alıyorum. Baştan aşağı cırılçıplak, kocaman siki kalın ve dik duruyor ve mükemmel kolalı gömleğinin düğmeleri yarı açık, kravatı yakasından sarkıyor, çok seksi görünüyor.

Kalçalarımın arasında duruyor ve ben minder kenarına kayarak onu kendime yaklaşıtıyorum. Gözlerim o kalın sikine takılıyor ve dilim dışarı fırlıyor. Onu tatmayı, dilimi o ipeksi pürüzsüz teninde gezdirmeyi hayal etmişim.

"Seni bu çatı katının her yerinde, aklıma gelen her pozisyonda becermek istiyorum. Ama önce, o güzel küçük ağzına sahip olmak istiyorum prenses. Bunu benim için yapabilir misin?"

Çabucak başımı sallıyorum. Ucunda parlayan boncuğa bir fiske vuruyorum ve ilk kez tadına bakıyorum. Bir inilti serbest kalıyor. Tadı Luca gibi: baharatlı, tatlı ve tehlikeli derecede bağımlılık yapıcı. Ağzımı ereksiyonunun etrafına kapatırken ona bakıyorum ve gözleri sadece beyazları görünene kadar başının içine dönüyor. Tüm uzunluğuna sığana kadar aşağı, daha uzağa ve daha uzağa iniyorum. *Cazzo*, adam kocaman. Boğulmadan hepsini sığdırabildiğim için çok etkilendim.

Bir dizi İtalyanca küfür tıslıyor, sadece beni teşvik ediyor. "*Mannaggia alla miseria*, prenses. İyi olacağını biliyordum, ama lanet olsun, sen olağanüstüsün." Elleri saçlarıma dalıyor, koyu renk bukleleri yumrukluyor. "Sikim ağzındayken ne kadar muhteşem görüldüğün hakkında bir fikrin var mı?"

Dilimi ipeksi etinin etrafında döndürüyorum ve o bir inilti daha çıkarırken tadının keyfini çıkarıyorum. *Dio*, güçlü Luca Valentino'nun benim için dizlerinin üzerine çökmesini izlemenin çok tatmin edici bir yanı var. Sert aletinin üzerinde aşağı yukarı sallanıyorum.

gözlerim ona sabitlenmişti. Karanlık yüzeyin altında öfkeli bir duygu fırtınası titreşiyor.

"Yavaşlaman gerekecek prenses, yoksa ağzına boşalacağım."

Boştaki elimle parmaklarımı taşaklarının etrafında birleştirip nazikçe sıkıyorum. Sonra hınzır bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun prenses?" "Umhmm," diye mırıldanıyorum aletinin etrafında.

"Ağzına boşalmamı istiyorsun, değil mi, seni yaramaz küçük *puttana*?"

Daha hızlı hareket ediyorum, onun heyecanı benimkini de artırıyor.

Titriyor ve bakışları vahşileşiyor. "Tamam, bunu sen istedin." Kalçalarını pompalıyor, kendini ağzımın derinliklerine doğru zorluyor. Aletini yumrukluyorum ve hepsini içine alıyorum. Emiyorum ve dilimi döndürerek onu yalıyorum. Başımı yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı yönlendiriyor. O kadar büyük ki tepesi her itişte boğazımın arkasını sıyrıyor.

Taşaklarını avuçlayıp tekrar sıkıyorum ve siki ağzımda sarsılıyor. Ucuna doğru kayarken duraklıyorum ve ona hınzırca bir sırıtış atıyorum. "Benim için gel," diye mırıldanıyorum kalın kafasının etrafında.

Başı geriye düşmeden önce gözleri açılıyor ve dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve adımını inliyor. Sıcaklığı ağzıma akıyor ve ben her bir parçasını yutuyorum. Daha sert emiyorum, hepsini almak istiyorum. *Dio*, bu adam için çıldırıyorum. Daha önce hiç kimse içimdeki bu açgözlü yanı ortaya çıkarmamıştı.

Aldığı zevkin her zerresini aldıktan sonra yavaşça geri çekilip tepesine kadar yalıyorum. Dizlerinin üzerine

çöktü.

Onu bıraktığımda göğsü düzensiz bir tempoyla inip kalkıyor. Elleri dizlerimin etrafına dolanıyor ve onları birbirinden ayırıyor. Pijama altımı ayak bileklerime kadar çekerken sırtışı vahşileşiyor.

"Şimdi ziyafet sırası bende." Hâlâ soluk soluğa ve nefes nefese ve nasıl yapabileceğini merak ediyorum-

Beni minderin kenarına doğru kaydırıyor ve dili zonklayan merkezimde geziniyor. Tüm düşüncelerim yok oluyor. Ağzı klitorisimin etrafında kapanıyor ve öyle sert emiyor ki kalçalarım titriyor. "*Dio, Luca...*" diye inliyorum.

"Bu doğru prenses. Ben senin tanrınım, ve sen de *benim.*"

Dili zonklayan yumrumun etrafında hızlı daireler çizerken bir parmağını içime sokuyor. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. Benimle alay ediyor, orgazmımı ortaya çıkarıyor. İkinci parmağını içeri soktuğunda, daha sert kıvranıyordum, sürtünmenin serbest kalmamı bulması için ölüyorum. Zaten çok yaklaştım.

Luca koyu renk buklelerimin üzerinden bana bakıyor ve o büyüleyici gözleri beni yakalayıp esir alıyor. Parmaklarımı onun vahşi buklelerine geçiriyordum ve o da boştaki elini çıplak kıcıma dolayarak kalçalarımı yüzüne doğru itiyor.

Hiç kimse beni bu kadar çabuk orgazm etmemişti. "Boşalacağım," diye inliyorum.

"Henüz değil prenses. Sana söylediğimde geleceksin." "*Kurallarını sikeyim dediğini sanıyordum,*" diye mırıldandım.

Yaramazca sırtıyor. "Sanırım bunu seveceksin." Onun Dil içimde daha derinlere iniyor, emiyor ve yalıyor ve ben bitkin bir nefes alıyorum. "Ne kadar uzun süre dayanırsan

Daha iyi olacak," diye mırıldanıyor kaygan sıcaklığıma karşı. Sadece titreşimler bile beni neredeyse uçurumdan aşağı atıyor.

İkinci parmağı kıvrımlarımdan aşağı doğru kayarak ıslaklığımı aşağıdaki el değmemiş etin etrafındaki hassas deriye sürüklüyor. Bir an için sertleşiyorum, kıkım bakir bir bölge.

"Rahatla," diye fısıldıyor, parmağı güneye doğru ilerlerken dili hâlâ alay ediyor.

Başka bir zevk dalgası beni kavıyor, dili ve parmağının amımda birleşmesi ve diğerinin aradaki boşlukta kayması çok ezici.

"Luca, dayanamıyorum..." diye soluklanıyorum.

"Sadece birkaç saniye daha." Her kelimeyi o hünnerli parmaklarının bir başka hamlesiyle ve dilinin dönüşüyle nokt alıyor. Çaresizce kalçalarımı ona doğru itiyorum.

İnliyorum, zevkten kıvranıyorum. "Lütfen, Luca"

Memnun bir sırıtışla gözlerini bir kez daha benimkilere diyor. "Tamam prenses, şimdi benim için gelebilirsin. Dilim ve parmaklarım tatlı amının içindeyken parçalanmanı izlemek istiyorum." Dudaklarını yalıyor ve bacaklarımın arasında kayboluyor.

Hiç bana bu kadar aç bir adamla birlikte olmamıştım ve bu çok heyecan verici.

Becerikli dilinin klitorisime bir fiskesi, parmağının derin bir dalışı ve büzüşmüş derinin sırtındaki baskının artması ve ben uçurumun kenarına roket atıyorum. Isı damarlarımda orman yangını gibi dalgalanıyor. O beni azgın bir zevkle yutmaya devam ederken ben de onun ağzına doğru atıyorum.

Kanepeye yığılıp kesik kesik nefes alıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki patlayacağından eminim. Luca üzerimde sürünerek güçlü kalçalarıyla bacaklarımı kavlıyor. Pijama üstümü başımın üzerinden çekiyor ve göğüslerim serbest kalıyor.

"Mmm, bu kısmı bekliyordum prenses." Dudaklarını yalıyor, uyarılmam çenesinde parlıyor. "Hiç kendini tattın mı?"

Başım ileri geri savruluyor.

"*Cazzo*, ne kaçırdığını bilmiyorsun." Dilini önce kendi dudaklarında, sonra benimkinde gezdiriyor. "Gökkuşakları ve güneş ışığı," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Tadı tatlı, misk kokulu ve keskin, ikimizin mükemmel bir karışımı. Ağzı meme ucuma inmeden önce dili birkaç saniye daha benimkiyle dolaşıyor.

Orgazmımın yankıları hâlâ içimde dalgalanırken, her yalayışım daha da artıyor, duyularım aşırı hızlanıyor.

"Benim için bir kez daha boşalmanı istiyorum prenses. Sen benim için boşalırken sikimi o ateşli amcığının içine gömüp seni izlemek istiyorum. Sadece benim için."

"Şu anda mı?" Boğuluyorum. "Yine mi?"

Bakışları aramızda geziniyor ve ben de onun görüş alanından taş gibi sertleşmiş sikini takip ediyorum. Nasıl tekrar gitmeye hazır? Tamamen kemiksizim, şekilsiz bir deri ve çiğ zevk çuvalı.

"İstemiyorsan tabii ki?" Şakacı bir kaşını kaldırıyor. "Senin için kurallarımı çiğnememi istediğini sanıyordum. Seni kanepeye çivilerken öpebilmem için yüz yüze sevişmemi mi?"

Dio, evet, onu istiyorum. Bu adamla bir ay bile geçirmedim ve onun için tam bir *puttana* oldum. Ama kahretsin, onu ve pis ağzını istiyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Gözleri parlıyor, sonsuz karanlıkta parlayan ışık kalbimi hızlandırıyor. "O zaman bacaklarını benim için aç prenses. Eve geliyorum."

Luca

İçine gömülüyorum ve amcığı beni sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi içine alırken inlememe engel olamıyorum. Çok sıcak ve sıırıslıklam. Onu bu lanet prezervatif olmadan hissetmek istiyorum ve şimdi diğer tüm kurallarımı pencereden dışarı attığıma göre, bir sonraki gidecek olan bu olacak. Ona doğum kontrol hapı vereceğim ve onu çıplak sikeceğim. İçimdeki her parçayı ona boşaltmak için sabırsızlanıyorum.

Daha derine itiyorum ve o eve dönüş hissi en karanlık derinliklerimi dolduruyor. Bencilim, Vinny ile olanlardan sonra Stella'yı bu hayata sürüklediğim için çok bencilim, ama lanet olsun, şimdi gitmesine izin veremem.

Onca yıl önce ondan uzaklaşmak yeterince zordu.

Sikim tekrar dalıyor ve bir inilti daha çıkarıyor. Elleri gömleğimin etrafında kenetleniyor ve düğmeleri koparacağından korkuyorum. Tamamen çıplak ve gömleğim hâlâ üzerimdeyken kendimi bir *ahmak* gibi hissediyorum. Kaçınılmaz olanı daha ne kadar erteleyebilirim?

Parmakları gömleğimin eteğine dolanıyor ve onu gövdemden yukarı doğru çekiyor. *Kahretsin*. Ellerini kavrayıp başının üzerinden geçiriyorum ve içine girerken bir elimle tutuyorum. Hâlâ yakamdan sarkan kravatıma uzanıyorum ve bileklerine hızlıca bir düğüm atıyorum.

Stella'nın gözleri bana bakarken açılıyor.

"Hoşuna gitmiyorsa söyle gitsin," diye mırıldandım.

Alt dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve bana vuruyor. Hoşuna *gidiyor*.

"İşte benim güzel kızım." İtişlerimi yavaşlatıyorum, uzun ve

Derin. Göğüsleri her dalışta zıplıyor, sadece yutulmak için yalvarıyor. Daha birkaç dakika önce boşalmış olmama rağmen, tekrar boşalmaya hazırım. Sadece onu görmek bile beni gençlik yıllarıma geri götürüyor.

Ağzım pembe meme ucuna yaklaştığında sırtı kavislendi. İpek kravatıma karşı kıvranıyor. "Ellerini olduğu yerde tut," diye uyarıyorum.

Karşı konulmaz bir surat ifadesiyle bacaklarını kalçalarımın etrafına sarıyor ve benimle buluşmak için sallanarak sikimi daha derine sokuyor.

"Tekrar gelmeye hazır mısın?" Çabucak başını sallar.

Ağzım onun göğsünden ağzına doğru hareket ediyor, dilim onun istekli diliyle iç içe geçiyor. Bunu bütün gün yapabilirim. Onun içindeyken kendimi hiç bu kadar huzurlu, bu kadar bütün hissetmemiştim. Dünyanın geri kalanı yerle bir olsa bile umurumda olmazdı. Onun için her şeyden vazgeçerdim.

Bu düşünce çılgın kalp atışlarımı durdurdu. Çok hızlı. Çok erken.

Ama öyle mi? Bir parçam Stella'yı çocukluğumuzdan beri seviyor.

Bacakları etrafımda gerildi, beni teşvik etti. Bir anlık paniğimle hareket etmeyi bırakmış olmalıyım. Ona bakıyorum ve o parlak mavi gözler nefesimi kesiyor. Onu tekrar öpüyorum, sertçe.

"Benim için gel prenses," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Birlikte," diye pantolonunu indiriyor.

Gözlerim kapanıyor ve bu anı hafızama kaydediyorum. Yüzündeki gülümseme, kalbimin tamamen dolması, bedenlerimizin iç içe geçmiş hissi.

Son bir hamleyle, mükemmel bir senkronizasyon içinde uçurumdan aşağıya düşüyoruz.

BÖLÜM 36

RESMİ İLİŞKİ DURUMU

Luca

Kardeşimle bir haftadır konuşmadım. Benim olana dokunmaya cüret ettiğinden beri. Onu mümkün olan her şekilde hayatımdan çıkardım. Tony'den son duyduğumda doktor onu iyileştirmişti ve yaşıyordu. Derin, karanlık bir parçam onu öldürmek istiyordu. Kanlı, hırpalanmış yüzünün görüntüleri zihnimi doldururken gözlerimi sıkıca kapattım. Şimdi, bu geceki baloda ortaya çıkacağından korkuyorum. Stella ve ben şu anda çok iyi bir noktadayız ve bunu mahvetmekten ölesiye korkuyorum.

Onun için tüm kurallarımı yıktım. Ve limuzinde yanıma sokulduğunda, daha fazlasını yıkmak istiyorum. Ona hırpalanmış kalbimi ve kara ruhumu vermek istiyorum. Ama vermeye degecek bir şey var mı?

"Neyin var? Çok sessizsin." Stella'nın eli uyluğumun iç kısmını sıyrıyor ve ince pantolonumun içinde bile, dokunuşuyla anında sertleşiyorum.

"Sadece bu gece eve gittiğimizde seni nasıl becereceğimi düşünüyorum." Yaramaz bir sırıtış

Dudaklarım.

Mükemmel ağzının köşelerinde buna uygun bir ifade kıvrılıyor. "Oldukça kirli bir ağzınız var, *sinyor*."

"Seviyorum. Ve sen buna bayılıyorsun prenses."
Dudaklarına sahip çıkıyorum,

Parmaklarımı uzun saçlarının arasında dolaştırıyorum. Bana karşı inliyor ve lanet olsun, zaten geç kalmamış olsaydık, Mickey'nin yarım saat daha etrafta dolaşmasını sağlardım, böylece horozumu şu anda sıcak amına sokabilirdim. Onu öperken kıvranışına bakılırsa, benim için sırlıslıklam olacağını şimdiden biliyorum.

Onu serbest bırakmak için kendimi zorluyorum ve o hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyor. Dudakları karşı konulmaz bir şekilde bükülüyor ve kahretsin, o kaşlarını çatmış suratını sikmek istiyorum.

"Bu gece çabuk olacağız prenses. Geçen seferki gibi oyalanmak yok. Ortaya çıkacağız, basını mutlu etmek için birkaç fotoğraf çekeceğiz ve seni doğruca yatağa götüreceğim."

Elim çıplak sırtında geziniyor ve omurgasında bir ürperti belirliyor. "Senin yatağın mı?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Mmm, benim yatağım." Orada becerdiğim ilk kadın olacak. Bir şekilde, bu uygun. Sonuçta yatak odama girmesine izin verdiğim ilk kadındı. Ve şimdi buz gibi kalbime gizlice giriyor....

"Dört gözle bekliyorum." Gülümsüyor ve *Dio*, kalbim bir anlığına duruyor. Kalp krizi geçirdiğimden oldukça eminim, ta ki tekrar atana kadar.

Bu kadın beni mahvetti.

Ve *cazzo*, bunu yapmaya devam etmesini istiyorum.

Stella

"Herkes bize bakıyor." Dans ederken ağzımı Luca'nın kulağına bastırıyorum.

"Bırakın yapsınlar." Beni dar bir çemberin içinde döndürüyor, sonra saçlarım pırıl pırıl parkeyi izleyecek kadar alçaltıyor. Tiz bir kahkaha patlıyor.

Beni tekrar yukarı çekip göğsüne yasladığında yanaklarım ısınıyor. Düzinelerce delici bakış başımın arkasına saplanıyor. "Neden bakıyorlar?"

"Muhtemelen Manhattan'ın sosyal eliti beni bu etkinliklerden birinde aynı kadınla bırakın üç kez, iki kez bile görmediği içindir."

Ağzımın büzülmesine engel olamıyorum. Sözleri, aramızdaki bu şeyin bir son kullanma tarihi olduğunu hatırlatıyor sadece. Hızla yaklaşan bir son kullanma tarihi.

"Ne?" Beni daha yakına çekiyor, o karanlık bakışlarını üzerime dikeyor.

"Hiçbir şey."

"İlk olduğunuz için son derece memnun olmalısınız. Senin için neredeyse tüm kurallarımı çiğnedim prenses."

Memnunum ama aynı zamanda dehşet içindeyim. Ne zaman ileriye doğru bir adım atsak, hemen ardından dev bir geri adım geliyor. İşte bu mantıksız korku kelimeleri ağzımdan çıkmaya zorluyor. "Tam olarak ne yapıyoruz, Luca?"

Gözleri kısılıyor, bakışlarındaki sıcaklık daha da artıyor. "Sana istediğini vermeye çalışıyorum."

Ben bile anlayamazken o bunun ne olduğunu nasıl bilebilir?

"Resmi bir ilişki durumu istiyor musun? Facebook'ta onaylayayım mı?"

Omuz silkiyorum, yanaklarımı utanç kaplıyor. Sesli söyleyince kulağa çok aptalca geliyor ama evet, sanırım ihtiyacım olan şey bu.

Benimle birkaç adım geri dans ediyor ve sonra beni etrafında döndürüyor. Bir fotoğrafçı önümüzde duruyor, kamerası yüzümden birkaç santim uzakta. Yanında tanıdık bir muhabir duruyor. Kadın, hevesli bakışları Luca'nın üzerindeyken gülümsüyor.

"Kerry, iyi bir taneye ihtiyacım var, lütfen, değerli bir kapak, anladın mı?" Gözleri sanki kutsal bir şeye rastlamış gibi açılır.

ve kameramanı dürtüyor. "Bay Valentino'yu duydun, Harry. İçinizdeki en iyisi." Alaycı bir gülümsemeye yaklaşıyor. "Ve bana tekrar hatırlatın, yanınızdaki bu güzel kadın kim?"

Luca'nın gözleri benimkilere kilitleniyor ve kelebek kanatlarının çılgınca çırpınışı içime hücum ediyor. "Bu benim kız arkadaşım, Stella Esposito."

"Kız arkadaş mı?" Muhabirin gülümsemesi daha da keskinleşiyor. "Ben de öyle dedim, değil mi?" Elini aşağı kaydırır

ve parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırıyor.

"Yani bu artık Manhattan'ın en uygun bekarı olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Tam olarak bu anlama geliyor."

Sözleri karşısında nefesim kesiliyor. Çok aptalca ama çok şey ifade ediyorlar.

Ona külotunu indirerek sırtıyor ve ben yükselen ateşi bastırmak için kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

Bir düzine fotoğraf için poz verdikten sonra Luca onlara teşekkür ediyor ve beni dans pistine geri çekiyor, haksız yere yakışıklı yüzünde bok yiyen bir sırıtış var. "Şimdi mutlu musun?" diye soruyor beni kollarının

arasında döndürürken.

"Bunun gerçek olduğunu nereden bileyim? Senin kol ekerin olmam gerekiyordu, anlaşma bu değil miydi?"

"Seninle olmak hiç kolay olmayacak, değil mi prenses?" Dudaklarımı yakalamadan önce o göz kamaştırıcı gülümsemesini bana çeviriyor.

Dans pistinin her köşesinden kolektif bir soluk yankılanıyor. Ya da belki sadece ben. Beni yle bir öpüyor ki dizlerim titriyor. Eğer belimi sıkıca tutmasaydı, parkenin üzerinde bir su birikintisine dnşebilirdim. Sonunda beni bırakıyor ve ben sendeleyerek geri çekiliyorum ya da en azından  e k i l m e y e çalışıyorum ama onun tutuşu daha da sıkılaşıyor.

"şimdi ikna oldun mu?" Burnunu burnuma dayıyor ve nefesim tekrar kesiliyor. Ondan ve pcğnden o kadar etkilenmişim ki nefes aıcıma uzanmayı düşünüyorum. "Beni biraz olsun tanıyan hiç kimse bir kadını öptüğümü görmemiştir. Artık resmileşti prenses, sen benimsin."

"O.M.G., Stella!"

Tanıdık bir çığlık başımı döndürüyor. "Rose!" Luca'nın kucağından sıyrılıp en iyi arkadaşımın kollarına atılıyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırıyor. "Baban Florida'ya gittiğini söyledi. Geçen aydan beri seni aramaya çalışıyorum. Ne oluyor kızım? Birkaç haftalığına Long Island'a gidiyorum ve sen ortadan kayboluyorsun."

En iyi arkadaşıma ağzım açık bakarken Luca'nın bakışlarının yüzümün yan tarafını deldiğini hissedebiliyorum. "Telefonumu ve tüm rehberimi kaybettim." Yanağımın iini iğniyorum. "Babamı mı gördün?" Tam bir enayiyim; hâlâ bazen onun için endişeleniyorum. "Nasıl görünüyordu?"

Bakışlarını kaçırıyor. "Biliyorsun, tamam."

Sarhoş, darmadağınık, büyük ihtimalle evsiz bir adama benziyor. Ne kadar utanç verici.

Luca aramıza giriyor ve elini uzatıyor. "Özür dilerim, korkarım bunların hepsi benim hatam. Arkadaşınızı kaçırdım ve onu çatı katımda tutsak ettim."

Adamın büyük eli Rose'un elini sardığında Rose kıkırdıyor, ben de tedirgin bir kahkaha atıyorum. "Beni her an kaçırabilirsin, yabancı. Dur bir saniye, sen-" Şakağına vuruyor. "Luca Valentino! Birkaç ay önce *The New Yorker*'ın kapağındaydın."

"Suçluyum."

"Ooh, o aksan o Yani seksi." O eğiliryakın ve fısıldayarak "Hassiktir. Siz birlikte misiniz?"

"Öyleyiz." Luca'nın kolu omuzlarıma yerleşiyor ve beni yanına yatırıyor.

Isı ÇİÇEKLER karşısında benim Yanaklar, ve Ben Tabii ki Bir *pazza* gibi gülümsüyorum.

"Aman Tanrım, Stells. Bu nasıl oldu?"

"Uzun hikâye," diye mırıldanıyorum.

Rose çantasını karıştırır ve cep telefonunu çıkarır. "Peki, bana yeni numaranı ver! Konuşacak çok şeyimiz var."

Luca'ya omzumun üzerinden sert bir bakış fırlatıyorum. *Piç kurusu* telefon ayrıcalıklarımı geri almama asla izin vermedi. Ceketinin cebindeki telefonuna uzanıyor. "Seninkini bana ver, eve gittiğimizde Stella'ya gönderirim."

Yeni ışıltılı Gucci debriyajımı tutuyorum. "Yeni cep telefonum benimkine sığmaz."

"Kızım, o çanta muhteşem!" Arkadaşımın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacakmış gibi aramızda gidip geliyor.

"Evet, rüyayı yaşıyordum Rose."

Luca gözlerini deviriyor ama dudağının kenarı seğiriyor. Ellerimi sıkıyor, parlak yeşil gözleri heyecanla parlıyor. "Arayı kapatmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de." Duraklıyorum, bu beklenmedik karşılaşmadan sonra beynim nihayet çalışmaya başlıyor. "Buraya kiminle geldin?" Arkadaşımla iki yıl önce devlet üniversitesinde tanıştım ve onun burada benden daha fazla işi yok.

İlgisiz bir el sallayarak bara doğru işaret ediyor. "Dr. Winchester'ın ofisine terapi için gelen bir adam."

"Rose! Bu iş politikasına aykırı değil mi?" Arkadaşım psikolog olmak için çalışıyor ve hastalarla çıkmamanın bir numaralı kural olduğundan oldukça eminim. Mafya patronumun aksine, en iyi arkadaşım kurallara pek bağlı değildir.

Narin omuzları tekrar kalktı. "O *benim* hastam değil. En azından henüz değil."

Çılgın arkadaşıma başımı sallıyorum. Bu çalışma alanını seçmesinin bir nedeni vardı.

Arkamda Luca aniden kaskatı kesiliyor. Vücudundaki her kasın gerildiğini hissediyorum ve bakışlarını takip ediyorum.

Cazzo, Dante.

37. BÖLÜM

COGLIONE KARDEŞİM

Luca

Dante, Caroline'i koluna dolamıő halde yaklaşırken, "Siktir," diye hırlıyorum. *Coglione* kardeşim kadının önünde olay çıkarmayacağımı biliyor. Babası Manhattan iş ve sosyal hayatında çok önemli biri.

Dante yaklaşırken Stella'nın arkadaşı etrafında dönüyor. "Kahretsin, çok seksi." Bakışları aramızda gidip geliyor. "Bu senin kardeşin mi?"

"Mmm, öyle," diye mırıldanıyorum. Bize doğru ilerlerken ona bakıyorum. Morluklar neredeyse tamamen kaybolmuő, bu da kardeőimin tonlarca makyaj yaptığının düşünmemeye neden oluyor. Tony gečen gün onu gördüğünde berbat göründüğünü söylemiőti. Sađ koluma salağa göz kulak olmasını söylüyorum.

Rose Stella'ya dirsek atıyor ve birkaç desibel yüksek sesle fısıldıyor. "Bağla beni, kızım. Neredeyse Luca kadar muhteşem."

Dişlerini sıkarak başını sallıyor. "Tam bir pislik olması çok kötü. Ondan uzak dur Rose. Söz ver bana."

"Tamam, tamam."

Stella'nın omurgasından bir ürperti yükselirken, ona daha sıkı sarılıyorum.

"Ne istiyorsun Dante?" Çok yaklaşımdan havlıyorum.

"Bir merhaba bile alamayacak mıyım?" Caroline mırıldanıyor.

"Merhaba Caroline. Seni görmek her zamanki gibi bir zevk." Onu sıkı bir gülümsemeyle ödüllendiriyorum ama içim çalkalanıyor.

Gözleri Stella'ya dikiliyor, sonra omuzlarına doladığım koluma kayıyor. "Yani bu doğru mu? İkiniz gerçekten birlikte misiniz?" Ses tonundan kötülük damlıyor.

"Evet, Caroline. Stella benim kız arkadaşım." Havadaki yoğunluğa rağmen dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Kulağa hoş geliyor. "Aslında birlikte yaşıyoruz."

Stella bana bakıyor, gözleri büyüyor. *Ben varım, bebeğim.*

"Birlikte yaşamak mı?" Rose ağzından kaçırır.

"Görünüşe göre." Arkadaşına temkinli bir gülümseme veriyor.

Dante'nin çenesi seğiriyor, tendon yeni tıraş edilmiş çene çizgisinde dalgalanıyor. "Tebrikler, bu oldukça büyük bir adım, *fratellino.*"

"Evet, öyle. Çok mutluyuz."

Rose kolunu uzatıp kardeşimle benim arama soktu. "Bu arada ben Rose, Stella'nın en iyi arkadaşıyım."

Dante ona sevimli bir gülümseme sunar, bu gülümseme geyik yapmak için ayrılmıştır. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"O.M.G., siz ikiniz çok seksi aksanlara sahipsiniz!"

Caroline kıza bir hırıltı fırlatıyor ve dudaklarımda bir sırıtma daha beliriyor. Stella ile nasıl arkadaş olabileceklerini görebiliyorum. Rose neşeli, şamatacı ve tatlı, Stella'mın ihtiyacı olan her şey.

Dante onu kesinlikle büyüleyici bulmuş gibi kıkırdıyor. *Stronzo*. Birkaç dakika sohbet ederler, kız havadaki gerginlikten tamamen habersizdir. Sonunda Dante Stella'ya döner ve ifadesi kararır. "Seninle konuşmayı umuyordum
-."

Stella'nın önüne atlıyorum, omuzlarımı geriye atarak onun görüşünü kesiyorum. "Hayır," diye tıslıyorum.

"Sadece özür dilemek istiyorum-"

"Umurumda değil. Bu konuda söylemem gereken her şeyi geçen hafta çatı katında söyledim."

"Lütfen, Luca."

"Hayır." Elimi kaldırıp kardeşimin göğsüne koyuyorum. "*Vattene, se no ti ammazzo*." Yalan da söylemiyordum. Görünüşü sikeyim, galayı sikeyim, gözümün önünden çekilmezse onu ellerimle boğacaktım.

Tony yanımda beliriyor ve elini omzuma koyuyor. Adam bir hayalet gibi. Nazikçe sıkıp fısıldıyor, "Burada olmaz, şimdi olmaz, *kaptan*."

Göz ucuyla, yaklaşan paparazzi çemberini yakalıyorum. Boğazımı temizleyerek elimi Dante'nin göğsünden çekiyorum. "Bunu başka bir zaman tartışırız."

"Peki," diye homurdanıyor. "Ama beni dinlemeni istiyorum."

Biz bir aileyiz Luca, kan bağımız var. Bu bizim için olamaz." "Göreceğiz." *Senin ömrün yetmez.*

Rose'a kibar bir gülümsemeyele elini küçük . Caroline'ın geri ve teşhirciler onu

aracılığıyla ve

kalabalık dans pisti. O gittiği anda Stella bana yasla n d ı .

"*Mi dispiace*, prenses," diye fısıldıyorum. Bu saçmalıkla uğraşmak zorunda kaldığı için çok üzgünüm.

"İyi misin, Stells?" Rose'un dikkatli bakışları
Biz.

"Evet, sadece yorgunum. Dante biraz zorlayıcı
olabiliyor.
zamanlar."

"Böyle bir yüzle, umursayacağımı sanmıyorum."

"Rose...", diye uyarır.

"Biliyorum, biliyorum. Çek ellerini." Avuçlarını sahte bir teslimiyetle kaldırıyor. "Sanırım yine de gidip randevumu bulmalıyım."

"Evet, muhtemelen."

Rose kollarını Stella'ya doluyor ve beni bir an için onu bırakmaya zorluyor. Onun sıcaklığını kaybettiğimi hemen hissediyorum. "Bir daha kaybolmayacağına söz verir misin?"

"Tabii ki hayır. Artık bir telefonum ve senin numaran var. Değil mi, Luca?" Stella bana doğru sivri bir bakış fırlatıyor.

"Evet. Eve gider gitmez ona numaranı vereceğime söz veriyorum."

"Harika. Bu hafta öğle yemeği randevusu mu?"

Bir tepki için Stella'nın yüzünü izliyorum. Gülümsemesi yumuşak, tavrı sakin. "Bunu çok isterim."

Verdiği cevap göğsümde bir suçluluk duygusu yarattı. Onu çatı katımda esir tutarak bir canavar gibi davrandım. Ama onu kaybetme fikri ciğerlerimdeki kalan havayı da sıkmaya yetiyor. Bu ilişkinin yeni kurallarını, yeni sınırlarını tartışmamız gerekecek.

Rose bir kez daha sıkarak kızımı bırakıyor ve bana dönüyor. "Eminim iyi bir avsındır ama arkadaşım

en iyisidir, bu yüzden ona bulaşmayın, anladınız mı?"

Dudaklarımda beklenmedik bir gülümseme beliriyor. "Anladım, Rose." Üzerime bir pişmanlık dalgası daha çöküyor ama soğukkanlı sırıtişımı koruyorum. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Güzel." Topuklarının üzerinde döner ve kalabalığın içinde kaybolur.

Stella yanıma kıvrılıyor ve ben onun sıcaklığının geri dönüşünün keyfini çıkarıyorum.

"Eğlenceli birine benziyor."

"O da en iyisi. Şu ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim bile." Özlem dolu bir bakış kaşlarını çatıyor.

"Seni bu kadar izole ettiğim için özür dilerim. Şu andan itibaren her şey değişecek."

Bana bakıyor, kaşları çatık. "Oh, öyle mi? Artık senin kız arkadaşın olduğuma göre?"

"Mmm, prenses, bu kulağa biraz fazla hoş geliyor." Doğrusu, ona karşı hissettiklerimin büyüklüğünü tam olarak karşılamıyor gibiydi. Yaşadığımız onca şeyden sonra kız arkadaş önemsiz geliyordu.

Kollarını boynuma doluyor ve göğüslerini göğsüme bastırıyor. Çenemi eğdiğimde göğüs dekoltesini görebiliyorum. Sikim seğiriyor ve anında ona karşı sertleşiyorum.

"Buradan çıkmak mı istiyorsun?" Ses tonumdaki sertliği ben bile duyabiliyorum.

"Evet, lütfen." Eli aramızda kayıyor ve sikimi boğazlıyor. Pantolonumun üzerinden bile, onun dokunuşuyla inliyorum.

"Dikkatli ol prenses. Birkaç dakika daha böyle devam edersen seni banyoya götürüp bu yaramazlık damarını kesmek zorunda kalacağım."

Aletimi bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Denediğini görmek isterim." Bana öyle hınzır bir sırıtış fırlatıyor ki, bütün kan sikime hücum ediyor. "Beş dakika içinde benimle kadınlar tuvaletinde buluşun Sinyor Valentino."

Masamıza uğrayarak belediye başkanı ve eşine hızlıca veda ediyorum. Kafamdan kemerimin altına doğru akan kan yüzünden, hatırladığıma bile şaşırdım. Gerçekte sikim Stella'nın aç amına gömülmek için can atarken, çifte baş ağrısı gibi uyduruk bir bahane sundum. Ona limuzinde sahip çıkmayı hayal etmiştim, ama banyo da işe yaradı.

Dans pistini temizlediğimde neredeyse koşmaya başlamıştım. Köşeyi dönüp Vincent Van Gogh'un ünlü *Hasır Şapkalı Kendi Portresi'nin* yanından geçerek tuvaletlere giden koridora doğru koşarken karanlık bir şekil yoluma çıkıyor.

"*Cazzo*, Dante," diye tıslıyorum.

"*Scusi*." Özür mırıldanırken ellerini kaldırıyor. "I seninle konuşmam gerek."

"Ve sana söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını söylemiştim." Onu iterek geçiyorum ve en azından yolumdan çekilecek kadar mantıklı.

"Stella'nın babasıyla ilgili." Dante'nin sözleri omurgamda bir tedirginlik yaratıyor.

Durdum ve dönüp ona baktım. "Ne olmuş ona?" Homurdanıyorum.

"Stella ile aranızdaki bu şey beni deli ediyor.... Ve benimle konuşmayı reddettiğin, beni işinden ve hayatından tamamen çıkardığın için elimde biraz zaman vardı."

"Sadede gel, Dante."

"Biraz araştırma yaptım, bu yüzden Stella'dan özür dilemek istedim. Onun bir casus olduğu konusunda yanlışmışım."

"Hadi canım," diye hırladım.

"Neden bana söylemedin, seni *coglione*?"

İtiraf etmek içimi parçaladı ama olanlarda benim de suçum vardı. Eğer ona kızım ile ilgili gerçeği söyleseydim tüm bunlar önlenebilirdi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Stella'yı kendime saklamak istemem dışında neden söylemediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Liam McKenzie ile yaptığın küçük anlaşmayı biliyorum," diye devam ediyor ben cevap vermeyince. "Ve o serserinin ödeme yapacak parası olmadığını duydum."

Bunu tahmin edebilirdim. Tony'nin de ona göz kulak olmasını sağlamıştım ve içki içip kendine acıması arasında, *stronzo*'nun paraları toplamadığını düşündüm. Zamanı geldiğinde halledeceğim başka bir şeydi bu.

"Bu isim de bir çan çaldı...." Gözlerinin kenarları sivriliyor ve kalbim kaburgalarımı tekmeliyor. "Bu kız Vinny'nin kız kardeşi mi?"

Ciğerlerimden sessiz bir çığlık kopuyor. Acıyı yutuyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum ama

Kardeşimin bilmesini istemedim. Yaptıklarından sonra şimdi daha da çok.

"şimdi anlıyorum. Bu kızın seni neden bu kadar etkilediğini." Bir adım daha yaklaştı, ben de bir adım geri attım. Köşeye sıkışmış hissetmekten nefret ediyorum. Kaçma dürtüsü ısınmış bedenimin altında sarmallar oluşturuyor. "Hiçbir fikri yok, değil mi?"

Başımı sallıyorum, belli belirsiz bir hareket.

"Kahretsin Luca, zr dilerim."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde sıkıyorum. "Hayır," diye bağırıyorum. "Bunu yapamazsın. Ona tecavüz etmeye çalıştın!" Patlamamın müzenin koridorlarında nasıl yankılandığını fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

"Onun Bo'nun casusu olduğunu sanıyordum, *fratellino*. Ve yemin ederim, ona gerçekten cinsel saldırıda bulunmayacaktım. Sadece onu korkutmaya çalışıyordum." Ellerini saçlarında gezdiriyor. "Her şeyi berbat ettim, tamam mı? Bunu telafi etmek için her şeyi yaparım."

"Bana mı?"

Bağırıyorum. "Ona, her neyse."

"Her neyse değil!" Parmaklarım kıvrılıyor, tırnaklarım avuç ilerimi kesiyor. Öfkemi dizginlemek için derin bir nefes alıyorum. Kendimi kaybedip ona tekrar saldırmaktan bir saniye kadar uzağım. "şu anda bunu yapamam," diye tıslıyorum.

Dante ellerini tekrar havaya kaldırarak geri çekilir. "zr dilerim. Yemin ederim bunu bir şekilde düzeltmenin bir yolunu bulacağım, tamam mı?"

Başımı ileri geri sallayarak yanından geçip sessiz koridorda hışımla ilerliyorum.

BÖLÜM 38

UMUT TEHLIKELİDİR

S *tella*

Yaklaşan ayak sesleri nabzımı hızlandırıyor. Makyaj masasına yaslanıyorum ve nefes alıyorum. Amım ihtiyaçla zonkluyor, içimde ateşli bir heyecan oluşuyor. Luca için küçük bir *puttana* gibi. Dantel tangamı çoktan çıkarıp minik çantamın içine tıktırdım. İyi ki küçük, uygunsuz bir kumaş parçasıydı, yoksa asla sığmazdı.

Kapı açılıyor ve Luca'nın heybetli formu kapı aralığını dolduruyor. Onu görünce dudaklarımdan hafif bir inilti dökülüyor. *Dio*, o muhteşem. Ve benim. En azından bir hafta dolana ve tutsaklık sürem bitene kadar.

"Biz gidiyoruz."

Bu iki kelime içimde y ü k s e l i p alçalan alevleri söndürdü. "Ne?"

Eli bileğime dolanıyor ve beni makyaj masasından uzaklaştırıyor.

"Ah, Luca, canımı yakıyorsun."

Tutuşunu gevşetiyor ama beni banyodan dışarı sürüklemeye devam ediyor.

"Neyin var senin?" Kapıyı neredeyse menteşelerinden sökerken çığlık atıyorum.

"Dante..." diye tıslıyor. Donup kalıyorum ve döşemeli duvara geri dönüyorum. "Beni yine köşeye sıkıştırdı. Sadece seni buradan çıkarmak istiyorum, tamam mı?"

Başım yavaşça eğildi. Onu bugün görmek karnıma yediğim yumruktan daha kötüydü. O piç kurusuna bir kez baktım ve kıçım havada, yüzüm yastığa gömülü halde çatı katına geri döndüm. Luca geldiği zaman gelmemiş olsaydı Omurgamda bir ürperti belirliyor ve omuzlarım titriyor.

"Senden özür dilemek istedi. Sanırım ev ödevini yapmış ve baban ile bizim durumumuz hakkındaki gerçeği öğrenmiş."

Vücudumdaki her kas kaskatı kesiliyor. *Özür dile. Babamdan. Durumumuzdan.* Bu cevabın pek çok kısmı süslü akşam yemeğimin boğazıma geri dönmesine neden oldu.

"Bunu asla yapmayacağına yemin ediyor." Luca başını sallar. "Özür dilerim, çok özür dilerim Stellina." Beni kollarına çekiyor ve misk kokusu beni sarıyor. İşte böyle, korku dağılıyor ve karanlık anılar ait oldukları karanlık köşelere çekiliyor.

"Hadi gidelim buradan," diye fısıldıyorum gömleğinin içine.

Sıcak bir nefes kulağımın kabuğunu gıdıklıyor ve göz kapaklarım titreyerek açılıyor. İpeksi çarşaf lar beni lüks içinde koza gibi sarıyor, ama hiçbir şey bana kas lı, çelik bant lı yataktan daha değerli hissettirmiyor.

belime ya da bacaklarımın arasına dolanan kalın uyluğa. Çok sert nefes alıp bu mükemmel anı mahvetmekten korkarak usulca nefes alıyorum.

Luca'nın resmi açıklamasından bu yana sadece bir gün geçti ve şimdiden böyle bir yaşamı hayal edebiliyorum.

Bu aptalca ve çok tehlikeli.

Hayatımda buna degecek hiçbir şey kalmamıştı. Ne annem, ne Vinny... Luca beni terk eden bir dizi insanın sadece sonuncusu olacaktı. Bu kaçınılmazdı.

Güneşin ilk ışıkları Manhattan'ı tüm ihtişamıyla yıkarken aşağıdaki geniş şehre bakıyorum. Çok fazla olasılık var Burada, bu görkemli şehrin tepesinde krallar gibi otururken, hayatın nasıl olabileceğini hayal etmek çok kolay. Ama umut tehlikelidir ve kalbimi korumayı unutmamalıyım.

Çok geç, karanlık bir ses düşüncelerimi işgal ediyor.

Parmaklarımı Luca'nın ön kolunda gezdiriyor, siyah saçlarının arasından bir iz çiziyorum. Minik çiller tenini benek benek süslüyor ve ben de bir çocuğun noktaları birleştirmesi gibi beneklerin üzerinde desenler çiziyorum. Bu rahatlatıcı ve artan endişemi bastırmama yardımcı oluyor.

Cazzo, Stella, bir kez olsun anın tadını çıkarın.

Ama Luca'nın komodininin üzerindeki dijital saat gözüme çarpıyor ve yanıp sönen tarih yaklaşan kıyameti daha da kötüleştiriyor. Ay sonuna sadece üç gün kalmıştı. O zaman ne olacaktı?

Luca arkamda kıpırdanıyor ve sert ve çok tanıdık bir şey arkama bastırıyor. "Mmm, günaydın prenses." Boynuma sokuluyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Güzel bir sabah." Eğer kendime karşı dürüst olursam, mafya babasıyla yatakta geçirdiğim gecelerin yıllardır uyuduğum en iyi geceler olduğunu itiraf etmeliyim.

"Daha iyisini yapabilirim." Yorganın altına giriyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. Ben de onun gibi tişörtünün altında çıplak kaldım.

Dün gece beni eve getirdiğinde saatlerce sevişmiştik ve o lanet gömleği hiç çıkarmadı. Bu beni rahatsız etmeye başlamıştı. O mükemmel dudaklarında hınzır bir sırıtışla üzerimde geziniyor. Elimi boynunun arkasına doladım ve ağzını kendime doğru çektim.

Alt dudağını emiyorum, tatlı tadına o kadar bağımlıyım ki. Dillerimiz zaten tanıdık bir dansla birbirine dolanırken, eli gömleğimin altından kayıyor ve göğsümü buluyor. Yumuşakça yoğuruyor, sırtım onun dokunuşuyla yükseliyor.

Dio, tam da bu adamın benden bir orgazm daha çıkaramayacağını düşündüğüm anda, beni sıırılsıklam, hazır ve siki için kıvranır hale getirdi.

Luca girişime doğru hizalanıyor ve başını kaygan sıcaklığında aşağı yukarı gezdirerek alay ediyor. "Mmm, prenses... seni hapa alıştırmanın lazım. Çıplak amının her şeyimi içine aldığını hissetmek istiyorum."

Omurgamda lezzetli bir ürperti dolaşıyor. "Aslında hap kullanıyorum."

Gözleri açılıyor, Adem elması boğazının uzun sütunu boyunca sertçe sallanıyor. "Öyle misin?"

"Bir süredir öyleyim." Dudaklarımda alaycı bir sırıtış beliriyor. "Sadece beni kaçıran mafya babalarıyla prezervatifsiz seks yapmıyorum."

"Gerçekten mi? Bu da kurallarından biri mi?" Beni dürtüyor, ucu zonklayan klitorisime bastırıyor.

"Öyle. Ve çok önemli bir tane," diye mırıldanıyorum. Bir dakika içinde, sırf onun içimde olması için tüm kurallarımın vazgeçeceğim.

"Her cinsel ilişkide dini olarak prezervatif kullanan ve yıllarca titizlikle test edilen mafya patronları için bile mi?"

Kontrol manyağı C.E.O.'nun buna bayılacağı belliydi.

"İstersen sana son testi gösterebilirim?"
devam ediyor.

Dudaklarımda bir sırtma daha beliriyor. Luca'nın beni bir kuralı daha çiğneyecek kadar çok istemesi bana sonsuz bir zevk veriyor. Neredeyse başım dönüyor.

Aletini kavıyor ve doğru miktarda baskı uygulayarak giriş yerimde aşağı yukarı gezdiriyor. Kıvrımlarımın arasından kayıyor ve kalçalarım onu karşılamak için kalkıyor. "Bu bir evet mi prenses?" O karanlık gözlerde bir yaramazlık parıltısı kıvılcımlanıyor.

Düşünüyormuş gibi yaparak alt dudağımı çiğniyorum.

"Cevabın evet olsa iyi olur, yoksa seni cezalandırmak zorunda kalacağım." "Buna cesaret edemezsin."

"Oh, ama yapardım. Seni kucağıma atıp yanaklarından daha parlak bir kırmızı olana kadar o mükemmel kıcını tokatlamaktan daha çok zevk alacağım bir şey yok. Sonra acıyan tenini yalar, dilimi her santiminde gezdirirdim."

Başka bir heyecan ürpertisi.

"Senin de hoşuna gideceğine dair bir his var içimde."

Ellerimi sırtında gezdiriyorum ve kaslı kıkından bir avuç tutup onu daha da yaklaşıtıyorum.

"Evet?" Dudakları seğiriyor. "Söylemeni istiyorum prenses." "*Cazzo*, Luca," diye inliyorum. Sadece onun dudaklarından

Benimle dalga geçen bir ipucu.

Kalçalarını öne doğru sallıyor, böylece sadece ipeksi tepesi içeri giriyor ve sıkılmış dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Daha fazla," diye nefes alıyorum, parmaklarım kışının etrafında kenetleniyor ve onu daha derine çekiyor.

Benimle mücadele ediyor, güçlü kalçaları onu sabit tutuyor. Altında kıvranırken "*Sülo* ağrısı," diye homurdanıyorum,

Daha fazla sürtünme için çaresizdi. "Evet, *cazzo*, Luca, beni prezervatifsiz becermeni istiyorum. Mutlu musun?"

Bok yiyici bir sırtış öpülesi dudaklarını kısıyor ve o kadar hızlı içime dalıyor ki başım geriye düşüyor. Adını haykırıyorum. *Kutsal cannoli*, prezervatifsiz çok daha iyi. Sıcak teni içime batıyor, her hamleyi yoğunlaştırıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor beni yatağa çivilerken. "Haklıymışım, bu çok daha iyi." Gözleri geri yuvarlanıyor, alt dudağı mükemmel beyaz dişlerinin arasında sıkışıyor. "Amin çok sıcak ve ıslak, sikim için yalvarıyor." İnliyor ve *Dio*, bu sesle neredeyse çözümlüyorum.

Bunun yerine başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum, zevki uzatmak için başka herhangi bir şeye. Hâlâ tişörtünü giyiyor ama ben onun her yerini, dövmelelerini, hatta yara izlerini bile görmek istiyorum. Nedense göğsüne hiç iyi bakamadım. Siyah tişörtünün eteklerine uzanıp, gövdesinin üzerinden yukarı doğru çekiyorum.

Luca donup kalıyor, taşakları içimde. "Hayır," diye homurdandı. "Neye hayır?"

"Üzerinde kalsın." Gözlerinin karanlık derinliklerinde bir

korku titreşimi dolaşıyor.

"Neden?"

"Çok terliyim."

Şüpheli bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne olmuş yani?"

Eli bileğime dolanıyor ve karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor. "Lütfen, henüz değil," diye fısıldıyor.

İsteği beni o kadar şaşırttı ki tek kelime bile edemiyorum. Yara izleri konusunda utangaç mı? Ukala CEO'nun herhangi bir konuda güvensiz olduğunu hayal bile edemezdim. Bana doğru hareket etmeye başlıyor, siki klitorisime doğru açıyla vuruyor ve diğer tüm düşünceler yok oluyor.

Kalçalarımı onunkilerle buluşturmak için sallıyorum, daha sert, daha hızlı. Bacaklarımı beline dolayarak onu teşvik ediyorum. İçimde o kadar derin ki, onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı söyleyemiyorum. Ve bu çok doğru hissettiriyor.

Bir itiş daha ve amım onun etrafında kenetleniyor, hayatımın en iyi orgazmını yaşarken kasılıyor. Tıpkı bir öncekinde ve ondan öncekinde olduğu gibi. Aleti titriyor ve sıcaklığı içime akıyor. Hepsini içime almanın çok samimi bir yanı var. Garip bir prezervatif çıkarma yok, sadece o üstüme yığılırken bitkin nefeslerimiz.

Luca alnını benimkine bastırıyor, burunları birbirine değiyor. "Beni mahvettin prenses. Ve her lanet gün beni mahvetmeni istiyorum."

Boğazım düğümleniyor ve *Dio* o kadar mutluyum ki sanırım ağlayabilirim. Gözyaşlarımı hızla geri kırıyorum, böylece tam bir *şempanze* gibi görünmüyorum. Sadece üç günümüz kaldı.

BÖLÜM 39

SAATLİ BİR SAATLİ BOMBA

Luca

İki gün kaldı.

Her geçen an içimdeki huzursuzluk çukuru büyüyor. Met Gala'dan beri Stella'nın yanından hiç ayrılmadım. Günün yarısını çalışarak, diğer yarısını da çatı katımın her yüzeyinde onu becererek geçiriyorum. Haftalar önce haklıydım, sadece evime değil, karanlık kalbimin ve ruhumun her yarığına sıcaklık aşıladı.

Onu kaybetme fikri akıl almaz.

Bu yüzden Magda'ya bunu aldırdım. Beyaz kutuyu avucumun içinde evirip çeviriyorum ve hizmetçimin aldığı kırmızı fiyongu hediyein üzerine yapııştırıyorum. "Stella?" diye sesleniyorum. Şimdiye kadar giyinmiş olmalıydı. Onu duşta becerdikten sonra, ben Magda'dan hediye almaya giderken onu hazırlanması için bıraktım. Tavşanlar gibi seviştiğimizden beri son birkaç gündür olduğu gibi yine ortalıkta görünmüyor. Ama onun bilmiş gülümsemelerini yakalıyorum. Bizim için mutlu ve bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum ama önemli.

"Geliyorum!"

Kutuyu mermer adanın üzerine koydum, parlak kırmızı fiyonk mutfağın tüm beyazlığına karşı göze çarpıyordu. Stella içeri girdi ve bakışları hediyeye kaydı. Kalbini durduran bir gülümseme lanet olası ağzını ayırıyor ve gözleri benimkilere dikiliyor. "Bu da ne?"

"Bir hediye. Çok gecikmiş."

Bana bakarken kaşları çatıldı.

Açıklanamaz bir sıcaklık boynumdan yükseliyor ve çeneme yayılıyor. "Sadece aç şunu."

O da bir kez olsun iyi bir kız gibi yapar.

Kutuyu açtığında gözleri parlıyor. "Yeni bir telefon!" Bana doğru atılıyor ve bir aşağı bir yukarı zıplarken kollarını boynuma doluyor.

"Yeni bir numarası da var, böylece eski sevgililerinden hiçbiri seni taciz edemez." *Yani, Bo.* Hızla başını sallıyor ve şık cihazın canlanması için gücü açıyor. "Rose'un numarasını zaten oraya koydum."

"Teşekkür ederim!" Önce telefona, sonra bana baktı. "Yani onu arayabilir miyim? Kimi istersem arayabilir miyim?"

"Evet."

Bir ciyaklama sesi çıkarıyor ve aptal kalbim tekrar ateşlenmeden önce sendeliyor. "Hemen Rose'u arayacağım. Konuşmamız gereken çok şey var."

"Elbette, devam et. Benim de birkaç iş görüşmesi yapmam gerekiyor." Bana doğru dönüyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Tüm vücudu eğiliyor ve sikim anında taş gibi sertleşiyor. Bunu hissetmiş olmalı çünkü ağzıma karşı sırtıyor. "Kurtar o için Daha sonra, Sinyor Valentino." ile a Göz kırp, Kalçaları görünmez bir ritimle sallanarak koridorda ilerliyor. Peşinden koşmamak için tüm irademi kullanıyorum. Onu izliyorum.

koridordaki odasında duraklıyor, sonra benimkine doğru devam ediyor.

Bir duygu fırtınası göğsümü dövüyor, saçma bir mutluluk ve akıl almaz bir korku karışımı. Stella'yı içeri alırsam her şeyin biteceğini biliyordum. Tek bir tat asla yeterli olmazdı. Şimdi tekrar hayatımda olduğuna göre, gitmesine izin veremezdim. Ama benim gibi erkeklerin mutlu sonları olmaz, onları hak etmediğimizden eminiz. Ve eğer onu bir şekilde incitirsem... Vinny gibi... Kendimi asla affetmezdim.

Bir hayal kırıklığı çılgılığı atıyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Cep telefonumun sesi kasvetli düşüncelerimi dağıtıyor ve ekrana bakıyorum.

Durum iyi görünmüyor patron. O bok kafalı sana olan borcunu kapatmak için Red Dragons'tan bir kredi daha almaya çalışıyor.

Merda. Elbette Liam McKenzie kolay bir çıkış yolu bulmaya çalışacaktır. Kırmızı Ejderhalara borçlu olmak Stella'yı tekrar olayların içine sokacaktır.

Ben: Jianjun'a git ve reddetmesini söyle. Hiçbir koşulda onunla anlaşma yapmayacak ve bunu tüm şehre yaymayacak. Kimse Liam McKenzie'ye borç vermeyecek, yoksa benimle uğraşmak zorunda kalacaklar.

Anladım, kapo.

Kahretsin, neden bir kez olsun kolay olamıyor? Buzdolabına gidip bir bira alıyorum. Daha öğlen ama bugünü atlatmak için buna ihtiyacım olacakmış gibi bir his var içimde. Tekrar telefonuma bakıyorum, Dante'den gelen mesajlara bakıyorum.

Kardeşim hayır cevabını kabul etmiyor. Stella'dan özür dilemekte ısrar ediyor ve ben onu Stella'nın yakınında istemiyorum. Şimdi olmaz. Aramızdaki her şey bu kadar yeniyken ve havada kalmışken olmaz.

Ve mükemmel.

Avucumu kalbime bastırırken kendime mükemmel olmadığını hatırlatıyorum. Dövmemi görmeden önce tişörtüm üzerimdeyken onu daha kaç kez becerebilirim? Mesele sadece seks değil, birlikte uyumak işleri daha da karmaşıklştırıyor. Çıplak uyumayı seviyorum ya da en fazla boxer ile. Her gece tişörtle uykuya dalmak boğucu geliyor.

Yıllardır unutmaya çalıştığım karanlık anılar su yüzüne çıkıyor. Yatağa sabitlenmişim. Gömlek başımın üstünde. Çılgılık atmaya çalışıyorum ama kelimelerim lanet yastık tarafından boğuluyor.

Bir genç olarak mafyaya girmenin cehennem olacağını biliyordum ama bunu hiç beklemiyordum. Ya da geri kalanını. Acıyı bastırmak için gözlerimi sıkarak kapattım. O günden sonra bir daha asla zayıf olmayacağıma yemin etmişim.

Ve bu şekilde Kral oldum.

Şişeden uzun bir yudum alıyorum, baloncuklar doğrudan kafama gidiyor ve korkunç anıları uzaklaştırıyor. İşkence görmüş, dövülmüş ve neredeyse tecavüze uğramışım. Ama bir şekilde hayatta kaldım.

Şimdi tüm o öfkeyi, o hiddeti Stella'yı korumaya odaklayacaktım. Bir daha kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğim. *Tabii senin yüzünden incinmezse.* O karanlık ses zihnimde yankılanıyor ve korkunun pençeleri kalbime saplanıyor.

Kahkaha sesi beni karanlıktan sürüklüyor ve Stella'nın gülümsemesinin ışığında. Bana doğru yürüyor, o kadar büyük sırtıyor ki nefesim kesiliyor. Hâlâ Rose ile konuşuyor olmalı. Peroni şişesini tezgahın üzerine indiriyorum ve kollarımı ortasına doluyorum. Kulağına sokulduğumda kıkırdıyor.

"Tamam Rose, gitmem gerek," diyor kahkaha krizleri arasında, ben parmaklarımı yanlarına batırırken.

"Unutma, ateşli İtalyan bebekler yok!" Stella aramayı sonlandırmadan önce arkadaşının uyarısı kulağıma ulaşıyor.

Ben ona bakarken yanakları alev alev yanıyor. "Bebek yok, ha?" "Henüz değil," diye ciyaklıyor. Sonra baştan çıkarıcı kızıl tonu sadece yoğunlaşıyor. "Yani, hiç bebeğimiz olmayacak demiyordum... Sadece demek istediğim-"

Onun sevimli saçmalıklarını ağızla kestim. İşin kötü tarafı, hiçbir şey beni onun içinde bir parçanın büyümesinden daha mutlu edemezdi. Karnının çocuğumla dolu olduğunu görmek. Anlık sevinç, iç burkan bir korkuyla boğuluyor. Tüm kurallarımın bir numaralı sebebi bu. Herkesi uzakta tutuyor. Kimseyi umursamıyorsam, kaybedecek bir şeyim yok demektir.

Ve şimdi Stella ile kaybedecek o kadar çok şeyim var ki, dehşet felç edici.

Geri çekiliyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "İyi misin? Az önce sertleştin." Aramıza uzandı ve sikimi avuçladı. "Ve iyi anlamda söylemiyorum." Cilveli bir gülümseme

O muhteşem ağızda yanıp söner ve artan huzursuzluğu yatıştırır.

Uzun bir süre daha hiçbir şey söylemediğimde, Stella'nın eli benimkini sarıyor ve beni kanepeye sürüklüyor. Beni aşağı itiyor ve sonra kucağıma oturuyor. Göğsümdeki ezici baskı hafiflemeye başlıyor.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle." Yumuşak eli yanağımı okşuyor ve içim en karanlık günahlarımı dökmek için büyük bir arzuyla doluyor.

"Sık sık kurallarımı soruyorsun..." diye başlıyorum.

Dudakları büzülüyor ve mavinin sakın denizinde korkuya benzer bir şey parlıyor.

"Bunun için sebepler var."

Teredditle başını sallıyor.

"Yaşadığım hayatta, sevgi zayıflıktır. Birini önemsemek, biriyle bir hayatı paylaşmak, sadece sırtına bir hedef tahtası çizer." Duraksıyorum ve nefes alıyorum. "Bu yüzden annemi şehrin dışına taşıdım ve onu spot ışıklarından uzak tuttum. Ve bu yüzden her zaman sıradan ilişkilerde ısrarcı oldum. Sonuçta, kaçınılmaz olarak etrafımdaki herkesi incittim, Stella. Sevdiklerimi güvende tutmak için yıllar önce kalbimi kapattım."

Başını sallıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. Eli yanağımdan kayıyor ve kalbimin üzerinde duruyor. Vinny'nin ölüm tarihinin tam üzerine. *Dio*, yakında gerçeği itiraf etmezsem suçluluk duygusu beni *dibe* çekecek.

"Başkaları için o kadar endişeleniyorsun ki, seninle kim ilgilenecek?"

"Hiç kimse, prenses."

"Artık değil, *kaptan*." Stella dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve bu o kadar tatlı ve ateşli ki, kalbimin etrafındaki buz tabakası paramparça oluyor.

Bu kadına teslim olmaktan, onu sonsuza dek benim yapmaktan başka bir şey istemiyorum. Onu hak etmediğimi biliyorum ama daha fazla istediğim bir şey yok. Onun güvenliği dışında. Uzun ve mutlu bir hayat yaşamasını. Yaşadığı onca boktan şeyden sonra, çok daha iyisini hak ediyor.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, ağzı benimkini bırakıyor. Yanağının mükemmel kıvrımında bir gözyaşı izi belirliyor ve onu silmek için uzanıyorum. "Bunu yapma Luca."

"Ne yapacağım?" Aramızdaki havada sivri bir uç var.

"Yanlış yönlendirilmiş bir girişimle benden uzaklaşmak beni korusun."

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. Beni çok iyi tanıyor. Hepsi aynı anda rahatsız edici derecede korkutucu ve yine de tuhaf bir şekilde tatmin edici.

"Hayatımda çok şey kaybettim," diye fısıldıyor. "Ve son dört hafta içinde bir noktada, kaybetme düşüncesine katlanamadığım birkaç şeyden biri oldum. Lütfen beni terk etme. Özellikle de kendi iyiliğim için. Sensiz hayatımda iyi olan hiçbir şey kalmadı."

Sözleri içimi parçalıyor. Katlanmak zorunda kaldığı tüm acıların ağırlığını taşıyorlar. Büyük ölçüde benim yüzümden. Vinny öldüğünde, onu sadece kardeşinden değil, aynı zamanda yedek koruyucusundan da mahrum bırakmıştım. Bir korkak gibi kaçtım. Büyükbabasının öldüğünü ve onu gerçekten korumasız bıraktığını duyduktan sonra bile, onu kontrol etmek için asla geri dönmedim. Onu lanet olası sarhoş Liam McKenzie'nin ellerine bıraktım. Her nasılsa, bensiz daha güvende

olacağını düşünüm.

Tam bir *deliydim*. On yedi yaşında ve aptal.

Beni hafızasından tamamen silmesine şaşmamalı.

"Bana söz ver, Luca. Seni kaybetmeyeceğime yemin et."

"Ne olursa olsun seni her zaman koruyacağıma söz veriyorum." Şu anda yapabileceğim tek yemin bu.

Sanki istediği şeyle söz verdiğim şey arasındaki farkı anlamış gibi uzun bir süre bana bakıyor. Ama sonunda başını sallıyor, bir şekilde bununla barışıyor. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiğim tek yolla gösteriyorum.

BÖLÜM 40

ZAMAN DOLDU

S *tella*

Aynanın önünde durup mermer makyaj masasını kavriyorum.

Çünkü beni ayakta tutan tek şey o. Zaman doldu.

Bugün babamın Tony ile irtibata geçerek borcunu ödemek için ilk aylık ödemeyi yapması gerekiyor. Luca ve ben son iki muhteşem gün boyunca bu konunun etrafında ustalıkla dans ettik. Çatı katından çıkmadık, onun yatak odasından neredeyse hiç çıkmadık. Sanki hiçbir beklentimiz olmadan son günlerimizin tadını çıkarmak için yaptığımız sözsüz bir anlaşma gibiydi.

Ama içim, içim boş.

Çünkü *Dio*, şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeyi yaptım. Luca Valentino'ya aşık oldum.

Onunla geçirdiğim her an daha da derine düşüyorum. Galada beni kız arkadaşı ilan etti ve saatlerce *The New Yorker*'daki ikimizin parlak fotoğrafına baktım. Mükemmel mutlu bir çift gibi görünüyoruz ama bunların hepsi bir yalana, bir borca dayanıyor.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması kalbimi gırtlığımdan yukarı fırlatıyor. "Hazır mısın?" Luca'nın sesi bozuk geliyor ama eminim ki

Bu sadece kulak zarımdaki gürleyen nabzımın bir sonucu.

Kahretsin, Tony aramış olmalı. "Bir saniye," diye mırıldanıyorum. Bir yanım babamı görmek için yanıp tutuşuyor, işte bu kadar aptalım. İyi olup olmadığını, ölesiye içip içmediğini, son boktan işine tutunup tutunmadığını merak ediyorum....

"Stella?" Kalın kapıdan bile Luca'nın sesindeki endişeyi duyabiliyorum.

"Neredeyse hazır," diye sesleniyorum. Yansımama bakarak görünüşümü değerlendiriyorum. Yanaklarımı boyayan gözyaşlarıma rağmen, bir ay öncesine göre daha mutlu ve sağlıklı görünüyorum. Koyu renk saçlarım Luca'nın beni şımarttığı süper pahalı saç ürünleri sayesinde yumuşacık ve şık, cildim tasarım yüz kremleri sayesinde neredeyse parlıyor ve gözlerimin altındaki koyu renkli çukurlar Luca'nın kollarının güvenliğinde geçirdiğim rüyasız geceler sayesinde dolmuş.

Kapı kolunun dönerken çıkardığı tıkırtı kalbimi yerinden oynatıyor. Kalan gözyaşlarımı aceleyle siliyorum ve yüzüme biraz su çarpıyorum. Luca'nın kolları belime dolanıyor ve çenesini omzuma bırakıyor. Aynanın içinden endişeli bakışları göğüs kafesimi sıkıyor.

"Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor çıplak omzuma doğru. "Babanın parası olmasa bile başka bir anlaşmaya varacağımızı biliyorsun, değil mi?"

"Ceset torbasında mı?"

Başını iki yana sallar. "O *piç kurusu* sana yaşattıkları yüzünden yaşamayı hak etmiyor ama onu yeraltına indirecek kişi ben olmayacağım."

"Peki ya Tony ya da Mickey?"

"Benim emrim altında olmayacak."

Boğazım düğümleniyor, ham duygular nefes yolumu yırtıyor. "Her şey yoluna girecek Stellina, söz veriyorum, sadece Güven bana." Beni etrafında döndürüyor ve sert göğsünün içine katlıyor.

Ona inanmayı çok istiyorum. Onu içime çekerken, beni çılgına çeviren ve aynı anda yıpranmış sinirlerimi yatıştıran o baharatlı kokuyu içime çekiyorum. Elini kolumda gezdiriyor, sonra parmaklarını benimkilere doluyor.

"Hadi, Mickey bizi garajda bekliyor."

Limuzin tanıdık rehinci dükkânının sarı tentesinin önüne yanaştığında irkilmiş olmalıyım çünkü Luca'nın parmakları elimi sıkıca kavlıyor. Daha bir ay önce buraya babamı kurtarmaya çalışan bir *scema* gibi geldiğime inanamıyorum. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Mickey arka koltuğun kapısını açar ve Tony'nin iri gölgesi kapı aralığında belirir. Kalın, kara kaşları çatıktır. "Hiç gelmedi, *kaptan*."

Bu dört kelimeyle midem bulanıyor.

Luca öyle iğrenç küfürler savurur ki Tony'nin gözleri bile yerinden fırlayacakmış gibi olur. Sağ koluna işaret ediyor. "Atla, onun evine gidiyoruz."

Tony koca gövdesini simit gibi katlayarak araca giriyor, sonra Luca'nın yanındaki arka koltuğa kayıyor. Birkaç kelime konuşuyorlar ama kalbimin çıldırtıcı gürültüsünden onların konuşmalarına zar zor odaklanabiliyorum.

Ortaya bile çıkmadı.

Tek kızıyla bir ay boyunca hiç görüşmedi ve babam yüz yüze gelip parası olmadığını itiraf etme nezaketini bile göstermedi. Ben tam bir *aptal* değilim. İki bin dolar bulmasının mümkün olmadığını biliyordum. Ama hiç gelmemesi?

Mickey koca kışlı limuzini China Town'ın kalabalık caddelerinde dolaştırırken Luca bana bakmıyor bile. Benimkine bastırıldığı kalçası öfkeyle titriyor, tüm vücudu kaskatı kesilmiş. Beni görmezden geldiği her saniye buz gibi bir ürperti tenimi kaplıyor. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum ama ya babam?

Kralların acımasız lideri bu tür bir saygısızlığın cezasız kalmasına izin veremezdi.

Bu on dakikalık yolculuk hayatımın en uzun yolculuğuydu. *Nonna Maria'nın* önüne geldiğimizde, parmaklarım küçük metal kutunun etrafına dolanana kadar çantamı karıştırıyorum. Geçen seferki gibi biber gazı değil. Sadece inhalerim. Luca'ya arkamı dönüp hızlıca bir nefes çekiyorum ama kendine özgü tıslamayı duymamasına imkân yok.

Yine de güven verici bir şey söylemiyor.

Mickey Tony'nin tarafındaki arka kapıyı açıyor ve Luca ile birlikte dışarı çıkıyorlar. Arkalarından aceleyle koşuyorum ama sadık şoförümüz çoktan kapıyı kapatıyor. "Hayır!" Bağırıyorum.

Luca'nın bakışları dümdüz ileriye çevrili. "Arabadan inmesine izin verme," diye mırıldanıyor Mickey'ye.

"Luca!" Bağırıyorum. "Yapma bunu!" Yumruklarımı kapıya vurup çığlık atıyorum. "Lütfen, Luca, hayır!"

Her şey yoluna girecek Stellina, söz veriyorum, sadece bana güven. Az önceki sözleri, sert cama attığı her yumrukta zihnimde yankılanıyor. Luca'yı tanıyorsam, muhtemelen

Kurşun geçirmez. Beni tekrar silahla bırakacak kadar aptal olduğundan değil.

Arka koltuğa geçiyorum ve gizli bölmeyi yine de arıyorum. Boştu.

Mickey'nin nöbet tuttuğu kapıya doğru sürünerek bir dizi küfür savuruyorum. "Mickey, lütfen, çıkar beni, lütfen! Babamı görmem gerek."

Koca serseri beni görmezden geliyor, geniş omuzları camın yarısını kapatıyor. Dar dikiz penceresinden Bayan D. ve oğlu Giuseppe'yi seçebiliyorum. İkisi de kafalarını fırının penceresinden dışarı çıkarmışlar.

Beni duydular mı?

Pencerelere birkaç kez daha vuruyorum ve çılgınca el sallıyorum. Bayan D. yavaşça başını sallıyor ve oğluna dirsek atıyor. Çift pencereden kayboluyor ve birkaç umutsuz dakika sonra fırının ön kapısında yeniden ortaya çıkıyor. Bayan D. bir tabak dolusu cannoli taşıyor, Giuseppe de birkaç adım geriden takip ediyor. Eğer bu kadar korkmuş olmasaydım, taze hamur işlerini görünce ağzım sulanırdı.

"*Buongiorno*," diyor Bayan D. ve tabağı Mickey'ye uzatıyor. "Fazladan bir parti yaptım. Sinyor Valentino'nun cannoli'yi nasıl sevdiğini bilirim."

Mickey lezzetli ikramlardan birine uzanıyor ve Giuseppe ona bir sağ kroşe çakıyor. Vay be. Giuseppe'nin böyle hareketleri olduğunu bilmiyordum. Mickey'nin dev vücudu yere yığılmadan önce kafası limuzine çarpıyor.

Bayan D. arabanın kapısını açıyor, kollarımı boynuna doluyor ve her iki yanağına birer öpücük konduruyorum. "Stella, *cosa è successo?*"

"Polisi arayalım mı?" Giuseppe sorar.

"Hayır, lütfen, gereğinden fazlasını yaptınız. Size daha sonra bilgi veririm Bayan D., gitmem gerek." Onu bırakıyorum ve binamın girişine doğru ilerliyorum. "İkinize de çok teşekkür ederim!" İçeri girip kapıyı arkamdan çarpmadan önce omzumun üzerinden sesleniyorum.

Dördüncü kata çıkan merdivenleri hiç bu kadar hızlı çıkmamıştım. Göğsüm kabarıyor ama inhalerimden bir nefes daha almak için durmuyorum. Korku kalbimde çiçek açıyor, her adım paniği daha da arttırıyor.

Dördüncü kata ulaştığımda, gıcırdayan ahşap döşemenin üzerinde koşturuyorum. Neredeyse varmıştım. Elim boktan dairemin kapı koluna yaklaştığında bir silah sesi duyuyorum. Kapıyı kırbaçla açarken dehşet damarlarımda dolaşıyor.

Babam elinde bir silahla uzak köşede duruyor ve Tony silahı elinden almaya çalışıyor. Başımı odanın diğer tarafına, açık kapının arkasına çeviriyorum ve hıçkırıklara boğuluyorum. Luca yerde yatıyor. Gıcır gıcır gömleği ve ince ceketini koyu kırmızıya boyanmış.

Tanrım, hayır. Ona doğru koştum ve yanına doğru kaydım. Elleri karnındaki yaranın üzerinde kenetlenmişti. "Oh, *Dio*, ne oldu?"

"Baban beni vurdu prenses," diye homurdanıyor.

İki gangsterle babamın arasına bakıyorum. Sarhoş, zavallı Liam McKenzie'nin onları atlatmış olmasına imkân yok. Luca, Tony'yi ona zarar vermemesi için uyarmış olmalı. Luca onun yerine benim için bir kurşun yedi.

"Luca" Dudağım titriyor. Kanamayı durdurmak için elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Sıcak sıvı ellerimin arasında birikiyor.

ve karanlık görüşümü tüketiyor. Vinny. Bir anda on iki yaşına ve o ara sokağa geri dönüyorum. Kalbim göğüs kafesime karşı isyan ediyor ve nefeslerim kesik kesik geliyor. Yeterince hızlı nefes alamıyorum. Ciğerlerim pompalamayı reddediyor.

Hiperventilasyon geçiriyorum.

"Stella, nefes al." Luca'nın yumuşak sesi yaklaşan paniği yarıp geçiyor. "Sen iyisin ve ben de iyi olacağım. Bu sadece bir sıyrık. İyi olacağım."

Arkamda yüksek bir gümbürtü yankılanıyor ve babamı yerde bulmak için dönüyorum.

Tony masumca ellerini kaldırır. "Sadece o pisliği bayılttım. İyileşecek, sadece kafasında küçük bir düğüm var." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve Luca'nın yanına diz çöküyor. "Nasılsın, *kaptan*?" Gömleğinin düğmelerini açarak karnındaki deliğe bakıyor.

"Doktor dikiş atar atmaz iyi olacağım."

Tony başını sallar ve telefonunu çıkarır. Ayağa kalkıyor ve arama yapmak için yatak odasına doğru ilerliyor. Gözlerimi Luca'dan ayıramıyorum, onu kaybetme korkusu o kadar şiddetli ki, boğucu duygulardan güçlkle doğrulabiliyorum. Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor; bir damla damlıyor, sonra bir diğeri.

Nefes alıyorum. *Dio*, lütfen onu benden alma. Vinny gibi değil. Annem gibi değil.

"Sadece bakma," diye tıslıyor Luca sıkılmış dişlerinin arasından. "Gözlerini benden ayırma."

Onu sakinleştirmeye çalışan ben olmalıydım, tam tersi değil. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve onları hızla uzaklaştırıyorum. "Bunu bir daha asla yapma," diye ağlıyorum. "Seninle gelmeme izin vermeliydin. Ben halledebilirdim."

Başını sallıyor, ıstırap sert çenesine kazınmış. "Hayır, bu *Merda*'yı görmene gerek yok. Hayatımın bu karanlık tarafını." Yüzüme uzanıyor, eli kendi kanıyla kaplı, yine de avucuna doğru eğiliyorum. "Sen benim ışığımsın Stella, sen benim bir parçam olan iyi olan her şeysin. Seni tüm bu pisliklerden korumak istiyorum. Bunu görmek zorunda olmandan, yüzeyin altında yatan canavarın gerçekliğine tanıklık etmek zorunda olmandan nefret ediyorum."

"Sen bir canavar değilsin ve ben seni seviyorum Luca. Öyle olsaydın bile seni yine de severdim." Elimi kalbine götürüyorum ve kalp avucumun altında çılgınca atıyor. Kanlı parmaklarımın arasından, karmaşık dövme deseninin altına gizlenmiş siyah rakamları seçebiliyorum.

6.15.16

Damarlarıma buz gibi su hücum ediyor ve zihnimde yanıp sönen görüntülerden oluşan bir kasırga dolaşıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yukarı bakıyorum. "Luca...?"

O delici ıstırap gözlerinin köşelerini çiziyor.

"Neden göğsünde kardeşimin ölüm tarihinin dövmesi var?" Sesim bana ait değil, bir yabancıya ait ürkütücü, buz gibi bir sakinlik. Bunca zamandır Luca'yla birlikteydim ve Vinny'den bir kez bile bahsetmemiştim. Neden?

Dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor ve bir nefes veriyor. "Beni hatırlamadığına inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

Zihnimde bir dizi görüntü dönerken hızla göz kırpmıyorum. Vinny. Ben. Ve Luca. Annemin cenazesi. Sinema. Futbol sahasındaki geceler.

Midem isyan ediyor ve tam zamanında dönüyorum. Boş bağırsağımın içindekileri soyulmakta olan

muşamba. Luca'nın elinin sıcaklığı yavaş daireler çizerken sırtıma yayılıyor. Bu çok fazla. Çok fazla duygu, çok fazla acı.

Ona doğru döndüm. "Neden bana kim olduğunu söylemedin?"

Neden ortadan kayboldun? Bunca yıldır neredeydin?"

Kaşları birbirine çarpıyor ve karanlık yüz hatlarına işliyor. Çenesindeki tendon seğiriyor, azı dişleri o kadar sert gıcırıyor ki onları duyabiliyorum.

"Anlat bana!" Ağlıyorum.

"Vinny'nin ölümü benim hatamdı." Gözyaşları, gözbebeklerinin dipsiz gece yarısında parlıyor. "O gece onunla birlikteydim. Onu korumam gerekiyordu ama başaramadım."

Ona bakıyorum, zihnim kelimeler üretemeyecek kadar uyuşmuş. Luca. Benim Luca'm mı? Öldüğünde Vinny'nin yanında mıydı? Ben geldiğimde orada kimse yoktu. Kendi kanıyla dolu bir havuzda tek başınaydı.

"Nasıl yaparsın?" Törpüledim.

"Çok üzgünüm, Stellina."

"Bana öyle deme!"

Sadece Vinny bana küçük yıldızım derdi ve o da gitmişti

....

Sertçe yutkunuyorum, başka bir mide bulantısı dalgası boğazımı tehdit ediyor. "Yapamam" Başımı ellerimin arasına gömüyorum ve kendimi ayakta durmaya zorluyorum. "Buradan çıkmak zorundayım." "Lütfen Stella, hayır. Açıklamama izin ver." Ayağa kalkmaya çalışıyor ama hareket yarayı deşerken dişleri kenetleniyor. "Lütfen..." diye mırıldanıyor. "Stella, seni seviyorum."

Sözleri boş göğsümde bir delik açtı. Bana bir ay boyunca yalan söyledi. Vinny öldüğünde beni terk etti. Beni tüm o acıyla, tüm o suçluluk duygusuyla baş başa bıraktı. "*Vafianculo*, Luca Valentino. Beni terk ettin, bir çocuk gibi

kaçtın.

lanet olsun Korkak. Sen var Hayır fikir ne Aşk
 öyle, sen
Bastardo."

Gözyaşları içinde, küçük oturma odasından kapıya doğru çılgınca bir koşu yapıyorum. Tony'nin yatak odasından koşarak çıktığını hayal meyal duyuyorum. Sonra Luca'nın sesini. "Hayır, bırak onu."

BÖLÜM 41

İŞKENCE

Luca

Dio, kendimi bok gibi hissediyorum. Keşke acım bir deri bir kemik kalsaydı. Gövdemdeki özenle sarılmış bandajlara bakıyorum ve irkiliyorum. Doktorun dediğine göre kurşun tüm hayati organlarımı sıyrıp geçmiş. Kalbimi ıskalaması çok kötü. Lanet şey *Stella* bir hafta önce beni terk ettiğinden beri aynı değildi.

"Stella, seni seviyorum." Uzun zamandır kilit altında tuttuğum sözcükler zihnimde deli gibi çınlıyor.

"Vaffanculo, Luca Valentino. Beni terk ettin, lanet bir korkak gibi kaçtın. Aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, seni piç kurusu." Ve onun cevabı. Ayrıca, tamamen yanlış değil. Belki *Stella* haklıdır ve ben bu kelimenin anlamını gerçekten bilmiyordum. Ama *cazzo*, kesinlikle gerçek gibi hissettiriyor.

Onsuz geçen hafta tam bir işkenceydi. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum, zar zor nefes alabiliyorum. Çatı katı onsuz soğuk ve boş, tıpkı kalbim gibi. Ben

Başından beri ona gerçeği söylememek ne kadar aptalca.

Bir vızıltı dikkatimi komodinin üzerindeki cep telefonuma çekiyor. Homurdanarak telefonumu elime aldım ve gelen mesajı taradım. Mickey. Eski dairesinden kaçtığı andan beri Stella'yı takip ediyor. Ara sıra gelen güncellemeler için yaşıyorum. Geçen hafta boyunca arkadaşı Rose'un evinde saklandı. En azından güvende.

Kız şehrin ortasında iyi bir yerde bir stüdyoda yaşıyor. Tony'ye tam bir geçmiş araştırması yaptırdım. Erkek arkadaşı yok, Long Island'dan iyi bir aile. Stella ile aynı devlet üniversitesine gidiyorlar ve bahsettiği gibi, arkadaşı psikolog olmak için çalışıyor. Belki Stella'nın aklını başına getirir.

Ve beni sonsuza dek terk edecek.

Yapılacak en asil şey bu olurdu: Gitmesine izin vermek. Bilgin olsun, asil olmak çok acıtır.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması dudaklarımın çatılmasına neden oluyor. Magda üzerime titriyor, el pençe divan bekliyor ve ben sadece mutsuzluğumla baş başa kalmak istiyorum. "Ne?" diye bağıriyorum.

"Bay Valentino, Dr. Filippo burada."

Ugh. Bana hak ettiğimden daha fazla ilgi gösteren biri daha. Kendimi oturmaya zorluyorum ve bu sefer acı çok az. En azından fiziksel olarak. "İyi, bırak girsin," diye homurdanıyorum sonunda.

Magda kapıyı açıyor ve doktor yakut dudaklı ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla içeri giriyor. Muhteşem doktorun sikimi kıpırdattığı zamanları hatırlıyorum. Şimdi hiçbir şey hissetmiyorum. Bomboş. Uyuşuk.

"Ciao, *bello*. Daha iyi görünüyorsun." Evrak çantasını yere bırakıyor ve artık tanıdık gelen tıbbi ekipmanı çıkarıyor. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"Sanki vurulmuşum gibi."

"Görünüşe göre mizahınız güzel bir şekilde ilerliyor."

Magda koridordan, "Yataktan çıkmıyor," diye mırıldanıyor.

Ona haince bir bakış attım. Belki de onu hep reddettiği o tatile göndermenin zamanı gelmiştir. Bir ya da iki hafta yalnız kalmak tam da ihtiyacım olan şey olabilir. Kendime acımak için.

"Luca, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun." Doktor bana bakıyor, stetoskop boynunda asılı. "Ne kadar uzun süre hareketsiz kalırsan, iyileşmen o kadar zor olur."

Ona umurumda olmadığını nasıl söylerim? Stella olmadan hiçbir amacım, yaşamak için hiçbir nedenim yok. O benim sonsuz karanlıkta parlayan ışığım ve kahretsin, onsuz siyah o kadar kalın ki onu geçemiyorum.

Kontrole devam ediyor, yarayı gözlemlemek için bandajları nazikçe çıkarıyor. "Güzelce iyileşiyorsun gibi görünüyor. Sanırım sürekli yatak istirahatinin bir artısı da bu."

O sessiz incelemesine devam ederken ben de kayıtsız bir homurtu çıkarıyorum.

Buraya nasıl geldim ben? Doğru ya, tüm kurallarımı pencereden attım ve dünyamı tamamen mahvettim. Kurallar bu yüzden vardı. Hayatta bu kadar ilerlememin nedeni buydu. Stella ile muhteşem bir ay geçirdikten sonra her şey boka sardı.

Mükemmel pembe dudaklarının, ateşli bakışlarının, bana karşı hissettiği duygunun görüntüleri zihnimi doldururken dudaklarımın köşeleri kalkıyor.

Dio, her şeyi berbat ettim ama küçük bir parçam onunla geçirdiğim o bir ay için bunu yüz kere daha yapardı.

"İşte görmek istediğim şey bu." Dr. Filippo bandajları nazikçe değiştirirken sırıtıyor. "Az önce seni ne güldürdüyse, ondan daha fazlasını yap."

Kederli bir kıkırdama dökülüyor. "Tamamen iyileşene kadar seks yok dediğini sanıyordum."

Mükemmel bakımlı tırnaklarıyla bana vuruyor. "Yaptım. Ama seni gülümseten tek şey bu olamaz."

Hayır, değil. Şu anda sadece Stella'nın yanında olmak bile yeterli. Ona bir daha asla dokunamasam bile, iyi olduğunu bilirim hayatta kalabilirim. İçimde bir suçluluk kasırgası kopuyor. Benden nefret ediyor olmalı. Haklı olarak da.

O zamanlar onu terk ederek çok korkakça davranmıştım. Onu sadece kardeşinden mahrum etmekle kalmamış, aynı zamanda babasına karşı savaşması için yalnız bırakmıştım. Elbette, o zamanlar sadece on yedi yaşındaydım, ama tam bir *stronzo idim*. Hatalı olduğumu biliyordum. Vinny'ye Stella'yı her zaman koruyacağıma söz vermiştim ve onu terk ettim.

"Peki, başka bir şeye ihtiyacınız yoksa" Doktor ayağa kalkarak beni şimdiki zamana geri çekti. "Dikişleri kontrol etmek için haftaya tekrar geleceğim."

Başımı yavaşça eğiyorum. "Teşekkür ederim."

Kolumu sıkıyor ve sıcak bir gülümseme sunuyor. "Sana sayamayacağım kadar çok dikiş attım Luca, ama seni hiç böyle görmemiştim. Bundan hoşlanmadım."

"Biraz keyifsizim," diye idare ediyorum.

"Umarım seni tekrar gördüğümde eski haline dönmüş olursun."

Başımı sallıyorum. İmparatorluğum parçalanmadan önce kafamı kıcımdan çıkarmam gerekecek. Dante'nin yokluğunda King Industries'in gemisini Clara yönetiyor ve yönetici asistanıma yüklediğim stres miktarı hiç adil değil. O bir kaplan, bu yüzden üstesinden gelebileceğini biliyorum ama bu doğru değil. Sonsuza kadar yatakta oturamam.

Dr. Filippo'nun o dar beyaz doktor önlüğünün içinde kalçalarını sallayarak dışarı çıkışını izlemek için kendimi zorluyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. İstediğim tek bir kadın var. Ve belki de bunu itiraf edemeyecek kadar korkak biriyim. Yorganı geriye atıyorum ve yatağın kenarına kayıyorum.

Acıdan tısladığımda Magda bir çığlık atıyor ve onu kapı aralığında oyalanırken buluyorum. "Yardımcı olabilir miyim sinyor?" diye fısıldıyor ve içeri bir adım atıyor. Dudaklarımı büktüğünü hissedebildiğim kaşlarımı düşününce cesur bir kadın.

"Hayır," diye hırladım. "Bunu kendim yapmak zorundayım." Yavaşça kendimi yataktan itiyorum. Ayağa kalktığımda yırtık derim gerilirken sıkılı dişlerimden bir tıslama daha çıkıyor.

Koridordan gelen boğuk sesler acıma partime son veriyor. Daha dik duruyorum ve bacaklarımı kapıya doğru zorluyorum. Bu sesi tanıyorum. Sesi duyunca saf, su katılmamış bir öfke kaplıyor içimi.

Koridora çıkıyorum ve Albie ile Dante'yi fuayede buluyorum. Korumam kardeşimi geri çekmeye çalışıyor ama o her zamanki gibi götlük yapıyor.

Albie, Dante'nin omzunun üzerinden bakışlarımı yakalıyor. "Üzgünüm, *kaptan*. Hayır cevabını kabul etmedi. Ben onu durduramadan beni iterek geçti ve asansöre bindi. Onu vurmamı isteyeceğini düşünmemiştim."

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor. Günlerdir hissettiğim ilk gerçek duygu.

"*Cazzo*, hadi Luca." Dante bana döndü. "Sadece seni kontrol etmek istedim, *fratellino*. Tony bana vurulduğunu söyledi ama daha fazlasını söylemedi. Mesaj attım, aradım ama beni görmezden geliyorsun. Annem delirmek üzere. Bunu ona yapamazsın."

Bir başka suçluluk dalgası yüzüme tokat gibi çarpıyor. Annemi asla endişelendirmek istemiyorum, onu değil. O bunu hak etmiyor. "Sen gider gitmez onu arayacağım," diye homurdanıyorum.

"Ne oldu böyle?"

"Bu seni ilgilendirmez." Kardeşimin yanından hızla geçiyorum ve dizlerim titriyor. Bir haftalık yatak istirahatinden sonra, tüm bu kargaşa çok fazla. Zayıf piç. Kanepeye çöktüğümde, düşüncelerim bir hafta öncesine, Stella'yı ilk kez tam burada sahiplendiğim ana geri dönüyor. Onun için tüm kurallarımı yıkmıştım, o da beni yıkmıştı.

"Bu Stella'yla ilgili, değil mi?" Dante sanki sonunda onun yokluğunu fark etmiş gibi çatı katında etrafına bakıyor. Bunu her saniye hissediyorum. Boşluğu, soğuğu. İliklerime kadar işledi. "Liam McKenzie'ye ne oldu?"

Bir kahkaha attım. Ses tiz ve biraz da dengesiz. "Herif beni vurdu."

"Ne?"

"Onu öldüremezdim. Stella'yı bu şekilde incitemezdim, bu yüzden onun yerine kurşunu ben yedim."

Dante yaralı bir hayvana yaklaşan bir avcı gibi sinsice yaklaşıyor. Kafasını ısırmadığım zaman yanıma kıvrılıyor ve nefesini bırakıyor. Sanki bunca zamandır tutuyormuş gibi. "Şimdi nerede?"

"Biliyorsam ne olayım."

"Ya Stella?"

Onun dudaklarındaki adı, hırpalanmış kalbime saplanan bir bıçak gibi. "Sakın onun adını ağzına alma," diye mırıldanıyorum.

"Luca, daha kaç kez özür dileyebilirim bilmiyorum. Ben sadece seni koruyordum. Kızıl Ejderhaların onu seninle uğraşması için gönderdiğini düşündüm."

"Ona tecavüz etmeye çalıştın!" Bağırıyorum.

"Sadece onu korkutmaya çalışıyordum, Luca, *lo giuro*. Onu biraz hırpalarsam gerçeği itiraf eder diye düşündüm. Yemin ederim ona asla böyle saldırmazdım. Ne tür bir canavar olduğumu sanıyorsun?"

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve sinirli bir nefes çekiyorum. Bunu bir tur daha yapamam. Şu anda olmaz. "Bunu duymak istemiyorum, Dante. Bitti artık."

"Nerede o?"

Dişlerini kırmamak için kendimi son kez zor tuttum. "Şimdilik güvende. Bilmen gereken tek şey bu. Her neyse, böylesi muhtemelen daha iyi. Stella benden, bizden ne kadar uzakta olursa, o kadar güvende olur."

"*Dio*, Luca, ona aşıksınız."

Sözleri içimi parçalıyor ve acıyı uzak tutmak için dişlerimi sıkıyorum. Azı dişlerim o kadar sert sıkılmış ki, onları törpüleyip yumru haline getireceğimden eminim.

Ayağa kalkar ve dar bir daire çizer. "*Cazzo, fratellino*, özür dilerim. Onunla yatmadığın için seninle uğraştığını sanmıştım. Ona aşık olduğunu bilmiyordum."

"Şunu söylemeyi kes," diye h o m u r d a n d ı m . "Artık bir önemi yok. Her şeyi berbat ettim. Vinny'yi biliyor... her şeyi biliyor."

"Merda."

"Evet." Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, yok olmayı diliyorum. Bu pisliği pislik kardeşime itiraf etmek en acımasız işkence.

"Sinyor?" Magda mutfak adasının karşısından yukarı bakıyor.

"Evet?"

"Dürüstçe konuşabilir miyim?" Tezgâhın üzerinde katlamadan önce ellerini sıkıyor.

Dante gözlerini deviriyor ve eğer bu kadar güçsüz olmasaydım, personelime yaptığı bu saygısızlık yüzünden onu tokatlardım.

"Devam et Magda," diyorum nefes verirken.

"Neredeyse beş yıldır seninle çalışıyorum ve seni hiç Stella geldiğinde olduğun kadar mutlu görmemiştim." Duraklıyor ve başını öne eğerek önlüğüyle oynuyor. "Aranızda geçenlerin ayrıntılarını bilmiyorum, ama onun da seni sevdiği gözleri olan herkes için çok açık. Her ne yaptıysan düzelt ve onu eve geri getir."

Kalbim sıkışıyor. Stella burayı işgal edene kadar çatı katı hiçbir zaman gerçek bir ev gibi gelmemişti. Her köşesinde izini bıraktı ve şimdi o gidince, her zamankinden daha soğuk geliyor. "Bunu düzeltebilir miyim bilmiyorum, Magda."

Dante yanımda kayıyor ve onun dile getirilmeyen onaylamamasını neredeyse hissedebiliyorum. Kardeşimin aşk hayatım hakkında söyleyecek çok şeyi var, ama onunki daha iyi değil.

"Elbette yapabilirsin," diye devam ediyor Magda. "O seni seviyor ve sevgi bu dünyadaki en güçlü şey. Para değil, nüfuz değil, güç değil. Sevgi. Gidip onu bulun Sinyor Valentino ve onu geri kazanın."

Göz ucuyla Dante'ye bir bakış atıyorum. Karşılık vermesini bekliyorum ama bu kez sessiz kalıyor.

Tamamen *pazzo* olmalıyım ya da belki doktor geldiğinde bana bir şey verdi çünkü göğsüm umutla dolu. Aptalca ve saçma ama denemek zorundayım, değil mi?

BÖLÜM 42

BENİM YÜZÜNDEN

S *tella*

Sıcak kupadan bir yudum daha alıyorum ve kendimi tutmaya zorluyorum. Bugün son final sınavım vardı. Rose'un evinde internete özgürce girip e-postalarımı kontrol edebildiğimde Florida Üniversitesi'ne kabul edildiğimi öğrendim. *Woohoo!* Bu son sınavı da geçtiğimde resmi bir mezun olacaktım ve yeni bir hayat kurmak için güneşli eyalete kaçabilecektim. Artık babam yok. Borçlar yok. Ve en önemlisi, artık Luca yok. Onun adını duyunca boğazım düğümleniyor.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bana sadece Lois Lane de. Bunca zamandır gözümün önünde olan şeyi göremeyecek kadar körmüşüm. *Dio*, çocukken Luca'ya hayrandım. O benim ilk aşkımdı. Vinny ölmeden önceki yaz neredeyse her günü birlikte geçirmiştik. Onu nasıl unutabilirdim ki?

Olağanüstü psikolog Rose'a göre, anılar çok acı vericiydi, bu yüzden onları korumak için bloke etmişim.

kendim. Bana oldukça çılgınca gelmişti ama aynı zamanda çok şeyi açıklıyordu. O gangster *piç* kurusuyla aramda anında bir bağ oluştuğunu hissetmiştim. Adam haksız yere muhteşem olduğu için bunu şehvetle sulamıştım ama en azından şimdi daha fazlası olduğunu anlamıştım.

Sadece tam bir *pazza* onu esir alana aşık olur.

Ben de öyle yapmıştım. Gözlerim doluyor ve onları zorlukla uzak tutabiliyorum.

Seni seviyorum. Luca'nın sözleri zihnimde yankılanıyor, itiraf kırılğan içimi parçalıyor. Bu üç kelimeyi onun dudaklarından duymayı hiç bu kadar istememiştim. Ama o zaman değil. Tüm yalanları itiraf ettiğinde değil.

Babam Vinny'nin ölümü için hep Nonno'yu suçlamıştı. Mafya işlerinin saldırıya yol açtığını düşünmüştü ve bir bakıma haklıydı da. Uzun zamandır gömülü olan anılar su yüzüne ıktı. Karanlık ara sokak, kalbimin çarpıntısı

"Ben de Nonno için çalışmak istiyorum." Vinny.

Kardeşime bakarken kaşlarım çatıldı. Annemiz hayatımız boyunca Nonno'nun tehlikeli olduğunu kafamıza kazımıştı. "Yapamazsın," diye bağırıyorum.

Luca. Çok daha genç bir versiyonu başını ileri geri sallıyor. "Kesinlikle olmaz. Bu seni beladan uzak tutmanın tam tersi olur."

"Ama ben de senin gibi olmak istiyorum Luca. Güçlü olmak ve küçük kız kardeşimi koruyabilmek istiyorum."

Vinny'nin sözleri boğazımı sarıyor ve sıkıyor, boğuyor. Ben. Vinny'nin lm Luca'nın suçu değildi; benim suumdu. Kardeşimin Luca'yı takip etmeye başlamasının tek nedeni beni korumaktı. Dvşmeyi öğrenmek, onun gibi sert olmak istiyordu, böylece tacizci babamıza karşı durabilecekti.

Suçluluk duygusu üzerime çöküyor, beni dibe çekmekle tehdit ediyor. Vinny benim yüzümden öldü. Bu yüzden her şeyi engelledim. Bu benim hatamdı. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken hıçkırıklara boğuluyorum.

Gıcırdayan menteşelerin sesi bakışlarımı yukarı kaldırmaya zorluyor. Rose pelüş pembe bir bornozla banyodan çıkıyor. "Büyük sınavına hazır mısın, kızım?"

O yaklaştıkça gözyaşlarımı geri kırparak kahvemini kalanını yudumluyorum. "Evet."

Başını eğip bana bakıyor. "İyi misin, Stells?"

Alt dudağım titriyor, bebek gibi hüngür hüngür ağlamamak için çenemi sıkıyorum. Rose inanılmaz bir arkadaş oldu. Gözü yaşlı ve kanlar içinde kapısına geldiğim de beni sorgusuz sualsiz kabul etti. Saatlerce histerik bir şekilde ağladıktan sonra ona her şeyi anlattım.

"Benim hatam," diye mırıldanıyorum.

"Neymiş o?" İki kişilik küçük masadaki sandalyeye çöküyor ve yanıma yanaşıyor.

"Vinny'nin öldüğünü." Son kelimeyi söylerken boğazım düğümleniyor ve omuzlarım titriyor.

Rose kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor. "Olmaz öyle şey. Bu senin hatan olamaz."

"Beni korumak için Luca ile takılmaya başladı. Eğer ben olmasaydım, o gece asla o sokakta olmazdı. Asla vurulmazdı."

"Stells, Vinny senin ağabeyindi. Seni korumak onun gerçek göreviydi. Bu senin suçun değil. O seni sevdi ve biz sevdiklerimiz için bunu yaparız. Genetik yapımıza kodlanmış gibi. Güven bana, ben geleceğin psikoloğuyum, hatırladın mı?"

Beni gülümsetmeye çalışmasını takdir ediyorum ama enerjimi toplayamıyorum. Onun yerine yüzümü göğsüne gömüp biraz daha hıçkırıyorum. Bir parçam onun sözlerindeki gerçeği anlıyor ama eğer suçlanacak kimse yoksa böyle bir şey nasıl olur? Tanrı nasıl olur da annemden hemen sonra kardeşimi benden alır? Hem de aynı lanet tarihte! Bu hiç adil değildi.

Rose ince elleriyle şiş yanaklarımı çerçeveleyiyor. "Final sınavını geçebilmek için birkaç saat daha dayanabileceğini mi düşünüyorsun? O zaman kız kıza bir gece geçirir, şişeler dolusu şarap içer ve bütün gece boğazımızdan aşağı kaşık kaşık dondurma yuvarlarız. Ne dersin?"

Başımı sallamak için zorluyorum. Şimdi bırakamayacak kadar çok çalıştım.

Sadece küçük bir test ve ben özgürüm.

Rose ayağa kalkmama yardım ediyor ve bir kez daha sıkarak sonunda beni serbest bırakıyor. "Bana bir saniye ver, seninle sınıfa kadar yürüyeyim mi?"

"Yok, ben iyiyim. Daha giyinmedin bile." "Emin misin?" Ellerimi kendi elleri arasında sıkıyor.

"Evet." Son bir kez burnumu çekiyorum ve kalan gözyaşı izlerini silmek için parmağımı gözlerimin altında gezdiriyorum.

"Tamam, ama kutlama yapabilmemiz için doğruca eve geleceğine söz verir misin?"

"Anlaştık," diye mırıldanıyorum. Sırt çantamı kaptığım gibi ayaklarımı zorlayarak stüdyonun ön kapısından çıkıyorum, göğsüm eskisinden biraz daha hafif.

İki saat sonra, neredeyse mutluyum. *Bitirdim!* Resmi olarak tüm önkoşullarımı tamamlamıştım ve finallerimin hiçbirinden kalmadığımı varsayarsak, Borough of Manhattan Community College'dan ön lisans derecesi almanın gururunu yaşayacaktım. NYU olmadığı kesindi ama kabul edecektim. Bu benim buradan çıkış biletimdi.

Telefonumu çıkarıp Rose'a kısa bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Bitti! Eve gidiyorum.

Rose: Tebrikler! Şarap soğutuldu ve dondurma bekliyor.

Ben: Sen en iyisisin.

Rose: Biliyorum ;)

Aşağı Manhattan sokaklarında dolaşırken omuzlarımdaki o korkunç ağırlık o kadar da ağır gelmiyor. Güneşli Gainesville, Florida'da kendim için yeni bir hayat hayal etmeye çalışıyorum. Üniversiteye hiç gitmedim ama kampüs, bataklığın içinde yer alan sarmaşık kaplı kırmızı tuğlalı binalarıyla güzel görünüyor. Timsahlar hakkında ne düşündüğümden pek emin değilim ama farelerden daha kötü olamazlar. Ya da Kızıl Ejderlerden.

Aklım hemen Luca'ya gitti.

Ondan bu kadar uzakta olma fikri bir panik dalgasını ortaya çıkarıyor. Göğsüm sıkışıyor ve yavaşlayarak inhalerime uzanıyorum. Birkaç muhteşem gün boyunca onun benim geleceğim olduğunu düşünmüştüm. Mafya babası ve ben sonsuza dek mutlu olabilirdik. Ama o yalan söylemişti.

Ve hayatımda yalancılara yer yoktu. Birlikte büyüdüğüm erkekler beni sürekli incitmiş ve hayal kırıklığına uğratmıştı. Vinny bile, kendi hatası olmamasına rağmen, beni terk etmişti. Benden koparılmıştı ama yine de. Bir erkeğe nasıl güveneceğimi bilmiyordum.

Bunca yalandan sonra Luca'ya nasıl güvenilebilirdim?

Ve hala, Florida'daki parlak geleceğimi hayal ederken, onsuz bir geleceğin kalbimde açtığı delik daha da derinleşiyor.

Yaklaşan ayak sesleri başımı omzumun üzerinden çevirmeme neden oluyor. Onları fark ettiğimde koyu renk kapüşonlu iki adam adımlarını hızlandırıyor. Adımlarımı uzatıyorum, gözlerim az ilerideki Batı 14th Sokağı'ndaki metro istasyonunda. Sokaklar, erkeklerin ayak seslerinin betona çarpması ve kalp atışlarımın artan temposu dışında sessiz.

Kahretsin. Şimdi ne olacak?

Diğer cebime sıkıştırdığım küçük kutuyu parmaklıyorum. Solunum cihazımı değil. Rose'un evine taşındığımdan beri biber gazını tekrar taşımaya başladım. Bir kız çok güvende olamaz, değil mi?

Mavi hat görünüyor ve ben aceleyle merdivenlerden metro platformuna iniyorum. Kırmızı tişörtlü üç adam grafitili bir bankın yanında duruyor. Tanıdık dişlek bir gülümseme tüylerimi diken diken ediyor. *Merda.* Bo'nun küçümsemesi korkumun kokusunu alınca daha da genişliyor. Kaçmak için dönüyorum ama kapüşonlu iki adam çıkışı engelliyor. Feng, Bo'nun kuzeni ve hayal meyal tanıdığım başka bir adam.

"Nereye gidiyorsun, Stella?" Bo sesleniyor. "Ben de seni arıyordum, biliyor musun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona ters ters bakıyorum. Merdivenin birkaç basamak yukarısındaki yerimden, en azından *piç kurusuna tepeden* bakabiliyorum. "Ne istiyorsun?" Tıslıyorum.

"Guido erkek arkadaşınla ayrıldığınızı duydum. Sanırım bu da artık adil bir oyun olduğun anlamına geliyor?"

"Yine de sana on metrelik bir sopayla dokunmazdım."

Arkadaşlarından birkaçı kıs kıs gülüyor ve onun ukala alaycılığı kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Hatırladığım kadarıyla sikimi seviyordun."

"Bu gerçek bir tane almadan önceydi."

"Oooh." Sessiz platformda daha fazla kahkaha yankılanıyor.

"Bunu ödeyeceksin, sürtük." Bo atılıyor ve ben biber gazına uzanamadan beni belimden yakalıyor. Arkadaşları etrafımı sardı.

Çığlık atıp yumruklarımın göğsünü yumrukluyorum, o da beni sertçe sıkıyor. Kalçalarını benimkilere sürtüyor ve küçük ereksiyonu karnımı okşuyor. Mide bulantısı boğazıma kaçıyor, ama onu yutup yerine keskin bir kahkaha atıyorum. "Aletin o kadar küçük ki beni hiç boşaltamamana şaşmamalı. Luca'nın yapabildiği gibi değil."

Keskin bir sızı yanağımı ısıyor ve bir küfür savuruyorum.

O pislik bana tokat attı. "Dokunma bana!" Hırladım.

"Oh, sana dokunmaktan çok daha kötüsünü yapacağım, seni küçük fahişe."

"Siktir git!" Uludum ve yüzüne tükürdüm.

Bo'nun gözleri genişliyor, küçük yarıklar yuvarlanarak beyaz kürelere dönüşüyor.

Bir itiş kakış sesi içimi bir umut girdabıyla dolduruyor. Arkamı dönüyorum ve tanıdık koyu renk bir takım elbise

merdivenlerden aşağı iniyor.

"Albie!" Ağlıyorum.

Bo yüzümü kavrayıp kendine doğru çekti. Yanaklarımı sıkıyor ve ben bir çığlık daha atıyorum. O kadar yaklaşıyor ki beni öpeceğinden korkuyorum. Onun yerine alnı alnıma çarpıyor ve acı kafatasıma yayılıyor. Bir an için ışıklar görüyorum ve sonra her şey kararıyor.

BÖLÜM 43

ACI KORKUDAN DAHA İYİDİR

Luca

"Sadece git, Dante." Asansörün önünde durdum, destek için duvara yaslandım. Bir hafta boyunca yatakta saklanan bir *coglione* olmuştum. Şimdi zar zor ayakta durabiliyordum.

Kardeşim asansörün önüne park etmiş, çenesi sert bir çizgiye oturmuş. Bu bana çocukluğumuzu hatırlatıyor. O daha büyük ve iriydi ve bunu bana karşı kullanırdı. Sonra ben onu geçtim ve işler tersine döndü. Şimdi, en başa dönmüştük.

"En azından beni affetmeye çalışacağını söyleyene kadar gitmiyorum."

"Yapamam!" Homurdanıyorum.

"Biz yirmi yedi yıldır kardeşiz, lanet olsun Luca." Elini siyah saçlarında gezdiriyor ve bana baktığında gördüğüm tek şey Papà. Babamın eski iş arkadaşlarıyla ne zaman karşılaşsam, Dante odaya girene kadar onun tıpatıp aynısı olduğumu söylüyorlar. "Berbat ettim. Bunu telafi etmek için her şeyi yaparım. Stella'ya da. Lütfen."

Telefonum çaldığında onu açık asansöre doğru itmek üzereydim. Cebimden çıkardım ve mesajı taradım. Damarlarımdan buz akıyor.

Bo ve adamları Stella'yı aldı. Onları durdurmaya çalıştım ama çok kalabalıklardı. Üzgünüm, kaptan.

Parmağımla ekrandaki arama butonuna basıyorum, bir yandan da beceriksiz *cornuto*'yu lanetliyorum. İlk çalmada cevap veriyor, sesi titriyor.

"Onu nereye götürdüler?" Havladım.

"Bilmiyorum, *kaptan*. Bo ve ekibi beni bayılttı. Onu Batı 14th Caddesi metrosunda kaçırdılar. Sanırım China Town'a gitmek için A hattını kullanıyorlardı ama bilmiyorum. Çok üzgünüm patron."

"Siktir," diye homurdandım.

"Sorun nedir?" Dante bana bakıyor.

Stella'ya verdiğim sözü düşündüm. Dante'yi hayatımdan çıkarmaya yemin etmiştim, ama şu anda ona ihtiyacım var. Hâlâ bağlantıları vardı ve belki bunlardan biri onu bulmama yardımcı olabilirdi. Önemli olan tek şey o. Onun hayatta olmasını ve benden nefret etmesini diğer seçeneğe tercih ederim.

"Lanet Bo ve Kızıl Ejderler Stella'yı kaçırdı." Sözcükler ağzımdan çıktığı anda göğsümde boğucu bir korku filizleniyor. Oh *Dio*, eğer ona bir şey olursa. Kendimi sabitlemek için duvara uzanıyorum. Topraklayıcı bir nefes alıyorum ve buz gibi bir sakinliğin üzerime çökmesine izin veriyorum. Öfke paniği bastırıyor ve Dante'yi yolumdan çekiyorum. "Eğer benimle geleceksen, işte sana fırsat. Eğer benden bir daha

Seni affediyorum, bu benim için doğru an olacak."

Çabucak başını sallıyor ve telefonuna uzanıyor. Biz zemin kata ulaşmadan önce bir düzine mesaj gönderdi. Stella'yı nereye götürdükleri hakkında hiçbir fikrim yok, ama Kızıl Ejder'den başlıyorum; Jianjun bana onu nerede bulacağımı söyleyene kadar tüm lanet yeri vuracağım. Tony ve adamlarına China Town'ı araştırmaları için çılgınca bir mesaj gönderiyorum.

"Sakin ol Luca, onu bulacağız." Kardeşimin eli omzuma konuyor ve elinin titrediğini görene kadar tüm bedenimin öfkeyle titrediğini fark etmiyorum.

Asansör kapıları açıldığında, doğruca motosikletime giderim. Şehir trafiğinde daha hızlı yol yok.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Dante bana baktı ve çenesini karnıma doğru salladı. O çılgınlık içinde yaramı tamamen unutmuştum. Acı sadece öfkeyi ateşleyecekti.

"İyi olacağım," diye mırıldandım. "Benimle Kızıl Ejder'de buluş." Başını salladı ve Beamer'ına doğru yürüdü, ben de Ducati. Bacağımı koltuğun üzerinden sallıyorum ve ısırıcı bir acı gövdeyi sarıyor. *Merda*. Dişlerimi sıkarak kaskımı başımdan geçirip takıyorum. Acı iyidir. Acı korkudan daha iyidir.

Saniyeler içinde şehir trafiğinde hızla ilerliyorum, başım dönüyor. Eğer o pislik Stella'nın saçının tek bir teline zarar verirse, onun bağırsaklarını deşeceğim. Bo Zhang'ı parçalara ayırıp bağırsaklarını herkesin görmesi için China Town'a yayacağım. O *pazzo mu*, benim olanı mı alıyor?

Oh *Dio*, Stella.

İçimde bir korku makarası çözülüyor. *Onu bıraktın.* Bütün bir hafta boyunca korunmasızdı. *Bu senin hatan.* O karanlık ses ciğerlerimi sarıyor, havayı sıkıyor. Bir korna çalıyor ve sağa doğru savruluyorum, dönen bir taksinin altında kalmaktan zor kurtuluyorum. Hay *sikeyim.* Onun ölüsüne bir faydam yok. Yola odaklanıp motoru çalıştırıyorum ve FDR'den aşağı kükrüyorum.

Kızıl Ejder'e ulaştığımda bisikletten atlıyorum ve dikişlerim sökülürken bir dizi küfür savuruyorum. Hasarı değerlendirmek için bir saniye durup gömleğimin altına bakıyorum. Yaradan sadece biraz kan damlıyor. Küçük bir aksilik. Merdivenleri hızla çıkıyorum ve geçen haftaki hostesi buluyorum. En azından bugün öğle yemeği telaşından önceydi ve yemek odası sessizdi. "Bo nerede?" Hırladım.

"O burada değil."

Pantolonumun kemerine uzandım ve tabancamı çıkardım. "Nerede o?" Tıslıyorum. "Çabuk düşün. Seni incitmek istemiyorum ama burada çaresiz durumdayım."

Jianjun arkadan beliriyor ve ben de hostesin yanından geçip silahımı ona doğrultuyorum. Bana bakarken gözleri kısılıyor ama kendini tutuyor.

"Nerede senin boktan oğlun?" diye bağırdım. Dudakları kaşlarını çattı.

"Bilmiyorum."

"Eğer bugün hayatta kalmasını istiyorsan, onu şimdi bulsan iyi edersin." Ön kapının açılma sesini zar zor duyuyorum.

"Luca, *che cazzo fai?*" Kardeşim uluyor.

Jianjun'a yaklaştım ve silahı şakağına dayadım. "Stella'ya bir zarar gelirse seni ve oğlunu uyarmıştım.

bir savaş eylemi teşkil eder. İstediğin bu mu, ihtiyaç?"

"Hayır," diye homurdanıyor.

"O zaman bana nerede olduğunu söyle. Meatpacking'de kokainin nerede saklandığını biliyorum. Tek kelime edersem hepsi duman olur."

"Sana nerede olduğunu bilmediğimi söyledim." Ön taraftaki kıza Mandarin dilinde bir şeyler havlıyor. "Ama onu bulmanıza seve seve yardım ederim."

"Gerçekten yapar mıydın?" Namluyu kafatasına daha sıkı bastırıyorum. "Çünkü ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum."

Restoranın arkasından daha fazla Kızıl Ejderha dökölüyor. "Luca, sakın ol." Dante şimdi arkamda, ama cesaret edemiyorum

Jianjun'a arkamı ver. Yaşlı olabilir ama en az onlar kadar kurnazdır.

"Oğlumun kız arkadaşınızla ilgili verdiği kötü kararlardan dolayı üzgünüm, ancak yemin ederim ki niyetinden haberim yoktu. İş ilişkimize değer verdiğimi biliyorsun."

"İlişkimizin canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme, Jianjun. Onu bana sağ salım teslim etmezsen tüm Meatpacking bölgesini yerle bir ederim."

"Buna gerek kalmayacak." Yaşlı adamın alnındaki boncuk boncuk terler zar zor fark ediliyor. Bu sadece öfkemi körüklüyor. Bu adamın korkudan dizlerinin üzerine çöküp altına işemesini istiyorum. "Kızınızı bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," diye ekliyor.

"Evet, doğru, *kızım*. Benim kızım." Kızıllık görüşüme sızıyor ve kontrolümün kaybolduğunu hissedebiliyorum. "Siktir!" Kükrüyorum. "Nerede o?"

Hostes bize doğru koşuyor, Mandarin dilinde mırıldanıyor.

"Üzgünüm ama o benim adamlarımla birlikte değil," diyor Jianjun, sakın ve soğukkanlı bir görüntü çizerek. Eskiden o bendim. Şimdi alnımdan ter damlıyor ve kalbim göğüs kafesime inen bir balyoz gibi.

Boştaki elimle cebime uzanıyorum ve parmaklarımı özel muştarımın arasından geçiriyorum. Eğer Jianjun bana gerçeği söylemezse, onu döveceğim.

Jianjun'un adamlarından birkaçı silahlarını kaldırdı.

Dante'nin eli bileğime dolanıyor. "Hayır, Luca. Bu şekilde olmaz."

"*Vafianculo*," diye mırıldandım. "Anlamıyorsun. Onu kaybedemem." Mide bulantısı boğazımı tırmalıyor ve midemdekileri zorlukla bastırıyorum.

Siyah görüşümü örtüyor ve Vinny kollarımdayken o ara sokağa geri dönüyorum.

Keskin, metalik kan kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve omuzlarım bir hıçkırıkla titriyor. "Vinny, dayan. Ambulans geliyor." Bir numaralı kuralı çiğnemiştım, asla polisleri aramayacaktım. Ama en iyi arkadaşıma kanlar içinde bakınca bunu yapamayacağımı anladım. Kuralların canı cehenneme. "Bekle, dostum, lütfen. Bunu Stella için yap; sana ihtiyacı var."

"Bana söz ver," diye fısıldıyor, bir hava dalgasından başka bir şey değil. "Ona iyi bakacaksın."

Sıkılmış dişlerimin arasından bir hıçkırık daha yükseliyor. "Hayır, öyle söyleme. İyi olacaksın."

"Söz ver bana," diyor.

Arkadaşımlın gevşek bedenini göğsüme bastırıyorum, içim içime sığmıyor. "Yemin ederim Vinny. Lo giuro. Onu her zaman koruyacağım."

Başı arkaya düşüyor ve gece gökyüzüne bakarken gözleri kamaşıyor.

"Hayır!" Sessizliği bir çılgılık dolduruyor ve benden geldiğini fark edemeyecek kadar kendimden geçmişim. En iyi arkadaşıma daha sıkı sarılıyorum, kanı gömleğime bulaşıyor.

Titriyorum. Sert bir el beni sabit tutuyor. "Luca! Çıt Bundan kurtul." Dante beni bir kez daha sarsıyor. Jianjun önümde toplanıyor, tel tel beyaz kaşları birbirine karışmış. Kardeşim silahı elimden alıp cebine koyduktan sonra telefonunu yüzüme tutuyor. "Adamlarımdan biri Stella hakkında bir ipucu buldu. Hadi gidelim." Beni çıkışa doğru itiyor, aklım hâlâ yüzüyor.

Ducati'yi Red Dragon'da bıraktığımı bile hatırlamıyorum, ta ki Batı Yakası Otoyolu'nda hızla ilerlerken bulanık düşüncelerim odaklanana kadar. Dante sürüyor, direksiyonu yumrukluyor.

"Onu bulacağız, yemin ederim," diye mırıldanıyor.

Hay sikeyim. Zihinsel bir çöküş yaşıyorum ve şimdi zamanı değil. Zihnimi keskinleştirmeye zorlayarak Stella'ya odaklanıyorum. Bana güveniyor. Vinny'ye onu güvende tutacağıma söz verdim. Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım; bunu bir daha yapmayacağım. "Silahımı bana geri ver."

Dante bana bakıyor, dudaklarında şüpheli bir bükülme var. "Şimdi daha iyiyim, *coglione*. Sadece yap şunu."

Kemerinden çıkarıp uzatıyor.

"Nereye gidiyoruz ki?"

"Charlie, Bo ve birkaç adamını Meatpacking'de bir depoya

girerken gördüğünü söyledi. Bir kız görmemiş, ama belki

Onu saklamışlar ya da öyle bir şey yapmışlar."

İçim içimi yiyor. "Tony ve diğerleri nerede?"

"Bizimle orada buluşacaklar."

"Güzel." Titremelerini önlemek için parmaklarımı yumruk haline getiriyorum. Korkuyu öfkenin derinliklerine gömüyor ve serbestçe akmasına izin veriyorum. Sonra, buz gibi sakinliği bekliyorum.

BÖLÜM 44

GERİ ÖDEME

S *tella*

Şiddetli bir baş ağrısı ağırlaşan göz kapaklarımı açmaya zorluyor. Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, anılar su yüzüne çıkarken süregelen sisi geri itiyorum. Metro istasyonu. Bo. *Merda*. Hareket etmeye çalıştıkça metal bileklerimi ısıyor. Kürek kemiklerim arkaya doğru zorlanmaktan yanıyor. Sert metal bir sandalyede oturuyorum, bacaklarım ve kollarım bağlı.

Bulanık çevreyi kavrarken korku göğsümü delip geçiyor. Gözlerim karanlığa alıştığında, genişleyen depo şekilleniyor. Tepemde yükselen metal kirişler ve devasa paslı konteynerler etrafımı sarıyor.

Suya yakın olmalıyız. Değil mi? Bu konteynırları bir yere yüklemek zorundalar.

Küçük pencerelerden oluşan bir şerit geniş alanın üstünü kaplıyor ama herhangi bir ayrıntıyı seçebilmek için çok küçük ve çok uzaktalar. Elimi metal kelepçenin içinden geçirmeye çalışıyorum ama çok sıkı. Biber gazım cebimde durmuş benimle alay ediyor.

Tüm o zaman Luca ile boşa gitti. Onun gibi nasıl dövüşüleceğini öğrenerek geçirmeliydim. Karanlık anılar su yüzüne çıkıyor. Vinny, gövdesinde kurşunlar, kendi kanıyla dolu bir havuzda yatıyor. Görüntüleri gömmek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ama bu Allah'ın belası deponun karanlığında tek gördüğüm bu.

Polisler bizi aradığında babam yataktan kalkamayacak kadar sarhoştı. Ben de on iki yaşında tek başıma gitmiştim. Aklıma başka anılar geliyor. Küçük ellerim titriyordu. Solunum cihazımdan çok fazla nefes aldığım için kalbim çok hızlı atıyordu. Yola çıkarken Luca'yı aramıştım ama cevap vermemişti. Telefonuma geri dönmemişti.

Tamamen ortadan kaybolmuştu.

O zamanlar bunu nasıl bir araya getirememiştim?

Nonno, Vinny'den birkaç hafta sonra öldü. Kalp krizinden. Suçluluk duygusu muydu? Başından beri kardeşimin onun yüzünden öldüğünü biliyor muydu? Suçlanacak o kadar çok insan vardı ki... ama bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü hiçbir şey onu geri getiremezdi.

Bir kapı kırbaçlanarak açılıyor ve ışık karanlık alana sızarak beni çarpık düşüncelerimden koparıyor. Alt dudağımı sertleştiriyorum ve kelepçeler bileklerime batarken olabildiğince dik oturuyorum.

"Ah, işte orada, Luca'nın küçük fahişesi." Bo'nun gözleri üzerimde parıldıyor.

Bok gibi görünüyor olmalıyım. "Bunun için senin bağırsaklarını deşecek," diye tükürdüm. "Sonra da bağırsaklarının üzerinde dans edeceğim."

"Emin misin?" Bana doğru yaklaşıyor ve çenemi kavrayarak gözlerimi kendisine çevirmeye zorluyor. "Ayrıldığınızı sanıyordum?"

"Siktir git."

"Yakında." İnce dudaklarının ucunda çarpık bir küçümseme kıvrılıyor. "Haftalardır bekliyorum Stella, seni yalnız yakalamak için bekledim de bekledim. Onun evinden taşındığında bile, adamlarından biri sürekli peşindeydi."

Kaşlarım çatıldı. Beni takip mi ettiriyordu?

"Bütün bir hafta boyunca arkadaşınızın dairesini izlettim."

Elbette Rose'un stüdyosundan tek ayrılışım o lanet sınava girmek içindi. Tüm bunlardan sonra geçsem iyi olur. Sinirlerimi çelikleştirerek ona dik dik baktım. "Bir fahişeye göre bana oldukça takıntılı görünüyorsun."

Parmakları çenemi bırakıyor ve saçlarıma dolanıyor. Geri koparıyor ama çılgılığımı bastırmak için dilimi ısırıyorum. Ona bu zevki asla tattırmayacağım.

"Bu intikam, bebeğim. Luca Valentino kibirli bir guido ve ona haddini bildirmenin zamanı geldi."

"Bu senin cenazen," diye alay ediyorum.

Hâlâ yaklaşıyor, çarpık sırtışı daha da büyüyor. "Belki, ya da belki, seninle işim bittikten sonra o kadar eğilecek ki kendini öldürecek ve hepimize bir iyilik yapacak."

Buz gibi korku omurgamdan aşağı akıyor. Çocukken birkaç kez dayak yemiştım, hatta yetişkin olduğumda bile babam beni kabul etmek istemediğim kadar çok tokatlamıştı. Çok şeye katlandım ama bu orospu çocuğunun bana dokunmasına asla izin vermeyeceğim.

Üzerime geliyor ve titrememek için kendimi zor tutuyorum. Omuzlarımı geriye atarak ona dik dik bakıyorum. "İstediğin şeyi sana asla vermeyeceğim."

"Evet, sence bu ne?"

"Ben." Ona sakarin bir gülümseme attım. "Bunca zaman sonra istediğın buydu, değil mi? Aylar önce metroda bana bu yüzden saldırmıştın. Beni geri istedin ve ben de senin küçük, gevşek aletine dönmeyi reddettim."

Tokat kalın sessizlikte sekiyor. Ona acımın zevkini tattırmayı reddederek bir çığlık daha atıyorum.

"Kapa çeneni, seni küçük fahişe."

Acıya rağmen dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Sorun nedir? Arkadaşlarının senin ne kadar berbat bir kadın olduğunu bilmelerini istemiyor musun? Her seferinde numara yaptığımı mı? Ya da belki Luca'nın beni o kadar iyi becerdiğini ve seninle geçirdiğim her sefil zamanı sildiğini?"

Adamlardan birkaçı kıkırdıyor ve Bo'nun badem gözlerinde öfke parlıyor, ta ki öfke dolu halkalara dönüşene kadar. "O gülümsemeyi suratından söküp atacağım."

Öfke kusuyorum ama yüz ifademi sakın kalmaya zorlayarak yutkunuyorum. Tek ihtiyacım olan beni çözmesi ve biber gazıma ulaşabilmem. Oradan kaçarım. Onun iğrenç ellerinin üzerimde olmasındansa sırtımdan vurulmayı tercih ederim. "Denediğini görmek isterim," diye onu teşvik ediyorum.

Kuzenine "Çöz onu," diye bağıırır.

"Emin misin?" Feng'in kara kaşları birbirine değiyor. "Onu çöz dedim."

Feng arkamda yürüyor, ben de sakinleştirici bir nefes alıyorum. Zamanlamayı doğru yapmalıyım yoksa üzerimde beş adam olacak. Belimdeki ipi çözüyor ama kelepçeleri açmıyor. *Kahretsin.*

Bo bacaklarımın etrafındaki zincirleri işaret ediyor. "Onları da çıkar ki onu kendime doğru açabileyim."

Oh, kahretsin, kusacağım.

Feng önüme geçip ayak bileklerimdeki kelepçeleri açmadan önce kuzenine bakıyor.

En azından artık koşabiliyorum.

"Gösteri için hazır olun beyler." Bo çenesini sallayarak etrafı sandalyelerle çevrili masaya bakar. Adamlar masanın etrafını sarıyor ve koltuklara yerleşiyorlar. Bana döndü ve "Ayağa kalkın" diye bağırdı.

Omuzlarımı geriye atarak yapıyorum. Arkamdan bağlı ellerimin menzilini test ediyorum. Sandalyeden kurtulduğuma göre artık yan cebime ulaşabiliyorum.

Bo masayı odanın ortasına sürüklüyor, ayakların beton zemine çarparken çıkardığı keskin gıcirtı yıpranmış sinirlerimi gıcırdatıyor. Nefret dolu bir sırtışla bana doğru ilerliyor. Sonra parmağını gömleğimin ilk düğmesine sokup çekiştiriyor. Düğme koptu ve yere düştü. Sonra gömleğimden iki avuç alıp yırtarak açtı. Kalan tüm düğmeler yere çarpıyor ve beni açıkta bırakıyor. Nefesimi tutabilmek için dişlerimi sıkıyorum. En azından dantelli sevimli bir sütyen giymiyorum. Tam kapatıcı bej kaplar göğüslerimin çoğunu gezinen sapık gözlerden gizliyor.

İçimdeki sinir harbine rağmen Luca'da sık sık gördüğüm o buz gibi maskeyi takıyorum. Bu pisliklerin önünde yıkılmayacağım.

Bo beni döndürüyor ve elini enseme doluyor. Beni masaya doğru itti. Sırtım diğer adamlara dönükken, "Şortunu çıkar." diye tısladı.

"Hayır." Nabzım kulak zarlarımda gümbür gümbür atıyor.

"Ya yap, ya da ben senin yerine yaparım."

Zaman doldu. Hemen harekete geçmeliyim yoksa biber gazım yere düşecek ve ulaşamayacak. Bu benim tek şansım. Şortumu çıkarıyormuş gibi yaparak biber gazına uzanıyorum ve onu külotumun içine sokuyorum. Şortum yere düşüyor ve damarlarımda çiğ adrenalin pompalanıyor.

Onu arkamda hissediyorum, yaklaşıyor. Aleti kıcıma dayandığında, dönüyorum ve püskürtüyorum. "Git kendini becer!" Sütyenim ve iç çamaşırimdan başka bir şeyim olmadan kapıya doğru havalandım, kollarım deli gibi pompalıyordu.

Bo arkamdan çığlık atıyor. "Durdurun onu! Onu vursan da umurumda değil! Kaçmasına izin verme."

Deponun kapısı hızla açılıyor ve karanlık bir gölge giriş yolunu dolduruyor. Vücudumdaki her sinir ucu hazır olma geçiyor. Luca bana doğru koşuyor, öfke o güzel yüzüne kazınmış. Silah sesleri duyuldu ve ben donakaldım.

Karanlık bir bulanıklık beni yere itiyor ve bir şaplaqla yere çarpıyorum. Ciğerlerimdeki tüm hava betona çarparak boşalıyor ve nefes almak için çırpınıyorum.

"Stella, Stellina, iyi misiniz?" Luca'nın sesi beni karanlıktan çekip çıkarıyor.

Sırtımdaki ezici acıya rağmen göz kapaklarımı açmaya zorluyorum. Etrafımda sıcaklık birikiyor.

"Ben buradayım bebeğim." Luca'nın eli benimkini buluyor, parmaklar mükemmel bir yapboz gibi birbirine dolanıyor.

Depoda daha fazla silah sesi duyuldu. Bir çığlık, başka bir çığlık. Boğuk bir lanet. *Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.* Boştaki elimle kulağımı kapatıyorum.

"Bo'yu bana sakla!" Luca kaosun içinden bağırır.

Hafif bir inilti bana başka birinin varlığını haber veriyor ve omzumun üzerinden yukarı bakıyorum. Hâlâ üstümde biri var.

"*Cazzo*, Dante." Luca'nın paniklemiş sesi kalbimi yeniden hızlandırıyor. Ayağa kalkıyor ve kardeşini üzerimden yuvarlıyor.

Üzerimdeki büyük ağırlık kalkar kalkmaz tekrar nefes alabiliyorum. Vücudumda yara var mı diye bakıyorum ama kan birikintisine rağmen bir bütünüm. Gözleri parlayan Dante'ye bir bakış atıyorum. Gövdesinde üç ya da dört kurşun yarası var ve etrafımızda kıpkırmızı bir göl oluşuyor.

"Tony!" Luca ağlıyor. Gömleğini yırtar ve kardeşinin karnına bastırır.

Gözlerim Luca'nın karnından sızan kana takılıyor. "Kanaman var!"

Başını sallar. "Geçen günkü yara." Dudaklarını sert bir çizgi halinde bastırıyor. "Ben iyiyim."

Silah seslerinin kesildiğini ancak o zaman fark ediyorum. Deponun etrafına bakıyorum ve sadece Luca'nın adamları ayakta kalmış. Geniş alanın öbür ucunda, tanıdık, sırık gibi bir adam betonun üzerinde, yüzü kanlar içinde yatıyor. Kanlı parmağındaki yapışkan gümüş ejderha yüzüğünün parıltısını seçebiliyorum. Bir yanım Bo'yu yakından görmek istiyor, o pislikten geriye kalanları görmek istiyor ama Luca'nın kardeşini izlerken yüzünde beliren korku beni olduğum yere mıhlıyor.

"Doktor senin evine doğru geliyor." Luca kanlı gömleğini yaralara bastırırken Tony, Dante'nin yanında yere kayar. "Buradan çıkmamız gerek. Polisler her an gelebilir."

"Ambulansa ihtiyacı var." Gözlerimi Luca'nınkilere dikiyorum. Kurşun yaraları hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama bunlardan tonlarca var ve Dante çok fazla kan kaybetti. Vinny'nin cesedinin görüntüleri bir kez daha yüzeye çıkıyor. Gözlerimi sımsıkı kapatıp beni aşağı çekmeden önce onları kovalıyorum.

"Yapamam. Polis yok."

"Git o zaman. Ben Dante'yle kalacağım; o benim hayatımı kurtardı. Polise Bo'nun beni kaçırdığını söyleyeceğim. Onlara her şeyi anlatacağım."

"Lanet kardeşim ikimizin de hayatını kurtardı." Luca'nın başı bir ileri bir geri sallanıyor. "Ve hayır, seni terk etmeyeceğim. Bir daha asla."

"Sana sormuyorum." Gergin sessizliği siren sesleri bozuyor. "Şimdi git, Luca. Burada kalamazsın."

"Hadi, *kaptan*. Gitmemiz gerek." Tony patronunun kolunu çeker.

Luca'nın eli yanağımı buluyor, sert başparmağı yavaşça bir daire çiziyor. "Lütfen, bana geri dön, *aşkım*."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırarak başımı eğiyorum.

Her şey çok çiğ, yaralar çok taze. Konuşmak için kendime güvenmiyorum.

Tony Luca'yı yerden kaldırır ve deponun arka kapısına doğru sürükler. Kalın metal kapı çarparak kapanıyor ve bir an için sadece sessizlik oluyor. Dante'nin solgun yüzüne bakıyorum ve öfkeyi, tiksintiyi bekliyorum. Ama hiç gelmiyor. Onun yerine Luca'nın daha yaşlı bir versiyonunu görüyorum. Karanlık ve çökmüş bir adam.

Bir saniye sonra polisler silahlarını çekmiş bir şekilde geliyorlar. Etrafımızı sararlarken, "Dayan Dante," diye fısıldıyorum.

BÖLÜM 45

AŞK ÖLDÜRÜR

Luca

"Görüntü umurumda değil Jones. Dante benim kardeşim. Onu görmek için o lanet hastaneye gidiyorum." Parmağımı kırmızı tuşa vurup telefonumu ceketimin cebine geri sokuyorum. Depo olayı tam bir fiyaskoydu. Tony dün gece belediye başkanından bir iyilik istememiş olsaydı, Dante'nin ve dolayısıyla benim ve King Industries'in adı mafya imalarıyla sosyal medyada yer alacaktı.

Jones endişeli bir görgü tanığı rolü oynamayı başardı, ama kardeşim hakkındaki söylentiler sadece gerçeği yansıtıyordu. Stella'nın adını hikâyenin tamamen dışında tutmayı başarmıştım. Bana oldukça pahalıya mal olmuştu, ama buna değmişti. Onun itibarının da hepimizle birlikte çamura bulanmasına ihtiyacım yoktu.

İçimde bir korku tohumu kök salıyor. Bo, kuzeni Feng ve diğer üç Kızıl Ejder öldü. Bu sadece bir

Jianjun'un misilleme yapması an meselesi. Çocuk bir *sfigato* olabilirdi ama yaşlı adamın tek oğluydu.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum ve Yorgun bir nefes.

Magda mutfaktaki mermer adanın arkasından bana bakıyor. Kavrulmuş kahve çekirdeklerinin aroması havada asılı duruyor. Cappuccino'mu mükemmelleştiriyor, ben ona doğru ilerlerken köpüklü sütü çift shot espressonun üzerine döküyor.

"Sinyor Dante nasıl?" diye sorar.

"Hâlâ Yoğun Bakım Ünitesinde ama durumu stabil."

Yumuşak bir iç çekiş salıveriyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

Dudağımın kenarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Bunu söylemene gerek yok Magda. Senin için her zaman bir *cap 'e cazzo* olduğunu biliyorum." Tam bir bok kafalı.

"Evet, ama o hâlâ senin kardeşin ve ben onu değil seni soruyordum." Sıcak bardağı bana uzatıyor ve parmaklarını önlüğüne siliyor. Ben ilk yudumu alırken ellerini ovuşturarak beni izliyor.

Magda benimle yeterince uzun süre çalıştı, artık aklında daha fazlası olduğunu biliyorum. Hassas ve saygılı bir kızdır ve ne zaman dilini tutması gerektiğini bilir. "Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Yanaklarında bir parça kıpkırmızı çiçek açıyor. "Ben sadece Sinyorina Stella'yı merak ediyordum Çatı katına dönecek mi?"

İşte milyon dolarlık soru bu, değil mi? Albie bana kaçırıldığını söylediğinde, sanki yeniden vurulmuş gibi oldum. Kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

Anında. Eğer ona bir şey olsaydı, bunu bitirmek için iki kere düşünmezdim. Onsuz yaşayamazdım.

Ne kadar *piç* olsam da, bensiz yüz kat daha iyi olduğunu biliyorum. O lanet söz neydi? Eğer bir şeyi seviyorsan onu özgür bırak Hiç kimseyi Stella'yı sevdiğim gibi sevmedim, ama ona getirdiğim tek şey sefalet ve acı. Aşk naziktir, aşk kibardır, ama benim aşkım öldürür.

İyi bir cevabı olmayan bir soruyu yanıtlamak için kendime daha fazla zaman kazandırmak amacıyla kapuçinomu bir yudumda yutuyorum. "Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum sonunda. Bir yudum daha alarak bitiriyorum ve boş bardağı tezgahın üzerine bırakıyorum. "Dante'yi ziyaret edeceğim, sonra da ofise gideceğim. Geç saate kadar evde olmayacağım, o yüzden akşam yemeği hazırlamaya zahmet etme."

Başını sallıyor. "Pekala, sinyor."

Hastaneye giden yol bir bulanıklık içinde geçiyor, çıldırtıcı düşüncelerim dönüp duruyor. Kalbim ve aklım bitmek bilmeyen bir çekişme içinde savaşıyorlar. Stella'ya koşup beni geri alması, ona yaşattığım tüm saçmalıklar için beni affetmesi için yalvarmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ama aklım, mantıklı olan, gitmesine izin vermenin onun için en iyisi olacağını biliyor.

Ama hayatımdaki tek iyi şeyi nasıl kaybedebilirim? Stella kalbimin ve ruhumun diğer yarısı. Onu kaybetmek benden bir parça koparmak gibi olurdu. Bunu daha önce genç ve aptalken yapmışım ve o zamandan beri her gün pişmanlık duydum. Ondan tekrar nasıl uzaklaşabilirdim?

Düşüncelerim dün geceye, onu o depoda dövülmüş ve yarı çıplak halde bulduğum ana geri dönüyor. Benim yüzümden az kalsın yine öldürülüyordu ve ben bunu yapamayacak kadar güçsüzdüm.

onu kurtarmak. Eğer Dante koşup gelmeseydi, ikimiz de ölmüş olacaktık. Benim

rompicoglioni kardeş ikimizi de kurtarmıştı.

Lanet bir çarpıtmadan bahsediyoruz. Kahraman kardeşim.

Araba yavaşlıyor ve Albie'nin sesi arka koltuğa doğru kayıyor. "Geldik, *kaptan*."

Kravatımı düzelttim ve sakinleştirici bir nefes aldım.

İki muhabir *NYU Langone*'un kapısının önünde kamp kurmuş durumda, *kardeşlerim* için en iyi hastane. Albie arka kapıyı açtı, ben de dışarı kaydım. Daha kaldırımın yarısına gelmeden muhabirler peşime düştü.

"Bay Valentino!"

"Bay Valentino, konuşabilir miyiz?" Kadın daha hızlı davranıyor ve mikrofonu ve kamerasıyla yüzüme bakıyor.

"Özür dilerim, acelem var," diye mırıldandım. "Sadece birkaç hızlı soru."

Albie aramıza girerek onu engelliyor ve ben de ikinci muhabiri geçip içeri dalıyorum. Jones medyadan uzak durma konusunda kararlıydı ve ilk kez aynı fikirdeydik. Hastanenin en büyük hayırseverlerinden biri olmanın bir avantajı da hızlı bir giriş. Bir hemşire beni resepsiyonda karşılıyor ve ziyaretçi kuyruğunun yanından hızla geçiyorum. Albie arkamdan geliyor, yavaş ve sabit temposu şu anda özellikle rahatsız edici.

Asansöre sessizce biniyoruz ve açıklanamaz bir nedenden ötürü, yoğun bakım ünitesine ulaştığımızda sinirlerim tepeme çıkıyor. Yukarıda halojen ışıklar titriyor, koridorda yürürken havada yoğun bir antiseptik kokusu var. Hemşire bir odanın önünde yavaşladığında, burun deliklerime yeni bir koku ulaşıyor, yıkıcı derecede tanıdık, boğazımda bir düğüm oluşturan bir koku.

"Bir Őeye ihtiyaçınız olursa bize haber verin, Bay Valentino." Heműirenin sözleri kalbimin çılgınca çarpması yüzünden boĝuklaűıyor. "Kardeűinizin bilinci hâlâ kapalı, ama űu anda onun için en iyisi bu. İyileűmek için mümkün olduĝunca dinlenmeye ihtiya ı var."

Boű boű baűımı sallıyorum ve kardeűimin odasına bakıyorum.

Stella yataĝın yanındaki sandalyede oturuyor, mekanik bip sesleri korosu garip bir űekilde huzurlu sahneyi bozuyor. Bu tuhaf dingin anı bozmaktan korkarak içeriye doĝru sessiz bir adım atıyorum. Yaklaűtık a vantilatörün ritmik vızılıtsı manik kalp atıűlarımı dengeliyor. Kardeűimin yataĝının yanında bir buket beyaz kalla zambaĝı duruyor. Kendime engel olamadım; bu sabah ilk iű onları g nderttim. İkimiz de küçük bir kefareten, yeniden doĝuűtan faydalanabiliriz.

Stella kendi karanlık d ű ncelerine dalmıű olmalı çünkü beni hiç fark etmiyor gibi görünüyor. Ya da belki beni görmezden geliyor. Serseri d ű nce delip geçiyor.

Sandalyenin etrafında dönüyorum ve sonunda anlıyorum. Stella'nın gözleri kapalı, baűı yana eĝik. Geceyi burada mı geçirdi? Hastane bornozuna ve darmadaĝınık görüntüsüne bakınca cevabımı aldım. Ona yaptıklarından sonra neden onunla kalsın ki?

Çünkü Stella iyi biri. *Senin gibiler için fazla iyi olan iyi kalpli bir ruh.* Zihnimdeki o karanlık ses cevabı veriyor. Saklı tutmaya  alıűtığım canavar beni iyi tanıyor.

Sanki beni bir űekilde hissetmiű gibi kıpırdanıyor ve nabzım fırlıyor. Göz kapakları titriyor ve bana göz kırpıyor, uykunun sisi gözlerindeki tipik ateűi yumuűatıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, g   bela.

Kollarını başının üzerine uzatıyor ve bir esneme sesi çıkarıyor. "Şimdiden sabah mı oldu?"

"Sekizi biraz geçiyor." Başımı eğdim. "Bütün gece kaldın mı?" "Sanırım öyle." Kollarını ortasından geçiriyor, hastane önlüğünün içine sokuluyor.

Dante'nin yatağının kenarına kıvrılıyorum, karmaşık tüpler ve kablolar karmaşasını rahatsız etmemeye dikkat ediyorum. "Neden?"

Omuz silkiyor. "Onu öylece yalnız bırakamazdım."

"*Dio*, Stella neden bu kadar iyi olmak zorundasın?"

Kaşlarını çatarak bana bakarken dudakları büzülüyor.

"Affedersiniz?"

"Bunu çok zorlaştırıyorsun." "Ne için zor?"

"Sana karşı bencil olmak için. İstediğimi almak için. Hiçbir şeyi senden daha fazla istemedim." *Cazzo*, saçmalıyorum. Bana tam bir *pazzo'ymuşum* gibi bakmasına şaşmamalı. Yataktan kaydım ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Vinny hakkındaki gerçeği senden sakladığım için lütfen beni affet. Seni tekrar hayatımda görmek için her şeyi yaparım. Bunu istemeye hakkım olmadığını, seni hak etmenin çok ötesinde olduğumu biliyorum, ama *Dio seni* seviyorum Stella. Her zaman sevdim. Seninle çocukken mezarlıkta tanıştığım o gün beni değiştirdin. Kendim için bir şeyler yapmak istememi sağladın. Vinny öldüğünde, korkağın tekiydim. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan o kadar korktum ki, bir *minchione* gibi kaçtım. Son arzusu sana bakmamdı ve ben bunu çok kötü becerdim. Ama artık değil, beni istesen de istemesen de senin için buradayım. *Dio* kurşunlarla delik deşik olmuş yorgun kemiklerimi *cehenneme* sürükleyene kadar seni bedenim ve ruhumla koruyacağım. *Capisci?*"

Yavaşça başını sallıyor.

"*Ti amo, amore mio,*" diye fısıldıyorum.

Alnımı dizlerine koyuyorum ve ellerimi bacaklarına doluyorum. *Dio*, onu o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Hareket etmeye, nefes almaya cesaret edemiyorum. Ta ki o bir şey söyleyene kadar.

Aramızda koyu bir sessizlik var, geçen her saniye tabutuma çakılan bir çivi gibi. Beni affetmeyecek. Beni geri kabul etmeyecek. Ona yaşattığım onca acıdan sonra onu nasıl suçlayabilirim?

Sessizliği yumuşak bir inilti bozuyor ve başımı kaldırıp bakıyorum. O güzel, parlak mavi gözbebekleri gözyaşlarıyla dolu. Onu içime çekerken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Elbette seni affediyorum, seni *stronzo*. On yaşımdan beri sana aşığım."

Stella

Luca ayağa fırlıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Beni bir çemberin içinde döndürürken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, o kadar sıkıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Ama durmasını istemiyorum. Ona aptalca sırılsıklam aşığım; şu anda beni bırakmasındansa kollarında ölmeyi tercih ederim.

Yalan söylemiyordum. Luca Valentino'ya annemin cenazesinde mezarlıktaki o korkunç andan beri aşıktım. Hayatımın en kötü gününde bana umut ışığı olmuştu.

Luca'yı la birlikte olmanın beni en çok korkutan yanı, yaptığı korkunç şeyler değil, ne olursa olsun

kaç kez yaparsa yapsın, onu yine de affederdim, yine de severdim.

Güzel ve kırıkta, yaralı ve vahşiydi ama benimdi.

BÖLÜM 46

AMORE MIO

S *tella*

Luca motoru çalıştırırken beline sımsıkı sarılıyorum ve şık motosikletin üzerinde bir virajı daha hızla dönüyoruz. Adrenalinin ve katıksız mutluluğun etkisiyle çılgınca bir kahkaha atıyorum. atı katına geri taşınalı bir hafta olmuştu, bu sefer gerçekten. Eski berbat dairemden çıkarmam gereken çok fazla kıyafetim yoktu ama kalan birkaç eşya önemliydi.

Babam gitmişti.

Dairenin onun tarafı boşaltılmıştı. Son ayın kirasını, ödenmemiş borcunu ve beni ödememişti. Birkaç ay önce olsa bu beni yıkardı ama şimdi Luca yanımdayken her şeye katlanabilirdim.

"Neredeyse geldik prenses." Luca'nın bağıırışı beni geçmişin karanlık düşüncelerinden uzaklaştırıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana söyleseydim, sürpriz olmazdı, değil mi?" Kaskın camından muzip sırıtışını yakalıyorum.

Vizör.

Çevreye, Eastchester'ın zengin banliyösünün yemyeşil ve sessiz sokaklarına odaklanıyorum. Ducati'yi yavaşlatıp geniş bir bahçenin önünde durduğunda mahalle daha tanıdık gelmeye başlıyor.

Luca motoru durduruyor ve önce kendi kaskını, sonra da benimkini çıkarıyor. Elimi tutup motordan inmeme yardım ediyor ve boştaki eliyle gözlerimi kapatıyor.

"Ne yapıyorsun?" Gülüyorum.

Sinirden başım dönene ve kıkırdamaktan nefesim kesilene kadar beni birkaç kez döndürüyor.

"Luca!"

"Tamam, tamam." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, yavaş ve seksi bir öpücük, daha fazlası için nefes nefese kalmama neden oluyor. Beni çok erken bıraktığında bir küfür savuruyorum.

Boğuk bir kahkaha atıyor, eli hâlâ gözlerimi kapatıyor. "Hazır mısın?"

"Evet!" Tıslıyorum.

Beni çeyrek tur döndürdükten sonra elini çekti. Önümüzde kocaman bir çimenlik uzanıyor ve ortadaki boşluğu beton bir alan dolduruyor. Bu yarı tanıdık araziye bakarken kaşlarım çatılıyor. Bakışlarım arkadaki küçük iskeleli gölete ve sık ağaçlara takılana kadar her şey aklıma geliyor.

"Piknik mi?"

Ellerimi tutarken yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Bu araziyi bir süre önce satın aldım ama ne yapacağımdan bir türlü emin olamadım. Çatı katımı seviyorum ve şehrin en gözde bekârlarından biri için mükemmel bir yer ama-"

Gözleri gözlerime dikildiğinde kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor.

"Yakında bir gün sana karım olmanı teklif edeceğim ve burası bizim evimiz olacak. Burayı senin sıcaklığın ve kahkahalarınla doldurmak istiyorum ve sonunda, ama çok yakında değil, tonlarca çocuğumuz olacak." O kara gözlerde muziplik parıldıyor. "Umarım birlikte geçirdiğimiz her gün kalbin daha da güçlenir."

Çenem düşüyor ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

"Luca

..." Yıllar önce mezarlıkta bana tam olarak bu sözleri söylemişti ve annem olmadan geçirdiğim ilk korkunç haftaları atlatmamı sağlamıştı. Isı gözlerimi yakıyor ve kalbim kanatlanıyor. Çılgın çırpınışların tek açıklaması bu.

"Seni gökyüzündeki yıldızlardan daha çok seviyorum, Stellina, *amore mio*. Seninle bu hayata başlamak için sabırsızlanıyorum. Hoşuna gitti mi?"

Kollarımı Luca'nın boynuna doluyorum ve sözlerini bir öpücükle boğuyorum. "Bayıldım."

"Güzel. Çünkü annem bizi daha da yakınlaştırmak için can atıyor."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum, gerçek bir aile fikri gözlerime daha fazla sevinç gözyaşı getiriyor.

"Evin tamamlanması muhtemelen bir ya da iki yıl daha sürecektir ama NYU'ya başlayacağın için şimdilik şehirde yaşamamanın daha kolay olacağını düşündüm."

Neredeyse nişanlığımı elbette üniversitede geçireceğim iki yılın parasını ödemekte ısrar etmişti. Küçük bir parçam güneşli Florida hayallerime veda ettiğim için üzgündü ama Luca'ya asla veda edemezdim. Üniversite masraflarımı onun karşılaması fikri hoşuma gitmedi, o da kredi almayı kabul etti.

Bunu nasıl geri ödeyeceğim hâlâ belirsizdi. Cinsel iyilikte ısrar ediyordu, ama nedense bu adil görünmüyordu, çünkü ben de en az onun kadar bundan faydalanacaktım.

Düşüncelerimi yarıda keserek beni tekrar öpüyor ve ben hemen bu çılgınlığa kapılıyorum. Öpücüğü derinleştirirken parmakları ensedeki saçlara gömülüyor. Alt dudağımı ısırıp boynumu emerek aşağı doğru inerken içimde bir ateş oluşuyor. Adam ergenlik çağındaki bir çocuk gibi, beni sürekli hickies ile kaplıyor. Beni gören herkes ona ait olduğumu anlasın diye bunda ısrar ediyor ama gerçek şu ki o beni işaretlemeden çok önce de ben onunmuşum.

Dudaklarıma doğru nefes almak için uzaklaşıyor, "Yüzmeye gidelim mi?"

"Mmhmm," diye mırıldanıyorum.

Luca beni yerden kaldırıp kollarının arasına alıyor. Körlemesine gölete doğru sendelerken dudaklarını tekrar yakalıyorum. Gömleğinin düğmelerini kurcalıyorum, böylece kristal berraklığındaki göle ulaştığımızda çoktan yarı çıplak kalmış oluyor. Parmaklarım göğsündeki tarih dövmesini bulduğunda duraksıyorum. Saklamak için çok uğraştığı ama şimdi benim için çok şey ifade eden dövmeyi.

Sık ağaçların arasına vardığımızda duruyor, parmağımı o beş küçük rakamın üzerinde gezdirirken delici bakışlarını benimkilere dikeyor. "Onu her zaman hatırlayacağız. Birlikte."

Başımı sallıyorum ve hızla akmaya başlayan gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "*Per sempre.*" Sonsuza kadar.

Dudakları dudaklarımı buluyor ve beni usulca öpüyor. Arkasında

Sık ağaçların altında onu soyuyorum ve o da beni yavaşça

çırılçıplak kalana kadar soyuyor.

Luca beni tekrar kollarına alarak iskelenin karşısına koşuyor ve suya atlıyor. Soğuk su sıcak bedenimi sararken bir çığlık atıyorum. Ben bir ciğer dolusu hava çekemedim dudakları dudaklarıma iniyor. Ben de onu içime çekiyorum, her bir ısırığın, her bir dokunuşun tadını çıkarıyorum. Göletin kenarına doğru ilerliyor ve bacaklarımı beline doluyor. Kapüşonlu göz kapaklarının altından bana bakarken sert aleti girişimi dürtüyor. "Seni çok seviyorum," diye fısıldıyor, parmakları kalçalarımı gömülüyor. "*Ti amo, amore mio.*"

Bir iniltiyle üzerine çöküyorum. Aleti içimi öyle bir dolduruyor ki, başım geriye düşüyor ve onun adını inliyorum. "Luca"

"Aynen öyle, bebeğim." Kalçalarımı kavrayarak, huzurlu göletin kenarında süzülürken beni yukarı ve aşağı yönlendiriyor. Bedenimi onunkiyle aynı hizaya getiriyorum ama asla yeterince yakın olamıyorum. Onu içimde, yanımda, her yerde hissetmeye ihtiyacım var. Aletin etrafında kenetleniyorum, kalçalarının her itişini beni kenara daha da yaklaştırıyor.

"*Dio, sei bellissima, amore,*" diye homurdanıyor daha derine dalarken.

Ve onunla kendimi güzel hissediyorum. Onun gözlerinde mükemmel hissediyorum. Hiçbir erkek bana bu kadar değer verildiğimi, bu kadar sevildiğimi hissettirmemişti. Kalçalarımı onunkilere sürtüyorum, sürtünme için, yaklaşan boşalmanın heyecanı için çaresizce. Umutsuzca bağımlıyım; Luca Valentino'ya ciğerlerime hava girmesine, kalbimin atmasına ve ruhumun yaşamasına ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var.

Luca Valentino benim başlangıcımdı, ortamdı ve mükemmel sonum.

EPILOG

Üç Ay Sonra

Dante

O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Küçük kardeşim kolunda bir kadınla, evlenme teklif etmek için gün sayacak kadar deli olduğu bir kadınla. Stella'nın arkadaşı Rose'la konuşmasını izlerken gözleri parlıyor. Luca artık akşam yemeği partilerine ev sahipliği yapıyor. Göreceğimi hiç düşünmediğim bir şey daha. Kocaman bir elmas nişan yüzüğü de almış bile. Güvende olması için benim evimde duruyor. Stella altı ay resmi olarak çıkmadan evlenme teklif edemeyeceği konusunda ısrar etti ve onun 'tutsağı' olarak geçirdiği bir ay sayılmadı. Ve şimdi yolu yarılamlışlardı. Kardeşimin takviminde eski sevgililerin kader gününü işaretlediğini bile görmüştüm.

O tamamen *impazzito*.

Ama lanet olsun, mutluluk ona çok yakışıyor.

Luca ve Stella'yı odanın diğer ucundan izliyorum, komiser ve eşiyle sohbet ediyorlar, sonra belediye başkanı ve eşiine geçiyorlar. Luca bu iş için doğmuş. Stella da mükemmel. Birlikte çok ileri gidecekler.

Ben, affedilemez suçlarımı affettikleri için şanslıyım.

Kendimi kanıtlamak için göğsüme dört kurşun yemem ve sayısız hafta rehabilitasyon görmem gerekmişti. Ama *kardeşimi* ve onun *aşkını* kurtarmak için bunu on kez daha yapardım. Bazen bir pislik olabiliyordum ama yine de kardeşimi seviyordum ve tek istediğim onu korumaktı. Doğuştan gelen hakkımı kabul etmememin nedenlerinden biri de buydu ama bu başka bir uzun hikâyeydi. O gün kendimi Stella'ya zorla kabul ettirmek gibi bir niyetim yoktu. Sadece onun ödünü koparmak istemiştım. Yine de, bu affedilemezdi.

Gerçek şu ki, Stella'dan hoşlanıyorum. İstemedim ama kendime engel olamadım. O tatlı ve iyi biri ve başından çok şey geçti ama bir şekilde öyle kaldı. Karanlık geçmişlerimizin bir sonucu olarak ruhları çoktan solup gitmiş olan benim ve kardeşimin aksine.

Stella, Luca'nın parlak yıldızıdır. Onun tüm karanlık gölgelerini aydınlatıyor ve ışığı buluyor. Her gün daha da parlıyor.

Ve lanet olsun, çok kıskandım.

Onun adına mutluyum ama yine de benim asla sahip olamayacağım bir şeyi bulduğu için kıskanıyorum.

Mutlu çift bana doğru yürürken gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Lütfen, seni hayranlarından ayırmama izin verme, *fratellino*."

Luca kafamın arkasına vuruyor. Küçük kardeşim bana sürekli vurmayı korkunç bir alışkanlık haline getirdi. Sanırım öfkesini bir şekilde boşaltmak zorunda.

"Dikkat et," diye homurdandım. "Belediye başkanının senin onun küçük altın çocuğu dışında bir şey olduğunu düşünmesini istemezsin, değil mi?"

"Özür dilerim." Bana mahcup bir gülümseme fırlatıyor. "Eski alışkanlıklar zor ölür."

Stella onun yanına sokuluyor; kardeşime bakarken yüzünde beliren hayranlık ifadesi soğuk kalbimi sıkıştırıyor. "Luca'yı herkes sever, bunu biliyorsun Dante. Komiser gelecek yıl emekli olduğunda onun kendi ofisi için aday olmasını sağlamaya çalışıyor."

"Tabii ki öyle." Bakışlarımı kardeşiminkilere sabitliyorum. "Yapacak mısın, küçük kardeşim?"

"Bilmiyorum. King Industries ve *diğer* faaliyetlerimizle yeterince uğraşıyorum." Son kısmı fısıldıyor.

Luca ve Stella'ya sıkılan kurşunlardan sonra, kardeşim beni tekrar aralarına aldı. Stella'nın hayatına girmesiyle birlikte, işin daha az meşru olan yarısından bir adım geri çekilmeye çalışıyor. Sonunda bana ihtiyacı var.

Jianjun oğlunun ölümüne asla misilleme yapmadı, ancak Çin Kasabası'nda yumurta kabukları üzerinde yürümek gibi. Patlamaya hazır bir barut fiçisi gibi. Luca ve Stella şarapnelden uzak durmalı. Bu da beni çoğunlukla sorumlu bırakıyor.

Sonuçta bu benim doğuştan hakkım. Şimdi onları korumak, babamıza verdiğim sözden dönmek anlamına geliyor.

"Görebiliyordum," diyor Stella, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Komiser Valentino." Sırıttıyor ve

yanağına hızlı bir öpücük konduruyor ve kardeşim lanet bir tavus kuşu gibi havalara uçuyor.

"Bu Kral Komiser Valentino." Kıkırdıyor ve onu dudaklarından öpüyor.

Çatı katı misafirlerle dolu olmasaydı, onu oturma odasının ortasında yiyip bitirecekti. Mutlu çift tavşan gibi sevişirdi. Birçok talihsiz ziyarette bunu ilk elden tecrübe etmiştim. Şimdi, uyarmadan asla uğramıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Stella'nın arkadaşı Rose aramızda zıplıyor, diri göğüsleri neredeyse dekolteli mini elbisesinden dışarı fırlayacak. Uzun sarı saçları zahmetsizce omuzlarından aşağı dökülüyor. Kız lanet olası bir Barbie bebeğe benziyor.

"Kardeşim kral olarak anılmaktan hoşlanıyor," diye teklif ediyorum. Luca gözlerini deviriyor. "Bu hiç de doğru değil."

Stella hınzır bir sırıtışla, "Sadece yatakta," diye karşı çıkıyor.

"Ben yatakta kralım, değil mi prenses?" Boynuna sokuluyor ve prenses kıkırdamaya başlayınca bakışlarımı hızla kaçırıyorum.

"Hayır, bunun için yeterince şampanya içmedim." Rose kadehini geriye doğru eğdi ve içindekileri höpürdeterek içti. "Siz ikiniz mide bulandırıcı derecede sevimlisiniz ama ben seks muhabbetinde sınırı çizerim."

Dudağımın kenarında bir sırıtış beliriyor. Rose alıngan ve göz kamaştırıcı, onu görünce sikim diken diken oluyor ama çok da seksi bir kız. Genelde ağırladığım ölçülü, zengin sosyetiklere hiç benzemiyor.

"Neden Caroline'ı getirmedin?" Luca sanki lanet aklımı okumuş gibi soruyor.

Luca'nın tek seferlik kaçamağından ve benim ara sıra takılmamdan söz edilince Stella'nın ağzı buruşuyor.

Başparmağımı müstakbel karısına doğru salladım. "İşte bu yüzden." "Ne?" Stella'nın ifadesi bir anda abartılı masumiyet.

"Lütfen, kızıdan nefret ettiğini hepimiz biliyoruz," diyor Rose. "O tam bir züppe ve bir tür sürtük." Koluma şakacı bir şekilde vuruyor. "Alınma D. Eminim çok iyi sevişiyordur."

Çenemi sıkarak bir gülümsemeyi bastırıyorum. Caroline'ı çok iyi yakalamış ama küçük kardeşimin gölgesinden kurtulmak için tek umudum bir varisi tavlama. Ömrümün sonuna kadar Luca'nın ikinci adamı olarak yaşayamam.

Herkesin babamın onu bana tercih ettiğine inanması yeterli.

Keskin bir çığlık kalbimi kaburgalarımın doğru fırlatıyor ve elim bel kemerimin altındaki silaha gidiyor. *Lanet olası TSSB.*

"Oops, üzgünüm." Rose çantasını karıştırıyor ve telefonunu sessize alıyor, zil sesi şimdiye kadar duyduğum en rahatsız edici ses. Bana bir gemiden gelen imdat çağrısını hatırlattı. Bir an için *Titanik*'te olduğumuzdan ve batmak üzere olduğumuzdan emin oldum.

Telefonu cebine koyduktan bir saniye sonra tekrar çalar. "Kahretsin," diye mırıldanıyor.

"Kim o?" Stella sorar.

Rose başını sallıyor ve dramatik bir göz kırpmayla ekliyor. "Çıktığım adamı hatırlıyor musun?"

"Lütfen bana bunun Dr. Winchester'ın hastalarından biri olduğunu söylemeyin."

Rose alt dudağını içine çeker ve gözlerini yere diker.
"Evet, um"

"Rose! Hastalarla çıkmaman gerekiyor. Bu gerçek hayattaki iş deneyimine hiç uymuyor. Stajını kaybedebilirsin."

İlgisiz bir el sallıyor. "Dr. Winchester çok havalı biri ve ayrıca ben delillerle çıkmam."

"Peki bu adam seni neden durmadan arıyor?" Telefon bir kez daha çalarken soruyorum.

Bana sırtıtıyor. "Ne diyebilirim ki? Harika sevişen tek kişi Caroline değil."

Stella inliyor ve dirseğini arkadaşının böğrüne saplıyor.
"Dikkatli olmalısın, Rose. Bu adamların ne için psikiyatriste gittikleri hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bir randevuyu kabul etmeden önce dosyalarını kontrol ederim."

"Ah, *cazzo*," diye mırıldandı Stella. "Bunun için kesinlikle kovulacaksınız."

Telefon tekrar çalıyor ve Rose'un elinden kapıyorum, kulak tırmalayan ses şakaklarımın zonklamasına neden oluyor. "Rose'u aramayı kes," diye bağıriyorum telefonda. İki kızın da nefesi kesiliyor.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor bir dangalak.

"Ben onun erkek arkadaşıyım, seni küçük pislik. Kalbini çıplak ellerimle sökmemi istemiyorsan, numarasını silmeni ve onunla ilgili her şeyi aklından çıkarmanı öneririm."

Hat kesiliyor ve dudaklarımda tatmin olmuş bir sırıtış beliriyor. Kahretsin, bu iyi hissettirdi. Yaralarım yüzünden iyi bir itiş kakışa girmeyeli aylar olmuştu. Belki de geri dönmenin zamanı gelmiştir.

Telefonu geri veriyorum ve Rose bana gülümsüyor.
"Kahramanım benim."

Gülüyorum, tüm göğsüm titriyor. "Ben kimsenin
kahramanı değilim, tatlım."

Ve asla öyle biri olmaya niyetim yoktu.

*** Dante'nin ön siparişe açılan öyküsü [Savage King'e](#) bir göz atmak için okumaya devam edin! Çıkış tarihi şu anda 5 Aralık olarak belirlendi, ancak bunu öne çekmeyi umuyorum. Baştan Çıkaran Krallar serisinin her romanında günahkâr derecede muhteşem bir Kral ve onu dizlerinin üzerine çöktüren bir kadın yer alacak. Bir ARC kazanma şansı ve gelecek olanlara dair özel ön gösterimler almak için FB grubum [Sienna Cross's Heartbreakers'a](#) veya [VIP posta listeme](#) katılın! Ayrıca *Acımasız Kral* ön hikâyesine de ÜCRETSİZ sahip olacaksınız!

BÖLÜM 47

VAHŞİ KRAL'A GİZLİ BİR BAKIŞ

Bölüm 1 - İntikam

Dante

Kardeşimin bugün ölmesine izin vermezdim.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Bir yığın tahta sandığın arkasına saklanarak Luca'yı yere bastırıyorum ve mermiler depoda sekerken onu vücudumla örtüyorum. Kızıl Ejderhalarla aramızdaki çatışma devam ederken havada yoğun bir barut kokusu var.

"Dante, *smettila!*" diye homurdanıyor kolumun altından. "Bırak beni, kendim için savaşabilirim."

"Hayır," diye hırlıyorum, parmağım tetiğe yaklaşıyor. Bulanık boşluğa bir mermi yağmuru gönderiyorum. "Eğer sana bir şey olursa Stella beni öldürür. Nişanlına zaten yeterince borcum var. Borcumu arttırmama gerek yok."

Keyifli bir dakika boyunca sessiz kaldı. İnatçı küçük kardeşim her zaman yenilmez olduğuna inanırdı. Ta ki onunla tanışana kadar. Şimdi her şey değişti. Ölme fikri çok daha az kabul edilebilir hale geldi.

deliler gibi aşık olduğun birini geride bırakmak zorunda kalırsın.

Şanslıyım ki benim böyle bir sorunum yok.

Luca beni itip yanıma çömeliyor ve ceketinin iç cebinden tabancasını çıkarıyor. King Industries'in CEO'su olarak, *kardeşimin* çoğu gün silaha ihtiyacı olmaz. Ama bugün, o Çinli pislikler bizi alt etti.

"Tony ve diğer adamlar hangi cehennemde?" Başımızın üzerinden bir mermi daha geçerken Luca tıslıyor.

"Yoldalar," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Kardeşimin bugün gelmesine asla izin vermemeliydim. Malzemelerimizi hızlıca kontrol etmek için çok fazla. Feng Zhang ve adamları burada olacağımızı nereden biliyorlardı? Ve korunmasız olduğumuzu?

"O *figlio di puttana'nın* hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum," diye homurdanıyor Luca.

Başımı salladım ve yeniden doldurmadan önce bir mermi daha sıktım. Feng'in, üç ay önce bizi neredeyse öldüren kuzeni Bo ile birlikte ölmüş olması gerekiyordu. Bo'nun babası Jianjun Çin Triad'ının başıydı. Piç oğlu Luca'nın nişanlısını kaçırdı ve kardeşim kendini kaybetti. Hepsinin öldüğünü sanıyorduk, sonra geçen hafta lanet bir hayalet ortaya çıktı.

Feng.

İntikam hırsı insanı değiştirir.

Bunu yeterince iyi biliyorum. Babam öldükten ve Luca Kral'ın tahtına oturduktan sonra, intikam için yaşadım.

Ani sessizlik beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve karanlık deponun etrafına bakıyorum.

"Neden durdular?" Luca fısıldar.

Yaklaşıp kurşunlarla delik deşik olmuş kasaların kenarından bakıyorum. Feng, her iki yanında iki adamla birlikte geniş alanın karşısında duruyor. Hepsi tepeden tırnağa kırmızılar içinde, etrafındakiler de kapüşon takmış.

"Bir mesaj iletmek için geldim." Feng'in sesi doğal olmayan sessizliği yarıp geçti.

Luca ayağa kalkıyor ama parmaklarımı bileğine dolayarak onu tekrar yere yatırıyorum. "Yerde kal," diye tıslıyorum. "Sen çok değerlisin."

"Oh, siktir git, Dante."

Kardeşıme kısık bir bakış fırlatıyorum. "Stella," diyorum ağzımdan.

Sinirli bir nefes alıp parçalanan sandığın arkasına büzülüyor.

"Dinliyoruz," diye bağıyorum.

Feng boğazını temizliyor, sonra elini cebine atıyor ve loş halojen ışıkların altında gümüş bir şey parlıyor.

"*Merda*," diye mırıldanıyor Luca.

Ellerini avuç içlerine kadar açarak yaklaşıyor. Adamları iki yanında onu takip ediyor, silahlarını bize doğrultmuşlar. O yaklaştıkça, sonunda gümüş halkaya odaklanıyorum. Bir yüzük. Feng onu orta parmağına geçiriyor ve elini yumruk yapıyor.

Sonra odanın öbür ucundan bana bakıyor, dudakları hırıltıyla bükülmüş. "Kuzenimi ve adamlarını katlettiniz, neredeyse beni öldürüyordunuz ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksiniz. Çin Üçlüsü Krallara savaş ilan etti."

"Bu saçmalık-" Luca ayağa fırlar ve bir kurşun başının hemen yanından vızıldayarak geçer.

Küfürler mırıldanarak onu tekrar yere ittim. "Sana yerde kalmanı söylemiştim, seni *stronzo*."

Gergin havayı karanlık bir kıkırdama dolduruyor. "Bir şey daha var. Triad Luca Valentino ve Stella Esposito'nun kellelerine ödöl koydu. Ölü ya da diri. Her biri için bir milyon dolar."

"Siktir," diye tıslıyor Luca.

Feng alay ediyor ve kardeşimden dalga dalga yayılan gerilimi hissedebiliyorum. "Bütün serseriler senin ve değerli nişanlının peşine düşecek."

Luca tekrar ayağa fırlıyor, onu durdurmaya çalıştığımda dirseğini yan tarafıma saplıyor. "Eğer ona elini sürersen Feng, seni lime lime eder, bağırsaklarına işer ve cesedini China Town'a sürüklerim."

"Yumuşamış bir mafya babasından büyük laflar, Luca."

"Bu *Sinyor* Valentino," diye hırlıyor. "Yoksa kanalizasyondaki yerini mi unuttun, seni küçük sıçan?"

"Son üç ayda çok şey değişti, *kaptan*. Artık Aşağı Doğu Yakası'nı Krallar yönetmiyor. Ben yönetiyorum."

"Evet, bunu göreceğiz," diye tükürüyor Luca.

"Uyarıldınız." Feng başını eğiyor ve adamları kırmızı bir dalga halinde etrafını sarıyor.

Ağır ayak sesleri dikkatimi deponun diğer ucuna çekiyor. Tony, Mickey ve yarım düzine adamımız silahlarını çekmiş içeri dalıyorlar. Tam da Kızıl Ejderler arkadan sıvışırken.

"O küçük pislik, kim olduğunu sanıyor?" Luca kükrer.

Tony kardeşimin yanına ilerliyor ve geniş omuzlarındaki gerginlik gevşemeden önce ona bir göz atıyor. "İyi misin, *kaptan*?"

"Evet, ben iyiyim Tony." Küçük kardeşim sağ koluna sıkı bir gülümseme veriyor. *Tony'yi ikna etmek en zor olanıydı.*

ikna et.

Dudaklarımdaki hırıltıyı bastırıyorum. Tony yıllarca Luca'nın üzerine abisiymiş gibi titredi ve onu şımarttı. Bu beni çok kızdırıyor.

Ben ağabeyim, bu benim işim. Elbette, yol boyunca orada burada birkaç şeyi berbat etmiş olabilirim, ama şimdi kendi oyunumdayım. Onu koruyabilirim. Bu yüzden bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyorum, Luca bunun için benden ne kadar nefret edecek olursa olsun.

Frank Sinatra taklitçisi arka planda mırıldanırken, yeni çatı katımı dolduran konuklar onun *My Way* yorumuna ahh ve ooh çekiyorlar. Annemin gülümsemesi o kadar büyük ki dudakları çatlayacak diye endişeleniyorum. Luca ve Stella oturma odasının ortasında dans ediyor, müzik eşliğinde sallanırken gözlerindeki bakış mide bulandırıcı derecede tatlı.

Her şey plana göre gidiyor. Bir düzine adamım çatı katında ve lobide konuşlanmış, sözüme hazır bekliyorlar. Bu kadar ileri gelen varken, varlıkları sorgulanmıyor.

Ayrıca, kardeşim güzel nişanlısına o kadar takıntılı ki, kafası sürekli onun kalçalarının arasına gömülü, çok geç olana kadar bunun farkına varmayacak.

Tıpkı Çin Üçlüsü'nün yavaş yavaş topraklarımıza girdiğini görmediği gibi.

Aşk bir erkeğe böyle yapar. New York'un en acımasız adamı yumuşadı ve şimdi benim devreye girme zamanım geldi.

*** Umarım bu küçük ön bakışı beğenmişsinizdir :) Dante'nin hikayesinin devamı için, *Savage King*, [buradan ön sipariş](#) verin! Ve FB grubum [Sienna Cross'un Kalp Kıranları](#)'na veya [VIP posta listeme](#) katıldığınızdan emin olun! *Acımasız Kral*'ın ön hikâyesi *Acımasız Kan*'ın ÜCRETSİZ bir kopyasına sahip olacak ve Stella ile Luca'nın ilk nasıl tanıştıklarını göreceksiniz!

AYRICA SIENNA CROSS TARAFINDAN

Acımasız (Kindle Vella'da Devam Ediyor)

Ayartmanın Kralları

Acımasız Kral

Vahşi Kral (Çok yakında!)

TEŞEKKÜRLER

Size küçük kirli sırrımı açıklayayım... Sienna Cross benim takma adım ve bir süredir kullanmak için can atıyordum. Kocamın desteği olmasaydı buna asla teşebbüs bile edemezdim. Ailemde yaramaz Sienna'yı bilen tek kişi o. Beni her şeyi yapmaya ittiğin için teşekkürler tatlım!

Tüm bunları bir sır olarak saklamam konusunda bana çok yardımcı olan ve aynı zamanda büyük bir cesaret veren harika yardımcım Sarah'ya özel olarak teşekkür ederim. Ve muhteşem sanat eserleri için inanılmaz yetenekli Samaiya'ya teşekkür ederim. Hikayeye gerçekten hayat veriyorsunuz! Ve tabii ki beta okuyucularım Lydia, Sarah (yine!) ve Jena ve ARC ekibim, hepiniz harikasınız! Bazılarınız yıllardır benimle birlikte ve tüm geri bildirimleriniz için gerçekten minnettarım (sırrı sakladığınız için de teşekkürler!)

Ve en büyük teşekkürü okuyucularıma ediyorum! Bunu siz olmadan asla yapamazdım :)

~ Sienna

YAZAR HAKKINDA

Sienna Cross gangsterler tarafından kaçırıldı, süper seksi üvey kardeşi tarafından kurtarıldı ve sonra bir milyarderle görücü usulü evliliğe zorlandı. O andan itibaren işler gerçekten ilginçleşti... Karanlık, ahlaki açıdan gri alfa erkekleri ve onları dize getiren büyüleyici kadınları yazmayı seviyor. Tüm içeriden bilgiler için Facebook'ta Sienna Cross's Heartbreakers'a katılın, sayfasını beğenin ve onu Instagram ve Tiktok'ta takip edin. Takipçilere karşı bir zaafı var ;)

www.siennacrossbooks.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.